

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

MARINA MALFATTI

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ που παρουσιάζει το σημερινό γράμμα. Φαίνεται καλλιεργημένη γυναίκα. Τό μαρτυρούν εκτός από τον τρόπο με τον οποίο εκφράζεται, και το περιεχόμενο της επιστολής της.

Αρχίζει εντυπωσιακά. «...Κύριε, είμαι μία γυναίκα με πολύ κακή φήμη». Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι ανήκει στις συζύγους που δε σέβονται την υπόληψη των συντρόφων τους. Ο τρόπος που φέρνεται στους άλλους, ο τρόπος που ντύνεται, η έκτασι την οποία δίνει στα φλέγτ της, είναι κράχτες που βροούν έναντιόν της.

«Και σεις, κύριε, αν με βλέπατε, θα σχηματίζατε την πεποίθησι ότι δεν είμαι καλής διαγωγής γυναίκα. Πού να σας έλχι το καλοκαίρι στην πιάζ...». Ήμουν σωστός πυραυλός. Δεν είναι μόνο το υπερβολικό μου μπαλάνι. Είναι η συμπεριφορά μου σε γνωστούς και άγνωστους. Σωστός πειρασμός. Δεν άφηνα κανένα χωρίς να του ρίξω ματιές, κανένα που να μη σχηματίσει την πεποίθησι ότι δε θα του ήταν πολύ δύσκολη η κατάκτησή μου. Πού να με βλέπατε ακόμη στα κέντρα, στις κοσμικές συγκεντρώσεις. Γιατί, πρέπει να σας πω ότι ο άντρας μου κι' εγώ, χωρίς να είμαστε πολύ πλούσιοι, ζούμε κοσμικά...».

Μας μιλά ακόμη για την ευφάνησί της. «Ισως, λέει, να μη είναι η εξαιρετικά όμορφη. Αλλά τι σημασία έχει η εξαιρετική ομορφιά; Υπάρχουν τύποι με κλασική καλλονή που περνούν απαρατήρητοι, κι' άλλες που ενώ όχι μόνο δεν είναι όμορφες, αλλά θα μπορούσε κανείς να τις θεωρήσει και άσχημες, εν τούτοις χαλούν τον κόσμο στο πέραςμά τους. Από τις γυναίκες που τις προσέχουν η κυρία που γράφει. Δεν γλυτώνει» θα γυρίσει το κεφάλι πίσω, αν διασταυρωθεί μαζί της. Φανταχτερή από τη φύση της, φανταχτερές οι κινήσεις της, χτυπητό το ντύσιμό της. Μα κι' αυτό και η διάθεσή της. Θα σας ευχα να γνωρίζετε γυναίκες που δε βάφονται, δε στολίζονται, δεν περιποιούνται ιδιαίτερα τον εαυτό τους. Ένα φρεγματάκι, α-

ΤΑΚΤΙΚΗ ΜΙΑΣ ΚΟΚΕΤΑΣ

πλά χτενισμένα τα μαλλιά, το πολύ λιγη πουριότα στα μαγουλά. Έτοιμα όμως είναι η διαπλάσι τους ώστε δημιουργούν σάλο όπου κι' αν παρουσιαστούν. Πόσο τις ενοχλεί. Έρχεται ώρα που αισθάνονται δυστυχίες.

Δεν ανήκει σ' αυτές η δική μας. Στη φυσική της εμφάνισι προσθέτει και το ντύσιμο, και το μακιγιάζ, και τις κινήσεις. Η ελπί που σκοπεύει, αντί να την ενοχλή, τη διασκεδάζει. «...Θα ήμουν ανέλιμκη αν έλεγα ότι δε θέλω να με προσέχουν. Το θέλω και το παθαίλω. Αν δε με προσέχουν, δυσχεσταύμαι. Αυτή μου η διαθεσι είναι ο λόγος που έβγαλα κακό όνομα. Έν τούτοις δεν είμαι η διεφθαρμένη. Δεν υπάρχει το παραμικρό εις βάρος μου. Ούτε μια φορά άπιστοια στον άντρα μου. Δεν διανοήθηκα καν ν' άπιστήσω. Τόν αγαπώ τόσο... Τόν λατρεύω».

Απορη, μάς βεβαιώνει. Γιατί να μάς γελάει; Μήπως υπογράφει; Μήπως μοιάζουμε βραδεία άρετης; Πιστεύουμε στην άκριβεια της διαβεβαίωσης της. Αλλά τότε, θα σκεφθίτε, πως να εξηγηθεί η στάσι της, η προκλητικότητα της, το πάθος από το οποίο κατέχεται να κάνει εντύπωση; Βίσιος; Κοκεταρία; Συνήθεια;

Έχετε ύπονοι. Θα μάς εξηγήσει η ίδια: Πρώτα πρώτα, για να είναι ειλικρινής, της άρεσει. Την ευχαριστεί να τη θαυμάζουν. Ίκανοποιείται η φιλαρέσκεια της διαπαισιστική, όταν πολιορκείται από θαυμαστές, όταν βλέπει την εμπροστική δύναμή της. Υπάρχει άραγε γυναίκα που δεν αρέσκεται το θαυμασμό; Όλες θέλουν να τις προσέχουν. Η διαφορά μεταξύ τους, είναι ότι άλλες, ενώ οι ελκυστικές, δεν περιποιούνται ιδιαίτερα τον εαυτό τους. Ένα φρεγματάκι, α-

Ίκανοποιείται η φιλαρέσκεια της, όταν περιστοιχίζεται, όταν πολιορκείται από θαυμαστές...

Υπάρχουν κι' εκείνες που νομίζουν ότι δεν αξίζουν την προσοχή. Άλλες, επειδή κατέχονται από σύμπλεγμα κατωτερότητας, άλλες, επειδή έχουν το γνώσι σ' αυτόν, και κάθε φορά που κυττάζονται στον καθρέφτη τους βλέπουν ότι είναι τόσο αδικημένες από τη φύση ώστε δε θα βοεθή άνθρωπος να τις προσέξει. Οπότε, πρὸς τι η προσπάθεια να προβάλλουν τον εαυτό τους;

Δεν ανήκει σ' αυτές η επιστολογράφος μας. Με επίγνωσι της γοητείας της χαιρείται το θαυμασμό που της εκδηλώνουν.

Πέρα όμως απ' αυτό έχει και τους λόγους της που την κάνουν να επιδιώκει το ενδιαφέρον των άλλων. Ο άντρας της. Μάλιστα, ο άντρας. Θα το πάρετε για δικαιολογία. Σας βεβαιώνω όμως ότι για να διατηρήσω το ενδιαφέρον του συζύγου μου προσπαθώ να προκαλέσω το ενδιαφέρον των τρίτων. Τόν ξέρω τόσο καλά... Ξέρω, γενικά, τους άντρες. Μόλις καταλάβετε ότι αδιαφορούν οι άλλοι για την γυναίκα σας, αδιαφορείτε και σεις απέναντί της. Η προσοχή των άλλων σας κάνει να μάς προσέχετε...».

Και είναι σωστή αυτή η παρατήρησι της. Ο πόθος των τρίτων κρατά άγρυπνο το σύζυγο. Όταν καταλάβει ότι κανείς δεν γνωρίζει

να δη τη γυναίκα του, αποστρέφει κι' αυτός το πρόσωπό του. Πόσες φορές που έχει κουρασθή από τη συμβίωσι μαζί της. Παρουσιάζεται τους ώστε δημιουργούν σάλο όπου κι' αν παρουσιαστούν. Πόσο τις ενοχλεί. Έρχεται ώρα που αισθάνονται δυστυχίες.

Δεν ανήκει σ' αυτές η δική μας. Στη φυσική της εμφάνισι προσθέτει και το ντύσιμο, και το μακιγιάζ, και τις κινήσεις. Η ελπί που σκοπεύει, αντί να την ενοχλή, τη διασκεδάζει. «...Θα ήμουν ανέλιμκη αν έλεγα ότι δε θέλω να με προσέχουν. Το θέλω και το παθαίλω. Αν δε με προσέχουν, δυσχεσταύμαι. Αυτή μου η διαθεσι είναι ο λόγος που έβγαλα κακό όνομα. Έν τούτοις δεν είμαι η διεφθαρμένη. Δεν υπάρχει το παραμικρό εις βάρος μου. Ούτε μια φορά άπιστοια στον άντρα μου. Δεν διανοήθηκα καν ν' άπιστήσω. Τόν αγαπώ τόσο... Τόν λατρεύω».

Απορη, μάς βεβαιώνει. Γιατί να μάς γελάει; Μήπως υπογράφει; Μήπως μοιάζουμε βραδεία άρετης; Πιστεύουμε στην άκριβεια της διαβεβαίωσης της. Αλλά τότε, θα σκεφθίτε, πως να εξηγηθεί η στάσι της, η προκλητικότητα της, το πάθος από το οποίο κατέχεται να κάνει εντύπωση; Βίσιος; Κοκεταρία; Συνήθεια;

Έχετε ύπονοι. Θα μάς εξηγήσει η ίδια: Πρώτα πρώτα, για να είναι ειλικρινής, της άρεσει. Την ευχαριστεί να τη θαυμάζουν. Ίκανοποιείται η φιλαρέσκεια της διαπαισιστική, όταν πολιορκείται από θαυμαστές, όταν βλέπει την εμπροστική δύναμή της. Υπάρχει άραγε γυναίκα που δεν αρέσκεται το θαυμασμό; Όλες θέλουν να τις προσέχουν. Η διαφορά μεταξύ τους, είναι ότι άλλες, ενώ οι ελκυστικές, δεν περιποιούνται ιδιαίτερα τον εαυτό τους. Ένα φρεγματάκι, α-

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η τακτική της είναι να ρίχνει αμφιβολίες. Δεν τόν κρατά στο άγχος, αλλά και δεν τόν αφήνει να κοιμάται τελείως ήσυχος.

Εκτιμά τη γυναίκα του εκείνος. Πολλές φορές, ως τώρα έχει διαπιστώσει ότι όλες οι προκλητικές εμφανίσεις της, δεν προέρχονται παρά από τη γυναίκα φιλαρέσκεια, που δεν θαδίζει πέρα από τα επιτρεπόμενα όρια.

Στο χέρι της είναι να του αποσπάσει την απόλυτη εμπιστοσύνη. Δεν το κάνει. Η πείρα και η διαίσθησι της λέει ότι πρέπει να του αφήνει ένα μικρό ποσοστό αμφιβολιών. Τόσο μικρό, ώστε να μη του κάνει τη ζωή αγχώδη.

«Έχω τόν τρόπο, αν το θελήσω, να κερδίσω την τυφλή εμπιστοσύνη του. Θα την κερδίζω αν είχα στο νου μου το κακό, αν έκανα διπλή ζωή. Τέτοιο πράγμα δεν πέρασε από το μυαλό μου. Αφήνω λοιπόν επιτήδες μια σκιά αμφιβολίας για να μη γίνεται χλιαρή η αγάπη του...».

Πόση σοφία στις γραμμές αυτές...

Προχωρεί παραπέρα η επιστολογράφος. Αναφέρει κι άλλους λόγους που την κάνουν να είναι εμπροστική. Αισθάνεται, γράφει την ανάγκη ν' αναβαπτίζεται στην εμπιστοσύνη της Κοινής Γνώμης. Σαν τις κυβερνήσεις που προσφεύγουν κάθε τόσο στην ψήφο της Βουλής. Αν εμφανιζόταν με ολοσυρότητα, αν έκανε την ασυτηρή και την άκαμπτη, αν δεν περιποιόταν τον εαυτό της, θα απομάκρυνε τον κόσμο που την πολιορκεί. Προτιμά το άλλο: να φαίνεται όχι άκαμπτη, αλλά ελκυστική. Δεν δίνει, βέβαια, την εντύπωση, ότι είναι πρόχειρη σε πρώτη ζήτησι, αλλά καθώς συμπεριφέρεται επιτρέπει κάποιες ελπίδες.

Θέλετε ν' ακούσετε και άλλο λόγο; Αναφέρει τη φιλανθρωπία. Η φιλανθρωπία ταυρίζεται στις ώριμες. Τι σοφί στοιχίζει μια ματιά, όταν ξέρετε ότι με τη ματιά αυτή κολακεύει τον έγωισμό ενός άντρα, που έμπνεες εμπιστοσύνη στον εαυτό του, που άραιρει το σύμπλεγμα κατωτερότητας, αν άνηκε στους κομπλεξικούς; Ένα ζεστό βλέμμα είναι το βοηθήμα, το τονωτικό, ο καυκάς που του δίνει για να κεντηθεί πάνω σ' αυτή το δνεοιά του. Το δνεοιο δεν πόζειται να πραγματοποιηθεί, βεβαιώνει η κυρία. Δεν θα πραγματοποιηθεί. Τι σημασία έχει; Εύτυχια είναι το στάδιο της άναμνησις. Το στάδιο αυτό διαγιγνέ ο άνθρωπος με τα δνεοια. Και όταν δεν φθάσει στο τέρας, παρηγορείται με τη σκέψη, ότι η γυναίκα που θεωρείται τον πόθο του δεν τόν άπεκρούσει. Τον πρόσεξε σαν άντρα, του έδωσε να καταλάβει ότι θα την ενδιαφέρει να συνδεθεί μαζί του. Να δνηώσει δμοιοι περιστάσεις, τα έμπόδια, ο γάμος, οι ήθικες αχρές της, που δεν επέτρεψαν στην εύδοσι των σχεδίων του.

Για τις φιλάνθρωπες διαθέσεις της η κυρία δεν ζητά το μετάλλο της έποποιήσι, αναφέρεται όμως σ' αυτές για να εξηγήσει τη συμπεριφορά της.

Η επιστολή είναι άοκετά έκτηταμένη και δεν αφήνει άοκετά περιθώρια για ν' αναπτύξουμε κι' έμεις τις δικές μας σκέψεις. Το μόνο που θα σημειώσουμε στο χώρο που περισσεύει άόχεια, είναι αυτό: ότι η τακτική της κυρίας είναι, τουλάχιστον, επικήδυνη. Τολμώρο παιχνίδι με τη φωτιά. Δεν έχουν βίσι τη δύναμη των Άνασενδονών που πενοούν πάνω από άναμμένα κάρβουνα χωρίς να καοίνε. Οι πολλοί περνώντας τσουρουφλίζονται. Και πόλι καλά, γιατί μπορεί και ν' άνασενδοκοθύνε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1962 - ΕΤΟΣ ΚΕ', ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1253, ΔΡΧ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσονίου 4 - Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΙΑ

— ΕΧΕΙΣ λερώσει τη στολή σου, του είπα, καθώς πίνανε, ρο-θιοι, τόν καφέ μας.

Κι' έδειξα ιε το δάχτυλο μιά μεγάλη λαβιά στο άριστρο πέτο του πέτσινου σακκακιού του.

Δε γύρισε να κυττάξει καν τη λαβιά. Άλλο ήταν, πού τόν πείραζε και τόν έκανε να μου ρίξει ένα απορημένο και προσδλημένο βλέμμα.

— Τη στολή μου, είπες; Ποιά στολή;

— Μά τη στολή που φοράς, έπέμεινα, με ύφος όσο γίνονταν πιο άδαιο. Την επίσημη στολή του πρωτοπορειάκου καλλιτέχνη.

Επιθεώρησε, με βλοσυρό ύφος, τα ρούχα του. Κάτω από το πέτσινο σακκάκι, φορούσε ένα χοντρό μαύρο πουκάμισο, μ' ένα πολύχρωμο μαντήλι δεμένο ανάμεσα στη θέσι της γραβάτας, ενώ ο άκρος του τσαλακαμένου παντελονίου τού άφηνε να ξεχωρίζε ένα ζευγάρι μάλλινης κάλτσες, σε χρώμα κόκκινο της φωτιάς. Βαρεία παπούτσια, τύπου αρβύλλας, που δεν είχαν έρθει ποτέ σ' έπαφθ με βενίκι, συμπλήρωναν την άμφισή του.

— Δεν ξέρω τι ακριβώς έννοεις, βρυχήθηκε. Αλλά δικαίωμα μου είναι να ντύνομαι, όπως μου άρεσει.

— Αναμφισβήτητα, ναι, παραδέχτηκα. Μά το περίεργο είναι πως άξιοποιείς το ίερο αυτό δημοκρατικό δικαίωμα να ντύνσαι όπως σου άρεισι, κατά ένα τρόπο ελάχιστα πρωτότυπο.

Κοντά μας, στον περιωρισμένο χώρο του μακρόστενου καφενείου, όπου συγχάζουν, ανάμεσα σε μετρίφρονες άστούς, κι' οι πιο έπιλεκτοι εκπρόσωποι της πνευματικής και καλλιτεχνικής πρωτοπορίας, άπληχαν άλλα τέσσερα πέτσινα σακκάκια, που τα συμπλήρωνε ένα δμοιο τσαλακαμένο παντελόνι κι' ένα δμοιο έπίσης χοντρό μαύρο πουκάμισο. Η μόνη ποικιλία, ανάμεσα στους τέσσερις αυτούς, ήταν πως οι δύο φορούσαν και μαντήλι στο λαιμό πάνω απ' το μαύρο πουκάμισο, ενώ οι άλλοι δυό όχι.

Ενοίωσε κάπως άμνηχαν, καθώς, άκολουθώντας το βλέμμα μου, είδε πόσο πολύ έμοιαζε με τους συναδέλφους του. Μά φρόντισε να κρύψει την άμνηχανία του, σηκώνοντας τους ώμους.

— Με τα ρούχα αυτά αισθανόμαστε πιο άνετα, πιο έλευθερα, πάσχιζε να μου έξηγησι. Έσεις άπορείτε ν' έμεις κι' έμεις μ' έσας, που άνεχόσαστε την τυραννία της γραβάτας.

— Προσπατικά έγώ, τουλάχιστον, τόν διαβεβαίωσα, δεν αισθανόμαι να με τυραννάν η γραβάτα. Έκείνο, που θα με τυραννούσε, θάταν να ντύνομαι κάθε πρωί με την τυποποιημένη έκδητησι του πέτσινου σακκακιού και του μαύρου πουκάμισου και να τρέμω ν' αλλάξω ρούχα, για να μη χάσω, αλλάζοντας τα, την καλή καλλιτεχνική μου φήμη!

— Βαρέθηκα ν' σ' άκούω! μου δήλωσε με ώμη καλλιτεχνική ειλικρίνεια.

Και γυρίζοντάς μου τις πλάτες, προχώρησε μερικά βήματα κι' έσημειε το δικό του με τ' άλλα τέσσερα πέτσινα σακκάκια.

★

Οι τέσσερις, που είχαν γίνει πέντε, δε μεναινε πολύ. Βγήκαν σε λίγο, ο ένας πίσω από τόν άλλο, πα-

νομοίότυποι, σά μέλη μιάς όργανώσεως με τρομερή πειθαρχία, που άπειλει με άλύπητες κυρώσεις όσους παραβούν τους άσστηρούς κανόνες της ομοιομορφίας, που επιβάλλει. Κι' όμως, όχι μόνο σε καμιά τέτοια όργάνωση δεν άνηκαν οι πέντε άνδρωποι με τα πέτσινα σακκάκια, αλλά εκπροσώπων κι' έντελώς διαφορετικές ειδικότητες. Ο ένας ήταν ζωγράφος. Ο δεύτερος, ποιητής. Ο τρίτος, γλύπτης. Ο τέταρτος είχε σκηνοθετήσει μιά κινηματογραφική ταινία μικρού μήκους και περίμενε ν' άβη κεφάλαια για ν' άσκηνοθετήσει και μιά μεγάλη. Ο πέμπτος, τέλος, δεν είχε καμιά συγκεκριμένη έπίδοσι, μοίλουσε μ' έξαιρετική ευχέρεια για ζωγραφική, γλυπτική, κινηματογράφο και ποίσι, πράγμα που ήταν άρκετό για ν' άν πολιτογραφάρη στους πνευματικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους.

Πέρα απ' αυτές τις διαφορές, το κοινό τους σημείο ήταν η σφοδρή έπιθυμία τους ν' άδείξουν πως άνηκαν στην πνευματική και καλλιτεχνική οίκογενεια, και ο φόβος τους ν' άν τούς περάσει ο άλλος για συνθισμένους άνθρώπους, με συνθισμένο άστικό έπάγγελμα.

Το τρομερότερο κακό, που μπορούίτε να σκάσετε σ' έναν πρωτοπορειάκο καλλιτέχνη, όταν σάς τον συστήσουν, είναι ν' άν πητέ:

— Άλκης Ζέφυρος, είπατε; Μά νομίζω πως έχετε γνωρίστη. Εργάζεστε, αν δεν κάνω λάθος, στην Εμπορική Τράπεζα.

Φυσικά, ο Άλκης Ζέφυρος θ' άρνηθη μ' άγανάκτησι, ότι έργάστηκε ποτέ στην Εμπορική ή σ' όποια άλλη τράπεζα, αλλά θα σας έχη κατατάσει, στο μεταξύ, έξ αιτίας τού «λάθους» σας άυτου, ανάμεσα στους χειρότερους εχθρούς του.

Για ν' άποφευχώνται, λοιπόν, κατι τέτοια, έκούσι η άκούσι, λάθη, για ν' άν φαίνεται με το πρώτο, από μακριά, η πραγματική τους ιδιότητα, τα μέλη της πνευματικής και καλλιτεχνικής πρωτοπορίας καθιέρωσαν την έαρετική, την έπαναστατική αυτή — υποτίθεται — άμφισή, που κύριο έμδλημά της είναι το πέτσινο σακκάκι. Για ν' άπομακρυνθή, μάλιστα, κάθε κίνδυνο παρεξηγήσεως — έπειδή πέτσινο σακκάκι, μπορεί, στο κάτω-κάτω, να φορέση και κανείς άλλος — άποφάσαν ν' άφίσουν τα μαλλιά τους μακριά και έχετηνιστά, να μη στέλνουν ποτέ τα ρούχα τους στο καθαριστήριο, να μη γυαλίζουν ποτέ τα παπούτσια τους και να μην ζυρίζονται παρά δυό μόνο φορές τη βδομάδα, άλλοι Δευτέρα και Πέμπτη και άλλοι Τρίτη και Παρασκευή. Έξ άλλου, όταν έχουν συρρίστη, άποφεύγουν ν' άβγουν έσω!

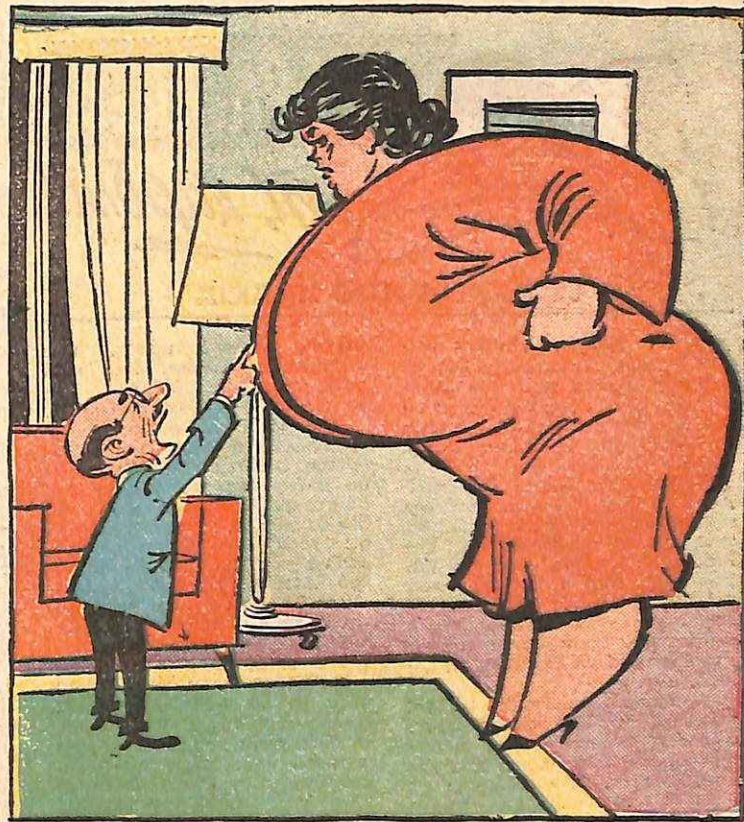
★

Μ' αυτά, όμως, όλοι, οι άνδρωποι τών γραμμάτων και τών τεχνών πέσανε στο άλλο άκρο. Για ν' άν μοιάζουμε με τους άλλους, μοιάσαμε μεταξύ τους. Η έπαναστασι, που έσηκώσαν, έγινε καθεστώς. Η αίρεσι έγινε όρθοδοξία. Η πρωτότυπια έγινε μονότονη κοινοτοπία.

Έτσι, άργα ή γρήγορα, μ' άμφιβάλλετε, κάποιος καλλιτέχνης, άληθινά, τολμηρός, άληθινά έπαναστάτης, άληθινά άσυβιδαστός, θα σκάσει το μεγάλο βήμα. Και θα βγεί έξω ντυμένος με κοστούμι και με γραβάτα, καθαρός, έξυρισμένος, με μαλλιά κομμένα κοντά. Σαν άστος!

«Δέκα και τιμή στον άντάρτη!» θα πρέπει ν' άφωνώμε τότε...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ζαχαρία: Για σταμάτα, γιατί ξέρεις, μπορεί να θυμώσω για καλά!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΕΚΑΤΟ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΥΡΙΟΥ	ΣΕΛ. 5
Πώς δλοι οι Έλληνες ήθελαν να γίνουν κουνσ-όθρες	
ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ, ΤΟ «ΣΠΗΓΚΕΛ» ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ	» 6
Τα πραγματικά παρσκινία μιάς κρίσεως	
Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ	» 8
Τα θαύματα του και ο σταυρικός του θάνατος	
ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ	» 20
Πώς θα τις προλάβετε και πως θα τις εξαφανίστε από το πρόσωπο	
Η ΗΛΘΗΝ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ	» 22
Από τους Πελαγονούς μέχρι σήμερα	
ΜΠΕΜΠΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ	» 32
Η «άτομοδδμδα» του τραγουδιού	
ΓΙΟΥΡΑΣ (Ν. ΧΡΗΜΑΤΙΔΗΣ)	» 33
Ένας Έλληνορως καλλιτέχνης του χορού	
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΙΛΑΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!	» 35
Λίγο, Πολύ. Με παραφορά: «Η δεν πρέπει να τα φιλάμε καθόλου»	
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ «ΟΑΣΕΩΝ ΥΓΕΙΑΣ»	» 36
Κάτοικοι τους παρουσιάζουν άνοσια	
ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΡΕΧΟΥΝ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥΣ	» 37
Οι γνώμες τών παιδίατρων και τών ψυχίατρων	
ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΠΟΥ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟ ΑΝΕΥΡΥΣΜΑ	» 38
Βουβαρδισμός με τριχές και κομμάτια δέρματος	
ΤΟ ΠΑΡΕΣΟΝ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΜΑΓΕΥΕ ΤΗ ΜΠΡΙΖΙΤ	» 40
Τι είναι εκείνο στο Σάιμ Φρέντ, που νοητεύσε τόσο τη Μπαρντό	
ΟΙ ΡΩΣΙΚΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ ΘΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ	» 44
Μετα 8 χρόνια θα φτάσουν στην Άφροδιτη	
ΚΡΥΟ ΓΑΛΑ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ	» 45
Τι άπεδείξαν οι έρευνες που έγιναν στις μεγαλύστερες κλινικές της Νέας Υόρκης	
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΣ	» 52
Η ανατριχιαστική περιπέτεια ενός κυνηγού άγρίων θηρίων	
ΤΑ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ	» 57
Άρχιζουν να συναγωνίζονται τα άεροπλάνα, τα τρένα και τα πούλμαν	
ΠΡΟΤΙΝΗΣΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ	» 59
Η καταπληκτική περιπτωσι του δόκτορος Κρίππεν	
ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΗ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ	» 60
Η πρωτότυπη έθεραπειά τών τρελλών σ' ένα μονάσκο στον κόσμο φρενοκομείο	
Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΦΑΝΕΛΛΑΣ	» 63
Σκέρτα στα έπανωφόρια. — Η μόδα της μακρείας βέστες. — Οι κοντές βέστες. — Βέστες χωρίς ζώνη. — Άπογευματινά φορέματα. — Τα σκατσέκια για τα παιδιά. Φούστες και καζάκες.	

ΕΓΚΛΗΜΑ ΑΠΟ ΖΗΛΕΙΑ

«ΣΟΥ γράφω, γλυκεριά μου, μαμά, καταπραγμένη ακόμη απ' αυτό που μου συνέβη: Έγώ, η κορούλα σου, που δεν ήμουν ποτέ κακιά, κόντευα να κάνω ένα εγκλήμα! Έκανα μάλιστα ένα εγκλήμα!...»

«Αλλοίμονο, είμαι ζηλιάρη! Αυτό το ξέρεις, μαμά. Απ' την πρώτη στιγμή, που κατάλαβα πως αγαπάς τον Ρενέ, είμαι ζηλιάρη. Κι' απ' τη μέρα που γάμου μας, από τότε που παρά τις φωνές και τις συμβουλές άλλων σας, έγινα γυναίκα του, ο άντρας μου δεν παραλείπει καμία ευκαιρία να προκαλέσει τη ζηλία μου.»

«Διατηρεί και τώρα με τις γυναίκες το ίδιο πάντα ύφος, που είχε ανύπαντρός, κι' η κατ' ιδίαν του την ίδια περιπάτησε για όλες σχεδόν. Αν τον είχα παρατηρήσει, με λείπει ανήσυχτη και κουτή. Αυτή είναι η μόνη στενοχώρια λέει, που άκουσα ως τώρα απ' το στόμα του. Είναι πάντα ένας απ' τους θεατικούς και χαριτωμένους εκείνους συζύγους, που κάνουν δυστυχισμένες τις γυναίκες τους.»

«Υστερ' από δύο χρόνων συζυγική ζωή, δεν είχα, αλήθεια, καμμία βέβαια αποδείξη για την απιστία του, ώσπου ήρθαμε εδώ στην Κουρδία. Για μένα, που προτιμώ την ήσυχία μου, είναι μία πλάζ πολύ κομική. Ο άντρας μου όμως δε μπορεί να υποφέρει τη θάλασσα, αν δεν έχει καζάνι, τένις και όλα τ' άλλα σπορ.»

«Την ίδια μέρα, που φτάσαμε, συναντήσαμε την κ. Μεροσίε, με το αγοράκι της. Είναι μία γήρα, παραπολύ θιμωρή, με ιδιότροπα χρυσά μαλλιά και

μεγάλα γαλανά μάτια, που σκουραίνουν λιγάκι, όταν κυττάζει το Ρενέ. Αληθινά, είναι μία πολύ ελκυστική γυναίκα.»

«Το παιδί της, ο μικρός Άντρεάς, μου έκανε ακόμη μεγαλύτερη εντύπωση. Μήπως, επειδή βλέποντάς τον νοιώθω περισσότερο τον πόνο μου, που δεν απόκτησα κι' εγώ ένα παιδί; Ίσως. Μου φαίνεται όμως, σά να τον είχα ξαναδω το μικρό Άντρεά. Τα χαρακτηριστικά του δεν τα βλέπω για πρώτη φορά... Σπαζώ το κεφάλι μου να θυμηθώ...»

«Ο άντρας μου κι' η κ. Μεροσίε πήλσαν πολύ λίγο και τίποτα δε θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη ανησυχία μου, τη δυσπιστία μου, όταν η συνείδησή των γεγονότων, χωρίς καμμία σημασία, κατά τα φαινόμενα, μου ράγισε την καρδιά...»

«Σήμερα το πρωί, καθώς έδυγα απ' την καμπίνα μου, για το καθημερινό μου μπάνιο, η κ. Μεροσίε με ρώτησε αν θα ήθελα να πάω μαζί μου το αγοράκι της. Δεν είχα κανένα λόγο ν' αρνηθώ και σε λίγο το αγοράκι έτρεξε κοντά μου, τρισαγατωμένο, με το μαγιώ του. Το πήρα απ' το χεράκι και καθώς η θάλασσα είχε τραβήξει, αναγκαστήκαμε να προχωρήσουμε αρκετά για να πάρουμε το μπάνιο μας.»

«Ο άντρας μου κι' η κ. Μεροσίε μείνανε στην πλάζ και καθώς ήτανε με τα μαγιώ κι' οι δύο τους, φαντάζεσαι την αγωνία μου!»

«Μου φάνηκε πως κι' οι δύο παρακολουθούσαν το παιδάκι με ανήσυχον βλέμμα.»

«Η θάλασσα ήτανε πολύ τα-

ραγμένη, τα κύματα πελώρια. Για να μην είμαστε μόνοι, πλησίασα σε μια παρέα από σχεδόν άγνωστες γυναίκες. Μας άπλωσαν τα χέρια και σχημάτισαμε κύκλο μέσα στη μανιασμένη θάλασσα.

«Χαριτωμένο το αγοράκι σας! μου είπε μια απ' τις κυρίες εκείνες. Ίδιο κι' απαράλλαχτο ο μπαμπάς του!...»

«Μεμιάς έφερα στο ύψος μου μια παλιά φωτογραφία του Ρενέ, όταν ήταν μικρό παιδάκι τεσσάρων χρόνων. Ο Άντρεάς ήτανε αλήθεια όμοιος με το Ρενέ, όταν ήταν μικρός...»

«Προσπαθώντας να συγκρατήσω τη συγκίνησή μου, ρώτησα:

«Θέλετε να πείτε, δηλαδή, πως μοιάζει μ' εκείνο τον κύριο, που μας περιμένει στην άμμουδιά, πλάι στην κυρία;»

«Μά... δεν είναι ο άντρας σας; ρώτησε η συνομιλήτριά μου, κάπως ανήσυχη. Βλέποντας την ταραχή μου.

«Μάλιστα, κυρία...»

«Δεν είχα όμως τη δύναμη να προσθέσω: «Το παιδί, όμως, δεν είναι δικό μου!».

«Τραβήχτηκα από κοντά της και, μολονότι τα κύματα ήταν πολύ ψηλά, ώρμησα στ' ανοιχτά, ακούζι με το μικρό, για να μην ακούω τίποτα. Φοβόμουν τον εαυτό μου. Όσο τους έβλεπα εκείνους τους δύο, πλάι πλάι στην άμμουδιά, τόσο το κεφάλι μου γυρνούσε... Σε κάθε κύμα ο μικρός Άντρεάς φώναζε, τρομαγμένος. Ένα δυνατό κτύπο κύμα το ξεκούμπωσε το μαγιώ. Το βλέμμα μου έπεσε στο στήθακι του παιδιού και εκεί, αριστερά, κοντά στον ώμο, είδα μια μικρή έλλειψη, όμοια, όπως την έχει κι' ο άντρας μου... Μια αντανάκλαση με κυρίως σύγκορμη. Το νερό μου φάνηκε ζαφίρ και παγωμένο. Μ' έπιασε ήλιος κι' οτι μου άπονε απ' το λογικό μου κι' από τη θέλησή μου, χάθηκε μέσα στο κύμα της μανίας και του θυμού, των πιο άγριων ενστικτών, που κυρίων την ψυχή μου εκείνη τη στιγμή.»

«Ενα πελώριο κύμα έρχόταν καταπάνω μας. Το άφησα να σπαστεί αφοσιωμένα και στην όπισθοχώρησή του, άνοιξα τα δάχτυλά μου, που κρατούσα το χεράκι του παιδιού κι' άφησα να το παρασύρει πέρα προς το ανοιχτό αφοσιωμένο πέλαγος. Απ' την τρομαγμένη φωνή του μικρού, τη στιγμή που χανότανε μέσα στα μανιασμένα κύματα, άκουσα και έκπληκτη με μιά απ' το φοβικό έφελμα. «Ορμησε, βούτηξε μέσα στο νερό και μόλις πρόκαμα να τ' αποτάξει.»

«Σφίγγοντάς το πάνω στο στήθος μου, σά να μπορούσαν να μου το ξαναπιάσουν τα κύματα, έτρεξα ως την άμμουδιά, τώρριζα μισολιγισμένο και παγωμένο, στα χέρια της μητέρας του, κι' έφυγα.

«Κλείστηκα τότε στο δωμάτιό μου κι' άρχισα να κλαίω, μπροστά σ' αυτό το γράμμα, μαμά, που δεν το λυώ να τ' αποτελειώσω. Μόνο που συλλογιέμαι το εγκλήμα, που κόντευα να κάνω, που έκανα, που φαίνεται, πως ποτέ μου πιά δε θα ζήλευω τον άντρα μου! Αισθανόμαι επίσης πως έπαθα να τον αγαπάω και πως περιφρονώ αυτή τη γυναίκα. Επίσης αισθάνομαι πως χρυσάω ότι μου άπομεινε απ' την παλιά τρυφερότητα της καρδιάς μου σε κείνο το μικρό αγοράκι, που άντιπροσώπευε την ευτυχία, που δεν ήταν τυχερό να γνωρίσω!».

ΜΑΞ ΒΕΜΠΕΡ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ

Στη φραγκοφονία της Δ. Γερμανίας έγινε, προ ημερών, μια επιστημονική εξέταση δύο χιλιάδων διαφορετικών δειγμάτων άρτου, που προέρχονταν απ' όλα τα σημεία της χώρας. Η εξέταση αυτή απέδειξε στην τυχόν ανακάλυψη άσυνειδητων, που ένοθευαν το ψωμί με άγνοια του καταναλωτικού κοινού, και δεύτερον στην ανεύρεση του καλύτερου τύπου ψωμιού από απόψεως ποιότητας και θρεπτικότητας. Η λήψη των διαφόρων δειγμάτων έγινε τελώς απρόοπτα και το σχέδιο ετηρηή μυστικό για να μη προλάβουν οι άρτοποι να προετοιμαστούν.

ΉΣΕΡΕ ΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗ

Η Λίνα Τεοδόλια, μια μικρούλα Αμερικανίδα 7 χρόνων, αναστάτωση προ ημερών την πόλη, στην οποία μένει, με μια σειρά τηλεφωνημάτων στην αστυνομία, στην προσπάθειά της να ενημερώσει το Στάμπ Μπρόντγουεϊ υπηρεσία, στο Στάμπ Μπρόντγουεϊ, που κόντευε να γίνει, πως ποτέ μου πιά δε θα ζήλευω τον άντρα μου! Αισθανόμαι επίσης πως έπαθα να τον αγαπάω και πως περιφρονώ αυτή τη γυναίκα. Επίσης αισθάνομαι πως χρυσάω ότι μου άπομεινε απ' την παλιά τρυφερότητα της καρδιάς μου σε κείνο το μικρό αγοράκι, που άντιπροσώπευε την ευτυχία, που δεν ήταν τυχερό να γνωρίσω!».

ΜΑΞ ΒΕΜΠΕΡ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΛΑΥΡΙΟΥ

Πως όλοι οι Έλληνες είχαν γίνει χρυσοθήρες

ΤΟ Λαύριο —ή πόλη των μεταλλείων— πριν 100 χρόνια ακριβώς, είχε συγκεντρώσει την προσοχή όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και όλου του κόσμου. Όλοι πίστευαν ότι εκεί, στην άκρη της αττικής χερσονήσου, υπήρχε μια νέα Άλασκα, και όλοι οι Έλληνες είχαν μεταβληθεί σε χρυσοθήρες.

Οι χρυσοθήρες στην Ελλάδα, όπως και σ' όλο τον κόσμο, ήταν πάντοτε πολλοί, γιατί ένα μεταλλείο, όταν πετύχει, μπορεί να κάνει γρήγορα τον ίδιο κτήνη του θεού. Στον τόπο μας έχουμε μερικά τέτοια παραδείγματα. Άνθρωποι που ήταν πάντοτε, δήλωσαν μεταλλεία κι' έγιναν πλουσιώτατοι. Μια από τις περιπτώσεις αυτές είναι και ο μακαρίτης Σερπιέρης. Από αβλός εργάτης, έγινε μεταλλολόγος, έπειτα μεγαλοεπιχειρηματίας και με τα μεταλλεία του Λαυρίου σαστός Κρόισος.

Η επιτυχία αυτή του Σερπιέρη προκάλεσε τη δίψα του χρυσού στην Ελλάδα και γνώρισε σ' αυτήν τις πρώτες συγκινήσεις του χρηματιστηρίου.

Τα λαυρεωτικά μεταλλεία ήταν γνωστά στους αρχαίους. Κατά την εποχή, μάλιστα των περσικών πολέμων, βρίσκονταν σε τσάκμη, ώστε κίνησαν το φθόνο των Σπαρτιατών. Άνθηκαν στην αθηναϊκή πολιτεία. Είκοσι χιλιάδες δούλοι εργαζόντουσαν στο Λαύριο για λογαριασμό της Αθήνας, που είχε εισδόμια περίπου 600 χιλιάδες χρυσές δραχμές το χρόνο. Από την πώληση του λαυρεωτικού άργυρου ο θεμιστοκλής ναυπήγησε τον περίφημο στόλο, που δοξάστηκε στη Σαλαμίνα. Και από τα εισοδήματα αυτά ο Περικλής έχτισε τον Παρθενώνα.

Αργότερα όμως ήρθε η παρακμή, η Ελλάδα υποδουλώθηκε και το Λαύριο έσβησε. Ο Παισαίνιος το αναφέρει πια ως απλή γεωγραφική θέση, αφού τότε είχε ερημώσει. Αρσένια, στα 1863, ο Σερπιέρης, Ιταλός την καταγωγή και ο Γάλλος Ρου Φρανσινέ ζήτησαν από το ελληνικό κράτος το δικαίωμα της εκμεταλλεύσεως 12 χιλιάδων στρεμμάτων του Λαυρίου και πέτυχαν την άδεια να κάνουν μεταλλευτικές εργασίες. Η εταιρεία τους κυρίως έπρόκειτο να εκμεταλλευθεί τις «εκδόσεις», δηλαδή τα υπόλειμματα των αρχαίων, που εκείνοι δεν είχαν τα τεχνικά μέσα να τα εργασθούν και τα έριχναν ως άχρηστα στα γύρω βουνά.

Η παραγωγή όμως αυτή δημιούργησε την περιφημία «Υπόθεσι του Λαυρίου», ένα τεράστιο για την μικρή τότε Ελλάδα διπλωματικό ζήτημα, που γέμισε τη φαντασία των Ελλήνων με διάφορα αμύθητα. Όλοι —και οι πιο μορφωμένοι άκόμα— πίστευαν ότι οι ξένοι είχαν συνωμοτήσει για ν' αρπάξουν τους αμύθητους θησαυρούς του Λαυρίου.

Την πεποίθησή για την ύπαρξη ενός τέτοιου θησαυρού τη δημιούργησε κυρίως η ανάμειξη στο ζήτημα αυτό δύο προσώπων: του Γάλλου Ζυλ Φερρύ και του Έλληνα μαρκησιού Μιλιοράκη. Οι δύο προσώποι, επειδή υποστήριζαν τα συμφέροντα των δύο δημοφώνων τους με πολλή ενεργητικότητα, κίνησαν ακόμη περισσότερο τις υποψίες ότι έπρόκειτο για πολύτιμο ανυπόλογιστο, ότι η γη του Λαυρίου έκρυβε αμύθητους θησαυρούς. Τέλος, το πολύπλοκο «λαυρεωτικό ζήτημα» —που παρά λίγο να δημιουργήθηκαν μεγάλες διπλωματικές περιπλοκές, ίσως και αποκλεισμού— λυθηκε με την επέμβαση του εθνικού εορηνέτη Άνδρέα Συγγρού. Ο Συγγρός πλήρωσε στην εταιρεία Ρου και Σερπιέρη 12 εκατομμύρια δραχμές και ίδρυσε μια ελληνική εταιρεία, που ανέλαβε την εκμετάλλευσή του Λαυρίου με ευρωπαϊκά μηχανήματα και χιλιάδες εργάτες.

Με βρίζουν, κ. πρόεδρε, είπε. Οι έφημεριδες τάχουνε μαζί μου. «Ο Άλέξανδρος Κουμουνδούρος όμως του άπάντησε με απάθεια: — Σε νόμιζε περισσότερο έξυπνο!... Δεν χαιρέσει, που σε βρίζουν; Αυτό θα πει ότι σε λογαριάζουν... Λοιπόν, μάθε ότι στον τόπο αυτό, αν δεν σε βρίζουν, σημαίνει ότι δεν αξίζεις τίποτα!...»

Οι παράλογες ελπίδες που γεννήθηκαν στην ψυχή του ελληνικού λαού για τ' αμύθητα κέρδη των μετοχών του Λαυρίου, μετέφεραν χρηματιστηριακές συνθήκες και στην Ελλάδα, το κνήνη του ευ-

Το τι έγινε τότε, όταν άρχισε η έγγραφη, δεν περιγράφεται. Οι Αθηναίοι μέθυσαν από κερδομανία και το μεθύσι αυτό μεταδόθηκε από την Αθήνα στην Κωνσταντινούπολη. Για πρώτη φορά από της συστάσεως του ελληνικού εσθλείου, στάθηκε από το εξωτερικό, σε έμ-έσματα, ποσό, που έφτανε τα τρία εκατομμύρια χρυσά φράγκα, που έσταλναν οι Κωνσταντινουπολίτες να αγοράσουν μετοχές της «Εταιρείας Μεταλλουργιών Λαυρίου». Γρήγορα, αντί για 50.000 μετοχές, το κοινό γράφτηκε για 600 χιλιάδες!

Από τις έγγραφες αυτές, η δίψα του κέρδους μεγάλωνε κάθε μέρα και οι μετοχές υπερτιμωρούνταν. Το καφενείο της «Ωραίας Ελλάδος» είχε μεταβληθεί σε πρόχειρο χρηματιστήριο. Εκεί πουλιόνταν και αγοράζονταν λαυρεωτικές μετοχές, δηλαδή ουσιαστικά γινόντουσαν αγοραπωλησίες άερας, γιατί οι πωλητές και οι αγορές ήταν δεκάδες χιλιάδες από τον αριθμό των μετοχών. Έτσι, ενώ η αξία κάθε μετοχής ήταν 100 δραχμές, σε λίγες μέρες έφτασε στις 1000!

Κι' επειδή οι Αθηναίοι ήταν πρωτόπειροι σε τέτοια, το παιχνίδι αυτό πέτυχε θαυμάσια. Μα η υπερτίμηση μετοχών στο δεκαπλάσιο της αξίας τους, δεν ήταν πράγμα άσχημο για μια νεοσύστατη και φτωχή κοινωνία, όπως η αθηναϊκή. Η πρωτεύουσα μας ήταν τότε μικρή. Μόλις είχε πενήντα χιλιάδες κατοίκους και με 80 δραχμές μπορούσε κανείς να νοικιάσει ολόκληρο σπίτι στην οδό Σπασίου!

Τα έπακολούθα, λοιπόν, ήταν πολύ δυσάρεστα: Από την Κωνσταντινούπολη είχαν ένοσηψη στην Αθήνα πολλοί φρογκολοβάντινοι χρηματιστές, από το περίφημο χαρτοφύριο —το ανεπίσημο χρηματιστήριο— και έπαιζαν μετοχές με την επιδεξιότητα που τους διάκρινε. Αριστοτέχνες στα κόλπα, κατώρθωσαν σε λίγες μέρες να κάνουν τους Αθηναίους... ντεφι! Πολλοί νοκοκυραίοι, καταστράφηκαν, μικροπεριορίες εξαπλώθηκαν, οπία πουλήθηκαν, προίκες κοριτσιών χάθηκαν.

Έτσι, όταν οι μετοχές του Λαυρίου καταρρέσαν, κόσμος και κοσμάκης έβρεθε στο δρόμο.

Όταν οι αγοραστές των υπερτιμημένων «χαρτιών» κατάλαβαν ότι ήταν... «αθήρακες» ο θησαυρός, έσπασε μεγάλος θρήνος και κοπέτες, γεννημένη καταραμένη ένοιοντο το Συγγρού, άγρια λακιά αγανάκτηση, που την υποδαύλιζαν δυο αντίπαλοί του: ο Στεφανίδης Συλλίτης και ο Άριστιδης Μπαλτατζής.

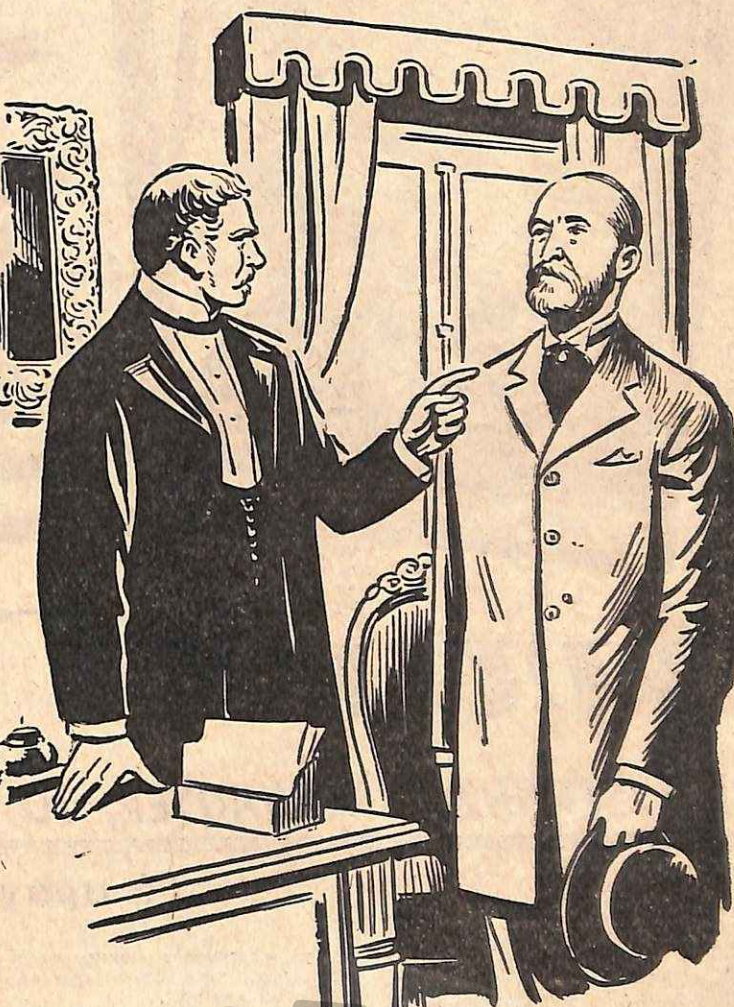
Αυτοί, επειδή δεν είχαν λάβει μέρος στην επιχείρηση, έκρατε τις μετοχές τους άτιμωρα, ώστε οι έφημεριδες και ο κόσμος έμειναν εναντίον του «επί της γύμνασης των Αθηναίων και την άρπαγην του δημοσίου θησαυρού».

Ο Συγγρός ήταν κατάπληκτος για την επίθεσι εναντίον του. Ένώ νόμιζε ότι είχε εξυπηρετήσει την πατρίδα του σε μια ύποπτη, τόσο υπερβέβαιη, ώστε και έπελάσσει των ξένων Λαυρεωτών, έβλεπε τώρα ότι κινδύνευε να... λυνταριστή! Πήγε, λοιπόν, στον τότε πρωθυπουργό Κουμουνδούρο και παραπονέθηκε.

Με βρίζουν, κ. πρόεδρε, είπε. Οι έφημεριδες τάχουνε μαζί μου.

«Ο Άλέξανδρος Κουμουνδούρος όμως του άπάντησε με απάθεια: — Σε νόμιζε περισσότερο έξυπνο!... Δεν χαιρέσει, που σε βρίζουν; Αυτό θα πει ότι σε λογαριάζουν... Λοιπόν, μάθε ότι στον τόπο αυτό, αν δεν σε βρίζουν, σημαίνει ότι δεν αξίζεις τίποτα!...»

Οι παράλογες ελπίδες που γεννήθηκαν στην ψυχή του ελληνικού λαού για τ' αμύθητα κέρδη των μετοχών του Λαυρίου, μετέφεραν χρηματιστηριακές συνθήκες και στην Ελλάδα, το κνήνη του ευ-

— Σε νόμιζε περισσότερο έξυπνο! άπάντησε στον Συγγρό ο Κουμουνδούρος. Δε χαιρέσει που σε βρίζουν!...

κόλου κέρδους, τη μανία του χρυσού. Όλοι όνειρεσκον μεταλλεία. Κάθε κορφοτσικισμένος άφηνε τη δουλειά του κι' έπαιρνε τα βουνά, σκολίζοντας τα χόματα ν' ανακαλύψει πολύτιμα μέταλλα. Άλλοι πάλι μισώντας εργάτες κι' έκαναν ανασκαφές στα χωράφια τους. Όσους τους είχε πιάσει ο μεταλλευτικός πυρετός. Το περίεργο δε είναι, ότι γρήγορα οι χρυσοθήρες, νεαροί έλπίδες, σε θησαυροθήρες. Άρχισαν να ζητούν κρυμμένους θησαυρούς της αρχαίας ή της τουρκικής έποχής.

Από τις έπαρχίες έρχόντουσαν είδησεις ότι διάφοροι γεωργοί, σκάβοντας το χωράφι τους, ανακάλυψαν πάρα σωρούς από χρυσές λίρες, λατινικά κολωνάτα, ιταλίτσες και φλουριά.

Επειτα άρχισε η τυχοδιωκτική μανία της ανακάλυψης κληρονομιάων. Περιήρμη π.χ. έμεινε η ύποθεσι της κληρονομιάς του Μοροζίνη, φαντασία, ότι πριν πολλά χρόνια είχε πεθάνει κάποιος Μοροζίνης άσχημα, άφορνας σε χοιράκια και σιατά περιουσία. Όλες είναι για την κληρονομιά του Μοροζίνη. Τώρα που ήτρεσε στο χορό και η Ελλάδα, θα μου χρειαστεί κι' άλλο δωμάτιο!

Υστερ' από αυτό, ο άπασταλμένος του Μάτεση έφυγε άπογοητευμένος και η περιουσία του Μοροζίνη άκόμη περιμένει τον πραγματικό κληρονόμο της...

νος δημοσίευσε τα καθέκαστα της «Υπόθεσις Μοροζίνη» με την γεωγραφική λεπτομέρεια ότι το ποσό ήταν 20.000.000 χρυσά φράγκα. Άμέσως τότε έσφύρσαν και στην Ελλάδα, σαν τα μανιτάρια, πολυάριθμοι κληρονόμοι του Μοροζίνη, ίδιος «Επτανησίος και άλλοι νησιώτες. Ένας μάλιστα, από κάποιο νησί των Κυκλάδων, έφερε στο δικηγόρο Άντώνιο Μάτεση, οικόγενεϊκά έγγραφα, που έδειχναν κάποιες έλπίδες ότι πραγματικά κατούσαν από τους Μοροζίνες.

Ο Μάτεσης ανέλαβε την υπόθεσι κι' έστειλε άνθρωπο στη Βενετία να παρουσιάσει στο δικηγόρο της κληρονομιάς του Μοροζίνη, το Μάτεση Φόρτις και να συνεινηθεί μαζί του. Ο άπασταλμένος του Μάτεση έβρεξε το Βενετσιάνικο δικηγόρο και του μίλησε για το σκοπό της επίσκεψής του. Ο Φόρτις χαμογέλασε.

Πρώστε, σας παρακαλώ, άπ' εδώ, έβλεπντας το πλανητικό δωμάτιο. Πήγαν έτσι μαζί σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο, που όλοι του οι τόποι ήταν σκεπασμένοι με ντυλαμένα γεμάτα δικονομίες. Βλέπατε όλες αυτές τις δικονομίες; του έλεγε ο Βενετσιάνος δικηγόρος. Όλες είναι για την κληρονομιά του Μοροζίνη. Τώρα που ήτρεσε στο χορό και η Ελλάδα, θα μου χρειαστεί κι' άλλο δωμάτιο! Υστερ' από αυτό, ο άπασταλμένος του Μάτεση έφυγε άπογοητευμένος και η περιουσία του Μοροζίνη άκόμη περιμένει τον πραγματικό κληρονόμο της...

ΟΙ ΑΘΙΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εκλέκτω νύμφη

Βεδαρυνθείς τους έρωτας και τας εκ τούτων νίλας προς δε μβουχτίας, προ παντός τας παρανόμους φίλας εσκέφθη κι' αποφάσισαν αυθιμερόν να τρέξω και δίδαν στρουβουλόσαν συμβιόν να εκλέξω. Έφ' ω έν τάχει στολισθείς ως γόης και γκιουλέκας και εις τον μυστικά βαλόν ποσότητα μαντέκας έξήλθον εις τας άγνιες μεστές πολλών λαχτάρων αναζητών την σύζυγον τάχως κι' άρον — άρον. Κι' αφού περιεπάρτησεν έξ έρωτος κοχλάζων και γλύκαν σ'ον παντάσιν ο ταρνανέας στάζων άφίχθη εις το Ζάμπειον εις εύτυχία πλέων κι' επευφημούμενος σφοδρώς υπό πολλών θηλέων. Όθεν αφού προσελίυσαν γυνών εκατοντάδας και κατεκλύσθη γυρωθεν από πολλὰς νυφάδας ανήλθον εις παγκακίον ως δόν — ζουαν δεινός, ίνα γνωρίσω εις ατάς το μέγα γεγονός.

— Είμι γαυρός περιώπης! έβόησαν και κλείσας το ματάκιον σάφως, ο έμ-δωγας. — Θαυμάσατε! συνέχισον τον θρυλικόν (έρίφην και κάμετε παρέλασιν ίνα εκλέξω νύμφην! Καί θνιτας ήρξατο ευθός πομπή μεγα- (λειώδης τούτέστιν απαέασαι, ίσχνάι και (νταρνανέας, διήλθον έμπροσθεν έμου κι' εκάστη έ- (χαιρέτα φωνάζουσα φασκελικώς:— Όρε, γαμπρέ, (κουφέτα!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Δύο εξώφυλλα του «Σπήγκελ»:
Ο πρωθυπουργός 'Αντενάουερ
και ο υπουργός 'Εθνικής 'Αμύ-
νης Στράους.

τικής 'Ακαδημίας» και καθηγητής
του Συνταγματικού Δικαίου...

Οι συλλήψεις των δημοσιογρά-
φων τη νύχτα, χωρίς μάλιστα να
ειδοποιηθούν οι ύπουροι της Δι-
καιοσύνης και των 'Εσωτερικών,
ξύπνησαν σ' όλη τη Δυτική Γερ-
μανία και σ' όλο το δυτικό κό-
σμο, την ανάμνηση των ναζιστι-
κών μεθόδων.

Χιλιάδες φοιτητών ώργάνωσαν
διαδηλώσεις στις μεγάλες πόλεις
της Δυτικής Γερμανίας εναντίον
της Κυβερνήσεως και ιδιαίτερα
του υπουργού 'Αμύνης Στράους,
που τον κατηγορούσαν, ότι προ-
κάλεσε τη διώξη του «Σπήγκελ»,
έχοντας σαν όργανό του τον Χέ-
υντε.

ΦΡΑΝΤ ΖΟΖΕΦ ΣΤΡΑΟΥΣ

Ο τύπος του Βαυαρού, κοντός
μάλλον παχύς, όρμητικός και συ-
χνά βίαιος, ο Στράους, μέσα σ'
ελάχιστα χρόνια, έκανε μία κα-
ταπληκτική πολιτική καριέρα.

Γιός μιάς οικογενείας κρεσπω-
λών, βρέθηκε, μετά το τέλος του
πολέμου, στην αμερικανική ζωή
κατοχής, έχοντας το πλεονέκτημα

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

νίας, όταν η Βουλή, σε δραματι-
κές συνεδριάσεις, εξέταζε το πρό-
βλημα του γερμανικού επανεξο-
πισμού.

Οι σοσιαλιστές, με κυριώτερο
όμιλητή των αρχηγό τους Σουμά-
χερ, μία από τις αγνότερες και
αξιωτέρες φυσιογνωμίες του ευ-
ρωπαϊκού σοσιαλισμού, αγωνίζον-
τουσαν εναντίον του επανεξοπι-
σμού της χώρας τους, ενώ ο
πρωθυπουργός 'Αντενάουερ, κου-
ρασμένος και χωρίς μεγάλη πι-
στι στο θέμα, δεχότανε σιωπη-
λός τις επιθέσεις της αντιπολι-
τεύσεως.

Εσφινικά, ένας κυβερνητικός βου-
λευτής, πολύ νέος, με στρογγυλό
κεφάλι και μάλλον κοντός, ανέ-
θηκε στο βήμα της Βουλής και
υποστήριξε με πάθος και με σπά-
νια ρητορική δεινότητα το γερμα-
νικό επανεξοπισμό.

Όταν κατέβηκε από το βήμα,
ο 'Αντενάουερ του έσφιξε με θερ-
μότητα τα χέρια...

Μία μεγάλη πολιτική καριέρα
άρχισε...

Λίγο αργότερα, ο Στράους έ-
γινε υπουργός 'Εθνικής 'Αμύνης
και πήρε σειρά για διάδοχο του
πρωθυπουργού 'Αντενάουερ, που
είναι σήμερα 86 ετών.

Μ' όλα τα αναμφισβήτητα προ-
σόντα του, ο Στράους δεν έδειξε
την αναγκαία πολιτική ώριμο-
τητα...

Το «Σπήγκελ» του αποκάλυψε
ένα μεγάλο σκάνδαλο, την υπο-
στήριξη δηλαδή του υπουργού σ'
ένα όποτου ηθικής ακεραιότητας
πρόσωπο και στην εταιρεία του,
που, χωρίς να έχη τα απαιτού-
μενα κεφάλαια, ανέλαβε την κα-
τασκευή ώρισμένων στρατιωτικών
εγκαταστάσεων...

Μιά ειδική κοινοβουλευτική έ-
πιτροπή «άθώωσε», βέβαια, τον
υπουργό από τις κατηγορίες, άλ-
λα οι παρές του εξακολουθού-
σαν να σχολιάζονται πολύ δυσμε-
νώς...

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Διαδήλωση φοιτητών στο 'Αμβούργο εναντίον του Στράους: 'Η ελευθεροτυπία θεμέλιο της δημοκρατίας.

KENNENTY ΚΑΙ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ

Ο γηραιός καγκελάριος, ο
'Αντενάουερ, ξεκίνησε από τη
Βόνη για την Ουάσιγκτον να
συναντήσει τον Πρόεδρο Κένεντυ,
μ' όλο το βάρος της υποθέσεως
«Σπήγκελ».

Ο Κένεντυ τον δέχτηκε την
επομένη ακριβώς της κρίσεως της
Κούδας, ψυχραιμος, χαμογελαστός
και καθισμένος στην περίφημη
κουιστή πολυθρόνα του.

Όλα τα προβλήματα της δυ-
τικογερμανικής πολιτικής εξέτα-
στηκαν και η υπόθεση «Σπήγκελ»
μπήκε στο πλαίσιο των συνομι-
λιών, όχι μόνο γιατί η ελευθερο-
τυπία αποτελεί τη βάση της δυ-
τικής ιδεολογίας, αλλά και για
τα γενικότερα προβλήματα, που
κρύβονται πίσω από τη διώξη του
περιοδικού...

Ο 'Αντενάουερ, όπως ομολό-
γησε ο ίδιος, δεν είχε ιδέα για
τις ενέργειες της αστυνομίας εν-
αντίον του «Σπήγκελ», όπως ι-
δέα δεν είχαν και οι φιλελεύθεροι

υπουργοί, που συμμετέχουν μαζί
με τους Χριστιανοδημοκράτες σ'ον
κυβερνητικό συνασπισμό, που κυ-
βερνάει την 'Ομοσπονδιακή Γερ-
μανία...

Αναμφίβολα, ο Κένεντυ πε-
ριβάλλει με σεβασμό και εκτίμη-
ση το γηραιό καγκελάριο, αλλά
η αμερικανική πολιτική δεν είναι
πια «άνευ όρων γερμανόφιλη», ό-
πως στην περίοδο που υπουργός
των 'Εξωτερικών ήταν ο Ντόλλες...

Σήμερα, η αμερικανική πολιτι-
κή αντιμετωπίζει το πρόβλημα
της Γερμανίας με περισσότερες
αποκρίσεις στην πολιτική της
σκέψι και στις πράξεις της, γι'
αυτό και η υπόθεση «Σπήγκελ»
γεννιόσε ώρισμένα δραματικά έ-
ρατηματικά και φώτιζε μερικές
κρυμμένες όψεις της γερμανικής
πολιτικής.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πριν απ' όλα, αποδείχτηκε, ότι
η έρευσία έφευγε, σε ώρισμένα
τουλάχιστον θέματα, από τα χέ-
ρια του καγκελαρίου και ότι ύ-
παρχει μία παράλληλη έρευσία,
που δεν υπολογίζει ούτε την Κυ-
βέρνηση...

Ο άγώνας για τη διαδοχή του
'Αντενάουερ και γενικότερα για
το μελλοντικό καθεστώς της 'Ο-
μοσπονδιακής Γερμανίας άρχισε
και η υπόθεση «Σπήγκελ» είναι
μια από τις δραματικές όψεις
της προμερής αυτής πάλης.

Ο Στράους εκπροσωπεί την
πιο αυταρχική πτέρυγα των Χρι-
στιανοδημοκρατών, ενώ ο αντι-
πρόεδρος 'Ερχαρντ και ο ύπουρ-
γος των 'Εξωτερικών Σραϊντερ,
την πιο φιλελεύθερη.

Το «Σπήγκελ», με την καμπά-
νια του εναντίον του Στράους, έ-
πολεμάσε ένα εμπόδιο στα σχέ-
δια του υπουργού της 'Εθνικής
'Αμύνης.

Αλλά οι αποκάλυψεις του
«Σπήγκελ», που είχαν στις γενι-
κές τους γραμμές δη το φώς και
στις στήλες συντηρητικών έφημε-
ρίδων — χωρίς εκείνες να κα-
τηγορηθούν για «προδοσία» —

Οι διεθνείς και έσωτερικές ζυ-
μώσεις στη Γερμανία βρίσκονται
ακόμα στην αρχή τους. 'Η υπό-
θεση «Σπήγκελ» αποτελεί μία
δραματική αφετηρία...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Δυτική Γερμανία:

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙ ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ, ΤΟ "ΣΠΗΓΚΕΛ" ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τὰ πραγματικά παρασκήνια μιάς κρίσεως

ΣΤΙΣ τέσσερες ή ώρα το πρωί,
έξηντα πάνοπλοι άστυνομι-
κοί έσπασαν τις πόρτες των γρα-
φείων του περιοδικού «Σπήγκελ»,
στο 'Αμβούργο, και τὰ κατέλα-
βαν. Την ίδια ώρα, ο διευθυντής
του περιοδικού, Ρούντολφ 'Αουγκ-
στάιν, και τέσσερις άλλοι συντά-
κτες, συνελήφθησαν στα σπίτια
τους, αφού οι άστυνομικοί έψηνη-
σαν και τὰ παιδιά τους, ψάχνον-
τας κάτω από τὰ στρώματα...

Η υπόθεση «Σπήγκελ» άρχι-
ζε, μία υπόθεση, που έπειτα από
διάφορες φάσεις, ώδηγησε σε πα-
ραίτηση ύπουργών και σε μία πα-
λιτική κρίση, που συνταράζει τη
Δυτική Γερμανία. Καί, πίσω από
την υπόθεση «Σπήγκελ», άρχισε
να φωτίζεται ένα ολόκληρο πα-
ρασκήνιο, με δραματικές προεκ-
τάσεις, που φτάνουν μέχρι τις
νευραλγικότερες όψεις της διε-
θνούς πολιτικής.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Την επομένη της χιτλερικής κα-
ταρρεύσεως, ο Ρούντολφ 'Αουγκ-
στάιν, ηλικίας 24 ετών, πίστεψε
αληθινά στις άρετές του καινούρ-
γιου δημοκρατικού καθεστώτος
της Δυτικής Γερμανίας και, σαν
έκφραση των καινούργιων ιδανι-
κών της γερμανικής νεολαίας,
σκέφτηκε να έκδοση ένα εβδο-
μαδιαίο περιοδικό, στο στυλ του
αμερικάνικου «Τάιμ», δηλαδή με
ζωντανή επικαιρότητα, ανεξάρτη-
το, χωρίς προκαταλήψεις, με όξύ
κριτικό πνεύμα.

Το καινούργιο περιοδικό είχε
μια έλπιδα επιτυχίας σ' ένα κοι-
νό ζαλισμένο από τὰ δεκαπέντε
χρόνια του χιτλερισμού; Σιγά-σι-

γά, το «Σπήγκελ» άρχισε να έ-
πιβάλλεται, αφού στην αρχή κιν-
δύνεψε να κλείση...

Και ο διευθυντής του, διανοού-
μενος καλής οικογενείας, όπως
τον κατέταξε άμέσως το γερμα-
νικό κοινό, άρχισε να του δίνει
ένα τόσο διαρκώς ζωρότερο, έ-
πιθετικότερο, με αποκάλυψεις
σκανδάλων και αθέτησών.

Συχνά, βέβαια, πέφτει στην ύ-
περβολή. Μερικές φορές, είναι έκ-
δηλη ή κακή του πίστι. Άλλοτε,
στά άρδρα του αναμειγνύεται με
τέχνη ή αλήθεια και το πέμμα...

Αλλά το «Σπήγκελ», θαυμάσια
πληροφορημένο, αποκάλυψε με-
ρικά σοβαρώτατα σκάνδαλα, που
σίγουρα, χωρίς αυτό, θα έμενον
για πάντα άγνωστα. Με πάθος
έσκεπαίνει ό,τι οι άλλες έφημε-
ρίδες και τὰ περιοδικά κρύβουν
ή άγνοούν.

Η έπιρροή του περιοδικού έ-
γινε σιγά-σιγά πολύ μεγάλη και
άποφασιστική.

Γι' αυτό και η κατάληψη των
γραφείων του και η σύλληψη του
διευθυντού του και των κυριώτε-
ρων συνεργατών του, έσκασε σά
βόμβα και στη Γερμανία και στη
διεθνή κοινή γνώμη.

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ...

Το «Σπήγκελ» κατηγορήθηκε
για τή δημοσίευση ώρισμένων «μυ-
στικών» των τελευταίων γυμνα-
σίων του ΝΑΤΟ στη Δυτική Γερ-
μανία. Το σχετικό άρθρο απο-
τελούσε και ένα δριμύτατο κατη-

γορητήριο εναντίον του ύπουργού
Εθνικής 'Αμύνης Φράντς Ζόζεφ
Στράους, που από καιρό τώρα
άποτελεί το στόχο των επιθέσεων
του περιοδικού.

Ο έπίσημος κατήγορος Νο 1
του περιοδικού είναι ο βαρώνος
Φρήντριχ φον Χέυντε, πρώην ήγέ-
της των Καθολικών της δεξιάς,
συνταγματάρχης των άλεξιπτωτι-
στών στον τελευταίο πόλεμο και
σήμερα διευθυντής της «Στρατιω-

νά μην έχη άναμειχθή στο ναζι-
στικό κίνημα και να μιλή άγ-
γλικά, έστω και με βάρεια βαυα-
ρέζικη προφορά.

Γράφτηκε στο Χριστιανοκοινο-
κό κόμμα, που είναι ο βαυαρικός
κλάδος των Χριστιανοδημοκρατών,
και σήμερα είναι ο πρόεδρος του
κόμματος.

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-

νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

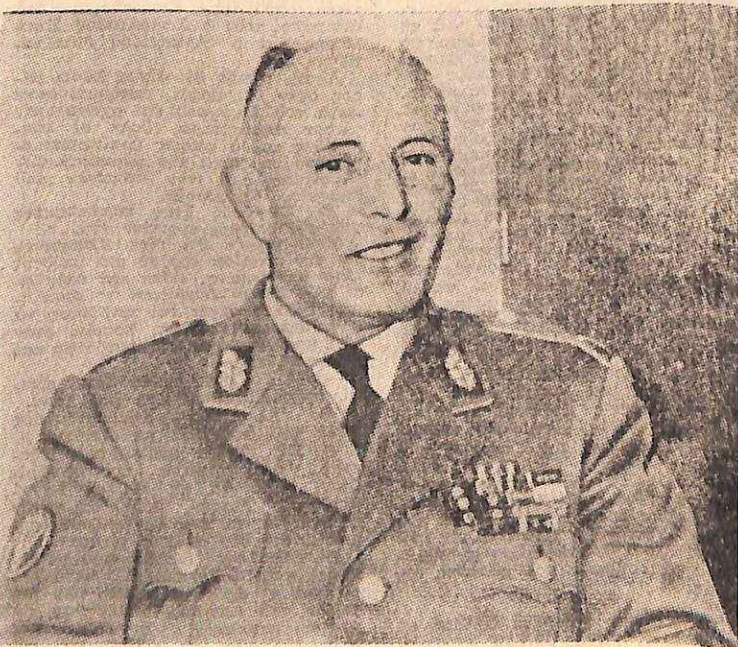
Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

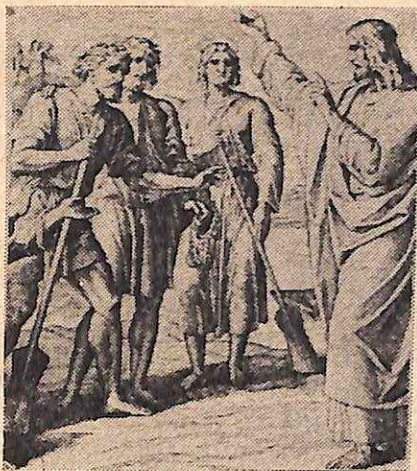
Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Όρμητικός μέχρι παραφοράς
και εκδικητικός, φιλόδοξος και
γεμάτος εμπιστοσύνη στον έαυ-
τό του, ο Στράους εκπροσωπεί
μια κατάσταση, μία γραμμή, ένα
πιστεύω και, στο πρόσωπό του,
βάλλεται ακριβώς μία πολιτική,

Το 1952 άρχισε να λάμπη το
άστρο του στον πολιτικό ορίζον-
τα της 'Ομοσπονδιακής Γερμα-
νίας.

Ο στρατηγός φον Χέυντε: Κα-
τηγορώ το «Σπήγκελ»

«Πού μένεις Κύριε;» ρώτησε ο Ανδρέας τον Ιησού και Εκείνος του απάντησε: «Εργον και ιδε».

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Τά θαύματά του και ο σταυρικός του θάνατος.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ήταν γιουός του 'Ιωάν' και καταγόταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Προτού γίνη απόστολος του Χριστού και μαθητής του Βαπτιστού 'Ιωάννου καταγινόταν με το επάγγελμα του ψαρά.

Όταν όμως αντίκρισε την ασκητική μορφή του Προδρόμου και άκουσε το μαχητικό κήρυγμά του, όλα άλλαξαν μέσα του. Στό πρόσωπο του 'Ιωάννη είδε η άγνη ψυχή του τον προστάτη των δούλων και των αδυνάτων, τον αξίο μορφή της διαφθοράς των ηγεμόνων. Πλησίον αποστασιαστικά τον άγγελο αυτών της ερήμου και του είπε: — Θέλω να σ' ακολουθήσω, 'Ιωάννη. Μου άρέσει ο δύσκολος δρόμος σου.

Ο Πρόδρομος τον δέχτηκε με ευχαρίστησι. Τον πήρε μαζί του στις περιοδείες, όπου χτυπούσε ανέλεπτα τη διεφθαρμένη εξουσία, την κοινωνική αδικία και την ανθρώπινη ματαιότητα. Ανατρίχιαζε ο νεαρός 'Ανδρέας, όταν άκουσε το δασκάλου του να μιλά με παρηγορία έναντιον της αλγής του 'Ηρώδη και κατά της ανήθικης ζωής της γυναίκας του της 'Ηρωδιάδας. 'Απ' αυτών τον πρώτο του δασκάλου άκουσε για το Χριστό και το κοσμοσωτήριο έργο του. Όταν άργότερα είδε τη βεική μορφή του Μακκαρίου, στάθηκε έκστατος και ρώτησε: — Πού μένεις, Κύριε;

Και όταν πήρε την απάντησι: «Εργον και ιδε», αντίηκε μπροστά του ένα καινούργιο απόστολο ζωής, όπου είπε το παρών, χωρίς άμφισβητούσεις και άμφισβητήσεις. 'Ετσι έγινε μαθητής και απόστολος του Κυρίου. Μαθητής κλητός, και πρὸς τιμήν της αθάνατος του ψυχής, Προκόκλητος. Ο 'Ανδρέας, και ο 'Ιάκωβος, ο γιουός του Ζεβεδαίου, ήταν κι' οι δύο οι πρώτοι μαθηταί του 'Ιησού, που ώδηγησαν κατόπιν και τους αδελφούς τους στο Χριστό.

Είναι όμως θέαση ότι από την ημέρα, που τον κάλεσε ο Χριστός, ο 'Ανδρέας άφησε οριστικά τα δίχτυα, για να γίνη ψαράς ανθρώπων.

Μετά τον σταυρικό θάνατο και την άναστασι του Θεανθρώπου, πορεύθηκε να μαθητεύη στα έθνη τη θυσία του Υιού του Θεού και να βαπτίση τα πλήθη στη νέα θρησκεία του Χριστιανισμού.

'Εφτασε μαζί με τον 'Ιωάννη τον Εύαγγελιστή στην 'Εφεσό και κήρυξε παρ' όλες τις απειλές των ειδωλολατρικών άρχόντων τον έσταυρωμένο Λωιτρώτη. Τα πλήθη, που ένοιωσαν τον «καινούργιο» Θεό τους σταυρικό και σπλαχνικό, έτρεξαν να βαπτιστούν. Το κήρυγμα του 'Ανδρέα άρχισε επίσης να ζεσταίνη τις παγωμένες ψυχές των ταλαιπωρημένων δούλων.

'Εκόντας σάν πρότυπο τον πρώτο του δασκάλου, ο «πρωτόκλητος» γύρισε ακούρατος, την Χαλκιδώνα, την Προποντίδα, τον Πόντο, την 'Ηράκλεια, τη Σινώπη, την Τραπεζούντα και έλη τη Σινύδη.

'Επειτα έδρανούσε στην 'Ιερουσαλήμ, όπου εορτάζον με τη φαντασία του το τραγικό αφήγημα του Σωτήρος προς το λαό του Γολγοθά. Οι σκηνές της υπέρτατης εκείνης θυσίας, τον έκαναν πληθωρικότερο για το θείο κήρυγμα.

Το νέο του ταξίδι τον φέρνει από το Βυζάντιο στην 'Ελλάδα. Στην ελληνική γη διδάσκει με ένθουςιασμό. Γοητεύεται από την ευστροφία των 'Ελλήνων και χαίρεται για το φιλόξενο πνεύμα τους.

Ο δρόμος του τον φέρνει στην Πελοπόννησο και στην πόλι των Πατρών.

Στην Πάτρα, όταν πληροφορούνται οι κάτοικοι την άφιξη του μαθητού του Κυρίου, τρέχουν να τον δούν, τρέχουν να τον παρακαλέσουν να τους σώση από κάποια τρομερή άρρώστεια ή από κάποια άλλη φρικτή δυστυχία.

Η φήμη του 'Ανδρέα προπορευόταν και τα θαύματά του γινόντουσαν γνωστά, πριν φτάση στον τόπο του προορισμού του.

Μεταξύ των πολλών δυστυχισμένων της πόλεως των Πατρών ήταν και ο δούλος του 'Ανθυπάτου. Κατατρυχόταν από μια τρομερή κι' άθεράπευτη άρρώστεια και περμιενα μέρα με τη μέρα το τέλος του.

Γεμάτος πλύνες και πόνους, χωρίς στέγη, χωρίς ρούχα και χωρίς τροφή, κατόταν πάνω στις κοπριές των ζώων, κάπου εκεί κοντά στην ακρογιαλιά των Πατρών.

Όταν άκουσε το όνομα του 'Ανδρέου, το κορμί του και η σκέψη του ηλεκτρίστηκαν από μια έλπίδα σωτηρίας. Σηκώθηκε με αισιοδοξία από τον τόπο της μοναξιάς του και ξεκίνησε να έρθη τον θαυματουργό γιατρό, που θεράπευε όλες τις αγιάτρευτες άρρώστειες. Ο 'Απόστολος 'Ανδρέας μάλισ αντίκρισε τον «πληγιασμένο» δούλο, δάκρυσε: «Υστερα σήκωσε το έλέμμα του στον ουρανό και ψιθύρισε: — Κύριε έλθεσον τον δούλον Σου! — Ο άρρωστος είδε, άμέσως, το κορμί του να γυατρεύεται. 'Ηταν τώρα γεμάτο όγεια, άρμονικό, σφρηγηδό και δυνατό όπως το ένοιωσε πριν πολλά χρόνια. Τα έχασε, λοιπόν, κι' έπεσε στα πόδια του 'Αποστόλου, φωνάζοντας: — Πιστεύω, πιστεύω! — Θεό σου 'Ανδρέα!

'Επειτα έτρεξε γεμάτος χαρά στο σπίτι του 'Ανθυπάτου, όπου είχε δουλέψει τόσα χρόνια. 'Ηξερε πως η κυρία του άρχοντα έπασχε από την ίδια άρρώστεια. Περιμενε κι' εκείνη με σιγουρία τον θάνατο. Κάθε μέρα άργονέβαινε στο κρεβάτι της.

Την πλησίασε λοιπόν και της είπε πως γυατρεύτηκε και πως ο σωτήρας του λέγεται 'Ανδρέας. Μετά της συμβούλεψε: — Μην εμπιστεύεσαι πια στους γιατρούς, άρχοντισσά μου. Τρέξε κοντά σ' εκείνον, που μπορεί μ' ένα του λόγο να σε γυατρέψη. Τρέξε, άρχοντισσα Μαξιμίλλα. Ο άντρας σου κοινοίει, να πεθάνη από τη στενοχώρια που γιά σε σένα. Τρέξε, για να σωγυρίση η ευτυχία στο άρρωστικό σου...

Η Μαξιμίλλα χαμογέλασε. Μέσα στο σκοτάδι των πόνων της ρόδιζε ένα φως παρηγορίας.

Σηκώθηκε τρέμοντας κι' οι δούλοι την έβλεπαν στο φορέο της και τη μεταβίβαν στον 'Ανδρέα. 'Η προσευχή του 'Αγίου και πάλι είσασκούστηκε. 'Η άρρώστεια εξαφανίστηκε και η Μαξιμίλλα ευχαρίστησε το Θεόν των Χριστιανών. Άρθηκε έπειτα έλευθερους τους δούλους της και βαφτίστηκε.

Όλοι τώρα οι πονεμένοι της ζωής έτρεχαν στον Πρωτόκλητο κι' αυτός Ικανοποιούσε με φιλανθρωπία τα αίτηματά τους. — 'Επειδή όμως, γινόταν πολλές λόγους γύρω από το όνομα του 'Ανδρέου και το Χριστιανισμό, οι ρωμαϊκές άρχες προσέταξαν ένα άλλο ανθυπάτο, τον Στρατοκλή, να έμφισκε την πόλι των Πατρών και ν' άναφέρη τη γατοχή εκεί πέρα.

Ο Στρατοκλής πήγε στην πόλι και συνάντησε τον μαθητή του Κυρίου. Τα θαύματα όμως, που είδε και τα λόγια της Μαξιμίλλας τον έκαναν να τά χάση. Άγάπησε, λοιπόν, με θαυμασμό τον κήρυκα και το κήρυγμα του Χριστιανισμού.

Στο μεταξύ η φλόγα της πίστωσης και της ευγνωμοσύνης, που ένοιωσε η Μαξιμίλλα πρὸς τη θρησκεία του Χριστιανισμού την ώδηγησαν κοντά στους δυστυχείς και τους απόκληρους της κοινωνίας. 'Εγκατέλειψε τη δόξα και δεν ήθελε να μοιράζεται την εξουσία με τον άνδρα της.

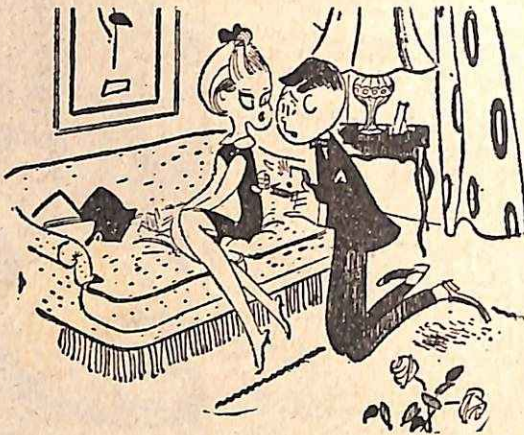
Ο ανθύπατος εξαγριώθηκε, γιατί δεν άνεχόταν αυτή τη διαγωγή της.

'Επειδή όμως δε μπορούσε να τη φέρη κοντά του, στράφηκε έναντιον του 'Ανδρέου. — Αυτός, αυτός ο μισρός, φώναζε, μου στερήσει την ευτυχία της εξουσίας μου!... 'Εγώ στήσις και σκληρός, καθώς ήταν πρόσταξε άμέσως να θανατωθή ο μαθητής του Χριστού.

Η έδρησιν αυτή διαδοθήκη πολύ γρήγορα και τα πλήθη καταργήσαν τον άρχοντά τους. 'Αλλά, ο φόβος των στρατιωτών του ανθυπάτου, τους πρόλαβε και σώπαιναν.

Μια συννεφιασμένη μέρα, λοιπόν, ο άκούρατος κήρυκας του Εύαγγελίου ώδηγήθηκε στο σταυρό. Ο λαός βουδός και άμύλητος είδε τον άναμνημένο του γιατρό, το γλυκό συμβούλαρο, το γαλήνιο προστάτη του και τον θερμό κήρυκα της αλήθειας του Εύαγγελίου να ωμώνεται σ' ένα μεγάλο σταυρό στήματος Χ και να πεθαίνει, όπως ο Ναζωραίος. 'Η θυσία του όμως δεν πέθανε ποτέ. Γιατί, όπως είπε ο 'Ιησούς, πρέπει να πεθάνη κανείς αν θέλη να ζήση».

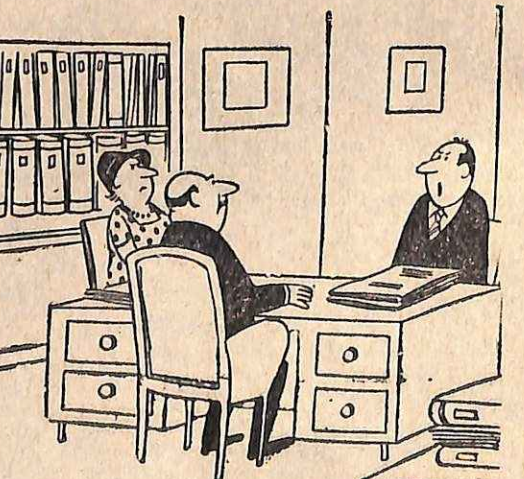
ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

— Αν δε πιστεύης πως είναι αληθινό, θα πάω να ζητήσω να μου δώσουν πίσω τις 95 δραχμές, που μου το πούλησαν!...

— Δικιά σου ήταν η εμπνευσι, να παραγγείλουν μόνα τους τα παιδιά την άττραξιόν τους! Τώρα, τί κάνεις έτσι, Κώστα;

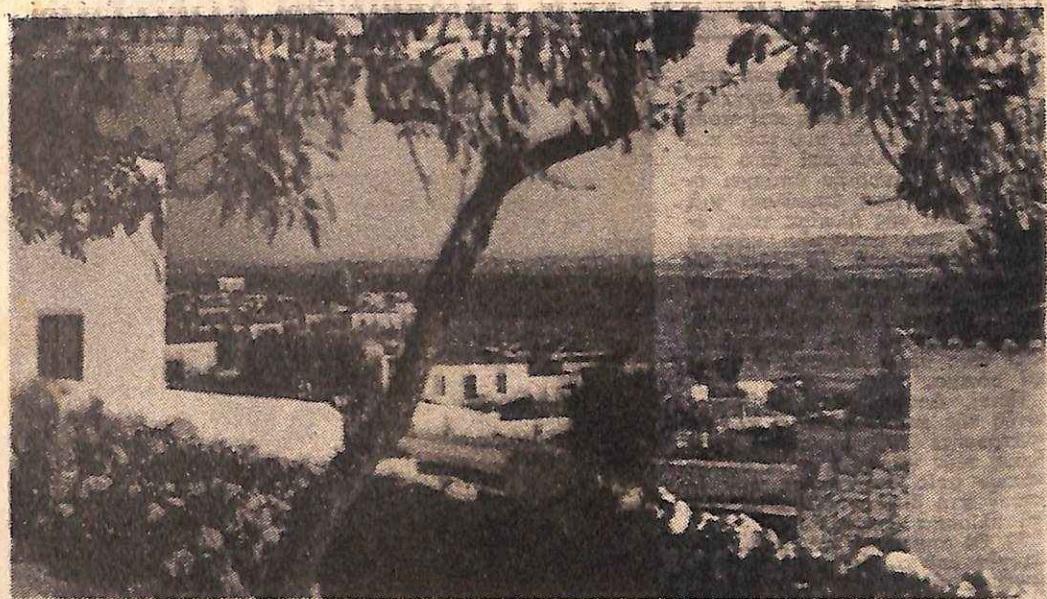

— Βρίσκω ύπερογκη τη διατροφή που ζητάει. Ο γιατρός της συνέστησε αυστηρή διαίτα...

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΣΤΑ μεγάλα κέντρα τουρισμού και παραθερισμού άνγκουν σήμερα και οι Σπέτσες, το Ιστορικό αυτό νησί, που βρίσκεται στην είσοδο του 'Αργολικού κόλπου. Χιλιάδες ξένοι τὸ επίσκεπτονται τους καλοκαιρινούς μήνες, για να απολαύσουν τις όμορφιές, που χαρίζει η ελληνική θάλασσα. Στις Σπέτσες μάλιστα άνγκει και το προβάδισμα στο υσιώτικο τουρισμό μας. Πριν από μισό περίπου αιώνα, όταν η ελληνική έπαρχία ήταν τουριστικά καθυστερημένη, λειτούργουσε εκεί — χωρίς στη δωρεά ενός Σπετσιώτη — το πρώτο μεγάλο καλοκαιρινό ξενοδοχείο, που είχε αποτελέσει σταθμό για την εποχή του.

Αν όμως σήμερα οι Σπέτσες, εκτός από το μόνιμο πληθυσμό τους, έχουν και σημαντικό κινητό, στην αρχαιότητα φαίνεται πως ήταν άκατοίκτης. 'Ισως μερικοί ψαράδες, από την απέναντι παραλία της 'Ερμιονίδος, να είχαν εγκατασταθή στο νησί, που πάντως δεν έπασχε κανένα ρόλο στους Ιστορικούς χρόνους της άρχαιάς 'Ελλάδος. Ο Στράβων περιγράφοντας τα παράλια του 'Αργολικού κόλπου, δεν αναφέρει τίποτα για τις Σπέτσες. Ο Πausanias σημειώνει απλώς πως στην είσοδο του 'Αργολικού υπήρχε ένα σύμπλεγμα από τρία νησιά, που έφεραν τα ονόματα 'Αλιούσα, 'Αριστερό και Πιτυούσα, που κατά πάσα πιθανότητα αντιστοιχούν στα τρία που έχουν σήμερα τα ονόματα Σπέτσες, Σπετσοπούλα και Κανάρος. Υπάρχουν όμως και μερικοί που υποστηρίζουν πως

Μερική άποψη των Σπετσών από το ψήλωμα της Παναγίας της 'Αρμάτας.

ΟΙ ΣΠΕΤΣΕΣ

Τὸ Ιστορικό νησί τοῦ 'Αργολικοῦ

οι Σπέτσες δεν είναι η 'Αλιούσα των αρχαίων, αλλά η νήσος Ψιάρινος, που αναφέρει ο Πλίνιος.

Οι περιορισμένες αρχαιολογικές ανασκαφές, που έγιναν στο νησί δεν παρουσίασαν ευρήματα παρὰ μόνο από τον πρώτο π.Χ. αιώνα. Βρήκαν μερικά αθηναϊκά νομίσματα της εποχής εκείνης στο ανατολικό μέρος του νησιού. Κυρίως στα βυζαντινά και στα μεταβυζαντινά χρόνια άρχισε ο έποικισμός των Σπετσών από 'Ελληνοαρβανίτες, που ήρθαν από διάφορα μέρη της ανατολικής Πελοποννήσου και αφού εγκαταστάθηκαν, έπιδόθηκαν με ζήλο στη γεωργία, στο εμπόριο στη ναυτιλία.

Στα χρόνια εκείνα (τά τελευταία του Βυζαντίου και την εποχή της τουρκοκρατίας) πήραν οι Σπέτσες το σημερινό τους όνομα, χωρίς να είναι και γινώστο γιατί ονομάστηκαν έτσι. Πολλές φορές αντί για το όνομα Σπέτσες συναντούμε, ίσως εκ παραθορίας, το όνομα Πέτσες.

Από τις άρχες του 18ου αιώνα σημειώνεται η άκμή των Σπετσών. Οι κάτοικοί τους, που ίσως και από παλαιότερα χρόνια να είχαν ναυτική πρόσδε, δημιουργούν έναν εμπορικό στόλο που άρχισε να κουβαλή διός και πλούτη στο νησί. Η παλαιά πολιτεία του νησιού, το Καστέλι, — χτισμένο επάνω σ' ένα λόφο στα βορειοδυτικά της πρωτεύουσας — άρχισε να αμύλη. Στέχονται και τώρα κομμάτια από το παλιό σκρό του Καστελιού, που είναι σήμερα η εκκλησία του 'Αγίου Βασιλείου.

Η συμμετοχή όμως του νησιού στις διάφορες προσπάθειες για την άποτίναξη του τουρκικού ζυγού πρεκλάσε πολλές φορές και την καταστροφή του. Στην επανάστασι του Όρλφ, οι Σπετσιώτες ξεσηκώθηκαν έναντιον των Τούρκων.

Μετά την άποτυχία εκείνη προσπάθεια, το Καστέλι καταστράφηκε έντελώς (1770) από τον τουρκοαρβανίτικο στρατό, που έστειλε η γόλη στην Πελοπόννησο. Όταν μέντε χρόνια βόθηκε άμνηστεια, όσοι από τους κατοίκους είχαν άπομείνει, άφησαν την παλιά πρωτεύουσα κι' έχτισαν στην παραλία τη σημερινή πολιτεία. Η έκκλησία ενός παλιού μοναστηριού, που υπήρχε εκεί, έγινε ο μητροπολιτικός ναός του 'Αγίου Νικολάου των σπερινών Σπετσών.

Μετά τα όρλοφικά οι Σπετσιώτες άρχισαν και πάλι να αναλαβάνουν. 'Εναυπήνησαν μεγαλύτερα και ταχύτερα πλοία, τα «ελατινάδικα» και τα «σαχτούρια», που το μέγεθος και ο εξοπλισμός τους άμνησχαν την Τουρκία, η οποία και απαγόρευσε το σκάρομα μεγάλων καβιδιών.

Αναφέρεται μάλιστα πως κάποτε ο Καπουδάν Χουσεϊν έμυθε πως στις Σπέτσες οι άδελφοί Γιάννης και Θεόδωρος Μέσης είχαν σκαρώσει ένα μεγάλο πλοίο παρὰ την απαγόρευσι. Και πήγε μόνος του για να κινή τον Έλεγχο. Όταν το πληροφορήθηκε ο Γιάννης Μέσης φοβήθηκε τις συνέπειες κι' έφυγε από τις Σπέτσες. Κατέφυγε στην απέναντι άκτή της Πελοποννήσου, στο Λεωνίδι, για να κρυφτεί. Ο Χουσεϊν έβησε με την άρμάδα στις Σπέ-

τσες. Είσε το πλοίο, που ήταν πολύ μεγαλύτερο από το έπιτεπόμενο, αλλά τόσο το θαύμασε για την τέχνη και την όμορφη του σκαριά, ώστε όχι μόνο έπέτρεψε να τελειώσουν την κατασκευή αλλά και έδωσε την εύχη του να είναι καλορίζικο και καλοτάξιδο και συγχρόνως δέχτηκε και τα δώρα, που του έστειλαν οι Μέσηςδες και οι άλλοι Σπετσιώτες.

Μολονότι οι Σπέτσες είχαν πολύ λιγώτερα καράβια από την άδελφή νήσο, την 'Υδρα, ωστόσο τα σπετσιώτικα κυριαρχούσαν, μαζί με τα ψαριανά και τα υδρέικα, στη Μεσογειο και στον Εύξεινο. Στους ναπολεοντέους πολέμους τα πλοία των τριών νησιών, έφευγοντας από τον αποκλεισμό των μοχομένων, χωρίς στο άπαράμιλλο θάρρος και στην Ικανότητα των πληρωμάτων τους, άπεκόμισαν μεγάλα κέρδη και γέμισαν με ταύρα τις στερνές των καραβοκυρδών. Τις παραμονές της 'Ελληνικής 'Επανάστασης οι Σπέτσες δρέθηκαν με 8.000 κατοίκους και 50 μεγάλα και καινούργια πλοία. Μπορσαν άκόμα να φτιάξουν και να εξοπλίσουν άλλα 27 ενώ διαρκούσε ο άγώνας της έλευθερίας.

Οι Σπέτσες προηγήθηκαν της 'Υδρας στην κήρυξη της 'Επανάστασης. Στις 3 'Απριλίου του 1821 μαζεύτηκαν οι πρόκριτοι στο μοναστήρι του 'Αγίου Νικολάου και σηκώσαν τη σημαία της έλευθερίας. 'Η καλά οργανωμένη εκκαλλιάρια του νησιού πήρε τη διεύθυνσι του άγώνα και λειτουργήσε τόσο καλά, ώστε τους πρώτους μήνες της 'Επανάστασης οι Σπέτσες είχαν γίνει το κέντρο εφοδιασμού ολόκληρης της αγωνιστικής 'Ελλάδος. Οι πλούσιοι καραβοκύρηδες του νησιού, οι Μέσηςδες, οι Μπορσάοι, οι οικόγενεις του Κυριακού, του 'Ανδρούτσου, του Πάνου, η ήρωική Μπουμπουλίνα και τόσοι άλλοι, μετέτρεψαν σε πολεμικά τα πλοία τους και προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στο ναυτικό άγώνα του 'Εθνους.

Ευθύς μετά την έναρξη της 'Επανάστασης ο σπετσιώτικος στόλος βοήθησε στην άπελευθέρωσι του 'Αργους. Η θαυμάση Μπουμπουλίνα έθεσε μερικά θρησκευτικά στο 'Αργος κι' ακολουθώντας τον Κολοκοτρώνη, της Πελοποννήσου, έλασε άλλους όπλαρχηγούς της Τριπολιτσάς και σε μέρος στην πολιορκία της Τριπολιτσάς και σε άλλες μάχες. Τον άλλο χρόνο με τα πλοία της βοήθησε στην πολιορκία και την πτώση του βοήθησε στην πολιορκία και την πτώση του Ναυπλίου (30 Νοεμβρίου 1822). Τότε αναφέρεται κι' ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο με την Σπετσοπούλα.

Μετά την κατάληψη του Ναυπλίου η κυβέρνηση άνέθεσε στον τακτικό στρατό, που είχε λάβει μέρος στην πολιορκία και στην κατάληψη του, να εδραση στην πόλη. Ο στρατός αυτός, που έλαβε μέρος στην πολιορκία και στην κατάληψη του Ναυπλίου, έλαβε μέρος στην πολιορκία και στην κατάληψη του Ναυπλίου.

Εκτός όμως από την Ιστορική παραδοσι και τα αξιοθέατά του, το νησί αυτό είναι και ένας εύχρηστος τόπος διαμονής και παραθερισμού και νι' αυτό προσελκύει κάθε χρόνο τόσο κόσμο.

κτικού στρατού ήταν ένας άρειμάνιος 'Ιταλός άξιωματικός ο Κουδερνάτι, που είχε υπηρετήσει και στο στρατό του Ναπολέοντος. Μία μέρα η Μπουμπουλίνα τον κάλεσε σε τραπέζι στο σπίτι της κι' άρχισε να του παραπονιηται πως οι στρατιώτες που ήταν άπειροί και δεν άκουγαν κανένα. Ο Κουδερνάτι διαμαρτυρήθηκε.

— Τότε μόνο θα πεισθώ για την πειθαρχία των στρατιωτών σου, του είπε η Μπουμπουλίνα, αν μπορέσης να τους συγκεντρώσης και να κάνεις ένα στρατιωτικό περίπατο έξω από το Ναύπλιο και κατόπιν να γυρίσετε με τάξι στην πόλι...

Ο Ιπποτικώτατος Κουδερνάτι δε μπορούσε ν' άρνηθι την έπιθυμία της ηρώδας του 'Αγώνα. Φοβέι, λοιπόν, από το σπίτι της Μπουμπουλίνας και χωρίς να συμβουλευθι κανένα, διατάζει γενικό προσκλητήριο, συγκεντρώνει τα θυδ τάγματα του, μπαίνει επί κεφαλής και τα οδηγεί έξω από το Ναύπλιο στην 'Αρσα σε στρατιωτικό περίπατο. Κατόπιν ξεκινάει να εναγυρήση στο Ναύπλιο. Με μεγάλη του όμως έκπληξη βλέπει πως όλες οι πόλες της πόλεως ήταν κλειστές. Όταν ήλπιε να του ανοίξουν, πήρε την άπάντησι πως δεν έπιτρεπόταν η είσοδος του τακτικού στρατού στην πόλι!

Οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες του τακτικού στρατού εξεμάνισαν για το φιάσκο, που είχαν σκαρώσει στο διοικητή τους και για να εκδικηθούν έκοψαν την ύδρευσι του Ναυπλίου κι' άνάγκασαν τους όπλαρχηγούς και τη Μπουμπουλίνα να τους δέχθουν πίσω με... όλες τις τιμές.

Όταν γύρισαν έτοιμάσαν ένα είδος τελεσιγράφου προς τη Μπουμπουλίνα για το είδο που είχαν να εγκαταλείψι με τα πλοία της το Ναύπλιο. 'Αλλά ο Κουδερνάτι δε δέχτηκε να ν' εγκαταλείψι την ύδρευσι του Ναυπλίου κι' έκαταγγέλει τον άρχοντά της. Τότε η Μπουμπουλίνα έκαταγγέλει τον άρχοντά της. Τότε η Μπουμπουλίνα έκαταγγέλει τον άρχοντά της.

Το σπίτι της Μπουμπουλίνας σώζεται και σήμερα στις Σπέτσες και είναι ένα από τα Ιστορικά μνημεία του άρχοντα της. Σ' αυτά δε άρτεπει να σημειώσουμε ακόμα και τα άλλα άποχρητικά, που διατηρούνται, του Χατζή 'Ιωάννου Μεση, του Μπορσαίου, του 'Αναργύρου, στα όποια έχουν προστεθι άραιοι έπαυλεις νεωτέρων χρόνων.

'Αξίολογες είναι και μερικές από τις έκαυλεις στο νησί. Η παλαιότερη είναι ο ναός της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Καστέλι, που διασώζει άξιόλογες τοιχογραφίες κοπτικής άγοής του 17ου αιώνα. Της ίδιας εποχής είναι ο ναός του 'Αγίου Νικολάου στο παλιό άχυρωμένο μοναστήρι.

Σ' ένα από τα κελλά του φαλάνηκε επί 5 χρόνια, μέσα σ' ένα βαρέλι με οινόπνευμα, ο νεκρός του φιλέλληνα Παύλου Βοναπάρτη και μεταφέρθηκε από εκεί στη Γαλλία το 1822. Από τις άλλες έκκλησίες είναι επίσης ένδοξου σης ο ναός της 'Αγίας Τριάδας στο Καστέλι, που χτίστηκε στα 1793 κι' έχει ένα θαυμάσιο βυζαντινό τέμπλο. Ο ναός των Πασιόκων και ο ναός της Παναγίας της 'Αρμάτας, που οικοδομήθηκε σε άνάμνησι της νίκης των σπετσιωτικών πλοίων στη ναυμαχία της 8 Σεπτεμβρίου 1822.

Εκτός όμως από την Ιστορική παραδοσι και τα αξιοθέατά του, το νησί αυτό είναι και ένας εύχρηστος τόπος διαμονής και παραθερισμού και νι' αυτό προσελκύει κάθε χρόνο τόσο κόσμο.

Ε. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ζωή ανοιγόταν σίγουρη μπροστά τους.

— Λιάνα, φώναξε κάποιος στιγμή τη Σόφη, γιατί δεν αποφοσιζέσαι να δώσεις εξετάσεις σε καμμία Τράπεζα, σε κανένα ύποπτο γέρο;

— Έκανε η κοπέλλα μια κίνηση, γεμάτη απογοήτευση: — Έτσι; Χωρίς μέσα; Χωρίς υποστήριξη; Τι ελπίδες έχω να πετύχω;

— Τι θα χάσης να δοκιμάσης;

— Θα δοκιμάσω, πρόφερε η Λιάνα, με ελαφριά απόφαση.

— Σ' ένα μήνα είναι εξετάσεις σε μια Τράπεζα. Πάρε πληροφόρησης, βάλε και κανένα μέσο, αν έχεις.

— Θα λάβης μέρος και σύ, Σόφη;

Κούνησε η μικρή το κεφάλι της αρνητικά, και στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε ελαφρώς η πιο μαυρή απελπισία.

— Άφησέ με έμένα, Λιάνα, άφησέ με... Έμένα μη με λογαριάζεις πιά... μη με λογαριάζεις ανάμεσα στους ζωντανούς ανθρώπους.

Σταμάτησε η Λιάνα στη μέση του δρόμου, τραυμαμένη:

— Τι λόγια είναι αυτά; Σόφη;

— Κιτάξέ με, Λιάνα, κιτάξέ με! Πρόφερε η κοπελλίτσα, με φωνή πνιγμένη. Κιτάξέ με καλά!

Το είχε κιόλας παρατηρήσει η Λιάνα, αλλά δεν τολμούσε να το πει. Τό παχούλο κορμάκι της κοπέλλας είχε στρουγγυλέψει ανεπαίσθητα, αλλά για ένα που θα είχε κάποια ύψονα, αρκετά.

Δε μίλησε η Λιάνα. Η Σόφη όμως διάβασε στα μάτια της πως κατάλαβε:

— Βρίσκομαι στον πέμπτο μήνα! πρόφερε, με φωνή σπασμένη. Στον πέμπτο μήνα, Λιάνα. Καταλαβαίνεις;...

— Σόφη... Τι θα κάνης; Τ' άφησες ως τώρα;

— Τι ήθελες να κάνω;

— Τώρα όμως τι θα κάνης;

Δεν αποκρίθηκε η μικρή. Στο πρόσωπό της όμως απλώθηκε μια έκφραση πένθιμη. Και σε λίγο πρόφερε, με φωνή άχρωμη:

Είμαι χαμένη, Λιάνα, είμαι χαμένη...

Πήραν είδησι στο σπίτι σου; ρώτησε η Λιάνα.

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της η κοπελλίτσα.

— Όχι ακόμα... 'Αλλά τους κρύβω... Όλο φορώ τη ρούπα μου, όλο κάνω πως κούνω...

Κάνα-δυο φορές όμως η νύφη μου μούρριζε κάτι παραξενές ματιές.

— Από τη μια στιγμή στην άλλη περιμένω πως θα με καταλάβει...

— Μήπως θα ήταν καλύτερα να της το μαρτυρήσεις; Να της ζητήσεις τη βοήθειά της;

Το πρόσωπο της δυστυχισμένης μικρούλας πήρε μια τρομαγμένη έκφραση:

— Τι λες, Λιάνα; Για να με διώδουν απ' το σπίτι την ίδια μέρα κιόλας;

— Μα, εσύ το λες αυτό...

— Όχι, είμαι σίγουρη γι' αυτό. 'Ο αδελφός μου μου το είπε πολλές φορές, πως αν ποτέ μάλιστα, ότι δεν είμαι εν τάξει, θα με πετάξει από το σπίτι. Θα πη, ότι δεν έχει πιά αδελφή.

— Δε θα βάλω το χέρι μου στο αίμα, μου είπε κάποτε. Ούτε και θα κάνω δυστυχισμένη τη γυναίκα μου εξ αιτίας σου. Να το ξέρης όμως πως, από τη στιγμή, που θ' ακούσω το παραιτικό γράμμα σου, δεν έχεις πιά αδελφή. Και τότε πιά, κάνε ό,τι θέλεις. Δικαίωμά σου να γίνης του δρόμου.

— Η φωνή της Σόφης ακουγόταν αφάνταστα δυστυχισμένη, ραγισμένη. Κι η Λιάνα την κτύπατε με συμπόνοια και δεν ήξερε τι να πη.

— Μα πως τα σκέπτεσαι τα πράγματα; ρώτησε επί τέλους. Τι θα κάνης, Σόφη; Από που περιμένεις βοήθεια;

Σήκωσε τους ώμους της η μικρή:

— Από πουθενά... Από εκείνον... μόνο από εκείνον.

— Ελπίζεις ακόμα;

— Περιμένω... Όταν το καταλάβουν στο σπίτι και με διώξουν, θα πάω σ' εκείνον να με δει...

— [ως τότε να λυγίση η καρδιά του.

— Κι' αν δε λυγίση;

— Ένα σύγκρου πέρασε σ' όλο το κορμί της δυστυχής παιδούλας.

— "Αν δε λυγίση... Τότε, Λιάνα... να το ξέρης..."

— "Αν δής κανένα πρωί και δεν έρθω στη δουλειά... να το ξέρης... Δε θα είμαι ζωντανή..."

Την άρπαξε από το χέρι η Λιάνα, την τράνταξε:

— Δεν κάνει να μιλάς έτσι, Σόφη.

— Τι άλλα μου μένει; Βλέπεις εσύ καμμία άλλη λύση;

— Δεν ξέρω... Πάντως ο θάνατος δεν είναι λύση. Μην ξεχνάς, ότι δεν είσαι μόνη πιά. Έχεις το δικαίωμα να πάρης μαζί σου και το παιδί σου;

Το πρόσωπο της Σόφης πήρε μια πένθιμη έκφραση:

— Το ξέρω πως δεν έχω αυτό το δικαίωμα. Σε ρωτάω όμως εσένα: "Έχω το δικαίωμα να σύρω μαζί μου στη δυστυχία της ζωής το παιδί μου; Τι ζωή το περιμένει; Με μια μητέρα τόσο φτωχιά, τόσο ερμη στον κόσμο..."

— Ένα παιδί χωρίς πατέρα;...

— Δεν πρέπει να τα σκέπτεσαι αυτά, είπε η Λιάνα, με βαθεία συμπόνοια. 'Αλήθεια, δεν πρέπει να τα σκέπτεσαι αυτά, Είμαι σίγουρη πρώτα-πρώτα πως ο αδελφός σου δε θα σου φερθή έτσι βασάρια.

— Έσύ λέγε ό,τι θέλεις. Έγώ ξέρω.

— Κι' αν συμβη αυτό, είμαι σίγουρη πως ο Άλκης θα το σκεφθή καλά...

Κούνησε η Σόφη το κεφάλι της με απελπισία.

— Αυτή είναι η τελευταία μου ελπίδα! 'Η τελευταία!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΙΑΣ ΦΛΕΣΣΑ

— Θέλω να στα πω μια φορά κι' έσένα, Λιάνα. Είμαι σίγουρη πως θα με καταλάβης.

Την είχε καλέσει η Κάτια σ' ένα κέντρο, το βράδυ, μετά το γραφείο. Είχαν περάσει κι' οι δυο τους μια στενωπή ημέρα. 'Η Λιάνα, με τις συνθησικτικές μίξεις του Παντόπουλου κι' η Κάτια, με κάποιο δυστροπο πελάτη, που της έκανε φασαρία, επειδή της είχε ξεφύγει κάποιο λάθος. Είχε αναστατώσει το γραφείο, είχε φοβερίσει πως θα κάνει μήνυση. Κι' η Κάτια δεν ήξερε πως να τον κάνει να ηρεμήσει. 'Επί τέλους, μπήκε στη μέση η Ρίκα. Πως τα καταφέρε, κανείς δε θάρρε να πη. Το βέβαιο ήταν πως ο πελάτης έδεχσε τις φοβέρες του κι' έφυγε κιόλας γελαστός.

— Θα στα πω όλα, Λιάνα, να καταλάβης... Όπως ξέρεις, η οικογένειά μου είναι πλούσια. Είμαστε δυο παιδιά. 'Εγώ κι' ο Νώντας, ο αδελφός μου, που με περνάει ένα χρόνο... Μικρά ήμαστε πολύ αγαπημένα. Πολύ γρήγορα, όμως, ο Νώντας άρχισε να ζή τη ζωή του. Από τα δεκαπέντε, φιλενάδες, σπατάλες, τρέλλες. 'Ο πατέρας μου γελούσε: η μητέρα μου έκανε πως θύμωνε. 'Αλλά δεν είχε καιρό ποτέ ν' ασχοληθώ με μάς. Είναι μια δυστυχισμένη γυναίκα και σχετικά νέα ακόμα — δεν έχει πατήσει τα πενήντα. Ξέρεις ποια είναι η ζωή της; Ευτυχισμένη στίς ένδεκα κι' αρχίζει να φροντίζει για την καλλοσύνη της! 'Από κομμωτήριο ως τα

ινστιτούτα καλλογής, από γιατρούς ως τα λουτρά διαφόρων ειδών. Κι' από μοδίστρες στα μαγαζιά... Να σε πιανα τρέλλα... Δεν πιστεύω να υπάρχει καλός ραπτικός οίκος στην 'Αθήνα, που να μη την γνωρίζη. 'Η δουλειά αυτή της πιανέταισας, τις τρεις περίπου κάθε μέρα. 'Επειτα γυρίζει, τρώει και κοιμάται δυο-τρεις ώρες. 'Υστερα σηκώνεται, ντυνεται κι' αρχίζει την καθαυτή ζωή της. Σαλόνια... 'Από το ένα σαλόνι στο άλλο, από μια τράπουλα στην άλλη... 'Ο αδελφός μου κι' εγώ ήμαστε το περιβόριο της ζωής της. Πολλές φορές, δοκίμασα ναρθω κοντά της. 'Όταν ήμουν δεκατριών, δεκατεσσάρων, δεκαπέντε χρόνων, λαχταρούσα να της μιλήσω μέσα από την καρδιά μου, να της πω τα προβλήματα, που με βασάνιζαν... να της ζητήσω τη συμβουλή της. Μ' άκουγε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, με φιλούσε και μουλεγε πάντα:

— Άυριο θα μιλήσουμε γι' αυτό! Σήμερα με περιμένουν.

— Και πέρασαν έτσι μήνες, χρόνια, χρόνια, Λιάνα. Χρόνια, που δε μπορούσα να βρω τη μητέρα μου ήρεμη να κουβεντιάσουμε...

— Και γι' αυτό έφυγε από το σπίτι σου; ρώτησε η Λιάνα.

Κούνησε η κοπέλλα το κεφάλι της:

— Όχι, όχι... Τώρα θα σου πω κάτι πολύ οικογενειακό μας...

— Όταν έγινε δεκάξι χρόνων, τα κατάλαβα όλα. Τότε μόνο τα κατάλαβα όλα... Καί ντραπικά, Λιάνα. Ντραπικά για την οικογένειά μου. Ντραπικά...

Σταμάτησε η Κάτια, κι' η Λιάνα είδε μ' έκπληξη της τα ματιά της πλούσιας κοκκινούλας να βουρκώνουν.

Δεν τη φανταζόταν έτσι την Κάτια. Τη γνώριζε σ' μια εύθυμη, κοπελλά, έκκεντρική, ζωηρή, ιδιότροπη. Τώρα έβλεπε μπροστά της ένα πλάσμα πνευμένο, ένα απλό πλάσμα, που αίσθανόταν την ανάγκη ν' ανοίξη την καρδιά του.

— Λιάνα, συνέχισε η Κάτια. Δε μπορού... Δε θέλω να σου πω κάτι θα καταλάβης... 'Ο πατέρας μου άπατούσε τη μητέρα μου... Οί κατακτήσεις του ήταν γνωστές, κι' ο πατέρας μου καμάρωνε για τις περιπέτειές του... Καμάρωνε, σ' αν ήταν κανένα είκοσι-χρόνο παιδί... 'Η μητέρα μου...

Σταμάτησε η Κάτια, αναστέναξε.

— 'Ας μη μιλήσουμε για τη μητέρα μου... 'Ας μιλήσουμε για

τον αδελφό μου καλύτερα, Λιάνα. 'Ο αδελφός μου ζούσε μια ζωή βρωμερή από τα δεκαεφτά του χρόνια. Κι' ο πατέρας μου δεν είχε άλλη σκέψη, παρά να τον σκεπάζη. Πλήρωνε τις φιλενάδες του για να τις ξεφορτωθή. Μια φορά, πλήρωσε κι' ένα σύζυγο, για να σωπάσει... Δεν ξέρω όμως, αυτό δεν το ξεδιόλυνε, αν έπρεπε να σωπάσει για τον αδελφό μου ή γι' αυτό τον ίδιο... για τον πατέρα μου...

Το νόστιμο πρόσωπο της κοπέλλας φαινόταν παραμορφωμένο από τον πόνο.

— Μη μου λες άλλα, είπε η Λιάνα. Καταλαβαίνω...

— Όχι... Θα σου πω ακόμα κι' αυτό. Μια μέρα, κατάλαβα ότι η μητέρα μου άπορούσε πως δεν είχα να της διηγηθώ τίποτε περιπέτειες. Πως δεν είχα να της κάνω τίποτε πικάντικες έκμυστηρεύσεις...

— Όταν το κατάλαβα αυτό, δεν ξέρω πως μου ήρθε... Θα ήθελα ναχω να της πω κάτι το συνταρακτικό, κάτι που να την κάνει να ντραπή για μένα ή να με θυσμύσει.

Σταμάτησε η Κάτια, αναστέναξε:

— Πολλές φορές, δοκίμασα ναχω καμμία άσχημη περιπέτεια κι' εγώ, Λιάνα... Πολλές φορές, βρέθηκα σε επικίνδυνες καταστάσεις. Την τελευταία στιγμή, όμως, το μετανόησα...

— 'Ενοιαθα τότε άδεια, τόση φόβη στη σκέψη να κυλιστώ κι' εγώ στη ψευτιά, στη βρωμία, που το μετανόησα... Κι' έτσι πέρασαν τα χρόνια χωρίς ναχω πραγματικά κι' εγώ μια περιπέτεια. 'Επειδή όμως φερόμουν έκκεντρικά, ο κόσμος θυβόριζε και για μένα. 'Εσύ όμως με πιστεύεις, Λιάνα; Πιστεύεις πως είμαι ήλική;

Σταμάτησε, γέλασε:

— Δε σού φαίνεται παράξενη αυτή η λέξη;

— 'Η Λιάνα κούνησε το κεφάλι της κι' ένοιωσε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν.

— Όχι! Ψευδύρισε ώστόσο με πεποίθηση. Δε μου φαίνεται παράξενη η λέξη, Κάτια. Στο σπίτι μας... στο σπίτι μας, είναι μια λέξη, που την αγαπούμε.

— Αναστρέφεις πάλι η Κάτια.

— Τόχω καταλάβει. Το σπίτι σου είναι αλλοιώτικο! 'Εκεί δε θαχτεί την άτιμοσφαιρα του ψεύδους. Το ξέρω!... 'Εγώ όμως έφθασα σ'τά είκοσιένα μου χρόνια έτσι. 'Όλοι οι άλλοι στο σπίτι μου προσπαθούσαν να φαίνονται καλύτεροι απ' ό,τι ήταν. 'Ακούγα ανθρώπους που πούλεγαν, ότι η οικογένειά μας ήταν πρότυπο, οι γονείς μου από τα σπάνια αγαπημένα αντρώπινα. Γελούσα... και τα μάτια μου βούρκωναν... Για μένα, αντίθετα, ο κόσμος πίστευε πως ήμουν χειρότερη απ' ό,τι ήμουν, επειδή προσπαθούσα να μεγαλώνω τις αθώες μου περιπέτειες, να τις παρουςιάζω ένοχες. 'Ετσι, κάποτε, μ' άρεσε ν' αφήσω τον κόσμο να πιστεύη, ότι ήμουν τρελλά έρωτευμένη μ' ένα παντρεμένο. Δε μπορούσα να τον δω στα μάτια μου. Μου έρχόταν να τον μπαρμπούσω όταν με φλετρίζε. Κι' όμως άφηνα τον κόσμο να λήν... 'Ασφυκτιούσα. Οί ημέρες μου περνούσαν κενές...

— Άσπουν, μια μέρα, μου ήλθε μια ελαφνική ιδέα: Να ξαναρχίσω τη ζωή μου... Τότε, που ήμουν είκοσιενός έτους. Τώρα είμαι είκοσιπέντε. Καμιά φορά έχω την εντύπωση, Λιάνα, πως είμαι παιδί ακόμα, και πως πραγματικά τώρα αρχίζω τη ζωή μου. 'Αλλοτε πάλι, νομίζω πως γέρασα κι' αίσθανόμουν κουρασμένη... Πάντως, αυτό που ήθελα, τόκανα. 'Αρχισα τη ζωή μου από την αρχή.

— Τι είπαν στο σπίτι σου;

Ο ΝΕΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΤΖΕΝ ΜΑΝ Σ'ΟΙΛΑΝΤ

— 'Ενώ ο Μίκυ Χάρνγκιτση, πρώην «μίστερ 'Αμερική» θρίσκει στην 'Αμερική μαζί με την κόρη της Τζέην Μανσφίλντ και τα παιδιά που απέκτησαν μαζί, η έκρηκτική γόσησα γυρίζει τον κόσμο συνοδευόμενη πάντα από τον 'Ιταλό παραγωγό του κινηματογράφου 'Ενρικό Μπόμπι. 'Η φωτογραφία αυτή των δυο έρωτευμένων παρήκε πρό ημερών στο Λονδίνο απ' όπου πήραν μαζί τη δερματολόγια για τη Βιρτζίνια. 'Ολα αυτά πάντως δε συγκινούν τον Μίκυ, που δήλωσε στην 'Αμερική πως είναι βέβαιος ότι η Τζέην θα ξαναγυρίσει σύντομα κοντά του. 'Εξέρει καλά τους 'Ιταλούς, είπε σ' ένα φίλο του. Λένε ωραία λόγια, που κάνουν εντύπωση στις γυναίκες, είναι όμως άστοχοι και στο τέλος τις απογοητεύουν.

— Στην αρχή, παραξευενήθηκαν. 'Εκείνο που δε χώνευαν ήταν, ότι θέλησαν να ζήσω φτωχικά. Νοίκιασα ένα απλό δωμάτιο και προσπαθώ να ζω αποκλειστικά από την προσωπική μου εργασία...

— Το καταφέρνεις;

— Μι... Έκανε η κοπέλλα. Γι' αυτό δεν είμαι απόλυτα ευχαρίστημένη από τον εαυτό μου. Δεν το καταφέρνω εντελώς. Οί δικόι μου με βοηθούσε. 'Αλλά δε ζητάω βοήθεια, παρά όταν πραγματικά δεν τα καταφέρνω. 'Όπωσδήποτε, έμαθα τί θα πη αληθινή ζωή, Λιάνα. Και δε φανταζόμουν τί ψυχική ευχαρίστηση αισθανόμουν καμμία φορά... 'Όταν πρωτοπήρα το μισθό μου, πετούσα σ'τά σύννεφα... Τον πρώτο μήνα κατάφερα κι' έζησα μόνο με το μισθό μου. 'Ηρθαν ημέρες που πεινούσα, αλλά ήμουν ευτυχισμένη...

Σταμάτησε η Κάτια, κτύπατε τη συνάδελφό της στα μάτια. Και πρόφερε σιγανά, μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

— Και τώρα είμαι ευτυχισμένη, Λιάνα!

ΖΩΗ ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Είχε μια δυσφορία παράξενη η Κάτια. Όπως ήταν παράξενος ο χαρακτήρας της, έτσι και το πρόσωπό της. Τα μαλλιά της φουντούσαν και φυσικά πυρόξανθα, της έδιναν ένα τύπο εξάλλο. Το ίδιο και τα μάτια της, που σπιθίζαν, αποτραφερά και χρυσαφιά. Τα χείλη της όμως ήταν λεπτά, νηφάλια, θάλεγε κανείς, μπροστά σ' αυτή την εξαλλή φυσιογνωμία. Το δέρμα της πολύ άσπρο, πολύ καθαρό, παιδικό, ο λαμυρός της ολόλευκος, ή κορμωστιά της καμωστιά. 'Ολη μαζί, μόλις την έβλεπες, έδινε την εντύπωση καποιος έκκεντρικός. Και το ντύσιμό της, όσο και να προσπαθούσε να το κάνει απλό, μαρτυρούσε την πλούσια κοπελλά.

Το καθαρό, λαμπερό της πρόσωπο άστραψε.

— Είμαι ευτυχισμένη, Λιάνα. Ξέρεις, καταλαβαίνεις, δοκίμασες κι' εσύ την ευτυχία, αδιάφορο αν στάθηκες άτυχη. Πάντως, με νοιάζει, έ; Λοιπόν!... Πήρα την απόφαση. Θα παντρευτούμε με τον Παύλο. 'Εχομε την ίδια ηλικία σχεδόν, κι' αυτός, μόλις τελειώνει τώρα, παίρνει το δίπλωμά του. 'Εχει μια υποτροφία κατόπιν για το εξωτερικό. Θα πάμε μαζί... Θα σπουδάσω κι' εγώ. Τέσσερα χρόνια θα μείνουμε στη Γερμανία.

— Και τί θα σπουδάσης;

— Φιλοσοφία, αποκρίθηκε χαρούμενη η κοπέλλα.

— Φιλοσοφία;

— Ναι. 'Εχω πάθος, τον τελευταίο καιρό, για τη φιλοσοφία. Θέλω να μάθω πως σκέφτηκαν τη ζωή ο σοφός άνθρωποι. Είμαι σίγουρη δηλαδή, ότι κανένα συστημα δε θα με ικανοποιήσει. 'Αλλά θέλω να ζήσω σ' αυτές τις σκέψεις, σ' αυτό τον κόσμο. Θέλω να έχω κάποιον που να με βοηθάει, να με βοηθάει στην αλήθεια. Θέλω ν' αρχίσω τη ζωή μου βασισμένη στην αλήθεια, Λιάνα. Με καταλαβαίνεις;

Δεν την καταλάβαινε ολότελα η Λιάνα. 'Όσο έβλεπε πως η Κάτια τα πίστευε αυτά πουλεγε, κι' αυτό είχε σημασία.

— Σε καταλαβαίνω... της αποκρίθηκε.

— Ναι, το ξέρω. Είσαι σοβαρή κοπέλλα εσύ... Λοιπόν... έτσι τη σκέτομαι την αλήθεια; Δυο άνθρωποι, που αρχίζουν μαζί, από την αρχή. 'Ο Παύλος θα κάνει υπεκαταδου στη Χημεία, κι' εγώ θ' αρχίσω κι' ελπίζω να τελειώσω την επιστήμη που διάλεξα. Κι' έπειτα, θα γυρίσουμε και θα εργασθώ κι' εγώ...

— Θα εργασθής; ρώτησε καπως δύσπιστα η Λιάνα.

— Φυσικά, θα εργασθώ. Γιατί τί θα σπουδάσω; Θέλω να γνω-

ρίσω όλες τις φάσεις της ζωής... 'Εκεί θα ζούμε με την υποτροφία του Παύλου και, για να είναι δικαιοσύνη, με άλλα τόσα που θα ζητήσω εγώ από τους γονείς μου. Δε μ' άρεσει να τους ζητήσω λεφτά, αλλά είναι χειρότερα να ζω εις βάρος του Παύλου.

— Τι λένε οι γονείς σου γι' αυτό το γάμο;

— Γέλασε η κοπέλλα.

— Μαλλιοτραβιούνται! Δεν το καταλαβαίνεις; Νομίζουν, ότι είναι η συντέλεια του κόσμου, ή μοναχοκόρη τους, ή πολύφερνη δεσποινίς Φλέσσα, να παντρευτή μ' ένα φτωχό, αδημιούργητο άνθρωπο, μ' ένα φοιτητή σχεδόν άκόμα...

— Πάντως, θα σε βοηθήσουν;

— Ναι! 'Όσο γι' αυτό, δεν είναι κακοί. Μ' αγαπούσαν κιόλας με το δικό τους τρόπο. Θα με βοηθήσουν. 'Αν μάλιστα ήθελα καιρό, θα μου την έδιναν.

— Και δεν τη θέλεις;

Κούνησε η Κάτια με υπερηφάνεια το κεφάλι της:

— Τότε ποιά θα ήταν η απομική μου άξια; 'Όχι, δε θέλω προίκα. Θα δείξω στον κόσμο, αλλά πιο πολύ στον εαυτό μου, ότι κάτι αξίζω κι' εγώ. Μια φορά, ο Παύλος έδειξε πως έχει άξια. Είναι έκτακτος. 'Ενα πνεύμα φωτισμένο, ευγενικό... Μονάχα να μιλά μαζί του, νοιώθω πως ξεψυχνίζωμαι... Λιάνα, δεν τον γνωρίζεις. Ζή σ' ένα κόσμο δυσφοροαυτός! Δε γνώρισε την ψευτιά. Γνώρισε τη δυσκολία της ζωής, αλλά δε λυγίσε. Κοντά του θα γίνω κι' εγώ δυνατή.

— Στο εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, είπε με συγκίνηση η Λιάνα.

— Πες μου εσύ τα δικά σου τώρα, Λιάνα.

ΜΙΑ ΛΕΞΙ ΠΕΤΑΜΕΝΗ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Σήκωσε η κοπέλλα τους ώμους της:

— Τά ξέρεις, Κάτια. Δεν τά ξέρεις; 'Ο Στέφανος ήταν παντρεμένος.

— Ναι, καυμένη. Τά μάθαμε. 'Όλες στενοχωρήθηκαν πολύ. 'Αλλά, μη σκάς. Ευτυχώς, εσύ είσαι κοπελλά σοβαρή, συγκρατημένη...

Τα μάγουλα της Λιάνας έγιναν φωτιά. Τόνοιωσε κι' έσκυψε, κάνοντας πως της έπεσε κάτι, για να κρύψη την παροχή της.

— 'Όλοι αυτό της έλεγαν. 'Όλοι στο σπίτι της ήταν σίγουροι πως δεν είχε συμβη τίποτε. 'Όλοι το θεωρούσαν απολύτως βέβαιο, ότι η διάλυση του άραβωμά δε θ' άφηνε ίχνος στην ψυχή της κοπέλλας, για πολύν καιρό:

— Ούτε γατά ούτε ζημιά! Αυτή ήταν η γυνική έκφραση. Κι' όσο της τόλγαν αυτό, τόσο ένοιωθε την απελπισία πιο βαθιά η κοπέλλα. Μέρα με την ημέρα, το παρασπράγμα της έπαυσε στη φαντασία της διαστάσεις.

— 'Αλήθεια, πέτασε άεφανα η Κάτια, με το έλαφο ύφος, που της είχε γίνει συνήθεια... Τι γίνεται με την αδερφούλα σου;

— Με την αδερφούλα μου; απόρησε η Λιάνα. Τι θέλεις να πής;

— Δεν έχεις μια αδερφούλα; Δεν τη λένε 'Αλίκη; Είχε έρθει κάνα δυο φορές στο γραφείο.

— Ναι, 'Αλίκη, η αδερφούλα μου.

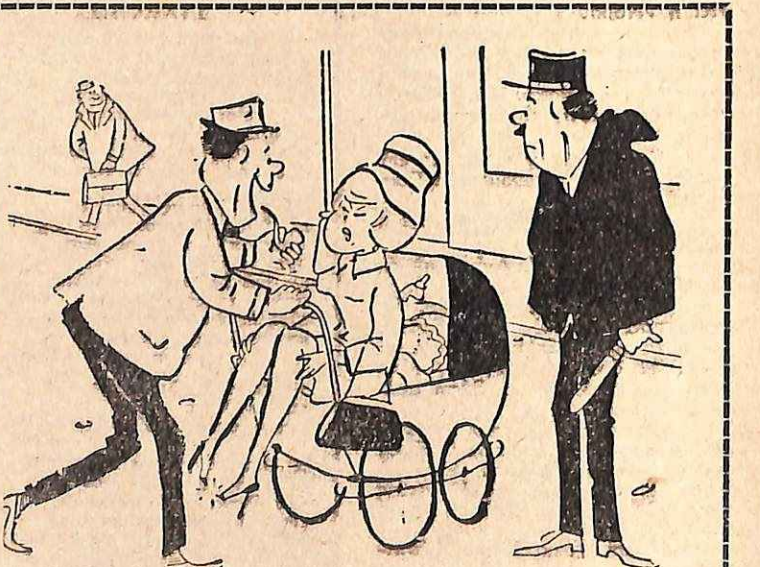
— Γίνεται είδύλλο με το Ντίνο;

Τα μάτια της Λιάνας μεγάλωσαν, κούνησαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους. 'Η άνασπότη της κόπκηκε.

— Είδύλλο με το Ντίνο; 'Η Κάτια άνασπότηκε.

— Περιμένε και θα δής Λουίζα, τις «ντεκορασιόν» που έφερα για το άνοιγμα πάρτυ μας!

— 'Η γυναίκα μου επιμένει ν' αγοράζη μικρά παπούτσια!...

— Μά... δεν ξέρεις;... Δεν τ'ό
ξέρεις;... Όχι, Κάτια.
Γέλασε ή κοπέλλα νευρικά.
— Τότε, καλέ... λόγια... φαν-
τάσια...
— Πές μου, σ'ε παρακαλώ, πές
μου...
— Ούφ, Λιάνα... Δεν έπρεπε
να μιλήσω. Κουταμάρες. Καμιά
φορά, βλέπει κανείς κάτι, και γέ-
λιεται...
— Μά τί είδες; Τί άκουσες;
Δίστασε ή Κάτια, αλλά, βλέ-
ποντας τ'α μάτια της Λιάνας ά-
νυσχας, έρωτηματικά, άποφάσισε
να μιλήσει:
— Δεν είναι τίποτα σπου-
δαίο... Νά, την είδα πρeis φορές
την Άλίκη με τ'ό Ντίνο...
— Μπορεί να συναντήθηκαν
τυχαία...
— Φυσικά. Δεν υπάρχει λόγος
να μη μιλούνται κιόλας, έπειδή
έσύ τ'α χάλιασες...
— Σώπασαν. Η Λιάνα όμως πε-
ριμενε ν' άκούση κι' άλλα.
— Μά τί άλλο ξέρεις; Τί άλλο
είδες, Κάτια;
— Πές μου Λιάνα. Τ'ό Ντίνο
τόν αγαπάς εσύ;
— Κούμπσε εκείνη άρνητικά τ'ό κε-
φάλι της:
— Πώς είναι δυνατόν να τ'όν
αγαπάω, άφού... άφού αγαπούσα
τ'ό Στέφανο;
— Δεν έχει σημασία. Η καρ-
διά του ανθρώπου είναι πολύ-
πλοκή.
— Όχι, Κάτια, δεν τ'όν αγα-
πάω πιά... Άλλά πές μου... Πές
μου...
— "Αν δεν τ'όν αγαπάς, θά
σου πώ. Δεν είναι τίποτα σπου-
δαίο. Νά, μία φορά, τ'όν είδα με
την Άλίκη, έξω από τ'ό σχολείο
της. Την περίμενε φαίνεται και,
μόλις σχόλασε ή αδελφή σου, έ-
φυγαν μαζί. "Αβελά μου τ'ους πα-
ρακολούθησα, είχα κάποια δου-
λειά από κεί... Και τ'ους είδα με-
τά λίγη ώρα, να προχωρούν, πια-
σμένοι από τ'ό χεράκι. Άλλά μη
φοβάς, τ'ους είδα πάλι κοντά στο
σχολείο της, και πάλι χειροπια-
σμένους. Κι' άλλη μία φορά... Μιά
Κυριακή, στο Φάληρο...
— Γούρλωσε τ'α μάτια της ή
Λιάνα.
— Είδες στο Φάληρο την Ά-
λίκη; Ναι. Με τ'όν Ντίνο. Και
φαίνονταν κι' οι δύο τους γελα-
στοί... Πώς να σου πώ, μουδωσαν
την έντύπωση, ότι είναι έρωτευ-
μένοι...
— Η Λιάνα είχε μείνει σ'όν κε-
ραυνότυχημένη.
— Λιάνα, είτε ή Κάτια, αν
σε στενοχωρήσει, με συγχώρησε.
Νόμιζα όμως, ότι τ'ό ξέρεις... Κά-
ποτε είχες πη, ότι είσαστε ά-
δελφές πολύ αγαπημένες. Και τ'ό
ήρσα φυσικό. Άφού έσύ άρρα-
βωνιάσθηκες με άλλον, δεν υπήρ-
χε λόγος να μ'ήν αναπτυχτή αϊ-
σθημα μεταξύ τ'ης Άλίκης και
του Ντίνου.
— Γέλασε ή Λιάνα νευρικά. Λί-
γο-λίγο άρχιζε να συνέρχεται:
— Μακάρι, μακάρι...
— Έπειτα φώναξε σχεδόν δυ-
νατά:
— Θά είμαι πολύ εύτυχισμένη
και για τ'ους δύο τους, Κάτια.
Και για τ'ους δύο τους. Η Ά-
λίκη είναι ένα κομμάτι μάσμα.
Κι' ό Ντίνος τ'ό ίδιο... Ό Ντίνος
είναι καλός, ευγενικός... Έπειτα,
φυσικά, έγώ είχα φύγει από τ'ή
μέση. Γιατί να μ'ήν αγαπηθού-
νε; Άλλά γιατί δέ μου είπες τί-
ποτε ή Άλίκη; Αυτό μου κοκο-
φαινόταν...
— Δεν πρέπει να σου κακο-
φαινόταν, Λιάνα. Ίσως να ήθελε
να τ'ό πη... Έπειδή όμως τ'α χά-
λασες έσύ με τ'ό Στέφανο, πρ'όν
έτσι τ'α πράγματα, ίσως να δί-
στασες... Φυσικά, τ'ό εϊδύλλιο τ'ους
άνεπτυχ'ή όταν πίστευε, ότι έσύ,

Νέα τραγούδια-Νέοι δίσκοι

ΤΟ ΤΑΓΚΟ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Τ'ό ταγκό, σ'όν τραγούδι και σ'όν
χορός ξαναγίνε της μόδας, τό-
σο στην Άμερική, όσο και στην
Εύρώπη, έχει δέ κατακτήσει τις με-
γάλες μάζες του κοινού, που αγα-
πά τ'ή μουσική. Η επιτυχία ατ'ή
του «ταγκό» όφείλεται κυρίως στην
φυσική αντίδραση πρ'ος τις εξαλλες
μελωδίες της νέγρικης μουσικής,
που είχε μ'ή μέσα στο ατ'ια της
παγκόσμιας νεολαίας. "Ετσι ό λι-
κνιστικός ρυθμός και τ'ό σιγανό
πάθος, που είναι τ'α κύρια συστατι-
κά τ'ού ταγκό, αποτέλεσαν ένα
πρ'ότις τάξεις φάρμακα για να για-
τραυτούν οι φίλοι του τραγουδιού
απ' τ'ους ρυθμούς τ'ούτ'α και τ'α-
τά και να ξαναγυρίσουν με νο-
σταλγία στα παλιά.
— Πρ'ότος ό Γιώργος Μουζάκης
στην Ελλάδα βρέθηκε στο πλάι της
νέας ατ'ής κινήσεως, με τ'ό φτειν-
τό τραγούδι του τ'ό «ταγκό της
Άθηνας», που έγινε κιόλας σουζέ,
έρμηνευμένο από τ'ή Μελίνα. Τώ-
ρα, όπως μαθαίνουμε, μία μεγάλη
θεατρική εταιρεία, ενδιαφέρθηκε για
να γυρίσει στα γαλλικά τ'ό τραγού-
δι αυτό, που τείνει να μεταβληθ'ή
σε ευρωπαϊκό σουζέ. Στις 19 Νο-
εμβρίου μάλιστα έφτασε στην Ά-
θήνα συνεργείο της θεατρικής εται-
ρείας, για να «γράψουν» τ'ό «ταγκό
της Άθηνας» σε δίσκους με έρμη-
νευτρία τ'ή Μελίνα και νέα ένορ-
χίστρωση του Μουζάκη.
— Έτσι ή Ελλάδα δίνει τ'ό «πα-
ρών» στη αγάη του ταγκό με άρ-
κετά έντονο τρόπο.

ΝΕΑ ΕΛΑΦΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πληθώρα νέων ελαφρών τραγου-
διών είδαν τ'ό φως τ'όν τελευταίο
καιρό, μελοποιημένα από τ'ους Έλ-
ληνες συνθέτες και έρμηνευμένα
από τις θεντέττες του τραγουδιού
μας. Η σχετική κίνηση έχει ως ά-
κολούθος:
★ Ό Γιώργος Κατσαρός, που ά-
ναχωρεί για την Ίσπανία για με-
γάλη τουριέ την προσεχή άνοιξη,
έγραψε ένα καινούργιο τραγούδι
με τ'όν τίτλο «Ελπίδες», που τ'ό
γύρισε σε δίσκο ό Φώτης Δήμας.
Παράλληλα ό Κατσαρός ετοιμάζει
τέσσερα νέα τραγούδια, που θά έρ-
μηνεύσει ό Άλέκος Πάντας, που ώς
γνωστόν, μένει μόνιμα στην Ίσπα-
νία, και με τ'όν όποιο δέ συνεργα-
σθ' ό Κατσαρός στη Μαδρίτη.
★ Πρ'ότασεις έγιναν στην έκλε-
κτη τραγουδίστρια Γιαννάνα να έρ-
μηνεύσει δυό τραγούδια του Μίκη
Θεοδωράκη από τ'όν κυκλο τ'ό «Νε-
κρού αδελφού». Τα τραγούδια ατ-
τά πρόκειται να «γράψουν» σε δι-
σκους ή εταιρεία Φίλιπς. Η Γιαν-
νάνα δεν έκλεισε συμφωνία, ακό-
μη, επιφυλάχθηκε δέ ν' άπαντήσει
μετά την άπιστροφή της απ' τις
Βρυξέλλες και τ'ό Μόναχο.
★ Πλούσιο ρεπερτόριο ελληνικών
σουζέ, παλαιών και νέων ετοιμάζει
ή Λάουρα. Τα τραγούδια αυτά πρό-
κειται να έρμηνεύσει στο Μόντρεαλ
του Καναδά, όπου εκλήθη να έμφα-
νισθ'ή την προσεχή άνοιξη.
★ Ωλοκληρώθηκε σε σειρά δι-
σκών ή έγγραφ'ή τ'ών τραγουδιών
του Μάνου Χατζηδάκη, που περιλα-
μβάνονται στην επ'όθεωρησι «Όδ'ος
όνειρων». Τα τραγούδια ατ'α είναι τ'ό
«Όνειρο τ'ών παιδιών της γειτονιάς»
με τ'όν Γ. Μαρτίνο και τ'ή χορωδία,
ή «Μαύρη φόρη» με τ'ή Μάρω
Κοντού και χορωδία, τ'ό «Όνειρο
για τετυμπόνδες» οι «Αδελφές
Τατόν» με τ'ή Μάρω Κοντού, Ζωή
Φυτούση, Σούλα Μπιστά, Νίκη Λε-
πέση, τ'ό «Χατζί-χατζί» και ή «Μα-
νούλα μου» με τ'όν Λάκη Παπά.
★ Τ'ό παλιό παγκόσμιο σουζέ του
Τάκη Μωράκη ατ' ειν' αυτό που τ'ό
λένε αγάπη» ξαναγυρίστηκε σε δι-
σκο από τ'ήν Νάντια Κωνσταντο-
πούλου. Η ηχογράφ'ή που χρησι-
μοποιήθηκε στη νέα ταινία ή «Ελ-
ληνίδα» και ό έρωτας.

ΤΟ ΛΑ.Ι.ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ «Ένας άητ'ος είναι ό τίτλος
του νέου τραγουδιού του διαλεχτού
συν'η του «Πρωτομαθωμά» Γιώρ-
γου Μητροφάκη, που γράφτηκε

Ό Άμερικανός τραγουδιστής
Πώλ Άννα.

σε δίσκο από τ'ήν τραγουδίστρια
Άννα Μοριάνια. Τ'ό τραγούδι ατ-
τό, που είναι σε στίχους του συ-
νεργάτη του «Θρασυρού» Ι. Φερμά-
νογλου, λέγεται ότι σύντομα θά
γίνει σουζέ.
★ Τ'ό νέο ζεϊμπέκικο του Καρανι-
κόλα που τραγουδάει ό Γρηγόρης
Μπιθικώτοης τιτλοφορείται «Ένα
κομμάτι σπ'αγγος». Επίσης ό ίδιος
τραγουδιστής έγραψε σε δίσκους
δυό νέες έπιτυχίες, τ'ό «Στ'όν ού-
ραγ'όν τ'όν γαλανό» τ'ών Κ. Παπαδό-
πουλου-Α. Καρανέη και τ'ό ζεϊμπέ-
κικο «Μάνα όπου με γέννησες» του
Μάρκου Βασιδάκη.
★ «Σ'ού δίνω τ'ήν άνάσα μου»
και «Με πίκραναν απ'όψε» είναι οι
καινούργιες δημιουργίες του Τόλη
Καλδάρη. Τ'ήν πρώτη έρμηνεύει ό
ίδιος ό συνθέτης με χορωδία και
τ'ήν δεύτερη ό Στ'ρ. Διονυσίου.
★ Οι τελευταίοι δίσκοι του Μα-
νολή Χιάκη στους όποιους τραγου-
δάει ή Μαίρη Λίντα, είναι οι έπι-
«Τ'ής αγάπης παραμύθια», «Ό έπι-
κρής», «Ό ναυαγός», «Μ'ή μου χα-
λάσ'ή τ'ό όνειρο», «Ό Άλητης» και
τ'ό «Μουθ'αγες τ'ό κορίτσι».
★ Ό δίσκος «Γιατί να γεννηθ'ώ
καλός» σε στίχους και άπόδοσι του
Πάνου Γαβαλά, που κυκλοφορεί τε-
λευταίως λέγεται ότι είναι ένα από
τά καλύτερα ζεϊμπέκικα της χρο-
νιάς.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Πλούσια εσοδεία σε ξένους δι-
σκους έτέθη σε κυκλοφορία τ'ήν πε-
ρασμένη εβδομάδα. Σημειώνουμε
τούς καλλίτερους για τ'ους φίλους
της ευρωπαϊκής και λατινοαμερικά-
νικης μουσικής: «Μάϊ χ'όν τ'άουν»
(= Τ'ό σπίτι μου στην πόλη). Τρα-
γουδάει ό Πώλ Άννα. «Δ'ή γιάγγκ
Όνετ» (= Ό τίμιος νέος). Τραγου-
δάει ό Κλ'ίφ Ρίτσαρντ. «Λέ μόντ ντ'
άμιορ» (= Ό κόσμος της αγάπης)
με τ'ήν Έντιθ Πιάφ. «Ν'όν ι'ο ν'έ-
κρίτ ριέν» (= Όχι, εάν δ'έν ν'έ-
φομ'ήσ'ή με τ'ήν Έντιθ Πιάφ. «Δ'ή
τούστ'» (= Τ'ό τούστ'). Τραγουδάει
ό Χομπτ Τσ'ικερ. «Λά νοβ'ία» (=
Η νύφη) με τ'όν Τσελού-Μίστερ
Λουλάινε (= Ό κύριος Λουλάινε)
με τ'όν Τζ. Βίνσεντ. «Ό γιού γου-
άν, μ'ή λ'όβ'ια» (= "Αν θέλεις, ά-
γαπούλα μου) με τ'όν Τζ. Βίνσεντ.
«Μάνα Λίζα» με τ'όν Νάτ Κίνγκ Κό-
ουλ. «Τ'ού γιάγγκ» (= Τόσο νέος)
με τ'όν Νάτ Κίνγκ Κόουλ. «Α' Λ'άβ
γιού» (= Σ' αγαπώ), με τ'όν Κλ'ίφ
Ρίτσαρντ. «Π'ες μ'ι τ'ούστ'» (= Μ'ή
με τ'όν τούστ') με τ'όν Κόμπτ
Τσ'ικερ. «Καρόλινα ντάι» με τ'όν
Σέρζιο Μπρούσι.

πάει, είσαι πιά άρραβωνιασμένη,
σχεδόν παντρεμένη...
— Φυσικά, φυσικά...
— Η Λιάνα σηκώθηκε.
— Πρέπει να πηγαίνω όμως,
Κάτια. Σ' εύχαριστώ για τ'ή συν-
τροφία σου, σ' εύχαριστώ και
για τ'ήν εμπιστοσύνη σου...
— Τ'ό λες, Λιάνα; Έγώ σ' εύ-
χαριστώ, είπε ευγενικά ή πλούσια
κοπέλλα.
— Και πότε παντρεύεσαι, Κά-
τια;
— Τ'ό Πάσχα, άποκρίθηκε χα-
ρούμενη Λιάνα. Κι' άμέσως φεύ-
γομε για τ'ό εξωτερικό.

ΜΑΤΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ

Σ' όλο τ'ό δρόμο σκέεθηκε πώς
να ρωτήση τ'ήν αδελφή της, ή
Λιάνα. Στ'ό τέλος άποφάσισε να
τ'ή ρωτήση κατ' ευθείαν. Κάθε
ψέμα άνάμεσα τ'ους ήταν φρι-
χτό.
Μόλις έμειναν τ'ό βράδυ μόνες
στο δωμάτιό τους, οι δυό αδερ-
φούλες, ή Λιάνα ρώτησε άμέσως
τ'ή μικρή:
— Άλίκη, αγαπάς τ'ό Ντίνο;
— Η μικρή έμεινε άπολιθωμένη
μία στιγμή. Τ'α χείλη της ανα-
δ'εστηκαν, σ'α να ήθελε να μιλή-
σει. Έπειτα έκανε να τ' άρνηθ'ή:
— Όχι... Ποιος σου είπες;...
— Άλίκη, θέλω τ'ήν αλήθεια.
Τ'ό ξέρεις πώς δεν υπήρχε. Λό-
γος να μ'ή μου π'ής τ'ήν αλήθεια...
Δίστασε ή κοπελλάισα. Έπει-
τα έπεσε στην αγκαλιά της με-
γάλης της αδελφής.
— Λιάνα... αν σε κάνω να πο-
νέσ'η... όχι, δεν τ'ό θέλω, προτι-
μώ να πεθάνω παρά να σε κάνω
να πονέσ'η...
— Τ'ήν έσφιξε στην αγκαλιά της
ή μεγάλη.
— Τ'ό μυρτικό σου μ' έκανε
να πονέσω. Γιατί δέ μου τ'ό εί-
πες άμέσως;
— Έπειδή φοβόμουν... Φοβά-
μαι ακόμα... Λιάνα, μήπως τ'όν
αγαπάς; Μήπως έχει μείνει στην
καρδιά σου τίποτ'ι;
— Όχι, Άλίκη... Άφού έκα-
να εγώ τ'ήν έκλογ'ή μου, άδ'ιαφο-
ρο αν άτύχησα... Άλλά, πές μου,
πώς έγινε;
— Σηκωσε τ'α μάτια της βουρκω-
μένα ή μικρή, κύτταξε τ'ήν αδερ-
φή της:
— Δεν ξέρω... νά... Λιάνα...
Τ'ό ξέρεις πώς πάντα τ'όν αγα-
πούσα... σ'όν αδελφό. Ναι, ήμουν
εύτυχισμένη στη σκέψη πώς θά γί-
νόταν αδελφός μου. Κι' όταν ά-
ποφάσισες έσύ ν' άρραβωνιαστής
με τ'όν άλλο, έλκλαιγα κάμπους
στολεια, αλλά έκλαιγα κάμπους
φορές από τ'ό κρεβάτι μου, εκείνες
τις ημέρες... Τ'όν λυπόμουν... Ό-
ταν, λοιπόν, τ'α χάλιασες... δεν
ξέρω τί μου ήθε... Έκανα κά-
τί... Λιάνα, θά στο πώ... Νά, πέ-
ρασα από τ'ό γραφείο του, τάχα
πώς ήθελα κάτι... με μία συμμα-
θήτριά μου... Μία κουτσάρα...κι'
έγώ δεν ξέρω τί μου είπα... Κι'
έπειτα πήρα τ'ό θάρρος... και τ'ό
είπα... τ'ό είπα...
— Σταμάτησε. Η Λιάνα τ'ήν κύτ-
ταξε στα μάτια. Τ'ό δροσερό προ-
σωπάκι της παιδούλας είχε γίνει
φωτιά.
— Τί τ'ό είπες, Άλίκη;
— Νά... βρέθηκε μόνος στο
γραφείο... Δεν ήταν ό προϊστά-
μενός μου, αλλά ή συμμαθήτριά μου
έφυγε κι' ατ'ή... Και τότε έγώ
τ'ό είπα... ότι λυπόμουν γι' αυτό
που έγινε... άρραβωνιαστής έσύ
με τ'ό Στέφανο... Κι' ότι, αν ή-
θελε... νά, αν ήθελε να μ' αγα-
πήσει... έγώ τ'όν αγαπούσα...
— Έμεινε ή Λιάνα έκστατική.
— Τόλμησες, Άλίκη; Τόλμη-
σες να τ'ού π'ής τέτοιο πράγμα...
— Έσκυψε ή μικρή τ'ό κεφάλι:
— Νά μ'ήν τ'ό π'ής σε κανένα,
παράκαλεσε. Έσένα σου είπα όλη
τ'ήν αλήθεια...

— Έκείνος;
— Έκείνος έμεινε ξερός στην
αρχή. Δεν τ'ό περίμενε. Έκανε
να με μαλώσει, να μου μιλήσει,
σ'α να ήμουν μικρό κοριτσάκι.
Έπειτα όμως δέχθηκε νάρθη να
με πάρη από τ'ό σχολείο μία μέ-
ρα. Κι' έπειτα... Κι' έγώ δεν ξέ-
ρω πώς, έτσι γρήγορα, άμέσως...
καταλάβαμε πώς αγαπιόμαστε,
Λιάνα... Αυτό είναι όλο. Μου εί-
πε, ότι μ' αγαπάει. Μου είπες,
ότι σ' αγαπούσε έσένα, κι' ότι
μετάνιωσες που δέ σου μίλησε
άμέσως. Γι' αυτό μου μίλησε έ-
μένα άμέσως... Γιατί, λέει, δέ θέ-
λει να χάση για δεύτερη φορά
τ'ήν εύτυχία μέσα από τ'α χέρια
του.
— Κι' είσαστε εύτυχισμένοι,
Άλίκη; ρώτησε ή μεγάλη με συγ-
κίνηση.
— Ό, ναι!
— Η άπάντησι ήρθε αθόρυπη,
με παιδιάτικη άφέλεια.
— Πάντως, θ' άργήσουμε πο-
λύ να παντρευτούμε! πρόσθεσε
ή μικρή. Πρέπει να παντρευτεί
πρ'ότα ή αδελφή του, να στρώ-
σει ατ'ους καλά τ'ή δουλειά του,
θ'α περάσουν ίσως κάμποσα χρό-
νια... Άλλά δέ μ'ας νοιάζει. Μιά
φορά, είμαστε εύτυχισμένοι!
— Τ'ό ξέρει ή μαμά; ρώτησε
ή μεγάλη.
— Ένα πονηρό χαμόγελο άνισε
στ'α χείλη της μικρής:
— Δεν τ'ής είπα τίποτε, Λιά-
να. Άλλά πιστεύω πώς ή μαμά
θ'α δόξατε με καλό μاتی...
— Σταμάτησε ξαφνικά. Με μιάς
τ'ό προσώπακι της σκοτεινιόταν.
— Λιάνα, πρόσθεσε με πόνο.
Θά σου πώ ένα πράγμα όμως...
και σ'ε παρακαλώ, θέλω να μου
π'ής τ'ήν αλήθεια. "Αν στενοχω-
ρήσαι, αν μ'ήλεις πώς θά γίνης
έσύ δυστυχισμένη... αν ήλεις να
τ'όν παντρευτείς έσύ...
— Έσφιξε ή Λιάνα τ'ήν αδερφού-
λα της στην αγκαλιά της:
— Κουτό κοριτσάκι! Πρ'ότα-
πρ'ότα, σου είπα, έγώ δεν τ'όν
αγαπούσα, δεν τ'όν αγαπάσα πο-
τέ αληθινά. "Αν τ'όν αγαπούσα,
θ'α τ'όν άφηνα για τ'ό Στέφανο.
Έπειτα, κι' αν φανταζόμουν πώς
τ'όν αγαπούσα, τί είναι, τοπί, ό
Ντίνος, για να τ'όν πετάξουμε ή
μιά στην άλλη; Τ'ή στιγμή που
είναι εύτυχισμένος τώρα με τ'ή
δική σου τ'ήν αγάπη, πώς τ'ό φον-
τάζεσαι, ότι είναι ποτέ δυνατόν
να γυρίσ'ή σ'έμένα;
— Σούφρωσε τ'α φρύδια της ή μι-
κρή:
— Ίσως... ίσως ν' αγαπάη
έσένα περισσότερο από μένα.
— Μά πώς τ'ό λες αυτό;
— Δεν ξέρω... Ίσως να δέ-
χθηκε τ'ή δική μου τ'ήν αγάπη,
για να σε θυμάται έσένα...
— Μ'ή βάζεις τέτοια στο νου
σου, Άλίκη. Άφού αγαπιόσαστε,
άφησε τ'ήν καρδιά σου ελεύθερη
στην εύτυχία.
— "Αν όμως, τώρα που θά σε
βλέπη έσένα... αν καταλάβ'ή πως
σ' αγαπάει;
— Φίλησε ή Λιάνα τ'ήν αδελφή
της:
— Άδερφούλα, σ'ε τί θέλεις
να σου όρκιστώ; Όπως και να
θ'οινα τ'α πράγματα, έγώ τ'ό Ντί-
νο δεν πρόκειται να τ'όν παντρευ-
τώ... Έξ' άλλου...
— Σταμάτησε κι' άθελά της άνα-
στέναξε:
— Έξ' άλλου, δεν πρόκειται
να παντρευτώ κανένα άλλον.
Ποτέ!
— Γιατί; ξεφώνισε σχεδόν ή
μικρή.
— Η δική μου μοίρα σφρά-
γίστηκε. Άλίκη. Πόει. Η δική
μου μοίρα σφραγίστηκε...
— Είσαι πολλη;
— Άδερφούλα, άς μ'ή μιλάμε
για μένα! Άφ'όσε με, έμένα. Έσύ
είσαι εύτυχισμένη! Η δική σου
ή εύτυχία είναι και δική μου...

Επίμαχοι διίχοι

Τ'Ο... ΓΡΑΦΤΟ ΜΑΣ

Έξεδόθη, ατ'ές τις μέρες, σχετική διαταγή
κι' όσοι πάνε εδ'α και πέρα για να γίνουν δ'ηνοί,
πρ'έπει νάγαι προικισμένοι με προσόντα ζ'ηλεύτα
και να δίνουν, επί πλέον κι' εξετάσεις στα... «γραφτά»!

★

Μά πιστεύει άκραδάντως τ'ό κοινόν, παρ' όλ' ατ'α,
ότι δέ θ'α λιγοστεύουν οι σωφοί οι παραδ'άτες
και πολλοί τους, μολονότι θ' άριστεύουν στα... γραφτά,
απ' τ'ό ζ'ην, κάθε λιγάκι, θά... ξεγράφουν τ'ους διαδ'άτες!

★

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ

Ζωηρώς παραπονούνται τ'ών «ν'άτε-κλάμτες» οι ιδιοκτ'ηται
έπειδή ληφθήκαν μέτρα και στο μέλλον απαιτείται
ν' αναγράφονται τα κέντρα σε ταμπέλες φωτεινές
και οι χορευτ'ριές τους νάγαι περισσότερο σεμνές.

★

Άλλά όσο κι' αν φωναξουν κι' αν διαμαρτυρηθούν,
με τ'α μέτρα τ'α καινούργια όλοι θ'α συμμορφωθούν,
γιατί άλλ'όως ή άστυνόμεία θ'α ένοκήση κάποιο βοάδ'ν
και τ'α... σκοτεινά τ'α κέντρα θ'α τ'α φάν τ'α... σκοτάδι!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑ...

Σ' ένα κέντρο μας έμ'ηλ'αν δυό-τρεις Άμερικαν'οι
και κοιτάζανε στο τέλος ν' άπομεινουν γυμνοί,
γιατί έπρεπε να δ'ούν οι ταλαιπωροί γλεντιέδες
κάπου δώδεκα χιλιάδες για ούισκυ και μεζέδες...

★

Κι' ήταν εύλογον, νομίζω, έντελ'ως να γυμνωθούν
και χειρότερα να πάθουν και να κατασπαράξουν
γιατί έπρεπε, μοιραίως, σ' ένα σύγχορον κεντρούκι,
που τ'όν καταστημάτ'αχ'ον τ'όν έλέγανε... Κοράνη!

ΝΕΟΙ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΙ

Αναφέρουν τ'α μαντάτα, που μ'ας στέλνει τ'ό Παρί,
ότι ή μόδα της περρούκας με μανία προοργεί
κι' άσφαλ'ως, έντός όλίγου, ό «συρμός» θ'α έπιβάλ'η
να γυρίζουν οι γυναίκες με περρούκας στο κεφάλι...

★

Με τ'ό δική τους οι άντρες, συνεπ'ως, άγανακτούν,
γιατί πρ'έπει ποτοφ'όλι φουσκωμένο να κρατούν
και για να εξασφαλισουν τις περρούκας της καλής των,
θ'α δ'οδεύουν, κάθε τόσο, τ'α... μαλλιά της κεφαλής των!

ΠΡΟΙΣ... ΦΙΣ

Μαθιουλάνης και Τσακίρης, νεαροί της εποχ'ής,
έκοιφ'ήσανε να κάνουν διακοπ'ές σε συνετές
γιατί θέλησαν τ'ό μέλλον τ'ό λαμπρόν των ν' άσφαλίσουν
και τ'ής... προίκας των τ'ό θέμα και τ'ό ποδ'όλημα να λύσουν!

★

Με τ'ής ποίκας των τ'ήν έννοια είδη έκλεβ'αν ποικί'ος,
αλλά βοέθησαν κι' οι δύο τους μέσ' στο τ'ήμα τελικ'ως,
κι' ούτω π'ως, αντί τ'ής ποίκας τ'ό ποσόν να συγκεντρώσουν,
θ'α σταλούν για τ'ό γκιστάνι και τ'ή νύφη θ'α πληρώσουν!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΕΥΜΩΡΟΝ

Μολονότι θάλλει πάντα ή έλαία εν Έλλάδι,
θ'α ξεκ'όνοντες παρτίδες με τ'ό γνήσιο τ'ό λάδι,
γιατί πλείστοι απ' τ'ους έμπορους άπληστία πάντα δείχνουν
και στο λάδι μας φροντίζουν... προηγέλαιο να ούγουν!

★

Έν δικαίω, επομένως, τ'όν καιρό μας κατακαίει,
γιατί άντ' εν άφθονία νάγουν «έλαιοι εϊρηνη»
... προηγέλαιο θ'α τρώμε, εν καιρώ εϊρηνη
και ό στόμαχός μας θ'αχ'ή πόλεμο... προηγή!

ΕΠΟΜΕΝΟΝ...

Μεταξ'όν πολλ'ών «ατ'σίδων» τ'ής σύγχρονης μας φυλ'ής
ανεφ'όρη στο δελτίον και με άπειρά έξαιέλη,
που χαρτόσημα άπεναντήρι λόγω γράφας της μεγαλ'ίας,
και ό στόμαχός μας θ'αχ'ή πόλεμο... προηγή!

★

Άλλ' ένίκησεν άμέσως τ'όν άρχ'όν τις ύποψιες
με τις έλασοτήτες της και τις άπειροσύνες
κι' άσφαλ'ως άπεναντήρι λόγω γράφας της μεγαλ'ίας,
και ό στόμαχός μας θ'αχ'ή πόλεμο... προηγή!

Τ. ΓΙΣΒΙΟΣ

Φιλήθηκαν κι' έπρεσαν να κοι-
μηθούν. Σε λίγο ή κανονική ά-
νάσα της μικρής, έδειξε πώς ό
ύπνος είχε έρθει να σφραγίσ'ή τ'ήν
εύτυχία της.

Η Λιάνα όμως δέ μπορούσε
να κλείση μάτι. Τ'α λόγια της
Άλίκης τ'ήν άναστατώναν. Όχι
πώς τ'ή ζήλευε τ'ήν αδερφούλα της,
όχι πώς δέ χαίρ'όταν πραγματι-
κά για τ'ήν εύτυχία της. Άλλά,
παρ' όλη της τ'ή χαρά, ένιωθε
κάτι σε δάγκωμα στην καρδιά.
"Ενα δάγκωμα άπελπίστας.

Έπ'εί η δική μου ή ζωή! σκε-
φτόταν. Πάει! Και να μ'ήν είχα
μ'ή ή Άλίκη άνάμεσα σε μένα
και στο Ντίνο, τ'ή σημασία θ'α εί-
χε; Πάντως γυναίκα του δέ θ'α
μπορούσα να γίνω ποτέ. Ναι, θ'α
προτιμούσα να πεθάνω, παρά να
τ'ού μαρτυρήσω τ'ήν αλήθεια.

Ο ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ

Μισή ώρα τ'ήν είχε δίπλα του,
τ'ήν άλλη μέρα, και τ'ή βασάν'η.
Είχε μπροστά του ένα σωρό έγ-
γραφα. Ακόμα και χαρτιά γραμ-
μένα από προηγουμένους ήμερες,
που τ'α είχε κιόλας κυττάξει και
τ'α ξανακυττάζε τώρα με μανία:

— Κύττα. Κύττα! Έδώ σ'ό-
σιμο. Έδώ λείπει τ'ό κόμμα.
Έδώ ή γραμμή είναι πιά άραιή...
Δεν έβρω τί με κρατάει, να μ'ή...
— Σταμάτησε. Τ'ήν κύτταξε που
άλλαζε χ'ίλια χρώματα. Στο ό-
ραίο πρόσωπό του πέρασε ένα
σαγηνευτικό μειδίαμα ξαφνικά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Χιούμορ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ;

Οι σύζυγοι υποβάλλουν αίτησι
διαζύγιου επί «άσμφωνία χαρακτή-
ρων».

Τ'ήν ημέρα της δίκες, ό σύζυγος
λέει στον πρόεδρο, δείχνοντας τ'ή
γυναίκα του:

— Αυτ'ή ή γυναίκα, κύριε προε-
δρε, είναι γκρινιάρη, δύστροπη, τυ-
πηλά και νευρασθενική.
— Η σύζυγος τότε φωνάζει απ' τ'ή
σει τ'ής:

— Αυτός, κύριε πρόεδρε, είναι
τεμπέλης, άνοητος, φωνακλ'ας
κλπ.

— Εν τ'οιαύτ'η περιπτ'ώσει, λέει ό
πρόεδρος, οι αίτήσεις σας άπορρί-
πτονται. Δεν έγκρινά τ'ό διαζύγιο.
— Γιατί; ρωτούν ξαφνιασμένοι
ταυτόχρονα οι δυό σύζυγοι.
— Γιατί, κ'όπως βλέπω, δεν ύ-
πάσκει άσυμφωνία χαρακτήρων!...

— Σας αγαπώ μέχρι θανάτου,
δυστυχώς! Θά θέλατε να γίνετε
γυναίκα μου;
— Μά, σας είπα, «όχι» προχτές.
— Ά... έσείς είσαστε!

— Η πρ'ότ'η χ'ήρ'α: Όταν
είχα τ'όν άντρα μου, ήμουν εύτυ-
χημένη κι' έλπίζα να γίνω πάλι. Γι'
αυτό θ'α ξαναπαντρευτώ...
— Η δ'εύτ'η χ'ήρ'α: Ημουν
ήμουν άτυχη στον πρώτο μου γά-
μο, άλλ' έλπίζα να εύτυχίσω στο
δεύτερο. Γι' αυτό θ'α ξαναπαντρευ-
τώ...
— Η τρ'ίτ'η χ'ήρ'α: Ημουν
εύτυχισμένη στον πρώτο μου γάμο
και δυστυχισμένη στο δεύτερο. Πρέ-
πει να δοκιμάσω τ'όν τρίτο. Γι' ατ-
τό θ'α ξαναπαντρευτώ...

— Η σύζυγος τ'ού κα-
θ' η γ'

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ *της ζωής*

Η ΜΑΡΙΝΑ ΚΙ' Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ

(‘Η σκηνή σ’ ένα δωμάτιο μικροαστικού ξενοδοχείου. ‘Α- τοσαλωσύνη μπροστά, κάλτσες και γοβάκια πετομένα εδώ κι’ εκεί, φάρμακα στο κομοδίνο, ά- νάκατα με κολώνιες, πούδρες κι’ οδοντόβουρτσες, με «σάν- τουιτς» προχθεσινά κι’ άπλυτα φλυτζάνια στο καναπέ και για σμυλπλώματα... ένα πακετάκι με ψαροκόκκαλα για τὸ γάτο του ξενοδοχείου, που δεν έχει έμφανιστή, γιατί άπασχολείται με τίς έρωτικές του περιπέτειες στα κεραμίδια.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικρή, νοστιμού- λα, χαριτωμένη, παιδική στο ύφος και στην εμφάνισή. 20 χρό- νων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαραντάρης, που «νεάζει» άναγκαστικά ὁ δυστυ- χής. Κοινός τύπος, καμψός, ά- θρός και... πάντως σαραντά- ρης.

Όταν άνοήγη ή αλυσία, ‘Ε- κείνη ψήνει έναν καφέ...).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνειρίζει κου- δέντα): Νομίζω πως κι’ ὁ κα- φές με βλάπτει. Πολύ ελαφρό να τὸν κάνεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Σύμφωνοι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ξερά και στεγνά τὸ εἶπες αυτό τὸ «σύν- φωνοι»!

ΕΚΕΙΝΗ (πραγματικά «ξε- ρά» και «στεγνά»): Θα έπιθυ- μούσα να τὸ πῶ γλυκύτερα! Άλλά, βλέπεις, δὲ μπορώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπότομα): Για- τί;...

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ε, γιατί έχω ά- παυδίσει! (‘Ο καφές χύνεται). ‘Α, στὸ καλό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ’ έμένα τὸ εἶ- πες.

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Οχι, στὸ μπρίκι. Άλλά θα μπορούσα να τὸ πῶ

καί σὲ σένα. Δὲ θα εἶχα κανέ- να διαταγμό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: ‘Α, έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Ετσι, βέβαια!

Εἶναι μέρες, που θέλω πιά να στὰ πῶ, γιὰ νὰ ξεσπάσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατημένη «εὐγένεια»): Ξέσπασε, λοιπόν! Σ’ άκούω!

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ παντρεύτηκες κι’ έκανες άσχημα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που σου λέω.

‘Εχουμε εἰκοσι χρόνια διαφορά κι’ ίσως και παραπά- νω. ‘Εγὼ δὲν εἶχα μυαλό. ‘Ε- ρωτεύτηκα τὴ γυιοιστερή σου φαλόκρα και τούς περιδοήτορες «γκρίζους κροτάφους» και βρέ- θηκα γυναίκα σου. Λεφτά δὲν έχεις. Άγωνίζεσαι γιὰ νὰ πλη- ρώσης αυτό τὸ ξενοδοχείο και γιὰ νὰ φάμε, πρέπει ἐγὼ νὰ μαγειρεύω μὲς στὴν κάμαρα.

Καί δὲ σ’ άρέσουν και τὰ φα- γιά! Κι’ ὅλο άρρωσταίνεις! ‘Εχεις τὸ στομάχι σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά): Μά, άφού ἐγὼ τὸ στομάχι μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πίνεις! Γι’ αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἐγὼ τὸ δι- καίωμα, λοιπόν, οὔτε νὰ πῶ ἕνα ποτήρι κρασί;

ΕΚΕΙΝΗ: ‘Οχι! ‘Όταν γεν- νήθηκε ἐγὼ, ἐσύ, φαίνεται, άρ- χισες νὰ πίνης. ‘Ησουν εἰκοσι χρόνων. Τώρα ἔγινες έρεπίο. Πίνεις, καπνίζεις, ξευχτάς, ὕ- στερα πέφτεις πῶμα στὸ κρε- βάτι και ζητάς «κόνες», φάρ- μακα και σόδες και βογγάς και δὲ μ’ άφίνεις νὰ κοιμηθῶ και συχαίνονται τὴ ζωὴ μου. Κι’ ά- γανακτῶ πού σὲ βλέπω!...

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχα): Καλά, Μαρίνα... ‘Εχεις δικιο, παιδί

μου... Σου ζητῶ συγγνώμη γιὰ τίς ταλαιπωρίες που περνάς... (Συγκινημένα). Αὐτὰ τὰ λίγα λεφτοδάρκια πούχω θὰ στὰ δώ- σω. Καί... δὲ τι άλλο μπορέσω... αν ζήσω... ή μάλλον αν ζήση τὸ στομάχι μου... (Άνσπνέει βαθυά). Μαρίνα... Μή μου κρα- τήσης κακία, που σὲ παντρεύ- τηκα... Σου ζητῶ συγγνώμη και γι’ αὐτό!...

ΕΚΕΙΝΗ (καταπίνει τὸν ὕ- γρὸ κόμπο του λαϊμοῦ και ζυ- πνάει μέσα στὴν παιδική της καρδιά ή «μπτέρα» τῆς αἰώνιας γυναικίας...): ‘Ε, τώρα, ξάπλω- σε νὰ πάρης τὸ φάρμακό σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βουρκωμένα) :

Ποιὸς θὰ μου τὸ δώσει αὔριο; Αὔριο θὰ χωρίσουμε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σαχλαμάρες... Πά- ρε τὸ γιστρικό σου σὰ φρόνι- μο παιδί... (Τοῦ τὸ ετοιμάζει). Μ’ άγαπάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐνῶ τοῦ τρέχουν τὰ δάκρυα): ‘Οχι!

ΕΚΕΙΝΗ (γεμάτη γλυκεῖα δακρυσμένη τρυφεράδα): Οὐτ’ ἐγὼ!... (Τῆς ὑπνέται τὸ φάρ- μακο, πέφτει στὴν άγκαλιά του και μοῖζι πέφτει φυσικά κι’ ή: (Αὐλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

● ●

Η ΑΦΟΣΙΣΕΙ ΜΙΑΣ ΣΚΥΛΙΤΣΑΣ

‘Η πλημμύρα τὸ ποταμοῦ ‘Ελβα εἶχε άναγκάσει χιλιάδες κατοίκους τὸ Ἰμβροῦγον νὰ καταφύγουν στὶς σκεπές τῶν σπιτιῶν τους. ‘Ανάμεσά τους ή- ταν κι’ ή οικογένεια Φίλιους: ή μητέρα, ὁ πατέρας, ὁ γιὸς τους Πέτρο, 13 χρόνων, κι’ ή συνίλ- τσα τους Τίνα. Δὲν ἔχχαν προ- λάβει νὰ ντυθῶνεν ή ν’ άρπά- ξουν ἕνα σκέπασμα. Φορώντας μονάχα τίς πυτζάμες τους, τρέ- मानε ἀπ’ τὴν παγωνιά, περμι- νοντας με άγωνία νὰ φτάση κάποια βοήθεια!...

Οἱ ὥρες περνούσαν... ‘Ο πα- τέρας ἔχασε τίς αισθήσεις του κι’ ἔπεσε στὸ νερό. Οἱ ἄλλοι δὲν τὸ προσέβλεπε. Μονάχα ή Τίνα τὸ εἶδε. Καί φρόντισε νὰ μὴν άφήση νὰ πέση κι’ ὁ Πέ- τερ, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ κρατοῦ- σε ζεστασιά με τὸ σῶμα της.

Τὰ γυναιμάτια της τραβή- ξαν τὴν προσοχή μιας διάδας διασώσεως τοῦ βορειαντιζοῦ στρατοῦ, κατὰ τίς 7 τὸ πρωί. Βοήθῃαν τὸ άγόρι και τὴ μητέρα του άναλίσθησαν. Τους φώτω- σαν σ’ ἕνα στρατιωτικὸ καμιο- νι. ‘Η Τίνα πήγε μαζί τους. Σὲ μιὰ στρόφι ήμως, ἔπεσε ἀπὸ τ’ αὐτοκίνητο, χωρίς νὰ τὸ άντιλ- φθοῦν οἱ στρατιῶτες.

‘Όταν ὁ Πέτρο συνήλθε, στὸ νοσοκομεῖο, και ζήτησε τὴν Τί- να που τὸν εἶχε σώσει, κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τοῦ πῇ τί άπόγινε.

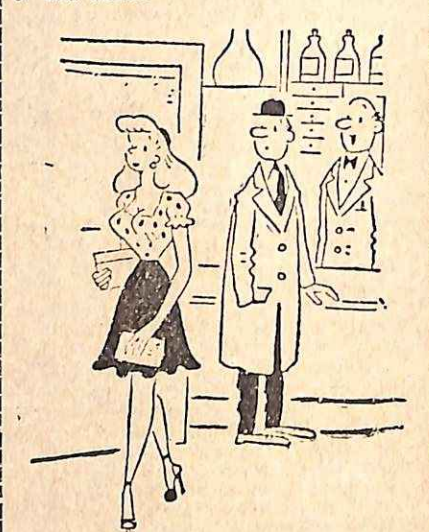
Βγαίνοντας ἀπ’ τὸ νοσοκο- μεῖο, ὁ Πέτρο κι’ ή μητέρα του πήγαν νὰ μείνουν σ’ ἕνα φιλι- κὸ σπίτι, γιατί τὸ δικὸ τους εἶ- χε καταστραφῇ. ‘Αργότερα βρέ- θηκε τὸ πῶμα τοῦ πατέρα.

‘Αλλ’ ή Τίνα εἶχε χαθῇ. ‘Ο Πέτρο τὴν άναζητήσε παγτοῦ. Πήγανε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, σ’ ὅλο τὸ δρόμο που εἶχε άκο- λουθήσει τὸ καμιόνι, και ρωτοῦ- σε γιὰ τὴ συνίλτσα του. Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ 3 βδομάδες, βρέθηκε μιὰ γυναίκα, που εἶχε δὴ τὴν Τίνα νὰ πέρη ἀπ’ τὸ καμιόνι και τὴν εἶχε πάρει στὸ σπίτι της.

‘Ετσι, ὁ Πέτρο ξαναβρέθηκε τὸ πιστό κι’ άφοσιωμένο ἑῶ, στὸ ὁποῖο χωσταίει τὴ ζωὴ του.

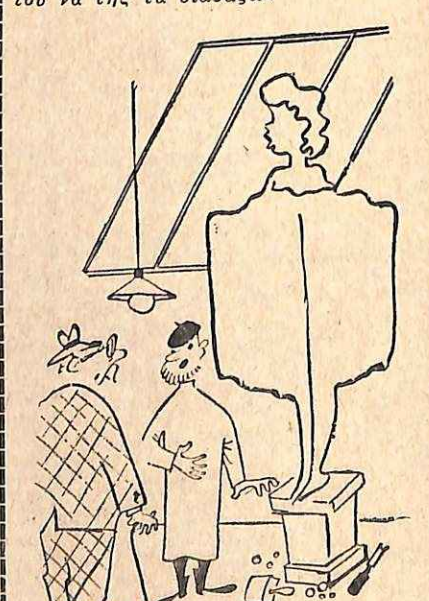

— Καί μὴ ξεγῶσης νὰ μου γρά- ψης... ἔστω και μὴ ὑπογραφοῦλα σου σ’ ἕνα τσέκι!

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

— Εἶναι άρραβωνισμένη μ’ ἕνα γιατρό και μου φέρνει τὰ γράμματα του νὰ τῆς τὰ διαβάζω!

— Τὲ σχέδιό μου ἦταν νὰ κάνω ἕ- να γυνώ, ἀλλὰ τὸ μοντέλο μου δὲ θέ- λησε ποτὲ νὰ γυθῇ!...

«ΤΑ ΔΥΟ ΣΟΥ ΧΕΡΙΑ ΑΓΑΠΩ...»

Κι’ ἐγὼ, που νόμιζα πὼς εἶχα ξεχάσει, πὼς εἶχα ξαναβρῇ τὴ γαλήνη, πὼς ή καρδιά μου γιατρεμένη ἀπὸ τὴν παλιά πληγή της θὰ μπορούσε νὰ ἀναίξη και πάλι γιὰ νὰ δεχθῇ μιὰ καινούργια ἀγάπη!... Τί ζητῇ που ἦμουν! ‘Εβγαίνα ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο σήμερα τὸ άπόγευμα, ὅταν μιὰ εὐθιμη άντρική φωνή με σταμάτησε:

— Γεῖά σου, Μάρα!

Στραβίκα και χαμογέλασα στὸ ψηλὸ μελα- χορινὸ νεύ.

Γεῖά σου, Στέλιο, ἀπάντησα, ἐνῶ κατὶ μέσα στὴν καρδιά μου πτερούγιζε γλυκά.

‘Ο Στέλιος εἶναι φοιτητῆς κι’ αὐτός, σπου- δάζει λαοική, εἶναι ἕνας νέος γοητευτικός, ἀλλὰ σοβαρὸς και συμπαθητικός. Απὸ τὴν πρῶ- τη στιγμή, που γνωριστήκαμε τὸν περασμένο χρόνο σὲ μιὰ φοιτητικὴ συγκέντρωση, μοῖ εἰδι- ξε συμπάθεια, θερμὴ φιλία, χωρίς νὰ προσπα- θῇ νὰ κορῆνη στὴν ἀπ’ αὐτὴν κοινότητα ἕνα αἰσθημα πὸ δννατὸ και βαθύ.

‘Ηταν αὐτὴ ή τρυφερὴ φιλία του, αὐτὸς ὁ διακριτικὸς έρωτάς του, που άοχισαν σιγά-σιγά νὰ σίχωνν θάλασμο στὴ μεγάλη πληγή της καρδιάς μου, νὰ τὴν ἐπολύνουν και σιγά-σιγά νὰ σβύνουν τὸν πόνο, τὴν άγωνία, τὴν ἀπελπι- σία, που γιὰ τόσον καιρὸ ἦταν ὁ μοναδικὸς μου σύντροφος.

‘Ο Στέλιος ἦρθε πὸ κοντὰ μου:

— Σὲ περιμένα ἔξωρις. Τί θὰ ἔλεγες ἀπόψε γιὰ ἕναν κινηματογράφο; Προβάλλεται ἕνα φιλμ, που θάθελα νὰ τὸ δῶ.

— Ποῖν νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἔξωρις ὅτι δὲν ἔ- χω καμιά ἀντίρρηση, πὸ εἶπα γελώντας.

Προσχωρήσαμε μαζί εὐθιμοι, σχεδὸν ἔξωρια- στοί. ‘Εγὼ ἐνοήθη παραξένα ἀνάλαφρο, σχε- δὸν χαρούμενη. Κιτταξα τὸ Στέλιο στὰ μάτια και νόμιζα... νὰ νόμιζω, ὅτι στὸ βλέμμα μου ἔλαμπε ἕνα αλλοιώτικο φῶς που ἔβγαλε τὸ πρόσο- πό μου νὰ παίρνῃ μιὰ ἔκφραση εὐτυχισμένη.

‘Όταν μπήκαμε στὸν κινηματογράφο, ή αἰ- θουσα ἦταν σκοτεινὴ, ή προβολὴ τοῦ ἔργου εἶ- χε άρχισῇ. Καθίσσαμε σὲ διὸ καντινὲς πολυ- θρόνες με τὰ βλέμματα καρφωμένα στὶς γινού- μενες σιλονέτες τῆς ὁθόνης. ‘Ο Στέλιος εἶχε δικιο, τὸ φιλμ ἦταν πραγματικὰ ἐνδιαφέρον.

‘Εξακολουθοῦσα νὰ νοιώθω παραξένα ἀνά- λαφρο, σχεδὸν χαρούμενη γιὰ πρῶτη φορά, ἄστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ και ὅταν ὁ Στέλιος ἀναζήτησε τὸ χέρι μου μέσα στὸ σκοτάδι και τὸ ἔσφιξε στὸ δικό του, δὲν δοκίμασα νὰ τὸ τραβήξω.

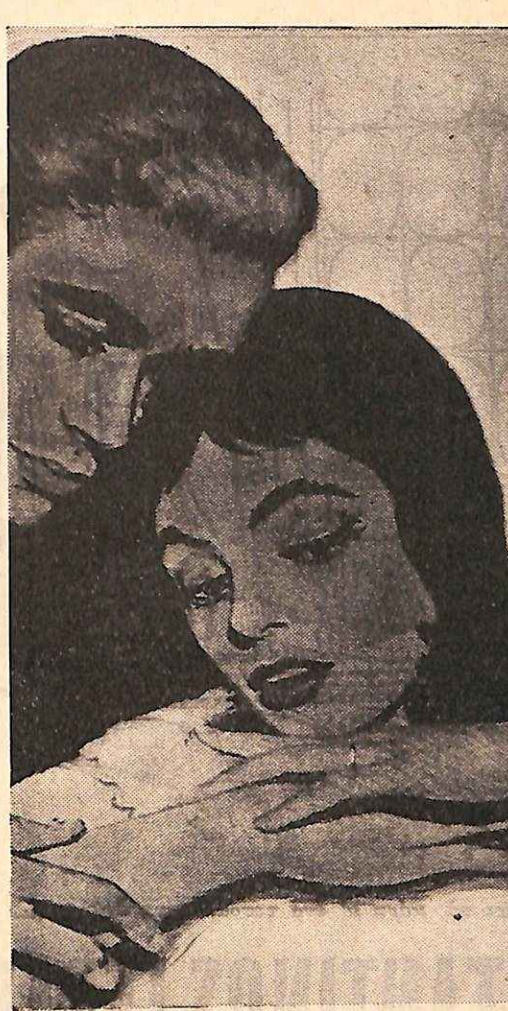
Παρακολουθοῦσα τὴν ἐναλλαγὴ τῶν σκηνῶν στὴν ὁθόνι, ἐνῶ μέσα μου ἔξακολουθοῦσαν νὰ ἐναλλάσσονται σκέψεις, στανισθήματα, ἄνειρα. Τὸ χέρι τοῦ Στέλιου ἔσφιγγε ὅλο και περισσό- τερο τὸ δικό μου κι’ ἐγὼ συλλογιζόμουν ὅτι σὲ λίγο θὰ ἄλλανε τὸ μπράτσο του γιὰ νὰ τιλι- ξῇ τὸς ήμους μου και νὰ με τραβήξῃ κοντὰ του. ‘Όμως δὲν συνέβη τίποτα τέτοιο ή μάλ- λων δὲν ποῦφτασε νὰ συμβῇ.

Γιατί στὸ μεταξύ οἱ ἀνθρώπινες φιογῶρες ἔπαυαν νὰ κινῶνται στὴν ὁθόνι, τὰ φῶτα μέσα στὴ μεγάλη αἰθουσα άναψαν γιὰ ἕνα «διέλειμμα ὀλίγων λεπτῶν».

Στάθηναι και κιτταξα τὸ Στέλιο, τὰ βλέ- ματά μας συναντήθηκαν, χαμογέλασε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τὰ δάχτυλά του χάιδεψαν τὸ χέρι μου με τρυφερότητα. Καί τότε... άκούβεις ἐκείνη τὴ στιγμή, κάποιο άόρατο πλ-ά-ά άρχι- σε νὰ μεταδίδῃ ἕνα τραγούδι, «ἐκείνο» τὸ τρα- γούδι!...

Τινάχτηκα μ’ ἕνα δυνατὸ ἀναστεῖχισμα κι’ ἐνοίωσα νὰ γίνωμαι καταχλωμὴ σάν νεκρὴ Τροβήξα άπότομα τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Στέλιου κι’ ἔμεινα ἀκίνητη νὰ κιτταζῶ τὸ χέ- ρι και νὰ άκούω τὴ φωνή τοῦ τραγουδιστῇ που ἔφτανε στ’ αὐτὰ μου θαθεῖα, παθητικῇ... «Τὰ δύο σου χέρια ἀγαπῶ, τὰ δύο σου χέρια!...»

Τὰ καινούργια ὄνειρα, ή γαλήνη, ή χαρὸ που νόμιζα πὼς εἶχα ξαναβρῇ ἀπερνούσαν μα- κρινὰ ἀπὸ τὴν καρδιά μου σάν πουλιά τρομα- γμένα ἀπὸ καταγιάδα. Καί οἱ πικρές, οἱ τρα- γικὲς ἀναμνήσεις χίληξαν σάν μαύρα κροάκια ξαναβιγνώντας με τὰ ὀφρύς τους τὴν πληγή.

— Νὰ προσέχης τὰ χέρια σου, μικρὴ μου Μαρίνα, μου ἔλεγε ὁ Παῦλος.

«ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ – ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ»

— Μὴν κλαῖς, γλυκεῖά μου, μου ἔλεγε ὁ Παῦλος τρυφερά. ‘Ο καιρὸς θὰ περάσῃ γρηγο- ρα, θὰ τελειώσης τὸ σχολεῖο και ὅταν θὰ γυ- ρίσω, θὰ παντρευτοῦμε.

Μά... δὲν γινόσε ποτὲ. ‘Ανόφελος ἦταν ὁ μεγάλος μας ἔρωτας, ἀνάφελα τὰ φλογερά γράμματα, που γιὰ ἕνα χρόνο γράσαμε καθε μέρα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. ‘Η θάλασσα ἦταν ή πρώτη του ἀγάπη και τὸν ἔζηλε. ‘Η θάλασσα τὸν ἤλεε μόνο δικὸ της και τὸν πήρε. Μιὰ μεγάλη τρικυμία στὸν ὠκεανὸ σήκωσε τὸ κα- ράβι, που ταξίδευε. Παλλοι ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκαν, ἀλλὰ ὁ Παῦλος χάθηκε γιὰ πάντα.

Μαὶ με τὴν εἰδησὴ τοῦ χαμοῦ τοῦ ἦρθε γιὰ μένα ὁ μεγάλος πόνος, ή ἀπελπισία, ὁ απαρά- γνιος. ‘Αμετρητὲς μέρες και νύχτες πέρασα θρη- νώντας, ἔχοντας γιὰ μοναδικὴ συντροφία τὸ ὁ- σκό, που μου εἶχε χαρίσει, ἐκείνος και που μου ἔδινε τὴν τελλὴ αὐταπάτη ὅτι ξαναβούγα τὴν ἀγαπημένη φωνή του νὰ μου μονομιμῶ:

«Τὰ δύο σου χέρια ἀγαπῶ, τὰ δύο σου χέρια!...»

‘Όποτε, σιγά-σιγά, μελαγχολίζα, ή ζωὴ άο- χισε νὰ ξαναπαίρνῃ τὸ ρυθμό της. Γιὰ νὰ άν- τιδράσω στὴν ἀπελπισία μου, σπῆν τρέλλα που άγγιξε στιγμὲς-στιγμὲς τὸ μυαλό μου ἀποφα- σισα νὰ σπουδάσω. Ριχτήκα στὴ μελέτῃ και, ἄστερα ἀπὸ καιρὸ, γνώρισα τὸ Στέλιο!...

Τὸ ὄνομα αὐτὸ με ξαναφέρει στὴν πραγμα- τικότητα. Μ’ ἕνα ἀνατορῖσμο δῆμα ἀπὸ τίς ἀναμνήσεις μου και ξαναγύρισα στὴ θάλα τοῦ κινηματογράφου. Στὸ άόρατο πλ-ά-ά κάπου πίσω ἀπὸ τὴν ὁθόνι, τὸ τραγούδι εἶχε τελειω- σει. Μά ἐγὼ δὲ μπορούσα νὰ ξαναγίνω ὅπως ποῖν, δὲν μπορούσα νὰ νοιώσω πάλι ἐκείνη τὴ γαλήνη, ἐκείνη τὴ χαρά. Μηνάμνα γινόσα τὸ βλέμα μου πὸς τὸ μέρος τοῦ Στέλιου. Συ- νάντησα τὰ μάτια του καρφωμένα πᾶνω μου, με μιὰ ἔκφραση γεμάτη πόνο. Πάλι ὁ Στέλιος ἤξερε τὴν ιστορία μου, ἤξερε τὸ ὅλο που εἶχε παῖσι στὴ ζωὴ μου ἐκείνο τὸ τραγούδι και εἶ- χε καταλάβει... ‘Η ὁμορφὴ, ή γλυκεῖα στιγμή εἶχε περάσει, εἶχε πῆγῃ μέσα στὰ θολὰ νερά τῶν ἀναμνήσεων.

Σηκώθηκα τρέποντας.

— Στέλιο, μονομιμῶσε, με συγχωρεῖς, ἐγὼ θὰ γυρίσω σπίτι!...

— Θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω, Μαρίνα;

— ‘Οχι, πορτίμ νὰ φύγω μόνη. ‘Εσὺ μείνε νὰ δῆς τὸ φιλμ, Καληνύχτα!

‘Εφωνα σάν κληνύχτα! Χωρὶς νὰ καταλά- βω πὼς, περατώντας σάν ρηνωτισμένη, βρέθη- κα στὸ φοιτητικὸ μου δωμάτιο, ἔπεσα στὸ κρε- βάτι μου και άχισα νὰ κλαῖω με πνιγμένους λυγμούς. ‘Ο πόνος και ή ἀπελπισία ἔβγαλαν πάλι τίς μνηστὲς ὀμύχλες τους, γινώ μου. Κιττα- ζω τὰ χέρια μου και ἀνατορῖσμο. Νομίζω ὅτι ξαναβούγα τὴ φωνή τοῦ Παῦλου νὰ μου ψιθυρί- ζῃ τρυφερῇ, παθητικῇ: «Νὰ προσέχης τὰ χέ- ρια σου μικρὴ μου Μαρίνα, θέλω ὅταν θὰ γυ- ρίσω νὰ τὰ ξαναβῶς λεικά, ἀγνὴ, ἁπλά».

Κιτταζῶ τὰ χέρια μου και νοιώθω τὴν πληγή που νὰ βυθίζεται στὴν ἀπελπισία, γιατί νοιώθ- ῶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν’ άπλω αὐτὰ τὰ χέρια νὰ τὰ χάιδῃ κάποιος ἄλλος, γιατί δὲν εἶναι δικὰ μου! ‘Ανηχομ σ’ ἕναν νεκρὸ...

MARINA NT.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Φουρτούνες

Γιὰ μᾶς που γεννηθήκαμε μονάχα γιὰ ρετσίνα, πραγματικὸ μαρτύριο κατάντησε ή ‘Αθῆνα, γιατί ὁσάκις, φίλε μου, λιγάκι ψιχαλίζει, νερό άπεριόριστο τούς δρόμους κατακλύζει, ὅποτε μέσ’ στὰ ὕδατα αἰδώς βυθίζομαστε κι’ ὡς άμμοι κρασόφιλοι, άγρίως... κολαζόμαστε!

Πλημμύρες ὅλο βλέπουμε σὲ σπίτια και σὲ δρόμους, διότι ἔχει ή πόλι μας ὀλίγους... ὕπονομους και μιὰ τοιαύτῃ ἔλλειψις εἰς βάρος μας ξεσπάει, άφού κάθε κρασόφιλος πολλάκις κολυμπάει και οὔτω πὼς τὸ φρόνημα τὸ κρασικό νοθεύεται, ή μάλλον τὸ συνάφι μας οἰκτρώς... ὕπονομεύεται!

‘Οργὴ και άγανάκτησι με... πλημμυρίζει ἐπίσης, γιατί προσθέτουν πρόσφατες δηλώσεις και εἰδήσεις, πὼς αν τυχὸν ὁ χείμαρρος Καλόγηρος φουσκῶση, τούς ‘Αθηναίους άπάντες, με μᾶς, θ’ άναστατώση και ἄλλους γιὰ τὸ Φάληρο θὰ τοῦς κατακυβήσῃ και ἄλλους μέσ’ στὰ σπίτια τους, γιὰ μέρες... θ’ άποκλείσῃ!

Μ’ αὐτὴν, λοιπόν, τὴν εἰδησὴ κι’ αὐτὴ (τὴν ἀπειλή, φουσκῶνω περισσότερο κι’ άφρίξω πὸς (πολύ, γιατί αν, θ μὴ γένοιτο, ὁ χείμαρρος (ἐκείνος πρὸς τὸ κλεινὸ τὸ ‘Αστὺ μας επικυκ- (ρη ἐπικυβδνας, κλεισμένοι, ἐπ’ άόριστον, στὰ σπίτια (μας θὰ μείνουμε και χάρις στὸν Καλόγηρο,... καλόγηροι (θὰ γίνουμε!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Απαραίτητη για το δέρμα είναι η χρήση μιας καλής θρεπτικής κρέμας πρωί και βράδυ.

ΟΙ ΠΟΙΕΙΣ έχουν δέρμα λιπαρό, μπορούν να μάθουν να διατηρούν για πολύ καιρό το πρόσωπό τους φρέσκο και νεανικό, φτάνει να ξέρουν το «μυστικό» για να το περιποιηθούν καλά. Οι φυσικές απορροές των ιδρών διατηρούν το δέρμα υγρό και δεν το αφήνουν να ρυτίδωθεί. Μα, μην αφήνετε τους πόρους να καλύπτονται από υπερβολικό λίπος, που εμποδίζει την αναπνοή των «πυλωναίων». Είναι απαραίτητο, να ακολουθήσετε ένα τέλει σύστημα καθαρισμού και να το εφαρμόζετε όχι μόνο το πρωί και το βράδυ, αλλά και κάθε φορά που ανακινείτε το μακιγιάζ σας, στην άκρη του απογεύματος ή όταν πρόκειται να φύγετε έξω.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Το πιο σοβαρό σφάλμα των γυναικών με την λιπαρή επιδερμίδα είναι ότι προσπαθούν να περιόρισουν την λιπαρότητα της, χρησιμοποιώντας προϊόντα πολύ αλκαλικά, στυπτικά και μάσκες αποξηραντικές. Μ' αυτό τον τρόπο ερεθίζουν τους πόρους και αποξηραίνουν την επιδερμίδα. Σε όλες τις περιπτώσεις της ομορφιάς δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι ο κατανοητικός είναι θάλασσος. Χρησιμοποιώντας π.χ., πολλά στυπτικά και αποξηραντικά, για να μειώσετε τη λιπαρότητα της επιδερμίδας σας, προκαλείτε τον ερεθισμό της επιφανειακής επιδερμίδας καθώς και των σμηγματογόνων αδένων, που αναγκάζονται να παράγουν μεγαλύτερες ποσότητες σμήγματος, για να αποκαταστήσουν την φυσική ισορροπία. Είναι απαραίτητο όμως να ρυθμίζονται οι εκκρίσεις. Για να καθαρίσετε, λοιπόν, τη λιπαρή επιδερμίδα, ακολουθήστε την εξής μέθοδο:

Απόλαστε πάνω στο πρόσωπο ένα λεπτό ελαιώδες στρώμα (κρέμα καθαρισμού ή λάδι) και ύστερα σκουπίστε το με ειδικό σασπινό και περάστε το με ήπιο χλιαρό νερό. Η υιοθετήστε μια λιπαρή καθαριστική κρέμα ειδικά για το νερό. Οι σασπινώδεις κρέμες δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται περισσότερο από πέντε φορές την εβδομάδα, γιατί αποξηραίνουν πολύ την επιφάνεια του δέρματος. Το καθαριστικό γαλάκτωμα επίσης αντενδείκνυται για τα βέρματα με τους διεσταλμένους πόρους, γιατί στεγνώνει πριν προφάσσει να τα καθαρίσετε καλά θάλασσος.

ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Αλλά και το λιπαρό δέρμα πρέπει να προφυλάσσεται από τις μεταβολές της θερμοκρασίας και ιδιαίτερα από τη σκιά και τη μουσμένη αέριση. Αυτά όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να το σκεπάζετε με διάφορα είδη κρέμας. Αν έχετε επι-

δερμίδα αυτού του τύπου, πλαγιαίστε το θράδυ με πρόσωπο έντελως καθαρό, χωρίς θρεπτικές κρέμες. Το πρωί, ύστερα από τον καθαρισμό (που είναι απαραίτητος, γιατί κατά το διάστημα της νύχτας οι πόροι γεμίζουν σμήγμα) θα πρέπει να απλώνετε μια κρέμα θρεπτική και προστατευτική συγχρόνως. Θα αφήνετε την κρέμα για λίγη ώρα, ώστε να απορροφηθεί από το δέρμα και ύστερα θα στεγνώνετε το πρόσωπο με μια χνουδωτή πετσέτα, πριν να μακιγιάριστε.

Μη φοβηθείτε, αν η θρεπτική κρέμα είναι λίγο λιπαρή. Χρησιμοποιήστε την σε ελάχιστη δόση, απλώνοντας την πάνω στο πρόσωπο ομοιόμορφα. Προτιμάτε τις «ελαφρές» προστατευτικές κρέμες. Έτσι και αν είναι κάπως λιπαρές, Αποφεύγετε όμως τις πολύ στεγνές κρέμες, που τεντώνουν υπερβολικά το δέρμα και αποκαλύπτουν τους διεσταλμένους πόρους.

Με λίγα λόγια, αν κατορθώσετε να ισορροπήσετε τις εκκρίσεις των αδένων, αφιόνοντας την επιδερμίδα να αναπνέει όσο το δυνατόν περισσότερο και διατηρώντας την καθαρή, ακόμη και στα σαρανταπέντε χρόνια σας, θα εξακολουθήσει να είναι δροσερή και νεανική.

ΜΑΥΡΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Αν η επιδερμίδα καθαρίζεται συχνά και με κατάλληλα προϊόντα, δεν θα πρέπει να σχηματίζονται μαύρα στίγματα μέσα στους πόρους ή τουλάχιστον δεν πρέπει να σχηματίζονται τα μαύρα αυτά στίγματα στην επιφάνεια της επιδερμίδας, πράγμα που αποδεδειγμένα είναι λανθασμένο τρόπο περιποίησης. Αν, λοιπόν, το πρόσωπο δεν καθαρίζεται ικανοποιητικά κατά βάθος, τότε θα πρέπει να αλλάξετε τα προϊόντα καθαρισμού. Δεν πρέπει να ζουλάτε τα μαύρα στίγματα στην άκρη και στα πλευρά της μύτης, στο πρόσωπο και στο στήθος, γιατί οι πόροι είναι δυνατόν να διεσταλθούν χάνοντας την ελαστικότητα τους.

Είναι προτιμότερο να χρησιμοποιήσετε μια ειδική σκόνη, που θα την έχετε στα καταστήματα καλλυντικών και η οποία ανακατεμένη με λίγο νερό, απλώνεται πάνω στο πρόσωπο. Ύστερα, κάνοντας ένα ελαφρύ μασάζ με τα δάκτυλά σας επιτυγχάνετε έναν τέλει καθαρισμό (μπορείτε να καθαρίζετε το πρόσωπο με αυτό τον τρόπο μία φορά τη εβδομάδα, όχι περισσότερο γιατί η επιφάνεια της επιδερμίδας ερεθίζεται).

Αν πρέπει να αφαιρέσετε ένα μαύρο στίγμα πολύ εμφανές, τοποθετήστε πάνω στο δέρμα ένα μπατονέτι θορυβημένο σε χλιαρό νερό, ύστερα αλείψτε το μέρος με λίγο λιπαρή κρέμα

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Πώς θα τις προλάβετε και πώς θα τις εξαφανίσετε από το πρόσωπο

για να διευκολύνετε την έξοδο του σμήγματος. Έπειτα πιέζετε το δέρμα απαλά σκεπάζοντας τα νύχια σας με μπατονέτι. Τέλος, το απολυμαίνετε με οινόπνευμα και το αφήνετε να στεγνώσει.

Η ΑΚΜΗ

Η ακμή παρουσιάζεται όπως είναι γνωστό στην πολύ νεαρή ηλικία, πρέπει δέ να θεωρείται άμεσως γιατί διαφορετικά μπορεί ν' αφήσει στο πρόσωπο ανεξίτηλα σημάδια. Για να αποφύγετε την ακμή, όταν έχετε λιπαρό δέρμα θα πρέπει να το καθαρίζετε απολυμαντικά με ένα ειδικό θεραπευτικό σασπινό.

Ύστερα θα το περνάτε με χλιαρό νερό και θα το στεγνώνετε με πετσέτα από λεπτό λινό, την οποία θα αλλάζετε κάθε φορά, για να μη διαβίδονται τα μικρόβια. Επίσης, θα μεταχειρίζεστε μια θεραπευτική κρέμα, που θα χρησιμοποιήσετε και για να προστατεύετε τα υγιή τμήματα του δέρματος. Κατά τη διάρκεια της ακμής απαγορεύεται η χρήση οποιουδήποτε είδους μακιγιάζ. Μόνο τα κατάλληλα θεραπευτικά προϊόντα θα έρχονται σε επαφή με το άρρωστο δέρμα.

Μα θα πρέπει να μάθετε να ξεχωρίζετε την αληθινή ακμή από εκείνα τα μικρά εξογκώματα κάτω από το δέρμα, που προκαλούνται από κακή πέψη ή από χρησιμοποίηση καλλυντικών κακής ποιότητας.

Μια αποτοξινωτική θεραπεία με τη συμβουλή του γιατρού σας και η αντικατάσταση των καλλυντικών θα εξαφανίσουν γρήγορα αυτή την ενοχλητική. Τέλος, υπάρχουν ακόμη και οι λεγόμενες «αποθήκες λίπους» - εξογκώματα που σχηματίζονται από λίπος που συγκεντρώνεται υποδερμικά. Αυτά μπορούν να αφαιρεθούν με μια μικρή χειρουργική επέμβαση του δερματολόγου, έντελως αβίαστη.

ΔΕΡΜΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟ

Οι γυναίκες, που έχουν δέρμα κανονικό, μπορούν να θεωρηθούν τυχερές γιατί δεν έχουν οποιαδήποτε προβλήματα να αντιμετωπίσουν. Χρειάζεται όμως να καταβάλλουν προσπάθειες για να διατηρήσουν την ποιότητα αυτής της επιδερμίδας προστατεύοντάς την από τον ήλιο, τον ήλιο και το κρύο που την απειλούν.

Το καθαρίσμα της κανονικής επιδερμίδας πρέπει να γίνεται μ' ένα καλό γαλάκτωμα και μ' ένα τονωτικό λίγο οινόπνευματώδες. Είναι προτιμότερο να αποφεύγετε τα δυνατόν στυπτικά και τις πολύ αποξηραντικές μάσκες που θα μπορούσαν να μεταμορφώσουν την επιδερμίδα σε ξηρή.

Είναι αντίθετα απαραίτητη η χρήση μιας καλής κρέμας, θρεπτικής κόπας, και μιας κρέμας προστατευτικής.

Η θρεπτική κρέμα θα απλώνεται στο πρόσωπο το βράδυ, πριν πλαγιαίσετε, ή το πρωί. Θα μένει ως ειδικό λεπτό και ύστερα, θα αφαιρείται.

Η προστατευτική κρέμα, που θα πρέπει να είναι τύπου ελαφρού και μέλλοντος, μπαίνει στο πρόσωπο το πρωί, πριν από το μακιγιάζ.

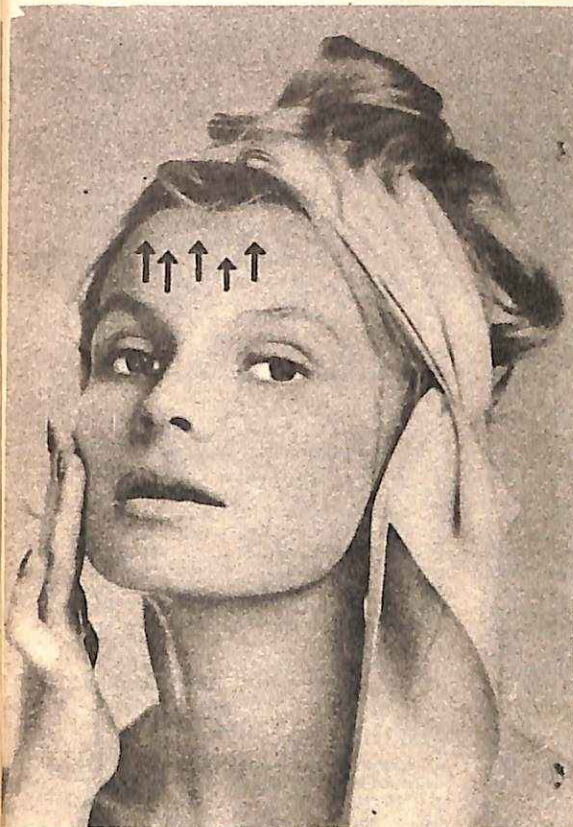
Για τις γυναίκες, που έχουν δέρμα κανονικό ε-πιτρέπονται κατά το διάστημα της ημέρας και οι εγχρωμες κρέμες ή τα ρευστά φουντέν.

Το θράδυ, όμως, θα πρέπει να μάθετε να καθαρίζετε καλά τους πόρους με μια λιπαρή καθαριστική κρέμα, η οποία με τη σειρά της θα αφαιρείται μ' ένα ειδικό σασπινό και το πρόσωπο (και χλιαρό νερό) και ύστερα με το ελαφρύ τονωτικό, που θα περνάτε πάνω από το στεγνό δέρμα.

Μόνο ακολουθώντας αυτή την περιποίησι, θα αποφύγετε τη διαστολή των πόρων και την «αφύ-ξια» της επιδερμίδας.

ΔΕΡΜΑ ΞΗΡΟ

Οι γυναίκες που έχουν ξηρή επιδερμίδα πρέπει να φροντίζουν να της προσφέρουν τη διατροφή, που οι σμηγματογόνοι αδένες δεν κατορθώνουν

Τέσσερα διαφορετικά μασάζ στο μέτωπο, στα μάτια, στα μάγουλα και στο λαιμό για την πρόληψη και την εξαφάνιση των ρυτίδων.

να της προμηθεύσουν.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητο να χρησιμοποιήσετε κανονικά πρωί και βράδυ μια καλή θρεπτική κρέμα. Για τον καθαρισμό θα πρέπει να μεταχειρίζεστε ένα γαλάκτωμα, που να αφαιρεί γρήγορα τα μέρη της σκόνης και το μακιγιάζ (γιατί οι πόροι είναι κλειστοί και δεν απορροφούν το προϊόν του καθαρισμού).

Είναι προτιμότερο να απλώνετε απ' ευθείας με τα δάκτυλά το γαλάκτωμα πάνω στο πρόσωπο και να κάνετε ένα ελαφρύ μασάζ, για να μην ερεθίζεται η επιδερμίδα, που είναι πολύ ευαίσθητη.

Ύστερα από το καθαριστικό γαλάκτωμα, θα σκουπίσετε το πρόσωπο με μια χαρτινή πετσέτα και κατόπιν θα βάλετε ένα τονωτικό όχι οινόπνευματώδες, αλλά δροσιστικό.

Είναι επίσης απαραίτητη μια κρέμα, που να ελαφρώς με εύκολα στους κλειστούς πόρους και η οποία να έχει μια επιδερμική υγραντική. Γιατί, ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την ξηρή επιδερμίδα είναι η «αφύδραση».

Επίσης η ξηρή επιδερμίδα υπόκειται και σε «ερυθράσεις» σε εμφανίσεις δηλαδή μικρών κόκκινων φλεβών.

Θα πρέπει αυτό να το προσέξετε ιδιαίτερα, αν έχετε ξηρό δέρμα και να θεραπεύσετε τα «κόκκινα» μάλιστα θα εμφανισθούν, μ' ένα κατάλληλο προϊόν. Προληπτικά, θα πρέπει να αποφύγετε να πλένετε με νερό πολύ ζεστό.

Οι γυναίκες με το ξηρό δέρμα θα πρέπει να προσέχουν και να μην εκτίθενται πολύ στις ηλιακές ακτίνες γιατί είναι δυνατόν να τους προκαλέσουν πρόωρες ρυτίδες. Το καλοκαίρι θα πρέπει να παραίτηται να μεταχειρίζονται κρέμες αντιηλιακές (φίλτρες).

ΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΤΗ ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΤΕ ΤΙΣ ΡΥΤΙΔΕΣ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Σ το μέτωπο: Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, ακόμη και οι πολύ νέες γυναίκες είναι δυνατόν να παρουσιάζουν στο μέτωπο ρυτίδες «αφρά» σκωρ.

Οι ρυτίδες αυτές οφείλονται στην εξαιρετική ευκινησία του προσώπου. Νά, γιατί πρέπει να προσέχετε και να μην σφουγγίζετε πολύ το μέτωπο.

Για να αποφύγετε, λοιπόν, αυτές τις ρυτίδες, το πρώτο πράγμα, που έχετε να κάνετε, είναι να ελέγχετε τις εκκρίσεις σας. Εκτός αυτού, θα πρέπει να προστατεύετε το μέτωπο με μια καλή μολυσματική κρέμα, που διατηρεί το δέρμα τρυφερό και εμποδίζει να σχηματισθούν εκείνες οι επιφανειακές «πέτρες», που καταλήγουν να γίνονται θάλασσος.

Όταν όμως οι ρυτίδες έχουν πια παρουσιασθεί, με την όπια θα κάνετε ένα ελαφρύ μασάζ, που να αναζωογονεί και να ελαττώνει τους ιστούς. Είναι επίσης ωφέλιμα σ' αυτήν την περίπτωση τα μικρά «επιπλάσματα» στα μάγουλα με την παλάμη, ή με το ειδικό εκείνο «εργαλείο», που περιέχει λίγα μπατονέτι θορυβημένα σε ελαφρύ τονωτικό, λίγο μπουρμπού.

Σ το λαιμό: Γενικά οι ρυτίδες του λαιμού οφείλονται σε έλλειψη περιποίησής και φροντίδας. Πραγματικά, οι γυναίκες φροντίζουν να καθα-

τροφή των υποδοριών ιστών.

Μά, όπως αναφέραμε, το μασάζ θα πρέπει να είναι «ελαφρύ». Αν γινόταν δυνατά και θάλασσος, θα είχε αποτέλεσμα καταστρεπτικά.

Σ τα μάτια: Τα σημάδια που σχηματίζονται στις εξωτερικές άκρες των ματιών έχουν την γενική ονομασία «πόδια της χήνας» και διευθύνονται σε σχήμα ακτίνων από τη γωνία των ματιών προς τους κροτάφους.

Οι ρυτίδες αυτές που είναι οι πιο επίβουλες πρέπει να καταπολεμηθούν από την πρώτη τους εμφάνιση.

Για να αποφύγετε να σχηματισθούν, θα πρέπει να μην μουσουλίνετε τα βλέφαρα ακόμη και όταν κοιμάστε κάτι πολύ μακρυνό. Το καλοκαίρι είναι απαραίτητο να φοράτε γυαλιά ήλιου για να προστατεύετε όχι μόνον τα μάτια από τον ήλιο, αλλά και το λεπτότερο δέρμα που βρίσκεται γύρω από αυτά, από τις ηλιακές ακτίνες που το αποξηραίνουν.

Για τις ρυτίδες των ματιών υπάρχουν ειδικές κρέμες, πολύ λιπαρές, που πρέπει να χρησιμοποιούνται από νεαρή ηλικία πρώτα ως προληπτικές και ύστερα σαν θεραπευτικές.

Α τις οι κρέμες τοποθετούνται κάθε βράδυ πάνω στο δέρμα στις γωνίες των ματιών και σκουπίζονται μετά από μισή ώρα.

Το πρωί απλώνετε και πολύ λίγο κρέμα πάνω στα «πόδια της χήνας», πριν από το μακιγιάζ.

Το μασάζ για την εξαφάνιση των ρυτίδων θα πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και ελαφρότητα, φτάνει να «τυπώσετε» για μερικά λεπτά ανάλαφρα την επιδερμίδα στις άκρες των ματιών με το δαχτύλο και τον παράμεσο εναλλάξ.

Σ τα μάγουλα: Οι ρυτίδες στις γωνίες του στόματος μπορούν να είναι μια «σημάδι» εκφράσεων των γυναικών που γελούν συχνά ή ένα σύμπτωμα κόπωσης ή άσες κουράζονται.

Για να τις καταπολεμήσετε, θα πρέπει να κάνετε κάθε πρωί μερικές γυμναστικές ασκήσεις του προσώπου: Θουσκάνετε τα μάγουλα όσο μπορείτε περισσότερο και ύστερα αφήνετε τον ήλιο να φύγει άφρα με τα χελη μισοκλειστά.

Χρησιμοποιείτε επίσης μια καλή λιπαρή κρέμα, με την όπια θα κάνετε ένα συχνό μασάζ στις ρυτίδες, «επιπλάσσοντας» τις «αφρά» με τις άκρες του δαχτύλου και του παράμεσου των δύο χεριών.

Με το πέρασμα των χρόνων, παρουσιάζεται επίσης στα μάγουλα «αφρά» των ιστών. Ε-πίσης στο πρόσωπο γίνεται ένα και λιγότερο τέλει και οι μύες των σφαιρών αρχίζουν να χάνουν την άκρη τους «επιδερμίδα».

Για να το αποφύγετε αυτό, είναι απαραίτητο να ακολουθήτε τουλάχιστον μία φορά το χρόνο μια θεραπευτική «αποκατάσταση» με ένα καλό προϊόν, που να αναζωογονεί και να ελαττώνει τους ιστούς.

Είναι επίσης ωφέλιμα σ' αυτήν την περίπτωση τα μικρά «επιπλάσματα» στα μάγουλα με την παλάμη, ή με το ειδικό εκείνο «εργαλείο», που περιέχει λίγα μπατονέτι θορυβημένα σε ελαφρύ τονωτικό, λίγο μπουρμπού.

Σ το λαιμό: Γενικά οι ρυτίδες του λαιμού οφείλονται σε έλλειψη περιποίησής και φροντίδας. Πραγματικά, οι γυναίκες φροντίζουν να καθα-

θαρίσουν να προστατεύσουν, να θρέψουν το πρόσωπο, αλλά συχνά ξεχνούν να κάνουν το ίδιο και για το λαιμό.

Και όμως είναι απαραίτητο να προλάβετε τα σημάδια των γηρατειών, φροντίζοντας το λαιμό με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, που φροντίζετε και πε-

ριποιείστε το πρόσωπο. Δηλαδή πλένοντάς τον με ειδικό σαπούνι, καθαρίζοντάς τον με γαλάκτωμα και τρέφοντάς την επιδερμίδα του με ειδικές κρέμες.

Αν ποτέ να ξεχνάτε ότι το δέρμα του λαιμού προεξοφείται από έναν αριθμό σμηγματογόνων αδένων, πολύ μικρότερο από εκείνον του προσώπου.

Πολλές γυναίκες απορροφούνται: «Πώς γίνεται το μασάζ στο λαιμό»;

Υπάρχουν πολλά συστήματα, αλλά το πλέον αποδοτικό είναι εκείνο που εκτελείται με κινήσεις, από το στήθος προς το στήθος.

Αντίθετα, όταν απλώνετε τις θρεπτικές κρέμες, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το κυκλικό μασάζ, με κατεύθυνση από το κέντρο προς τα πλευρά.

φη, σύμφωνα με το γούστο σας τουλάχιστον, είμαι βέβαιη, ότι θα φεύγατε και θα μ' αφήνατε μόνιμου εδω.

— Δείχτε μου, τουλάχιστον, αυτό το όμορφο χεράκι, την παρκαλέστε.

— Η άγνωστη έβγαλε το άρματισμένο γάντι της κι' άπλωσε προς το μέρος του το χερί της, που ήταν λευκό σαν το χιόνι.

— Το ξέρω αυτό το χέρι! φώναζε, ξεφηνικά, ο Μπερνάρ. Δεν υπάρχει όμορφότερο στο Παρίσι.

— Στ' αλήθεια; ρώτησε η άγνωστη. Και σε ποιόν ανήκει το χέρι... για το οποίο μιλάτε;

— Σε μια κόμηση.

— Ποια είναι αυτή η κόμηση;

— Η "Αρτεμис ντε Τουρζί".

— "Α, ξέρω τι θέλετε να πείτε. Η Τουρζί έχει πράγματι ωραία χέρια, χάρις στις πομπάδες από αμύγδαλα που της φτάνει ο άρωματοποιός της. "Αλλά κολακεύονται να πιστεύω, ότι τα χέρια μου είναι πιο τρυφερά από τα δικά της.

Μιλούσε φυσικά κι' αδιάστα, σε τρόπο, που ο Μπερνάρ, μ' όλο που νόμιζε πως αναγνώρισε τη φωνή της όμορφης κομίσσης, άρχισε ν' αμφισβητεί γι' αυτό.

Θυμήθηκε, ξεφηνικά, πως η κόμηση φορούσε ένα μεγάλο δαχτυλίδι στο μεσαίο δαχτύλο του δεξιού της χεριού κι' αναζήτησε τ' ίχνη του. "Αλλά το δαχτύλο αυτό, όπως κι' όλα τα άλλα, δεν είχε το παραμικρό ίχνος από δαχτυλίδι, ούτε παρουσίαζε καμιά παραμόρφωση.

— Ωστε με νομίζατε για την Τουρζί; είπε η άγνωστη γελώντας. Στ' αλήθεια, σας είμαι πολύ υποχρεωμένη, γιατί με περάσατε για την όμορφη κόμηση.

"Αλλά, δόξα τω Θεώ, νομίζω πως δέξιζω περισσότερο απ' αυτήν!

— Η κόμηση είναι η ωραιότερη γυναίκα, που είδα ως σήμερα, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Την αγαπάτε, λοιπόν; τον ρώτησε ζωρά.

— Ίσως, είπε ο ιππότης. "Αλλά, σας ίκετεύω, βγάλτε αυτή τη μάσκα, για να μπορέσω να δω μια γυναίκα πιο όμορφη από την Τουρζί.

— Όταν βεβαιωθεί πως μ' αγαπάτε, θα με δώτε χωρίς μάσκα, απάντησε η άγνωστη.

— Να σας αγαπήσω; είπε ο Μπερνάρ. "Αλλά πως είναι δυνατόν, χωρίς να σας δω;

— Το χέρι αυτό είναι όμορφο...

φο... Μπορείτε να φαντασθείτε, λοιπόν, πως και το πρόσωπό μου βρίσκεται σε αρμονία μ' αυτό.

— Τώρα είμαι βέβαιος πως είσατε πολύ όμορφη, φώναζε ο Μπερνάρ, με θριαμβευτικό ύφος. Γιατί μιλήσατε χωρίς ν' αλλάξετε τη φωνή σας. Κι' αυτή τη φωνή την αναγνώρισα, είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό.

— Η φωνή αυτή μοιάζει με της Τουρζί; τον ρώτησε γελώντας.

— Η φωνή της είχε τώρα έντονη ισπανική προφορά.

— Είναι η ίδια, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Κι' όμως, κάποτε λάθος, σινιόρ Μπερνάρ, είπε η συνομιλήτριά του. Είμαι η δόνα Μαρία... η δόνα Μαρία ντε... Θά σας πω αργότερα το υπόλοιπο ονόμα μου. Κατάγομαι από τη Βαρκελώνη. Ο πατέρας μου που με έπιτηρεί ασυτηρά, ταξιδεύει από κάμποσο καιρό. "Επιδέχθηκα, λοιπόν, από την απουσία του κι' ήρθα στο Παρίσι, για να διασκεδάσω...

— Όσο για την Τουρζί, σας παρακαλώ να παύσετε να μου μιλάτε γι' αυτή τη γυναίκα...

— Τη μισώ... Κι' όπως έμαθα, είναι η πιο μοχθηρή γυναίκα της Αύλης. Θά ξέρετε, άλλωστε, με ποιο τρόπο έμεινε χήρα...

— Νομίζω πως κάτι μου είπαν γι' αυτό, απάντησε ο ιππότης.

— Μιλήστε, λοιπόν, τι σας είπαν;

— "Ότι μια μέρα έπιασε τον άντρα της, που βρισκόταν σε τρυφερή συνομιλία με την καμαριέρα της. "Αρπαξε τότε ένα εγχειρίδιο και τον χτύπησε κάμποσες φορές..."

— Ο δυστυχισμένος πέθανε ύστερα από ένα μήνα.

— Αυτή η πράξη της δε σας φαίνεται φοβερή;

— Για να σας πω την αλήθεια, τη συγχωρώ. Μου είπαν, ότι αγαπούσε τον άντρα της κι' έγω έχω σε υπόληψη τη χήρα.

— Μιλάτε έτσι γιατί νομίζετε πως βρισκόσαστε μπροστά στην Τουρζί. Είμαι βέβαιη, όμως, πως, στο βάθος της καρδιάς σας, την περιφρονείτε.

— Η φωνή της είχε πάρει έναν τόνο μελαγχολικό και λυγμμένο. "Αλλά δεν ήταν πια η φωνή της Τουρζί. Ο Μπερνάρ τ' είχε χαμένα. Δεν ήξερε τί να σκεφθεί.

— Πώς; είπε. Είσατε Ισπανίδα και δεν ξέρετε τι πράγμα είναι η χήρα;

— Η συνομιλήτριά του έκαμε μια νευρική χειρονομία.

— "Ας άφισωμε αυτή τη συζήτηση, είτε. Τι είναι αυτή η μαύρη ταινία, που έχετε στο λαιμό σας;

— "Από την ταινία αυτή κρέμεται ένα φυλακτό, απάντησε ο Μπερνάρ.

— Νομίζα πως είσατε προτεστώντες...

— Και είμαι. "Αλλά το φυλακτό αυτό, μου το έδωσε μια γυναίκα και το φοράω για ένδυμο.

— "Ακούστε, είτε η δόνα Μαρία. "Αν θέλετε να μου αρέσετε, πρέπει να πάψετε να μου μιλάτε για γυναίκες. Θέλω να είμαι για σας όχι μια γυναίκα, αλλά όλες οι γυναίκες..."

— Ποια σας έδωσε αυτό το φυλακτό; Στοιχηματίζω, ότι θα είναι η Τουρζί!

— Όχι.

— Λέτε ψέμματα!

— Είσατε, λοιπόν, η κυρία ντε Τουρζί;

— Προδοθήκατε, κύριε Μπερνάρ!

— Με ποιο τρόπο;

— Αυτό το φυλακτό σας το έδωσε η κυρία ντε Τουρζί. "Όταν θα τη δω, θα τη ρωτήσω πως έκαμε την ιεροσυλία να δώσω αυτό το άγιο αντικείμενο σ' έναν αρετικό.

— Η αμφισβόλια του Μπερνάρ μεγάλωνε από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Αυτό το φυλακτό το θέλω, είπε η συνομιλήτριά του. Δώστε το μου.

— Όχι, απάντησε ο ιππότης. Δε μπορώ να το δώσω.

— Το θέλω. Θά τολμησετε να μου το αρνηθείτε;

— "Υποσχέθηκα να το επιστρέψω στην κάτοχό του.

— Μπιά! Τι αξία έχουν αυτές οι υποσχέσεις; Κι' άλλωστε, πρέπει να προσέξετε. Αυτό το φυλακτό είναι ίσως ένα μαγικό φίλτρο, ένα πράγμα επικίνδυνο... Λένε πως η Τουρζί είναι μεγάλη μάγισσα.

— Δεν πιστεύω στη μαγεία.

— Ούτε στους μάγους;

— Πιστεύω ίσως λιγάκι στις μάγισσες.

— Η άγνωστη σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— "Ακούστε, είτε έπειτα. Δώστε μου αυτό το φυλακτό και τότε ίσως βγάλω τη μάσκα μου.

— "Α, αυτή τη φορά δε γελιέμαι, φώναζε ο ιππότης. Είναι η φωνή της κυρίας ντε Τουρζί.

— Για τελευταία φορά, θέλετε να μου δώσετε αυτό το φυλακτό;

— Θα σας το επιστρέψω — ο ιππότης τόνισε ιδιαίτερα αυτή τη λέξη — όταν βγάλετε τη μάσκα σας.

— "Α! έκαμε η άγνωστη. Με σκοπώσατε με την κόμηση σας! "Αγαπάτε την όσο θέλετε. Τι με νοιάζει;

— Γύρισε το κεφάλι της προς το αντίθετο μέρος, σά να ήταν θυμωμένη. Το λεπτό σάτεν, που σκέπαζε το στήθος της, ανέδοκατέβαινε γρήγορα.

— Για μερικά λεπτά, δεν άνοιξε το στόμα της. "Επειτα, ξαναγυρίζοντας προς το μέρος του, είπε, με περιγελαστικό ύφος:

— Ο Θεός να με συγχωρήσει, αλλά φερνόμαστε σά μοναχός κι' όχι σαν ιππότης.

— Με μια δυνατή γροθιά πάνω στο τραπέζι, αναποδογύρισε τα κροπτήγια, που βρισκονταν εκεί.

— Τα κεράια έσπασαν άμέσως και το πιό πυκνό σκοτάδι απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο... Μερικά ποτήρια κύλησαν κάτω κι' έγιναν συντρίμια.

— Ο Μπερνάρ δεν έβλεπε τίποτα πια. Μάντεψε, ωστόσο, ότι η άγνωστη είχε βγάλει τη μάσκα της...

— Την ίδια στιγμή, ο ιππότης ένοιωσε δυο φλογισμένα χείλη, που αναζητούσαν τα δικά του, ενώ δυο χέρια σφιγγονταν με λαχτάρα γύρω στο λαιμό του.

Η ΑΦΥΠΝΙΣΙ

Το ρολόγι μιάς γειτονικής εκκλησίας χτύπησε τέσσερες φορές.

— Η άγνωστη, που ήταν πλαγιασμένη πλάι στο Μπερνάρ, πάνω στο μεγάλο κρεβάτι, στο βάθος του δωματίου, άνασκήθηκε άμέσως.

— "Ω, Θεέ μου! ξεφάνισε. Πόσο γρήγορα πέρασε η ώρα! Κοντεύει να ξημερώσει..."

— Μόλις έχω τον καιρό να γυρίσω σπίτι μου!

— Πώς; είπε ο ιππότης. Θά φύγετε τόσο γρήγορα;

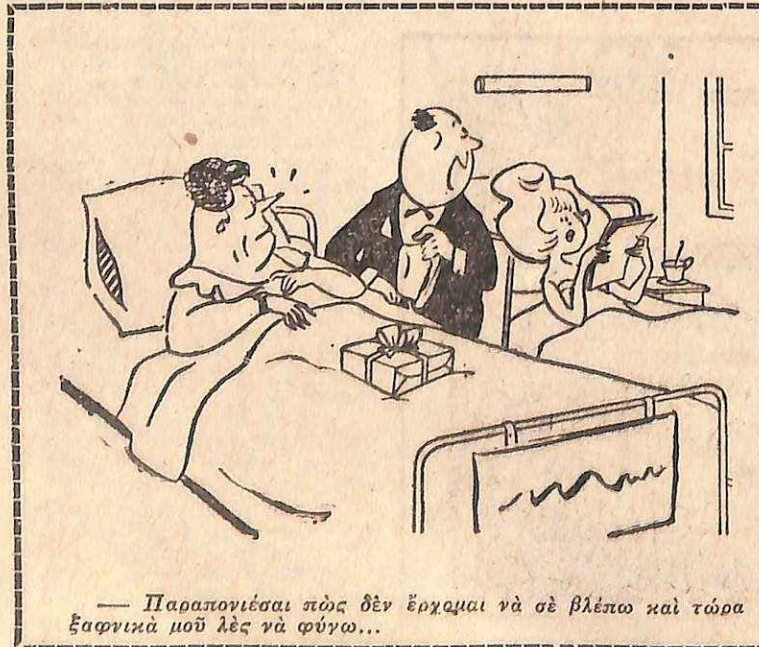
— Πρέπει, απάντησε η άγνωστη. "Αλλά θα ξαναδωθώμε σε λίγο.

— Να ξαναδωθώμε! κάγχασε ο ιππότης. "Αλλά αγαπητή κόμηση, πως μπορούμε να ξαναδωθώμε, αφού δεν ιδωθήκαμε καθόλου..."

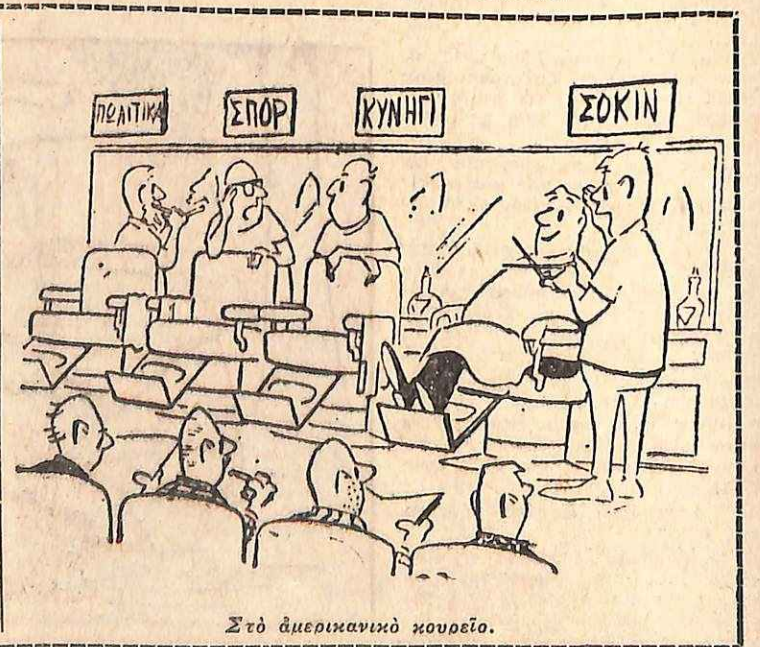
— "Εγώ, τουλάχιστον, δε σας είδα.

— "Αφήστε την κόμηση σας και μη γινώσαστε περισσότερο παιδί, απάντησε η συνομιλήτριά του. Είμαι η δόνα Μαρία...

— Τώρα που θα με δώτε στο φως, θα καταλάβετε πως δεν είμαι εκείνη που νομίζετε.

— Παραπονιέσαι πως δεν έρχομαι να σε βλέπω και τώρα ξεφηνικά μου λές να φύγω...

Στο αμερικανικό κουρσέο.

— Ο ιππότης ένθουσιάστηκε. — "Επί τέλους, θα σας δω, είπε.

— Κι' έκαμε να σηκωθεί.

— Θά φωνάξω να μάς φέρουν άμέσως φως, πρόσθεσε. Προς τα που είναι η πόρτα;

— "Αλλ' η άγνωστη τον συγκράτησε.

— "Όχι, είπε. "Αφήσε με να κατεβώ, Μπερνάρ. Ξέρω καλά αυτό το δωμάτιο και δε θα δυσκολευτώ να βρώ τον αναπτήρα.

— Προσέξετε, της σύστησε ο ιππότης. Το δωμάτιο είναι γεμάτο γυαλιά... Χτές το βράδυ, με τη γροθιά που δώσατε στο τραπέζι, αναποδογύρισατε κάμποσα ποτήρια.

— Μην άνασκηψετε, απάντησε η άγνωστη, που είχε κατεβεί κιόλας. Ξέρω που πρέπει να πάω...

— Ο Μπερνάρ άκουσε το θόρυβο των βημάτων της, που απομακρυνονταν από το κρεβάτι.

— "Α, να το φερέμια μου, είπε ύστερα από μια στιγμή η άγνωστη. "Ω, Θεέ μου, έκαμα όλα τα κορδόνια του κορσάζ με το έγχειρίδιό σας χτές το βράδυ...

— Αυτό σας δείχνει πόσο πολύ βιάζομαι να βρεθώ στην αγκαλιά σας.

— "Αλλά τον αναπτήρα τον βρήκατε; ρώτησε ο ιππότης.

— Περιμένετε λίγο...

— Θέλετε να φωνάξω τη γριά;

— Μην κινήσετε καθόλου από τη θέση σας... Θά τα κανονίσω όλα μόνη μου.

— Η φωνή της ξανακούστηκε σε λίγο, αλλ' από πιό μακριά αυτή τη φορά:

— "Αντίο, αγαπημένη μου Μπερνάρ...

— Ο Μπερνάρ άκουσε ταυτόχρονα το θόρυβο της πόρτας, που άνοιξε κι' έπειτα ξανακλείσε άμέσως.

— "Ενα χαρούμενο και περιγελαστικό γέλιο έφτασε σ' αυτή του πίσω απ' αυτήν.

— Ο ιππότης κατάλαβε τότε, ότι το γοητευτικό πλάσμα που, ως πριν από μερικές στιγμές, σφιγγε στην αγκαλιά του, είχε φύγει.

— "Εξω φρενών, πήδησε άμέσως από το κρεβάτι και προσπάθησε να φτάσει στην πόρτα. "Αλλ' έπεφτε πότε πάνω σ' ένα επίπλο, πότε πάνω στο παραπέτασμα ενός παραθύρου, χωρίς να κατορθώσει να τη βρή.

— Χίλιοι διάβολοι! μούγκρισε. Δε μπορώ να δω τίποτα μέσα σ' αυτό το σκοτάδι!

— "Αλλά, ξεφηνικά, η πόρτα άνοιξε και πάλι κι' ένα ήρεμο φως απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο. Μιά σκιά, που κρατούσε ένα φανάρι, προχωρούσε προς το μέρος του.

— "Α, αυτή τη φορά σας κρατάω! φώναζε ο Μπερνάρ, αγκαλιάζοντας αυτή τη σκιά.

— "Αφήστε με, λοιπόν, κύριε ιππότη, άκούστηκε μια βροχνη φωνή. Τι τρόπος είναι αυτός;

— Τα μάτια του είχαν συνηθίσει τώρα στο φως κι' αναγνώρισε τότε τη γριά.

— Ο διάβολος να σε πάρη! μούγκρισε.

— Ντύθηκε γρήγορα, πήρε τα δπλα και το μανδύα του κι' έφυγε απ' αυτό το σπίτι, στην κατάστασι ενός ανθρώπου, που, αφού ήπτε ένα έξαιρετο κρασί της Μαργας, ρουφάει, ξεφηνικά, από λάθος του υπηρέτη που τον σερβίριζε, ένα ποτήρι από μιά φιάλη με αντισκορβουτικό σιρόπι, που ήταν ξεχασμένη σε κάποια γωνία της κόβας.

— "Επειτα από κάμποση ώρα, βρισκόταν στο κρεβάτι του, όπου κοιμήθηκε μ' έναν ύπνο βαθύ σά λήθαργο. "Αλλά, μ' όλο που αυτός ο ύπνος δεν κράτησε παραπάνω από τρεις ώρες, ξύπνησε, το άλλο πρωί, φρέσκος και καλόκεφος.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΛΕΙΔΙ

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο άδελφός του.

— "Όπως βλέπετε, δε με σκότωσαν, απάντησε γελώντας ο Μπερνάρ.

— Και ή... κυρία;

— "Ήταν μιά Ισπανίδα...

— "Όμορφη;

— Πολύ όμορφη, απ' ό,τι τουλάχιστον, υπόρεσα να καταλάβω μέσα στο σκοτάδι.

— "Α, το ραντεβού σας ξετυλίχτηκε, λοιπόν, μέσα στο σκοτάδι;

— Στο πιό απόλυτο σκοτάδι.

— "Η κυρία αυτή σου είπε τουλάχιστον τ' όνομά της;

— Όχι.

— Ο λοχαγός άποφύγε να του κάμη άλλες ερωτήσεις. Κι' ο Μπερνάρ, από τ' άλλο μέρος, δεν του είπε τίποτα για τις υπόνοιές του, ότι η γυναίκα που είχε σφίξει στην αγκαλιά του, ήταν η κόμηση ντε Τουρζί.

— "Υποπτεύεσαι, λοιπόν, ότι η Ισπανίδα σου κι' η "Αρτεμис ντε Τουρζί είναι το ίδιο πρόσωπο;

— "Αλλά προτίμησε να μην πη τιποτα.

— "Εφτασαν σε λίγο στο Λουβρο. Κι' εκεί είδαν την κόμηση, που κουβεντιάζε με μερικές άλλες κυρίες σε μιά στοά.

— Η ωραία "Αρτεμис δεν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση, βλέποντας το Μπερνάρ. Δεν κινήθηκε κανένας μύς στο πρόσωπό της και τα μάγουλά της παρέμειναν ωραά όπως ήταν συνήθως.

— Μ' ένα νεύμα τον φώναξε να πάει κοντά της, σά να επρόκειτο για παλιό της γνώριμο και τον συνεχώμε με θερμά λόγια για την ευτυχή έκδοσι της μονομαχίας του και για τη θεραπεία του από το τραύμα του. "Επειτα, σκύδοντας, του είπε σιγά σι' αυτά:

— "Ελπίζω, ότι τώρα το θρησκευτικό πείσμα σας θα έχη λιγάκι κλονισθεί. Χρειάσθηκαν θαύματα, όμως, για να έπέλθη αυτό το αποτέλεσμα.

— Δεν καταλαβαίνω, τραύλιζε ο Μπερνάρ.

— Πώς; συνέχισε η κόμηση. Δεν πιστοποιήσατε πάνω στον ίδιο τον έαυτό σας τη δύναμη, που έχουν τα φυλακτά;

— Ο Μπερνάρ χαμογέλασε με δυσπιστο ύφος.

— "Η ανάνησι του όμορφου χεριού, που μου έδωσε αυτό το κουτάκι κι' η αγάπη, που μου ένένευσε διπλάσιασαν τις δυνάμεις και την επιδεξιότητά μου, απάντησε.

— Η κόμηση γέλασε και σήκωσε το δαχτύλο της, σά να ήθελε να τον απειλήσει.

— Γινώσαστε άναίδης, κύριε ύπολοχαφέ, του είπε. Ξέρετε σε ποιόν μιλάτε;

— "Εβγαλε ταυτόχρονα το γάντι της για να τακτοποιήσει τα μαλλιά της.

— Ο Μπερνάρ κυττάζε με προσοχή αυτό το χέρι. "Από κει το βλέμμα του πήγε στα μάτια της όμορφης κομίσσης, που σκορπίζαν μεταλλικές σχεδόν λάμψεις.

— Το άμνηχανο ύφος του την έκαμε να ξεκαρδιστεί στα γέλια.

— Γιατί γελάτε; τη ρώτησε ο ιππότης.

— Καί σεις γιατί με κυττάτε μ' αυτό τον τρόπο; τον ρώτησε με τη σειρά της.

— Συγχωρήστε με, απάντησε ο Μπερνάρ. "Αλλ' από μερικές ημέρες, πέρα από τη μιά εκπληξη στην άλλη.

— "Αλήθεια; είπε η κόμηση. Αυτό είναι πολύ περίεργο. "Αφηγήθηκε μας, λοιπόν, μερικά απ' αυτά τα εκπληκτικά πράγματα, που σας συμβαίνουν. Φαντάζομαι πως θα πρέπει να έχουν μεγάλο ενδιαφέρον.

— Δε μπορώ να σας μιλήσω γι' αυτά τώρα, ούτε σ' αυτό εδώ το μέρος, απάντησε ο Μπερνάρ. Πρέπει, άλλωστε, να συμμορφώθω με μιά ισπανική σύσταση, που μου έκαναν πριν από τρεις ημέρες.

— Ποιά σύσταση;

— Περιορίζεται σε μιά μοναδική λέξη: «Κάλλων».

— Και τί σημαίνει αυτή η λέξη;

— Πώς, δεν ξέρετε Ισπανικά; τη ρώτησε, στυλωνοντας πηγών της με παραξενή επιμονή το βλέμμα του.

— Η κόμηση υπόμεινε την εξέτασί του, χωρίς να δείξη, ότι καταλάβαινε τη σημασία, που είχαν τα λόγια του.

— Ο Μπερνάρ κατέβασε σε λίγο τα μάτια, αναγνωρίζοντας έτσι την υπεροχή εκείνης, που είχε τολμησει να προκαλέσει.

— "Όταν ήμουν μικρή, απάντησε η κόμηση, με τόνο από-

1 Οι άνοιγμένοι πόροι σας γενούν. Η κρέμα ημέρας Τοκαλόν τους κλείνει και περιορίζει τα οπυράκια.

2 Έξαφανίζεται τὰ μαύρα στίγματα, μ' ένα καθάρισμα με την κρέμα ημέρας Τοκαλόν.

3 Τὰ μπιμπικια, οι κοκκινίλες στα μάγουλα και στα στήθη εξαφανίζονται με την κρέμα ημέρας Τοκαλόν.

Για να έχετε καθαρό δέρμα.

ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 3 ΚΥΡΙΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Εάν θέλετε να έχετε ωραίο δέρμα πρέπει να το διατηρήσετε καθαρό. Προσέξτε ιδιαίτερα τα 3 κύρια σημεία του προσώπου σας, που σας δείχνουμε πιο πάνω και θα καταλάβετε άμέσως πόσο χρήσιμο θα σας είναι να μεταχειριστείτε και εσείς την θρεπτική κρέμα ημέρας Τοκαλόν.

Εάν την μεταχειρίζεσθε κάθε πρωί, το δέρμα σας θα γίνη άμέσως απαλό και βελούδινο. Θα είστε πιο γοητευτική από κάθε άλλη φορά.

* Εάν έχετε λιπαρό δέρμα, πρέπει να μεταχειριστείτε την κρέμα ημέρας Τοκαλόν Μάτ.

λυτης αδιαφορίας, είχα μάθει με-
ρικές ισπανικές λέξεις, αλλά νο-
μίζω πως τώρα τις έχω λησμο-
νήσει. Μιλήστε μου, λοιπόν, γαλ-
λικά, αν θέλετε να σας καταλά-
βω. Τι σημαίνει αυτή η λέξη;
— Συμβουλεύει την εχεμύθεια,
κυρία. Είναι μία σύσταση να κρα-
τάς κανείς σφολιστό στο στόμα
του.

— Η κόμηση γέλασε.
— Νομίζω πως οι νέοι μας
θίπτετε να κάμουν σύμβολο τους
αυτή τη λέξη, αν, βέβαια, θα μπο-
ρούσαν ταυτόχρονα να την επι-
δεβαιώσουν με τη συμπεριφορά
τους, είπε. — Άλλα βλέπω πως εί-
σαστε πολύ σοφός, κύριε ντε
Μερζύ. Ποιος σας έμαθε ισπανι-
κά; Στοιχηματίζω, ότι θα πρό-
κειται για κάποια κυρία.

— Ο ιππότης την κύτταζε τρυ-
φερά.

— Δεν ξέρω παρά ελάχιστα
ισπανικές λέξεις, απάντησε σιγά.
Κι' αυτές τις λέξεις τις χάραξε
στο μυαλό μου η αγάπη.

— Η αγάπη! επανέλαβε η
κόμηση με περιγελαστικό τόνο.
Μιλούσε δυνατά και μερικές
κυρίες, ακούγοντας αυτή τη λέξη,
γύρισαν το κεφάλι προς το μέρος
της και την κύτταζαν μ' ερωτη-
ματικό ύφος.

— Ο Μπερνάρ, που είχε πειρα-
χτη από τα λόγια της κι' από
τον τρόπο με τον οποίο του φε-
νόταν, έβγαλε από την τσέπη του
το γράμμα, που του είχε πάλι
η γριά και της το έδειξε.

— Είμαι βέβαιος, ότι ξέρετε
το ίδιο καλά όσο κι' εγώ τα ι-
σπανικά, που περιέχονται σ' αυ-
τό το γράμμα, είπε.

— Η κόμηση πήρε το γράμμα,
το διάβασε η προσποιηθείσα, ότι
το διάβαζε κι' έπειτα, ξεκερδι-
σμένη στα γέλια, το έδωσε σε
μία κυρία, που βρισκόταν πιο
πολύ κοντά της από τις άλλες.

— Κάμετέ μου τη χάρη, κυ-
ρία ντε Σατωδιέ, είπε, να δια-
βάσετε αυτό το ερωτικό γράμμα,
που ο κύριος ντε Μερζύ πήρε από
τη φίλη του. — Αν πιστέψω αυτά
που μου λέει, είναι πρόθυμος να
τη θυσιάσει προς χάριν μου... Άλ-
λά, μά την αλήθεια, νομίζω πως
αναγνωρίζω το χέρι που έγραψε
αυτό το γράμμα.

— Δεν αμφιβάλω καθόλου γι'
αυτό, της ψιθύρισε ο Μπερνάρ,
δχι χωρίς κάποια κακία.

— Η κυρία ντε Σατωδιέ διά-
βασε αυτό το γράμμα και το έ-
δωσε κατόπιν σ' έναν ευπατρίδη,
που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.
Αυτός με τη σειρά του το έ-
δωσε σ' έναν άλλον... Έτσι, έ-
πειτα από λίγο, όλοι μέσα στην
αίθουσα έμαθαν την περιπέτεια
του Μερζύ με την Ισπανίδα κυ-
ρία.

— Η κόμηση εξακολουθούσε να
γελάει. Σταμάτησε εσφονικά και
ρώτησε τον ιππότη αν η κυρία,
που του είχε στείλει αυτό το
γράμμα, ήταν όμορφη.

— Στην τιμή μου, κυρία, ά-
πάντησε ο ιππότης, είναι το ίδιο
όμορφη όσο και σεις.

— Ω, Θεέ μου, πως μπορεί-

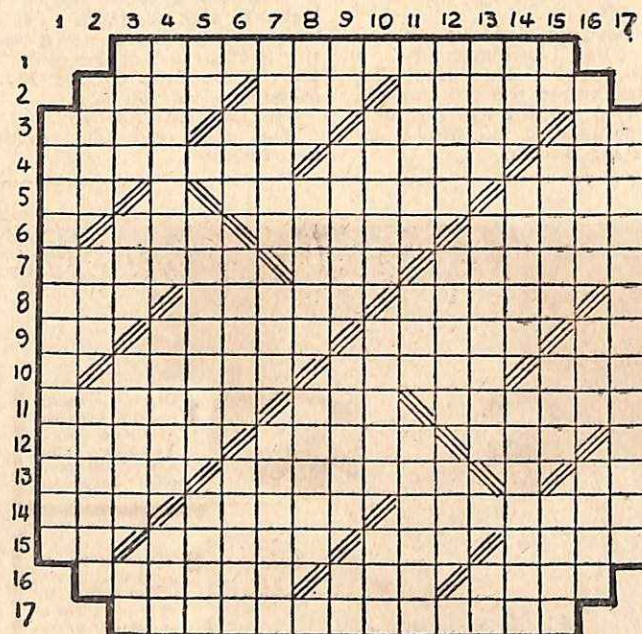
MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έαση
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. δδός Μετσο-
βου 25 Α' δρόμ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΔΟΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καί Στουρνάρας 28 (παρά
την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

Ο ΟΡΟΣΟΠΟΙΕΣ ΤΟ 1994

ΑΡΙΘΜΟΣ 930

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ	ΚΑΘΕΤΩΣ
1 Έγινε στην Ελλάδα μετά	1 Άφθονούν στα τετράδια άμε-
τον πόλεμο και συνεχίζεται.	λων μαθητών (καθ.).
2 Τουρκικό αντρκό όνομα.	2 Βλῆμα. — Αρχή συμπερά-
— Τροπικό επίρρημα (γαλ.).	σματος. — Επίρρημα.
— Εξωτικό φρούτο.	3 Πέρσης ποιητής του 12ου αι-
3 Μυθικός ήρωας των Αδάντων	ώνος. — Ανατολίτικο όνομα.
της Ευβοίας. — Περισσότε-	— Ταχυδρομείον (ξεν.).
ρο (δημ.). — Λέω τη γνώμη	— Συνεχόμενα στα γραπτά.
μου για κάτι. — Άρβρο.	4 Πόλις της Ελλάδας, πρω-
4 Μακεδών ναύαρχος, που κα-	τεύουσα ομώνυμου καντονίου.

- τέλεσε το 319 π.Χ. τον Πει-
ραιά. — Κοίλωμα στον τοί-
χο, γιά την τοποθέτησι αγγλ-
ματος. — Οσός της μυθολο-
γίας μας.
- 5 Αναφορική άνωταυμία. — Γε-
γονός αξιο προσοχής. — Δί-
νουν στα φορέματα μία πιο
κομψή γραμμή.
- 6 Ποδοσφαιρική όμάς. — Πολύ
μορφώμενες. — ... Τάουν:
Μεγάλο λιμάνι της Νοτιοα-
φρικανικής Ένώσεως.
- 7 Νέο κλωνάρι φυτού. — Πρό-
γονοι των Ράσαν. — Άγνώ-
- 8 Έδαφικές άνωμαλίες. — Ε-
χει μεγάλο μήκος και μικρό
πλάτος. — Κάτι ελπρόσδεκτον.
- 9 Βυζαντινή νότα. — Κωνσταν-
τίνος ... : Έγραψε την ελλη-
ρασημαντική της βυζαντινής
μουσικής. — Χάος ... : Ε-
πιφανής Γερμανός ζωγράφος.
- 10 Όνομα δυο αρχαίων πόλεων
της Κύπρου. — Πόλις της
Β. Αφρικής. — Προδίδει
- 11 Πτωχός. — Ποταμός της
Ελλάδας. — Στα πλοία γε-
μίζει με έμπορεύματα.
- 12 Η Σελήνη την αλλάζει συ-
χνά. — Πρωτεύουσα της Κρο-
ατίας, κοντά στον ποταμό
Σαύ. — Νομός και ποταμός
της Γαλλίας.
- 13 Έρωτηματικό των Κρητών. —
Άθεράπτευσ. — Αριθμός με
γράμματα.
- 14 Περίπατος νηπίων. — Ρωμαί-
ος αυτοκράτωρ. — Πόλις και
λιμάνι της Αργεντινής.
- 15 Ο Ζεύς τη μεταμόρφωσε σε
αγέλαδα. — Κάθισμα γιά
πολλά ά-μα. — Την άπε-
χθάνεται η Δημοκρατία. —
Τουρκικό ταψί.
- 16 Σας μιλά συχνά από το ρα-
διόφωνο. — Διπλάσιαόμενο
θυμίζει ζούγκλα. — Άφθο-
νών στο σώμα μας.
- 17 Το πτηνό αυτό λέγεται και
εποφ.
- Τα θέλουμε φρέσκα. —
Καταστρέφει τα ρούχα μας.
- 5 Γαλλικό χρυσάφι. — Ράπι-
σμα. — Καπέλλο.
- 6 Έρωτηματικό επίρρημα. —
Γλυπτής, στον οποίον οφείλε-
ται ο άνδρας του Κολοκο-
ρώνη. — Έδωσε το όνομά
του σ' ένα πύργο.
- 7 Την εποχή αυτή είναι άστα-
θής. — Άγγλος θαλασσοπό-
ρος. — Φασαρία (δημοτ.).
- 8 Ακούγεται στα θέατρα. —
Βασίλειος της Βουλγαρίας.
- 9 Μόρφο, που δηλώνει επίτασι.
— Επίρρημα: ξεκάθαρα.
- 10 Σμήνος δαιμόνων της μυθολο-
γίας μας, που παρέσυραν
τους ανθρώπους στον Άδη. —
Πρωταγωνιστής του θεάτρου
μας (επίθ.). — Μονάς της
ηλεκτρολογίας.
- 11 Μαθητής του Χριστού. — Δι-
πλάσιαόμενο γίνεται γαλλι-
κός χορός. — Προσπερ ... :
Γάλλος συγγραφέας.
- 12 Το τιμόνι του αμαξά. — Πα-
ραίσιος χώρα της Μ. Ασίας.
- 13 Σαίν ... : Γάλλος μουσουρ-
γός. — Πρόσκλησις. — Ζή
και κινείται.
- 14 Μητριού του Φρίξου και της
Ελλης. — Φόντο. — Διάση-
μος σύγχρονος ζωγράφος.
- 15 Νικητήριο άνωταυμία (πληθ.).
— Νικητήριο τραγούδι των
αρχαίων. — Έδωσε το όνομά
του σε μία φυλή του Ισραήλ.
- 16 Μονάς γιά μεγάλη βάρη. —
Πολεμικό παράγγελμα. — Βι-
βλικό βουνό.
- 17 Δεν παίρνουν γρήγορες άπο-
φάσεις.
- ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Σταυπί—Κατερίνης)
Η λύσις του 929
στη σελίδα 76

τε να το λέτε αυτό! είπε η κό-
μηση. Θα πρέπει σίγουρα να
την έχετε δη μόνο νύχτα... Την
ξέρω αυτή την κυρία και, βέβαια,
θα πρέπει να σας συγχάρω γιά
την καλή σας τύχη.

— Ήγαπητή μου Άρτεμις,
παρακάλεσε η κυρία ντε Σατω-
διέ, πέστε και σ' εμάς το όνομα
αυτής της Ισπανίδας κυρίας,
στην οποία ο κύριος ντε Μερζύ
έχει αφιερώσει την καρδιά του.

— Προτού σας πω το όνομά
της, απάντησε η κόμηση, θα
πρέπει ο κύριος ντε Μερζύ να
πείσει μπροστά σ' όλες τις κυρίες
έδώ αν είδε τη φίλη του ημέρα.

— Ο Μερζύ ήταν πολύ στενοχω-
ρημένος κι' η στενοχώρια του έ-
δινε κομική έκφρασι στη φυσι-
ογνωμία του. Προτίμησε να μην
απαντήσει στην πρόκλησι της κυ-
ρίας ντε Τουρζί.

— Αυτό το γράμμα γράφηκε
από τη δόνα Μαρία Ροντριγκέζ,
είπε η κόμηση. Γνωρίζω το γρά-
μμα της το ίδιο καλά όσο κι' έ-
κείνο του πατέρα μου.

— Από τη Μαρία Ροντριγκέζ!
είπαν εκπληκτες όλες οι κυρίες
και ξεκαρδίστηκαν άμέσως στα
γέλια.

— Η Μαρία Ροντριγκέζ ήταν μία
γυναίκα ως πενήντα χρόνων και
φοβερά άσχημη. Έκανε άλλοτε
τη μεσίτρια του έρωτα στη Μα-
δρίτη και κανείς δεν ήξερε πως
ήρθε στο Παρίσι και γιά ποιο
λόγο η Μαργαρίτα του Βαλουά
την είχε πάρει στην υπηρεσία
της. Είναι πιθανόν, ότι ήθελε αυ-
τό το τέρας κοντά της, γιά να
κάνη τη δική της όμορφη να
φαντάζε περισσότερο, κατά τον
ίδιο τρόπο όπως μερικοί ζωγρά-
φοι έβαζαν άλλοτε πλάι σε μία
καλλονή της εποχής τους ένα νά-
νο ή έναν καμπούρη, γιά να το-
νίσουν την αντίθεσι.

— Όταν η
Ροντριγκέζ έφτανόταν στο Λου-
βρο, όλες οι γυναίκες γελοούσαν
μαζί της, γιάτι ντυνόταν με ά-
πρηχαιώμενα ρούχα, που έκαναν
πιο χτυπητή την άσχημίά της.

— Ο Μπερνάρ άνατρίχιασε.
Σκεφτόταν τώρα, ότι η γριά,
που του είχε δώσει το γράμμα,
λέγοντάς του, ότι προερχόταν από
τη δόνα Μαρία, ήταν ίσως η ίδια
η δόνα Μαρία. Γι' αυτό τον εί-
χε οδηγήσει στο μυστηριώδες σπι-
τι κι' είχε στήσει τα φάτα όταν
έβγαλε τη μάσκα από το πρό-
σωπό της. Φρίκη!

— Οί κυρίες γύρω του κρυφομι-
λούσαν κι' εξακολουθούσαν να γε-
λάνε.

— Είναι πολύ έχέμυθη και δε
θα μπορούσατε να κάμετε καλύ-
τερη έκλογη, του είπε ειρωνικά η
κόμηση ντε Τουρζί. — Η δόνα
Ροντριγκέζ έχει πολύ καλή εμφά-
νισι όταν φοράει τα ψεύτικα δόν-
τια της και τη μαύρη περούκα
της. Κι' άλλωστε, δε νομίζω πως
είναι παραπάνω από εξήντα χρό-
νων.

— Θα τούκανε μάγια! φώνα-
ξε η κυρία ντε Σατωδιέ.

— Σας άρέσουν, λοιπόν, τα

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 75 - ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΑΔΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΑΔΕΛΛΗΝΩΝ 8 ΨΥΛΛΑ 2 ΤΗΛ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΑΝΡΩΜΗΣ

παλιά πράγματα; τον ρώτησε
άλλη.

— Τι κρίμα, είπε σιγά, άνα-
στενάζοντας μία από τις δεσποί-
νίδες επί των τιμών της βασι-
λισσας, που οι άνδρες έχουν σή-
μερα παρόμοια καπρίτσια!

— Ο Μπερνάρ βρισκόταν σε με-
γάλη άμηχανία. Δεν ήξερε αν έ-
πρεπε να γελήσει ή να θυμώσει
και το ύφος του ήταν πολύ κω-
μικό. — Από τη δύσκολη αυτή θέσι
τον έβγαλε ο βασιλιάς, που έμ-
φανίστηκε εκείνη τη στιγμή στο
βάθος της στοάς.

— Οί συζητήσεις και τα γέλια
σταμάτησαν άμέσως κι' όλοι πα-
ραμέρισαν στις άκρες, γιά ν' ά-
φίσουν ελεύθερο το πέρασμα.

— Μία βαθεία σιωπή διαδέχτηκε
τον προηγούμενο θόρυβο.

— Ο Κάρολος 9ος προέπεμψε το
ναύαρχο ντε Κολινύ, με τον οποίο
είχε συνεργασθή προηγουμένως
στο γραφείο του. — Η γκριζά γε-
νειάδα του ναυάρχου και τα ό-
λμαυρα ρούχα του έρχόνταν σε
αντίθεσι με το νεανικό πρόσωπο
και τα φανταχτερά και χρυσκέν-
τητα ρούχα του βασιλιά.

— Προχωρούσαν ο ένας πλάι στον
άλλο μέσα στη μεγάλη στοά.
Βλέποντας το σεβασμό, που ο
νεαρός βασιλιάς έδειχνε στο γέ-
ρο-ναύαρχο, θα νόμιζες τον τε-
λευταίο γιά πατέρα ή γιά κά-
ποιον πολύ κοντινό συγγενή του.

— Καθώς διέσχίζαν τη στοά κι'
όλων τα βλέμματα ήταν στύλω-
μένα πάνω τους, ο Μπερνάρ ά-
κουσε μία φωνή πλάι του. — Ήταν
η φωνή της Άρτεμίδος, που του
είπε ψιθυριστά:

— Μη μου κρατάτε κακία!
Πάρτε αυτό εδώ, αλλά δε θα το
άνοίξετε, παρά μόνο όταν βρεθή-
τε έξω.

— Έπριξε ταυτόχρονα κάτι μέσα
στο καπέλλο, που ο Μπερνάρ
κρατούσε στα χέρια του. — Ήταν
ένα σκληρό αντικείμενο, τυλιγμέ-
νο μ' ένα χαρτί. — Ο ιππότης το
πήρε με προσοχή και το έδωσε
στην τσέπη του.

— Ο βασιλιάς κι' ο ναύαρχος εί-
χαν φτάσει τώρα στην άκρη της
στοάς. — Εκεί, ο Κάρολος 9ος πή-
ρε τα χέρια του Κολινύ και τα
έσφιξε μέσα στα δικά του.

— Χαιρετε, πατέρα μου, του
είπε. Ξέρετε πόσο πολύ σας ά-
γαπάω κι' εγώ επίσης ξέρω πως
μου είσατε άφοσιωμένος με την
ψυχή και το σώμα σας, με τα
έντοσθια και τα έντερα σας! (Η
έκφρασις αυτή, που φανέρωνε την
πιο μεγάλη άφοσίωσι, ήταν πολύ
συνηθισμένη εκείνη την εποχή).

— Συνώδευσε αυτά τα λόγια μ'
ένα δυνατό γέλιο. — Έκαμε κατό-
πιν μεταβολή, γιά να γυρίση στο
γραφείο του. — Άλλά, καθώς περ-
νούσε μπροστά από το λοχαγό
Ζώρζ, σταμάτησε.

— Αύριο, μετά τη λειτουργία,
θάρθητε στο γραφείο μου, του
είπε.

— Λέγοντας αυτά, κύτταξε μ' ά-
νήσυχο βλέμμα προς την πόρτα,
άπ' όπου είχε φύγει ο Κολινύ,
σαν ο «πατέρας» του να μπορού-
σε να τον ακούσει.

— Μπήκε κατόπιν στο γραφείο
του μαζί με το στρατάρχη ντε
Ρετζ.

— Ο Μπερνάρ έφυγε σε λίγο
από το Λουβρο. — Όταν άπομα-
κρύνθηκε αρκετά, έβγαλε από την
τσέπη του το μικρό δέμα, που ή
Άρτεμις ντε Τουρζί είχε ρίξει
μέσα στο καπέλλο του. Μέσα σ'
αυτό βρισκόταν ένα μικρό κλει-
δί και πάνω στο χαρτί ήταν
γραμμένο βιστικά οι λέξεις:

«Αυτό το κλειδί άνοίγει την
πόρτα του κήπου μου. — Απόψε
στις δέκα. Σ' αγαπάω. Δέ θαχώ
πιά μάσκα γιά σένα και θα δής
επί τέλους τη δόνα Μαρία και την
Άρτεμίδα σου».

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Με NIVEA, τι πρόσωπο!

Χθές μόλις συναντήσατε το καθαρό, το
φρέσκο πρόσωπο που σας μάγεψε με την
λάμψι της όμορφιάς και της υγείας.
...Το μυστικό: NIVEA!

Βάζετε κάθε μέρα NIVEA και μετά κάνετε
έλαφρό μασάζ. Έτσι η πολύτιμη Εύσερίτ,
τά υγροδημιουργά και τα λιπαρά συστατικά
είσχωρούν βαθιά στους πόρους. Το δέρμα
σας άνδίζει, είναι έτοιμο να άνδξή στον

άερα, την κακοκαιρία και τα στραπάτσα του μακιγιάζ.

Πάρτε κρέμα NIVEA. Κάθε κουτί περικλείει την όμορφιά γιά το
δέρμα σας.

Η όμορφη άρχίζει με την περιποίηση
του δέρματος. Η περιποίηση του
δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ σ' ένα λεωφορείο, εκείδα στην πλατεία Κάνιγγος, για το Άμαρουσι ο μπάρμπα Λουκάς, είδε με απορία, δεξιά και διπλά στο τζαμωτό του οδηγού μία καρτέλλα με μπλε γράμματα: «Λήτω ή Έλαφρά Ταξιαρχία... Απόλλων... Θά κερδίση έρέτο το πρωτάθλημα». Ο φανατικός χαμογέλασε ειρωνικά και θυμήθηκε το μεράκι του, την ομάδα του. «Κούνια που τους κούναγε, συλλογίστηκε. Σας αφήνει μαρ ή δική μας ομάδα να δόητε Θεοί πρόσωπο; Αφίστε να περσύνουν, λέω, οι γιορτάδες και βλέπουμε».

Όστόσο, η μούρη του οδηγού, που κυττάσε τους επιβάτες με θολό ντυταμένο μάτι, δεν του άρεσε καθόλου. Εμοιάζε με σερέτη του παλιού καλού καιρού της Αθήνας κι ως τούλειπε το μπωτίνι με το λάστιχο, η κρεμαστή μουστάκα, η σγουρή διπλοπηνία του μαλλιού στο μέτωπο και το στενό παντελόνι. Μία στιγμιούλα κάποιος νέος διπλά του, πιθανόν βοηθός του, γύρισε και του είπε:

—Θα βάλεις καμιά βολά μπρός, Άλξη; η περιμένεις κανένα μεσολουσiano να ξεκινήσης το σαραβανάκι σου;

Ο σωφέρ γύρισε περιφρονητικά και του απάντησε:

—Γιατί τόσο πρεμούρα, Σβίγγο; Μπας και σε περιμένει στο Άμαρουσι κανένας κόνσολας;

Ο άλλος καλού - κακού σώπασε.

Σε καμπόσο ο άκατανόητος σωφέρ κατέβηκε από το άμαξι του χωθήκε σε κάποιο ταδεράκι — μπαράκι, πές που κοπανάνε τα λογιής-λογιής σπρίττα, στα όρθια—και ξαναγύρισε στη θέσι του, το ίδιο βαρύς και άραθυμος. Βούτηξε το τιμόνι με τα τριχωτά χέρια του κι έδωσε μπρός. Ο μπάρμπα Λουκάς βάλθηκε να τον κυττάει με προσοχή και φιλοσοφική έμβριθεία. Ένα περίεργο κι' αδικαιολόγητο προαίσθημα βάραινε την καρδιά του. Στή μνήμη του ήρθανε κοιποδιαστά, σαν περιστέρια σε θαλασσοσπηλιά, λογής - λογής δυστυχήματα από σπασμένο αζόνι, τροχό, ανεπάντητη συγκύρση. Τίς περισσότερες φορές στα τροχαία έτοιμα δυστυχήματα φαίγανε οι σωφεράιοι, που δε λογαριάζουν τον πεζό κι' όποιον πάρε ο Χάρος. Το λεωφορείο συνέχισε το δρόμο του κανονικά, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Σαφινικά, έξω από το γήπεδο Παναθηναϊκού, ο Βαρύς κι' αράθυμος οδηγός, έκανε «κράται», βραδυπόρησε το σαραβανάκι του, σταμάτησε τελικά και βγαίνοντας έξω, άρχισε να μουτζώνει με τα δυο χεροτάλια του το γήπεδο.

—Πάρτε, πάρτε τριφυλλάτοι, γκάρδες, για να θυμάστε τον Άπολλωνα! Ου σ' απ' μπαγαλώσουν οι Σιμυριάοι... Θά σας τηγανίσουνε τα σκατάκι!

Οι επιβάτες άρχισαν να γελάει με τη κωμικό φέρισμο του οδηγού. Δυο - τρεις νέοι τον σιγοντάρανε κι' άλλες και λέγανε πως ο σωφέρ είχε δικίο. Ο Άπολλωνας, όπως ονόμαζε, ίσχυριζόντανε, θάλεγε φέτος την τελευταία λέξι στο πρωτάθλημα.

Ο Άλξης, ο άκατανόητος σύττος φανατικός υπαδός του Απόλλωνα, αφού χόρτασε με μπλοκή μούνητα το σιωπηλό, στη βραδυή φβινωπαρινή ώρα, γήπεδο του Παναθηναϊκού, ξαναγύρισε τρεκλίζοντας στη θέσι του. Οι άλλοι επιβάτες, γυναικούλες με φώνια, εργατικοί, νοικοκυραίοι, πεντέξη κοπέλλες που γραφείου και του εργοστασίου, δεν άνησυχσαν με το υποποτο φέρισμο του οδηγού. Μονάχα ο μπάρμπα Λουκάς άρχισε να συλλογίζεται σοβαρά το πράμα και μία - δυο φορές έκανε να κατέβη. Καθότανε στο πρώτο ζερβό καθίσμα, δίπλα στο κλειστό παράθυρο και τήρασε μ' άνησυχία π' όσο πηγάνει φούντωνε το σερέτη Άλξη Άράθυμο στο τιμόνι.

Το άμαξι συνέχισε το δρόμο του με ροχαλητό τον λεωφόρο Κηφισίας.

Έκατοντάδες τροχοφόρα, κίτρινα, μπλε, γαλαζοπράσινα φώτα. Ένας ακατάσχετος χείμαρρος από τροχούς τρίζανε σά να σιζότανε ατλάζι στη βραδυασμένη λαμπερή ασφάλτο. Μία στιγμή το τροχοφόρο λυξέψε κι' ο Γιωταχής, που κατέβαινε με ταχύτητα, φρενάρισε απότομη. Η ανατριχιαστική στριγγιλιά του αυτοκινήτου του γιόμισε φρίκη τους επιβάτες του λεωφορείου. Όστόσο, μήτε ίδρωσε το αὐτί του φιλαράκου Άλξη. Το έναντιον βάλθηκε να σκυλοδρίξη το διπλανό του, νεαρό βοηδό ή συνοδό:

—Θεοδωρή τεντυ-μπάου, τούλεγε βραχνά και σερέτικα, γιατί δε μου δείχνες μαρ ή δική μας ομάδα να κανίσω ταχύτητα; Έσύ φταίς για το τράκο!

—Τί να σου δείξω, Άλξη, που τα μάτια σου κλεινούνε από τ' έσπρίτο και το καφάσι σου κοκκινίζει σά φέσι;

—Ποιό φέσι βρε τσάφλι; Έγώ κουμαντάρω σαν καπιτάνος σε φουε τούνα το ρημαδιακό το τιμόνι, το

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στο Λεωφορείο

όποιον ζήτω ο Άπολλων!... Θά τους φάη, ρέ Θεοδωρή, το δεξιό μάτι... Άσε να δής...

Ο μπάρμπα Λουκάς βεβαιώθηκε πιά στα σίγουρα πως ο οδηγός του λεωφορείου ήτανε μεθυμένος, σκνίπα, πατημένο σταφύλι...

—Ρέ καλόπαιδο, μίλησε στο Θεοδωρή, που φαίνοντανε βοηθός του, συγγενής κι' εγώ δεν ξέρω τί, ο σωφέρ είναι μεθυμένος. Ντροπή που μαρ με τα χάλια του. Θά μας πάρη από το λαιμό του. Θά τον καταγγείλω, αν φτάσουμε καμιά φορά, στο Άμαρουσι, στον έλεγκτη του ΚΤΕΛ. Αυτό είναι έγκλημα.

Ο οδηγός γύρισε το βασιλεμένο του μάτι και τήραξε από το κρεμαστό καθρεφτάκι, όπως κυττάει η λιμασμένη γουστέρα το άνωποπι πουλί στο κλωνάρι.

—Ποιός 'ιλιει από σ'ας, ρώτησε με υπόκοψη μπαλυνιακό φωνή, για μένα και με κατηγορεί για κουνουπίδι; Θέλω, δηλαδή, να μάθω και να δώ τη φάτσα του.

—Έγώ, Άλξη, απάντησε θαρετά και ήρεμα ο μπάρμπα Λουκάς. Έγώ και κανένας άλλος. Φαίνεται από μακριά πως είσαι πιαμένος. Τα κοπάνισες, το λένε τα χνώτα σου κι' η μαραμμένη σου μούρη.

Οι άλλοι επιβάτες θορυβήθηκαν. Οι γυναικούλες μπήσανε τίς φανές, οι νοικοκυραίοι άρχισαν να διαμαρτύρονται, κι' όλοι συστήσανε στο σωφέρ να σταματήσει να κατέβουν. Μία κοπελλάτσα κι' άλλες βάλθηκε να κλαίη με συγκρατημένα αναφύλητα.

Ο Άλξης θυώσε και για να δείξη πως είναι νηφάλιος, πάτησε γκάκι και το τροχοφόρο του, τσιρίζοντας, χύθηκε σε τρελή ταχύτητα. Έξω από τη Φιλοθέη οι επιβάτες είδανε με τρόμο ένα θεώρατο φορηγό να κατεβαίνει με κοφτό μυκηθμό, σά λοκομοτιβό. Ο Άλξης, που οδηγούσε το άμαξι του ζικ - ζακ μία κι' ήτανε μεθυμένος, έκανε, την τελευταία στιγμή, να φρενάρη, μα το φορηγό πέρασε σύριζα και του στραπατσάρισε το φτερό. Οι επιβάτες άρχισαν να φωνάζουν:

—Θά μ'ας σκοτώση. Θά μ'ας θανατώση, ο άθλιος... ο άσυνειδήτος! Είναι μεθυμένος!... Τήν Τροχαία!

Πολλοί σηκώθηκαν να βουτήξουν τον οδηγό, που συνέχιζε βαρύς και πολύ συννεφιασμένος το δρόμο του. Στο λεωφορείο γίνικε μικροπανικός.

Οι γυναικούλες τσιρίζανε, καταριόντανε το μεθυμένο, κάνανε το σταυρό τους, τάζανε κερύ και λαμπάδα στην Παναγία Γρηγορούσα και στη Μεγαλόχαρη.

—Παναγίτσα μου!... Γρηγορούσα μου!... Βάλε το χέρι σου!...

Ο μπάρμπα Λουκάς καθότανε πιά σ' αναμμένα κάρβουνα. Σ' ένα τρίτο παρά λίγο τράκο μ' ένα «Μπου-ίκ», που κατέβαινε με αναμμένα τα φώτα τη λεωφόρο, ζύγωσε κι' άρπαξε από το γαϊάκι το μεθυμένο οδηγό. Τον ταρακούνησε και του φώναξε:

—Άσε το τιμόνι, μη σου χαλάσω τη μούρη... Είσαι μεθυμένος, κουτός κι' άσυνειδήτος. Πας, δηλαδή, φυρί - φυρί να μ'ας σκοτώσης; Μα τί να σου πώ. Έσύ κι' ο Άπολλωνας... θα σου κάνω τη μούρη λαχανοτάζαρο.

Ο Άλξης σηκώθηκε από το τιμόνι, έτοιμος για καναγιά. Το λεωφορείο άπομεινε ξυλάρμενο.

Χωρίς διαταγή, ο μπάρμπα Λουκάς, του ντραρίσε μία φοδερί γροθιά στο σκαγόνι, τον γκρέμισε κι' άμέσως μ' ένα σάλτο κάθηκε στη θέσι του. Πήρε στα επιδέξια χέρια του το τιμόνι. Παλιός οδηγός στο μηχανικό του στρατού, ηζέρε τη σωφερική, όπως η γυναικούλα του, η κυρά Μαριγώ, τα κουζινικά της. Το λεωφορείο κάτω από τα χέρια του, πήρε τον ίδιο και σωστό δρόμο. Ο σωφέρ λιποθυμισμένος, κοιμότανε πιά σαν κουτάβι δίπλα στα πόδια του. Φτάσανε, τέλος πάντων, στο τέρμα, εκείδα στην πλατεία Άμαρουσίου. Ο μπάρμπα Λουκάς κατέβηκε στο φτερό από τη θέσι του κι' άκουσε να τον χειροκρατάνε μ' ένθουσιασμό και συγκίνηση οι επιβάτες. Μία γυναικούλα έκανε να του φιλήση το χέρι, από ευγνωμοσύνη.

—Μας έσωσες εύλογημένε, τού είπτε. Γειά στα χέρια σου και καλή τύχη στην κυρά σου!

—Και στον Όλυμπιακό, κυρά μου, πές μίαν ευχή, την παρακάλεσε ο φανατικός. Η ομάδα μας την Κυριακή πολεμάει με τον Άρη, στη Θεσσαλονίκη.

—Νά ζήση και να γεράση, παιδί μου, αυτόνους που είπες. Είναι γυνίος σου μαθές;

Οι επιβάτες, που ζώσανε το σωτήρα τους, γελάσανε.

—Οχι κυρά μου, ο Όλυμπιακός είναι ανηψιός του, και για τούτο ζητάει ευχή... της έξηγισε κάποιος μαθητής.

Η νοικοκυρά, που κατάλαβε τέλος πάντων την ειρωνεία, πρόσθεσε με χαμόγελο:

—Ο,τι και νάναι ο Όλυμπιακός, παιδί μου, γυνίος του, ανηψιός του, κουνιάδος του, να ζήση και να γεράση.

—Νά μη γεράση ποτέ ο Όλυμπιακός, τη δέικοφε ο μπάρμπα Λουκάς.

Και κάλεσε άμέσως τον τροχονόμο, για να παραλάβη το μεθυμένο οδηγό του λεωφορείου. Στο αστυνομικό τμήμα συνοδέψανε το μπάρμπα Λουκά δυο - τρεις νέοι κι' ένας μεσόκοπος. Ο σερέτης, ο Άλξης μισόκλειγε να τον αφήσουν. Παρακαλούσε το φανατικό με την ομάδα να τον συγχωρήση.

—Δεν ήπια παραπάνω από πέντε - έξη ουζάκια άφεντικό, έλεγε και ξανάλεγε, για να ξεχάσω τη νύλα του Άπολλωνος με τον ΠΑΟΚ. Συγχωρέστε μου το σπρίτο ένεκα που ο Δούκας έφαγε τα δυο κοροδίστικα.

—Νά τα πής στο τμήμα, του σύστησε ο μπάρμπα Λουκάς. Πώς να σε συγχωρέσω μαρ, που ήθελες να παραστήσης τον οδηγό μεθυμένος; Πώς να ξεχάσω τη λαχάρα, που ήπιαμε όλοι στη λεωφόρο;

Ο μοίραρχος της Τροχαίας κάθισε στο σκαμνί το μεθυμένο, βάλθηκε να του κάνει ανάκριση. Η μυρουδιά του ουζού γιόμιζε το μικρό γραφείο.

Ο μπάρμπα Λουκάς διηγήθηκε τη δραματική περιπέτεια... Δυο - τρεις άλλοι τη συμπληρώσανε.

—Θά σε στείλω στο αυτόφωρο, άπείλησε το μεθυμένο οδηγό, ο καλοπρωραίρετος μα αυστηρός μοίραρχος. Άν δε βρισκότανε ο αξίος αυτός άνθρωπος — κι' έδειξε το μπάρμπα Λουκά — θα θρηνώσαμε άπόψε άδύα θύματα. Είσαι άσυνειδήτος και θα χάσης τη θέσι σου.

Ένας νεαρός, που συνώδεψε την κουσταούδα, πρόσθεσε:

—Κι' είναι κι' Άπολλωνιστής ο έρίρης. Στο άμαξι του έχει βαλμένη τη φωτογραφία της Έλαφρας Ταξιαρχίας.

Ο μοίραρχος χαμογέλασε, με κατανούηση.

—Κι' αν είχε τη φωτογραφία του Όλυμπιακού, είπτε, δε θα μεθούσε; Έδώ θέλω μία έξυπνη απάντηση.

—Αν είχε την ομάδα μας πάνω από το τιμόνι του, πρόσθεσε με καμάρια ο μπάρμπα Λουκάς, θα τον βοηθούσε ο Αη—Γιωργής, που σκοτώνει τον δράκοντα, το όποιον η ομάδα μας φέτο θα σκοτώση όχι ένα μονάχα θηρίο, μα όλα τα θηρία με το πράσινο, κίτρινο, μπλε κι' όλα τα χρώματα, όσοι δηλαδή καψουρεύονται πρωτάθλημα.

Δημιουργήθηκε θυμωδία. Ο μοίραρχος γέλασε, κυττάσε με συμπάθεια το μπάρμπα Λουκά, ακόμα και το μεθυμένο οδηγό, που τα είχε χαμένα.

—Χτέες, είπτε, ο Όλυμπιακός έβαλε το ΠΑΟ και τα δυο του πόδια σ' ένα παπούτσι...

Ο μπάρμπα Λουκάς έλαμψε από τη χαρά του. Κτύπησε φιλικά την πλάτη του καλωσύνάτου κι' άγαθού αξιωματικού:

—Τιμή και δόξα στη Χωροφυλακή, είπτε, που αγαπάει τον Όλυμπιακό, που έκανε στα νειάτα του χωροφυλάκας!

Ο μοίραρχος έμπηξε τα γέλια: —Μία κι' είναι έτσι, είπτε, ας δώσωμε άφαιρ άμαρτιών στο φουκαρά, που ήπτε δυο - τρία ουζάκια, για να ξεχάση τη νύλα του Άπολλωνα, στη Θεσσαλονίκη.

—Εγώ δεν έχω αντίρρηση, τον δέικοφε ο μπάρμπα Λουκάς, με τη συμφωνία να βάλη ο φιλαράκος, ο Άλξης, στο άμαξι του την τριπλέτα μας, Σιδέρης, Γρηγοριάδης, Πατάζογλου, τρεις αρχάγγελιοι, για βοήθ.

Ο σερέτης, ο Άλξης, που ξεμέθυσε παραδόξως στο τμήμα, πιθανόν από το φόβο του, υποσχέθηκε:

—Μία κι' είναι έτσι, αμρίο που έχω ρεπό, θα τα κοπανίσω για την ομάδα, το όποιον μεγάλος θρίαιδος.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Άριαν Γκλατσέρ: «Είμαι η ιδεώδης κοπέλλα της Γαλλίας»;

Η Άριαν και οι χίνδυνοι του Χέλλυγκεντ

Καστανόξανθη, με ύπεροχο σώμα, με φωτεινό πρόσωπο η Άριαν Γκλατσέρ, αφού πήρε μαθήματα χορού όχτω χρόνια, αφού έμαθε την τέχνη της ζωής —την πιο δύσκολη— στα σαλόνια του σπιτιού της, αφού παρουσίασε με περισσή χάρη τις τουαλέττες ενός οικου μόδας της Γενεύης, χωρίς να το επιζητήσει και με μεγάλη ευκολία έξελεγή σ' έναν παριζιάνικο διαγωνισμό «Η ιδεώδης κοπέλλα της Γαλλίας».

Με πίεσαν οι γνωστοί μου να λάβω μέρος στο διαγωνισμό, όπου έπρεπε να συνδυάζονται όρισμένα προσόντα σώματος, ψυχής και πνεύματος.

»Ομολογώ πως δεν πίστευα καθόλου στην έκλογή μου. Είμαι βέβαια Γαλλίδα, αλλά ζούσα από χρόνια στη Γενεύη και στο Παρίσι ήμουν τελείως άγνωστη και δεν είχα κανέναν να με υποστηρίξη.

Αυτά εξομολογήθηκε η τρισαχριτωμένη Άριαν, χωρίς όμως να θέληση ν' αποκαλύψη η ίδια και το μεγάλο της μυστικό.

Η κινηματογραφική εταιρεία του Χέλλυγκεντ «Κολούμπια», την καλεσε στη Μέκκα της έβδομης τέχνης για να πρωταγωνιστήση σ' ένα καινούργιο έργο.

Η Άριαν χαμογέλαει ευθυσισμένη. Είναι μόλις δεκαεφτά χρόνων και μπροστά της ανοίγεται ο δρόμος της έπιτυχίας...

Αλλά προσοχή, Άριαν... Το Χέλλυγκεντ είναι μία τρομερή μηχανή, που καταστρέφει τα καινούργια ταλέντα.

Όταν, μάλιστα, είναι ντροπαλές και έπιφυλακτικές κοπέλλες, γεμάτες θροσσία και χάρη...

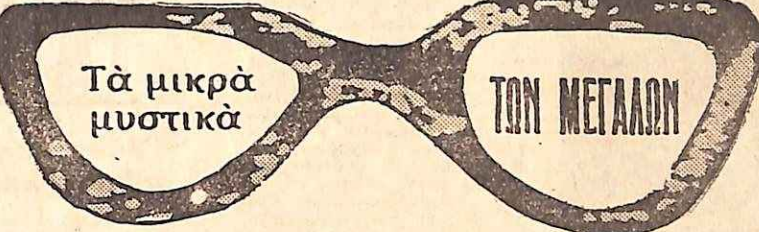
«Θά αλλάξω τύπο...»

Έμφανίζεται και χαμογέλανε. Μιλάει και σκάνε όλοι γύρω του στα γέλια. Περιπατάει και οι πάντες διασκεδάζουν.

Ο Βάλτερ Κιάρι δε μπορεί πιά να υποφέρει αυτή την κατάσταση. Άφου γύρισε πάνω από πενήντα φίλμ, αφού κέρδισε την κινηματογραφική δόξα σαν κωμικός της όδους, θέλει τώρα ν' αλλάξη.

Με κατηγορούν ότι δεν είμαι σταθερός. Κι' όμως έμεινα πιστός σ' ένα τύπο ρόλων επί τόσο χρόνια. Βαρέθηκα πιά. Νοιώθω ότι έχω και άλλες καλλιτεχνικές δυνατότητες, πολύ βαθύτερες...

Αυτά εξομολογήθηκε ο Βάλτερ στους φίλους, ενώ εκείνοι χαμογελούσαν...

(Το Διεθνές κούε-κούε)

Και το χαμόγελό τους του έδωσε στα νεύρα, γιατί στο πρόσωπό τους έβλεπε να καθρεφτίζεται ακόμα μία φορά ο κωμικός Βάλτερ Κιάρι.

Πόσο θα ήθελε να τον πάρουν έκατό στα έκατό στα σοβαρά... Λίγοι κατάλαβαν ότι διαθέτει μία καλ λιτεχνική προσωπικότητα με άπειρες ακόμα άνεκμετάλλευτες δυνατότητες...

Γιατί ο «κωμικός» Βάλτερ Κιάρι, ο νευρικός, ο άεικίνητος, ο ανθρωπος που με κάθε του γκριμάτσα σκορπίζει την ήλαρότητα, έχει κι' άλλο ένα μυστικό: Λατρεύει τη μοναξιά.

Και στη μοναξιά ακριβώς ανακά-

Βάλτερ Κιάρι: «Όχι, δεν είμαι μόνο κωμικός...»

λυψε τις καινούργιες του δυνατότητες...

—Γιά ν' αποφύγω ώρισμένες, ως πούμε, θαυμαστρίες, το έσκασα στην έξοχί, κι' έκει είδα πόσο μάταια ζούμε στίς πόλεις, εξομολογήθηκε ο Βάλτερ.

Φαίνεται πως στη ματαιότητα των έγκοσμίων τοποθετεί ο γοητευτικός Βάλτερ και τους κωμικούς του ρόλους...

Η Γκρέϊς, ή σαμπάνια, το ούϊσκυ και το πουργιμπουάρ

Το μυστικό από αὐτί σε αὐτί, άπλώθηκε σ' όλο το Μονακό, αλλά και πολύ πιο πέρα.

Η γλυκύτατη πριγκίπισσα Γκρέϊς, ή άλλοτε περίφημη στάρ, έχει ένα τρομερό ελάττωμα: Είναι τσιγκούνα.

Τα παζάρια της, όταν αγοράζη τα φορέματά της, παίρνουν μορφή αληθινής μάχης.

Στην πραγματικότητα, ανάλογα με τη θέσι της, έχει πολύ λίγα φορέματα.

Σίγουρα οι μεγάλοι οικου μόδας δεν πρόκειται να κάνουν δουλειές με την πριγκίπισσα.

Η ήρεμη, ή γοητευτική Γκρέϊς,

αλλάζει έκφρασι, όταν άρχισή τη μάχη των «τιμών»...

Και βέβαια δεν είναι μόνο τα φορέματα...

Η σαμπάνια, που σεβδίζεται στις δεξιώσεις στο παλάτι του Μονακό είναι από τις χειρότερες που υπάρχουν!

—Πουθενά δεν ήπια σαμπάνια, τόσο κατωτέρας ποιότητας, έξομολογείτο, πριν λίγες μέρες, ένας διπλωμάτης διαπιστευμένος στο πριγκιπάτο του Μονακό. Όλες οι αγορές για τις δεξιώσεις, γίνονται κάτω από τον έλεγχο της πριγκίπισσας κι' αυτό σίγουρα έξηγει και την άπαίσια ποιότητα της σαμπάνιας.

Όσο για το ούϊσκυ, είναι πραγματικό δράμα.

Κανένας δεν ξέρει τί μάρκας ούϊσκυ σεβδίζεται στο παλάτι, γιατί άπλούστατα είναι... χύμα.

Όσο για τα λουλούδια, που βλέπετε στίς αίθουσες του παλατιού, θα περιμένετε σίγουρα να σκορπίσουν το μεθυτικό τους άρωμα.

Μεγάλο λάθος.

Η πριγκίπισσα Γκρέϊς αγόρασε ή ίδια λουλούδια από πλαστική υλη, που είναι τόσο πιο οικονομικά, από τ' αληθινά, γιατί τ' αγοράζεις μία και καλή!...

Κι' όταν, πριν λίγες μέρες, σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Κιανής «Ακτής», ή όρχηστρα έπαιζε πάνω απ' το κεφάλι του πριγκιπικού ζεύγους μερικά ώρια κομμάτια, ή Γκρέϊς κύτταζε με αυστηρό βλέμμα το Ραινιέ, που έδωλε το πορτοφολι του για να δώση ένα πουργιμπουάρ στους μουσικούς...

Σίγουρα στο παλάτι, μετά την έπιστροφή τους, ο Ραινιέ θα πέρασε δύσκολες στιγμές με την τσιγκούνα συμβία του...

Είχε, βέβαια, προηγηθή κι' ένας έκρηκτικός χορός της του «Καν-καν»,μπροστά στο Νικητά Κροάτσερ, όταν έπιτεκώθηκε το Χέλλυγκεντ. Ο Σοβιετικός ηγέτης σκορπίστηκε και ρε σκορπίστηκε του ήτανε την Τζούλιετ.

Αλλά φαίνεται πως ή μοίρα της Τζούλιετ Προύς είναι να σκανδαλίζει.

Στη Νέα Υόρκη, μόλις λανσάρισε ένα χορευτικό ρεσιτάλ — με κεφάλαια του Σινάτρα — όπως λένε οι γνωρίζοντες.

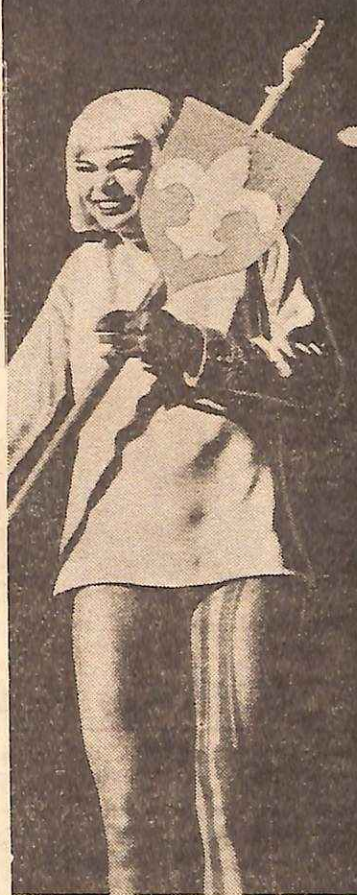
Η Τζούλιετ ώραιότερη παρά ποτέ, χορεύει και τραγουδάει παρωδώντας μεγάλα ιστορικά πρόσωπα. Με ύπεροχα κοστούμια της εποχής, — κοστούμια της εποχής που την άφινουν όμως μισογυνή — ή Τζούλιετ προκάλεσε την όργη ώρισμένων γυναικών λεσχών, όπου βασίλει ο πουργιτανισμός και ή ύποκρισία.

Αλλά ή Τζούλιετ εξομολογήθηκε με άπλυτη ψυχραιμία:

—Φαίνεται ότι ο χορός, το τραγούδι και το χιούμορ ένοχλεί πολύ ώρισμένους ανθρώπους, εύτυχώς πολλούς λίγους. Θέλησαν μάλιστα να πουν, ότι είμαι πραγματικό σκάνδαλο, για το Μπρουγνιουαίη. Αυτό, όμως, μ' άφινει αδιάφορη...

Πόσο έχει δικίο ή Τζούλιετ. Γιατί το μόνο πραγματικό σκάνδαλο στη ζωή είναι ή ύποκρισία και ή ψευτιά.

Γκρέϊς του Μονακό: «Είμαι φίλα-γυρη»;

Τζούλιετ Προύς: «Είμαι σκανδαλίνα»;

Το πραγματικό σκάνδαλο και ή Τζούλιετ

Είναι βέβαια ώραία. Πολύ ώραία. Δεν είναι άπλως ή χαριτωμένη κοπέλλα, που χαιρείται να τη βλέπης...

Συνδυάζει το άσύγκριτο σώμα με το πανέμορφο πρόσωπο, το σπάνιο χορευτικό ταλέντο με τη βεβαιά προσωπικότητα.

Η Τζούλιετ Προύς, έγινε πασίγνωστη όταν άρραβωνιάστηκε — για μερικές βδομάδες — με το Φράνκ Σινάτρα.

Είχε, βέβαια, προηγηθή κι' ένας έκρηκτικός χορός της του «Καν-καν»,μπροστά στο Νικητά Κροάτσερ, όταν έπιτεκώθηκε το Χέλλυγκεντ. Ο Σοβιετικός ηγέτης σκορπίστηκε και ρε σκορπίστηκε του ήτανε την Τζούλιετ.

Αλλά φαίνεται πως ή μοίρα της Τζούλιετ Προύς είναι να σκανδαλίζει.

Στη Νέα Υόρκη, μόλις λανσάρισε ένα χορευτικό ρεσιτάλ — με κεφάλαια του Σινάτρα — όπως λένε οι γνωρίζοντες.

Η Τζούλιετ ώραιότερη παρά ποτέ, χορεύει και τραγουδάει παρωδώντας μεγάλα ιστορικά πρόσωπα. Με ύπεροχα κοστούμια της εποχής, — κοστούμια της εποχής που την άφινουν όμως μισογυνή — ή Τζούλιετ προκάλεσε την όργη ώρισμένων γυναικών λεσχών, όπου βασίλει ο πουργιτανισμός και ή ύποκρισία.

Αλλά ή Τζούλιετ εξομολογήθηκε με άπλυτη ψυχραιμία:

—Φαίνεται ότι ο χορός, το τραγούδι και το χιούμορ ένοχλεί πολύ ώρισμένους ανθρώπους, εύτυχώς πολλούς λίγους. Θέλησαν μάλιστα να πουν, ότι είμαι πραγματικό σκάνδαλο, για το Μπρουγνιουαίη. Αυτό, όμως, μ' άφινει αδιάφορη...

Πόσο έχει δικίο ή Τζούλιετ. Γιατί το μόνο πραγματικό σκάνδαλο στη ζωή είναι ή ύποκρισία και ή ψευτιά.

Ο Ήψιλον Μι

«Ένα στιγμιότυπο της Νάνου από το φιλμ «Λουλούδι της νύχτας».

Νάνου Κουράν

Μιά συνέντευξη - άστραψη με την πιο «ξέχωστη» στήλη

Βρισκόμαστε τυχαία στα άμερικανικά στούντιο του Λονδίνου. Μεγάλα κι αυτά και πλούσια, όπως τα στούντιο του Χόλλυγουντ. Σ' ένα από τα «πλατά» του γυρίζεται η εθιμική αίσθηματική περιπέτεια «Μιά νύχτα με τη Νάνου», με πρωταγωνιστές τη γοητευτική «ξέχωστη» Νάνου Κουράν και τον Άμερικανό τραγουδιστή Πάκ Μπουν.

Το γύρισμα προχωρεί κανονικά και όλα φαίνονται ήρεμα. Ξαφνικά, άγνωστες κρουστές διακόπουν την ησυχία και άνθρωποι από κάθε γωνία τρέχουν προς το «πλατά» του γυρισματος. Τι συμβαίνει; Απάνω στην πρώτη σύγχυση όλοι τρέχουν προς το ίδιο σημείο, όλοι ρωτούν, αλλά κανείς δεν ξέρει να δώσει μία θετική απάντηση. Σε λίγο τα νέα διαδίδονται σε κάθε γωνία με ταχύτητα αστραπής: «Η Νάνου Κουράν είχε λιποθυμήσει ξαφνικά πάνω στο γύρισμα εξ αιτίας του «εύτυχου γεγονότος», που περιμένει, μετά το γάμο της. Τώρα βρίσκεται στο σπίτι της...»

«Η Νάνου λιποθύμησε και τώρα βρίσκεται στο σπίτι της...» Νά μία καλή ευκαιρία να δούμε από κοντά για λίγο την παλιά μας αυτή γνώριμη με την οποία συνδεόμαστε με φίλια από τότε που ήταν άσημη και άγνωστη. «Επειτα από αρκετές ώρες χτυπάμε την πόρτα του κομφοδι διαμερίσματος της στην πιο άριστο-κρατική συνοικία του Λονδίνου. Μας δίνει μία λεπτή και θυμωμένη Μαλαία κοπέλα, που, πριν ακόμη περάσει, μας λέει ότι η κυρία είναι άρρωστη και δε δέχεται κανένα...»

«Επιμένουμε και δίνουμε την κάρτα μας. Η μικροκαμωμένη καλλονή την πληγώνει μέσα και σε λίγο εξαφανίζεται και υποκλίνεται: «Η κυρία κάνει μία έλατση και θα σας δεχθεί, μάς λέει, αλλά μόνο για λίγο...»

Σε λίγα λεπτά βρισκόμαστε μέσα σ' ένα θαυμάσιο σαλόνι κινεζικού στυλ. «Αμέσως ανοίγει μία πόρτα και μπαίνει η Νάνου. Φορεί

Είμαι μονιώς φίλη των χειμεριών από και μία μέρα θέλησα να κάνω σκί. Με συντροφιά πήγα σ' ένα θαυμάσιο τοπίο των αστρικών «Άλπεων» κι εκεί γνώρισα για πρώτη φορά τον Πέτερ, που διατηρεί στο μέρος αυτό ένα ξενοδοχείο για τουρίστες, ενώ συνεχώς μοβαίνει και τα μουσικά του σκί σε όσους θέλουν να γίνουν χιονοδρόμοι. Και από τη στιγμή που συναντηθήκαμε, σ' ένα τέτοιο μάθημα νοιώσαμε αμέσως μία ζορή συμπάθεια ο ένας για τον άλλον, που κατέληξε σε αμοιβαίο έρωτα. Το ρομάντο μας, που γεννήθηκε απάνω στις Άλπεις, έρχεται εύτυχες τέλους στο Λονδίνο στις 7 Ιουνίου. Παντρεύτηκε εκεί και αμέσως ξαναγυρίσαμε στο ξενοδοχείο του άντρα μου, στις Άλπεις. Έκει περάσαμε και το μήνα του μέλιτος.

— Και ο Μαξιμιλιανός Σελ, ο αδελφός της Μαρία Σελ, που γι' αυτό είχε γίνει τόσο λόγος στο διεθνή τύπο για ένα ειδύλλιο μαζί σας και τον προσεχγή γάμο σας;

— Με τον Μαξιμιλιανό Σελ γνωρίστηκα πριν από λίγους μήνες, αλλά ανήμασα μας δεν υπήρχε ούτε ειδύλλιο, ούτε σχέδια για προσεχγή γάμο!

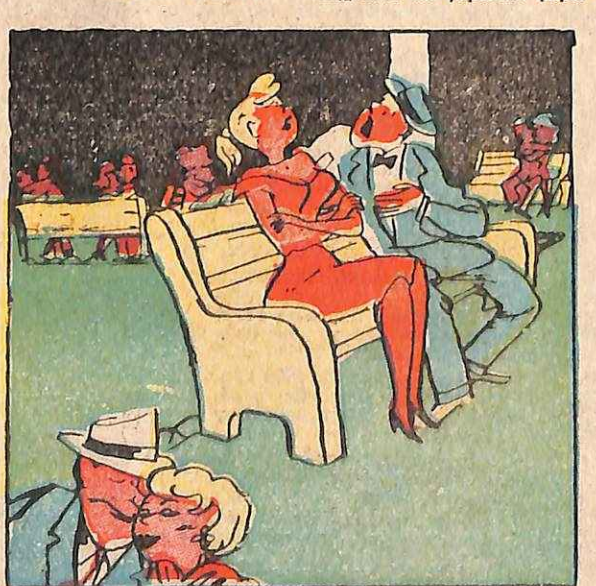
Δε θέλουμε να επιμεινουμε στο σημείο αυτό και αλλάζουμε θέμα:

— Πού και πότε γεννηθήκατε μίς Νάνου, και πώς άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα;

— Γεννήθηκα στο Χόγκ Κόγκ στις 19 Μαΐου του 1939 και το όνομά μου είναι Νάνου Κά Σεν Κουράν. Είμαι από πατέρα Μαλαία και μητέρα Άγγλιδα. Σπούδασα σε πολλά και καλά ξένα σχολεία και από ηλικίας 15 χρόνων επιδιόμαι στον χορό. Ή εμφανίζομαι στον κινηματογράφο το 1960 με το φιλμ «Ο κόσμος της Σούζι Βόγκ» ήταν έντελως τυχαία. Βέβαια, το ίδιο αυτό έργο το είχα παίξει και στο θέατρο, αλλά στον κινηματογράφο δε φαντάζομαι ποτέ να κάνω καριέρα. Μετά από το φιλμ αυτό, που ό-πως ξέρετε γνώρισε παγκόσμια επιτυχία, έπαιξα σ' ένα άλλο μουσικοχορευτικό έργο με τον τίτλο «Λουλούδι της νύχτας» και τώρα γυρίζω την τρίτη κατά σειρά ταινία μου με τον τίτλο «Μία νύχτα με τη Νάνου». Αυτή είναι η καλλιτεχνική και η ιδιωτική μου ζωή...

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

— Πού και πότε παντρεύτηκετε τον άντρα σας και πότε και τον παντρεύτηκετε; — Με τον άντρα μου, που λέγεται Πέτερ Πόκ, γνωρίστηκα την άνοιξη φέτος, στο πιο ειδυλλιακό μέρος του κόσμου, στις αστρικές Άλπεις. Είχα πάει στη Βιέννη με μερικούς από τους ειδικούς της ταινίας, που γυρίζω τώρα, για να καθορίσουμε τα μέρη που θα γυρίζονταν τα εξωτερικά της.

— Τι περισσότερο θα έλεπε στον κινηματογράφο, Κρίστη, που δε μπορείς να το δής και εδώ;

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Η Τζίνα Λολομπρίτσινα παντρεύτηκε στο γυμνό και έχασε. Από καιρό ένοιωσε πως έχανε τα πρώτα στην «Ιταλία και πως η αντίληψή της Σοφία Λόρεν κέρδιζε συνεχώς έδαφος. Αποφάσισε, λοιπόν, για να ξεανακαλύψει τη χαμένη δημοσιότητα της, να παζάρει γυμνή μπροστά στο φακό. Εμφανίστηκε σχε-

Ο Ούιλλιαμ Πάουελ

δόν γυμνή στο φιλμ «Η δ. μορφή της Ίπολυτης» και εμφανίζεται και επανάληψη ολόγυμνη στην «Αυτοκρατορική Αφροδίτη». Το αποτέλεσμα ήταν όμως το αντίθετο από αυτό, που περίμενε. Οι κριτικοί φάνηκαν πολύ σκληροί απέναντί της και μερικοί έφτασαν στο σημείο να γράψουν: «Καυμένη Τζίνα! Πόσο μακριά βρίσκεται η μεγάλη Λολά της χθες! Ής πολλήρα δεν είναι σ' ένα πρότιπο κρατάει τόσο άδεια το σώλην της αντίλας, ώστε απογοητεύει και τον πιο φανταστικό ακόμη θαυμαστή της».

Ο Στήβεν Μπόυντ παντρεύτηκε την «Αυτοκρατορική Αφροδίτη» αποκάλυψε πως η Τζίνα τους υποχρέωνε να γυρίσουν μερι-

κές σκηνές μέχρι 20 φορές, όπως να μπει ικανοποιημένη από τον έαυτό της. «Περνιέται για Μαρίλιν Μονρόε, πρόσθεσε ο Στήβεν, και κατέχεται από την φρενιτιδα της απελπισίας».

Πράγματι η Τζίνα φοβάται. Της μένει όμως ακόμα μία τύχη: Το φιλμ «Λουλούδι της νύχτας» που θα γυρίσει τον Ιανουάριο με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Μπάρτσαν, τον μεγάλο έρωτα της Λίζ Τάιλορ. Στο φιλμ αυτό, όχι μόνο δε θα γυθί, αλλά θα υποδυθεί μία πραγματική αριστοκρατίσση που έρωτεύεται έναν αριστοτερά διανοούμενο. Η μάχη αυτή θα είναι αποφασιστική και από την έκβασή της θα εξαρτηθεί το μέλλον της. Η Τζίνα το κατάλαβε και είναι αποφασισμένη να αγωνιστεί σκληρά για να νικήσει. Άλλωστε το άστρο της θα σέβεται από το κινηματογραφικό στερέωμα.

Λησμονημένη από τους ανθρώπους του κινηματογράφου, η Γκλόρια Γκράχαμ, που έθεωρετο πριν λίγα χρόνια ο τύπος της «αδυναμίας», σ' άσπασε κέρδιζε ένα «Οскар» το 1954 με το φιλμ «Η ώρα και το κτήνος» (Λάνα Τάρνερ-Κέρκ Ντάγκλ) εστράφη προς την τηλεόραση. Έκει η Γκλόρια έχει εύριτο πεδίο δράσεως δεδομένου ότι ο σύζυγός της Σου Χάουαρντ είναι παραγωγός της τηλεόρασης.

Στη Ρώμη ο Τζέιμς Μέησον διέφυγε τις φήμες, που τον ήθελαν έρωτεύμενο με τη νεαρά Σιού Λάϊον, παντρεύτηκε τον «Αολίτα» και του φόρτωσαν ακολουθώντας μια έρωτική απογοήτευση, ύστερα από το είδωλό της Σιού με τον «Αμερικανό ήρωα» Χιού Ο' Μπράιν (πρωτ. έκλεκτης Σοράνις). «Όλα αυτά δεν είναι παρά έρωτισμα τεχνάσματα των διαφημιστών της ταινίας και της Σιού», δήλωσε ο Μέησον.

Οι Άμερικανοί νοιώθουν ένα μεγάλο θαυμασμό για τη Γαλλίδα τραγουδίστρια Έντρίτ Πιάφ και το Χόλλυγουντ αποφάσισε να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της. Πρότειναν στη Λέζυ Κάρσον να πρωταγωνιστήσει στο έργο αυτό, αλλά εκείνη αρνήθηκε, δρσκοντας πως δεν είναι κατάλληλη για το ρόλο.

Μαθαίνοντας το η Πιάφ, δήλωσε στο Παρίσι:

— Θαυμάζω πάντα το ταλέντο της Λέζυ Κάρσον και τώρα την εκτιμώ ακόμα περισσότερο. Άγνοα τα πάντα για το φιλμ, τ' έτοιμαζον και φρονόμ πως θα έπρεπε προηγουμένως να με ρωτήσουν. Δε βρισκό σκόπιμο να γυρίστη αυτό το βιογραφικό φιλμ αφού βρισκόμαί ακόμα στη ζωή και σκοπεύω να μείνω αρκετά χρόνια ακόμα σ' αυτό τον κόσμο. Τέλος πιστεύω πως θα έπρεπε να διαλέξουν μία καλλιτέχνη, που να έχει περνού τα χρόνια μου, προπαντός δε το ανάστημά μου».

Υστερα από πολλά χρόνια το Χόλλυγουντ ξαναθυμήθηκε τον Ούιλλιαμ Πάουελ. Ο πρωταγωνιστής, τόσο επιτυγχών, που δε δέχτηκε ποτέ να παίξει δευτερεύοντα ρόλο, αποφάσισε επί τέλους να ξαναεμφανιστεί μπροστά στο φακό, όχι επειδή του χρειάζονται χρήματα, αλλά επειδή του άρεσε ο ρόλος, που του πρότειναν.

«Ο σκληρός» Ντάν Ντόυριας ετοιμάζεται να είναι τρελλά έρωτεύμενη, αντελήφθη αμέσως τον κίνδυνο και χωρίς να διατάξη καθόλου, έπεσε στη θάλασσα και άρπαξε την Άννα τη σιγνή ακριβώς που τη σκέπαζε ένα μεγάλο κύμα. «Επιστολέφρον» στο κόττερο «Σουίτ Σούλας» την παρέδωσε στους άνδρες του συνεργείου, για τα περαιτέρω. Έκείνοι της έδωσαν το νερό, που είχε πιη και το γύρισμα δεν επανέλθει παρά ύστερα από δυό ολόκληρες ώρες, αφού συνήλθε τελείως η πρωταγωνίστρια και στέγνωσαν τα ρούχα και τα μαλλιά της.

Το σενάριο του φιλμ «Ιπποκράτης», που θα γυρίσει στην Ελλάδα ο Άμερικανός παραγωγός Τζακ Χότ, γράφεται από τον Γεώργιο Ρούσσου, θάσει νέων στοιχείων, που συγκέντρωσαν οι γιατροί Ι. Λεκκός και Στ. Γριδωγιάννης.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

Η Άννα Φόνσου κινδύνεψε την περασμένη εβδομάδα να πνιγί στα γαλατά νερά του Σαρωνικού, ενώ γύριζε σκηνές του νέου της φιλμ «Όργυ», υπό τη διεύθυνση του Βασίλη Γεωργιάδη. Εύτυχως όμως ο παρατηρητής Νίκος Κούρσο, ο οποίος υποδύεται στο φιλμ τον άντρα της αδελφής της, με τον οποίο

Η Ντόρις Κλάινερ, σύζυγος του Γιούλ Μπρουνερ, έφερε στον κόσμο μία κορούλα σε μία κλινική της Λαζάνης. Στη νεογέννητη θα δοθεί το όνομα Βικτωρία.

«Ένα παιδί δεν είναι άρκετο» δήλωσαν ο νεαρός τραγουδιστής Σάμιουελ Νταϊόις και η Άννα Φόνσου, σύζυγός του. Μια άλλη αντανάγκη λέναν να χωρά πως υιοθέτησαν ένα αγοράκι με δερμα χρώματος σκούρου, πολύ πιο σκουρό δηλαδή από το δερμά της πραγματικής κόρης τους, που γεννήθηκε πριν από 16 μήνες.

Η «Κλεοπάτρα II», που γυρίζεται στην Ελλάδα, θα ετοιμάσει την Άννα τη σιγνή ακριβώς που τη σκέπαζε ένα μεγάλο κύμα. «Επιστολέφρον» στο κόττερο «Σουίτ Σούλας» την παρέδωσε στους άνδρες του συνεργείου, για τα περαιτέρω. Έκείνοι της έδωσαν το νερό, που είχε πιη και το γύρισμα δεν επανέλθει παρά ύστερα από δυό ολόκληρες ώρες, αφού συνήλθε τελείως η πρωταγωνίστρια και στέγνωσαν τα ρούχα και τα μαλλιά της.

Το σενάριο του φιλμ «Ιπποκράτης», που θα γυρίσει στην Ελλάδα ο Άμερικανός παραγωγός Τζακ Χότ, γράφεται από τον Γεώργιο Ρούσσου, θάσει νέων στοιχείων, που συγκέντρωσαν οι γιατροί Ι. Λεκκός και Στ. Γριδωγιάννης.

Η Μελίνα Μερματίνας, που είχε αποφασίσει να μη ξαναπαίξει στον κινηματογράφο, αλλά να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της, πρότειναν στη Λέζυ Κάρσον να πρωταγωνιστήσει στο έργο αυτό, αλλά εκείνη αρνήθηκε, δρσκοντας πως δεν είναι κατάλληλη για το ρόλο.

Μαθαίνοντας το η Πιάφ, δήλωσε στο Παρίσι: — Θαυμάζω πάντα το ταλέντο της Λέζυ Κάρσον και τώρα την εκτιμώ ακόμα περισσότερο. Άγνοα τα πάντα για το φιλμ, τ' έτοιμαζον και φρονόμ πως θα έπρεπε προηγουμένως να με ρωτήσουν. Δε βρισκό σκόπιμο να γυρίστη αυτό το βιογραφικό φιλμ αφού βρισκόμαί ακόμα στη ζωή και σκοπεύω να μείνω αρκετά χρόνια ακόμα σ' αυτό τον κόσμο. Τέλος πιστεύω πως θα έπρεπε να διαλέξουν μία καλλιτέχνη, που να έχει περνού τα χρόνια μου, προπαντός δε το ανάστημά μου».

Υστερα από πολλά χρόνια το Χόλλυγουντ ξαναθυμήθηκε τον Ούιλλιαμ Πάουελ. Ο πρωταγωνιστής, τόσο επιτυγχών, που δε δέχτηκε ποτέ να παίξει δευτερεύοντα ρόλο, αποφάσισε επί τέλους να ξαναεμφανιστεί μπροστά στο φακό, όχι επειδή του χρειάζονται χρήματα, αλλά επειδή του άρεσε ο ρόλος, που του πρότειναν.

Η Σάντρα Ντ έχει αδυνατίσει πολύ τελευταία και οι φίλοι της αποφάσισαν να γυρίσουν ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της. Πρότειναν στη Λέζυ Κάρσον να πρωταγωνιστήσει στο έργο αυτό, αλλά εκείνη αρνήθηκε, δρσκοντας πως δεν είναι κατάλληλη για το ρόλο.

«Ο σκληρός» Ντάν Ντόυριας ετοιμάζεται να είναι τρελλά έρωτεύμενη, αντελήφθη αμέσως τον κίνδυνο και χωρίς να διατάξη καθόλου, έπεσε στη θάλασσα και άρπαξε την Άννα τη σιγνή ακριβώς που τη σκέπαζε ένα μεγάλο κύμα. «Επιστολέφρον» στο κόττερο «Σουίτ Σούλας» την παρέδωσε στους άνδρες του συνεργείου, για τα περαιτέρω. Έκείνοι της έδωσαν το νερό, που είχε πιη και το γύρισμα δεν επανέλθει παρά ύστερα από δυό ολόκληρες ώρες, αφού συνήλθε τελείως η πρωταγωνίστρια και στέγνωσαν τα ρούχα και τα μαλλιά της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η Γκλόρια Γκράχαμ

Η Ντόρις Κλάινερ, σύζυγος του Γιούλ Μπρουνερ, έφερε στον κόσμο μία κορούλα σε μία κλινική της Λαζάνης. Στη νεογέννητη θα δοθεί το όνομα Βικτωρία.

«Ένα παιδί δεν είναι άρκετο» δήλωσαν ο νεαρός τραγουδιστής Σάμιουελ Νταϊόις και η Άννα Φόνσου, σύζυγός του. Μια άλλη αντανάγκη λέναν να χωρά πως υιοθέτησαν ένα αγοράκι με δερμα χρώματος σκούρου, πολύ πιο σκουρό δηλαδή από το δερμά της πραγματικής κόρης τους, που γεννήθηκε πριν από 16 μήνες.

Η «Κλεοπάτρα II», που γυρίζεται στην Ελλάδα, θα ετοιμάσει την Άννα τη σιγνή ακριβώς που τη σκέπαζε ένα μεγάλο κύμα. «Επιστολέφρον» στο κόττερο «Σουίτ Σούλας» την παρέδωσε στους άνδρες του συνεργείου, για τα περαιτέρω. Έκείνοι της έδωσαν το νερό, που είχε πιη και το γύρισμα δεν επανέλθει παρά ύστερα από δυό ολόκληρες ώρες, αφού συνήλθε τελείως η πρωταγωνίστρια και στέγνωσαν τα ρούχα και τα μαλλιά της.

Το σενάριο του φιλμ «Ιπποκράτης», που θα γυρίσει στην Ελλάδα ο Άμερικανός παραγωγός Τζακ Χότ, γράφεται από τον Γεώργιο Ρούσσου, θάσει νέων στοιχείων, που συγκέντρωσαν οι γιατροί Ι. Λεκκός και Στ. Γριδωγιάννης.

Η Μελίνα Μερματίνας, που είχε αποφασίσει να μη ξαναπαίξει στον κινηματογράφο, αλλά να γυρίσει ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της, πρότειναν στη Λέζυ Κάρσον να πρωταγωνιστήσει στο έργο αυτό, αλλά εκείνη αρνήθηκε, δρσκοντας πως δεν είναι κατάλληλη για το ρόλο.

Μαθαίνοντας το η Πιάφ, δήλωσε στο Παρίσι: — Θαυμάζω πάντα το ταλέντο της Λέζυ Κάρσον και τώρα την εκτιμώ ακόμα περισσότερο. Άγνοα τα πάντα για το φιλμ, τ' έτοιμαζον και φρονόμ πως θα έπρεπε προηγουμένως να με ρωτήσουν. Δε βρισκό σκόπιμο να γυρίστη αυτό το βιογραφικό φιλμ αφού βρισκόμαί ακόμα στη ζωή και σκοπεύω να μείνω αρκετά χρόνια ακόμα σ' αυτό τον κόσμο. Τέλος πιστεύω πως θα έπρεπε να διαλέξουν μία καλλιτέχνη, που να έχει περνού τα χρόνια μου, προπαντός δε το ανάστημά μου».

Υστερα από πολλά χρόνια το Χόλλυγουντ ξαναθυμήθηκε τον Ούιλλιαμ Πάουελ. Ο πρωταγωνιστής, τόσο επιτυγχών, που δε δέχτηκε ποτέ να παίξει δευτερεύοντα ρόλο, αποφάσισε επί τέλους να ξαναεμφανιστεί μπροστά στο φακό, όχι επειδή του χρειάζονται χρήματα, αλλά επειδή του άρεσε ο ρόλος, που του πρότειναν.

Κούρσο ξέφρασε στους παραγωγούς του φιλμ «Τα πέντε κομμάτια της Μαρίας», την επιθυμία της, όπως το έργο γυρίστη στην Ελλάδα. Φαίνεται δε πως η επιθυμία της αυτή έγινε αμέσως σεβαστή, γιατί ο κ. Λη Κάστ, που διαπραγματευόταν στη Ρώμη, μαζί με τους Μελβίν Φράνκ και Νόριαν Πάναμα, το γύρισμα του φιλμ στα στούντιο της Τσινατίτα, διέκοψε τις συζητήσεις και έφυγε για την Αθήνα, με το σκοπό να έρθει σε νέες συζητήσεις με τους Έλληνες τεχνικούς. «Αν οι τελευταίοι δείξουν κάποια καλή θέληση και περιορίσουν τις αξιώσεις τους, τότε η Μελίνα και ο Ντάννυ Κάλι θα βρίσκονται σε λίγες μέρες εδώ, για να γυρίσουν το γύρισμα.

Τη μουσική του τελευταίου φιλμ της Αλίκης Βουγιουκλάκη «Το ταξίδι» συνέθεσε ο νέος μουσουργός Βάκης Σοργάκος, ο οποίος έκτος από ένα χατάπικο, ένα ζεμπέικο και μία θαρκαρόλα συνέθεσε και τα θαυμάσια υποκοριστικά μοτίβα, που τονίζουν τις δραματικές σκηνές του έργου. Συνεχίζεται στα στούντιο η έγγραφη της μουσικής αυτής, στην ενδιαφέρουσα δημιουργία της «Φίνας Φίλμ».

Το φιλμ του Σπύρου Ζιάγκου «Μεγάλη ζωή» θα τιτλοφορηθεί τελικά «Κατακύλημα στο θούρκο». Στο φιλμ αυτό, που θα προβληθεί στις αρχές Δεκεμβρίου, πρωταγωνιστούν ο Άνδρας Ντόζος, η Νίκη Τριανταφυλλίδη, ο Νίκος Σαυρόπουλος, ο Λουκάς Καστέρης, ο Περικλής Χριστοφορίδης, η Ντέπη Γεωργίου, ο Γ. Θεοδόσης, η Δ. Κατσούλη κ.ά.

Η «Κόροντο-Φίλμ», θα γυρίσει ένα αστυνομικό έργο με τίτλο «Ο εκδίκησης» το σενάριο του οποίου έγραψε ο Νίκος Φωσκόλος. Άφου υπεγράφη το συμβόλαιο μεταβολής παραγωγού και σεναριογράφου, αναμένονται τώρα οι κατάλληλοι ηθοποιοί, για να ερμηνεύσουν τους εαυτούς τους.

Και άλλη αλλαγή τίτλου: «Το λαράκι», που ο Ντάνις Σαδρόνης γύρισε στην Κέρκυρα πάνω σε σενάριο του Ν. Μάτσα, θα τιτλοφορηθεί οριστικά «Στο νησί του έρωτα». Πρωταγωνιστούν η Γκιζέλ Νάτσι, η Κλέο Σκουλούδη, ο Α. Βουρνάς, ο Γιάννης Μαλλοπούρος και η Ελένη Χαλκωτή, στο ρόλο μιας συγκέντρωσης αστυνομικών μεθυσμένων.

Ο ΦΑΚΟΣ

Το «Ακροπόλ» έρχεται πάντα επικεφαλής σε εισπραξεις από όλα τα ελληνικά θέατρα, ιδιαίτερα δε τις Κυριακές.

Παρ' όλα αυτά, θα ετοιμάσει νέα επιθεώρηση, γραμμένη από την τριάδα Άση-Μακαπούλου-Σπυροπούλου-Παπαδόπουλο, που έχει δώσει τις μεγαλύτερες επιτυχίες στο θεατρικό αυτό είδος.

Ο θεατρικός επιθεωρητής, κ. Θ. Κρίτας, που γύρισε από τη Ρωσία, έχει κλείσει σειρά παραστάσεων του «Πειρατικού Θεάτρου» σε διάφορες ρωσικές πόλεις, που θα πραγματοποιηθούν εντός του 1963.

Στο μεταξύ ο θίασος Ραντήρη, ύστερα από τον θρίαμβό που σημείωσε στη Ρουμανία και Βουλγαρία, δίνει τώρα παραστάσεις στην Τουρκία.

Μ' ένα εορταστικό γεύμα, κατά τη διάρκεια του οποίου επεκήρυξε μεγάλη εγκορδιότητα, η κ. Κατερίνα γύρισε τις 300 παραστάσεις της κωμωδίας «Τα παιδιά μας, οι κέρδεροι» των κ. κ. Γιολαμά - Πρετιντέρ, που δεν πρόκειται να παραχωρηθούν τόσο εύκολα, τη θέσι τους σε άλλο έργο. Κατά τη διάρκεια του γεύματος, που επικολοήθηκε με πολλές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, τραγουδούσαν πολλές καλλιτέχνες, όπως η Κική Κοντοπούλου.

Η κ. Κατερίνα, με μοναδικό χτένισμα και με φάρμα από μαύρο λέρσελ, έπεσε από το πορτοκαλί, νύχτα με ιδιαίτερη φιλοφροσύνη.

Στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς, μετά τις «Αυτο-

Το ελληνικό μουσικοφωνητικό συγκρότημα «Οι Άθηναίοι», που θα εμφανίζεται από την ποσειχή εβδομάδα στο παρισινό θέατρο «Ολύμπια», μαζί με την Νάνα Μούσχουρη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόρι

ΠΡΩΤΟ από όλα τα χειμερινά θέατρα, το «Κεντρικό» άλλαξε έργο. Η κομωδία του Κολομέι «Κορίτσια του άερος», είναι από τα νεότερα έργα του γαλλικού ρεπερτορίου, με θέμα τις συνόδους των αεροπλάνων.

Η Ασπιδέτη μετά τη «Νοτιά» του Ζαν Ζακ, για την οποία οι κριτικές ήταν διχασμένες, θα ανέβει στο περίφημο έργο του Τζανου Ουίλλιαμ «Λεωφόρος ο πόθος», που σημείωσε μεγάλο θρίαμβο και σαν ταινία.

Το «Ακροπόλ» έρχεται πάντα επικεφαλής σε εισπραξεις από όλα τα ελληνικά θέατρα, ιδιαίτερα δε τις Κυριακές.

Παρ' όλα αυτά, θα ετοιμάσει νέα επιθεώρηση, γραμμένη από την τριάδα Άση-Μακαπούλου-Σπυροπούλου-Παπαδόπουλο, που έχει δώσει τις μεγαλύτερες επιτυχίες στο θεατρικό αυτό είδος.

Ο θεατρικός επιθεωρητής, κ. Θ. Κρίτας, που γύρισε από τη Ρωσία, έχει κλείσει σειρά παραστάσεων του «Πειρατικού Θεάτρου» σε διάφορες ρωσικές πόλεις, που θα πραγματοποιηθούν εντός του 1963.

Στο μεταξύ ο θίασος Ραντήρη, ύστερα από τον θρίαμβό που σημείωσε στη Ρουμανία και Βουλγαρία, δίνει τώρα παραστάσεις στην Τουρκία.

Μ' ένα εορταστικό γεύμα, κατά τη διάρκεια του οποίου επεκήρυξε μεγάλη εγκορδιότητα, η κ. Κατερίνα γύρισε τις 300 παραστάσεις της κωμωδίας «Τα παιδιά μας, οι κέρδεροι» των κ. κ. Γιολαμά - Πρετιντέρ, που δεν πρόκειται να παραχωρηθούν τόσο εύκολα, τη θέσι τους σε άλλο έργο. Κατά τη διάρκεια του γεύματος, που επικολοήθηκε με πολλές καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, τραγουδούσαν πολλές καλλιτέχνες, όπως η Κική Κοντοπούλου.

Η κ. Κατερίνα, με μοναδικό χτένισμα και με φάρμα από μαύρο λέρσελ, έπεσε από το πορτοκαλί, νύχτα με ιδιαίτερη φιλοφροσύνη.

Στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς, μετά τις «Αυτο-

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΠΕΜΠΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Ἡ «ἀτομοδόμος» τοῦ τραγουδιοῦ

ΘΑ θυμάστε, ἴσως ἓνα μικρὸ στρουμπουλὸ κοριτσάκι, μὲ μακριὰς κοτσίδες καὶ ἓνα χαρακτηριστικὸ μεγάλο ἀσπρὸ φιάγκο στὸ κεφάλι, ποὺ ἔκανε, δειλὰ - δειλὰ, πρὶν 14 χρόνια τὴν πρώτη ἐμφάνισί του, στὸ Ἀλσὸς τοῦ Πελοῦ Ἀρεως.

Αὐτὴ, ἦταν ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ἡ σημερινὴ «ἀτομοδόμος» τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, ὅπως τὴν ὠνόμασαν τελευταίως στὴν Ἀμερική, ποὺ ξεπήδησε, ἐντελῶς ἁφανικά, ἓνα βράδυ μέσα ἀπὸ τὰ ταλάντα τοῦ Ἀρία, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὸ γυμνάσιον.

Ἐκάνε τότε ἐντύπωσι τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ποὺ ἀμέσως προσελήφθη στὸ κέντρο καὶ ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὴς ἐμφανίσεις της. Παράλληλα δὲ σὰ μαθήτρια τῆς 5ης γυμνασίου, ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει καὶ στὸ σχολεῖον.

Ἀρεσε πολὺ. Τὸ σουζέ της ἀρχισε νὰ φωντάνη ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόν, κι' ἓνα ρεύμα θαυμαστῶν μικρῶν καὶ μεγάλων τὴν ἀκολουθοῦσε, ἐνῶ ἐπέβαλλε τὴν πρώτη προσωπικὴ της δημιουργίαν.

«Ἐλα βρε Κονδύλω μ' ἔλα ἔλα κι' ἔχω τετοία τρέλλα πὺν δὲ πως πάμε δὲ θ' ἀγγίσω ἀπ' τὴ γριά σου νὰ σε ζητήσω...»

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὴν προσέξῃ, τὰ ἀμέσως ἐπόμενα χρόνια, τὸ μουσικὸ θέατρο, ποὺ διψᾷ πάντα γιὰ νέα ταλάντα. Γιὰ πρώτη φορὰ τὴν παρουσίασε, σὰν «παιδί» θάωμ, στὸ «Ριάλτο», ὁ μουσικὸς θίασος Σταυρίδου — Οἰκονομίδου.

Δούκα, ὅπου εἶχε πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία, κατόπιν στὸ «Ἀκροπόλ», 5-ου ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της καὶ σὲ νούμερα. Φτασμένη τραγουδίστρια ἡ Μπέμπα Κυριακίδου μὲ ὀλοκληρωμένον ρεπερτοριο καὶ πολλὰ ξένα τραγούδια ἔκανε τὴν πρώτη της ἐξόρμησι στὸ ἐξωτερικόν, πρῶτα στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου γνώρισε πραγματικὸ θρίαμβον καὶ κατόπιν στὴν Αἴγυπτον.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἔνας εὐνοεστῆς ἐπιχειρηματίας, ὁ γνωστὸς Κυριάκος, εἶχε τὴν ἐμπνευσί νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὴν «Κομπάρσιτα», ἡ δὲ μὲ μιά ἐπίσης γνωστὴ τραγουδίστρια τῆς ἐποχῆς, τὴ Λωζὴ Σαμπουντζάκη. Ἐνῶς συναγωνισμὸς, δημιουργήσε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μιά καλλιτεχνικὴ «ἀρένα», μέσα στὴν ὁποία τὰ καλὰ ἁλυσταῖα λουδιῶν τῶν θαυμαστῶν, ποὺ εἶχαν χωριστὰ σὲ δύο ἀντίθετα στρατόπεδα, συναγωνίζονταν σὲ μέγεθος καὶ ὕψος.

Τότε, μὲ δυὸ νέα μεγάλα σουζέ της, τὸ περίφημον τραγούδι τοῦ Θεοφάνη «Ἄλα, πασά μου», ποὺ εἶχε ἀφίσει ἐποχὴ τὸ ἴδιον καλοκαίρι στὸ θέατρο «Βέμπο» καὶ ποὺ παρουσίασε μὲ μιά ἐντελῶς δική της ἑρμηνείαν ἡ Μπέμπα, καὶ μὲ τὴ θρυλικὴ «Κινέζικη νύχτα», ἀρχισε νὰ ἐπιβάλλεται σὰ βεντέττα πρώτης σειράς.

Τὸ μπρίκι καὶ τὸ σκέρτσο της, ἔγινε ἀφορμὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο νὰ τὴν προσέξῃ τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ ὁ κινηματογράφος. Ἐλαβε μέρος σὲ τέσσερις ταινίες, τὴς «Ἐρωτὸς μὲ δόξα», «Γέντιλ, λεφτά κι' ἀγάπη», «Ὁ Χρυσὸς καὶ ὁ τενεκές» καὶ «Ὁ γυναικάς». στὴν ὁποία, ἐκτὸς ἀπὸ

Ἡ Μπέμπα Κυριακίδου στὴν Ἀμερική, διαδύοντας τὸ «Θησαυρό», ποὺ τῆς κρατοῦσε συχνὰ συντροφιά.

τὸ τραγούδι, εἶχε καὶ τὸν πρῶτο ρόλον.

Τέλος, στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὸν τίτλον φτασμένης πιά βεντέττας τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της σὰ θιασάρχισιν, ἐπὶ κεφαλῇ προσωπικοῦ θιασού.

★

Πέρυσιν, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχὴ, ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική, μ' ἓνα ἐξαιρετικὸ συμβόλαιο.

Πῆγε πρῶτα στὸ Σικάγο, ὅπου σημείωσε ἐπιτυχίαν ἐπὶ ἑξὺ μῆνες συνεχῶς. Συμπλήρωσε τὸ ρεπερτόριό της μὲ πολλὰ ξένα, καθὼς καὶ ἐβραϊκά τραγούδια, ποὺ ἀρέσουν πολὺ ἐκεῖ. Ἐμαθε ἀκόμη τὸ περίφημον ἀμερικανικὸ τραγούδι «Μούνριδερ», ποὺ ἑρμήνευε μ' ἓνα ἐντε-

λὼς δικό της τρόπο, παίζοντας φουσαρμόνικα.

Οἱ Ἀμερικανοί, ξετρελλαμένοι μαζί της, ὅπως καὶ οἱ ὁμογενεῖς μας, τῆς «ἐκοψαν» τὸ ὄνομα, τὴν ἔλεγαν δηλαδὴ Μπέμπα Κίντσο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὸ προφέρουν εὐκολώτερα, ἐνῶ ἄλλοι, περισσότερο θερμαῖοι, τὴν εἶχαν βαφτίσει «μελαχροινὴ Μονρόε».

Ἐκεῖ, μίαν ἀπὸ τὴς μεγαλύτερας θαυμάστριάς της ἦταν ἡ γνωστὴ στὰς Ἀνν Σέρινταν, ποὺ τὴν παρουσίασε κατ' ἐπανάληψιν στὸ προσωπικὸ της πρόγραμμα τηλεοράσεως.

Μετὰ τὸ Σικάγο, πραγματοποιήσε ἐπίσης ἐπιτυχεῖς ἐμφανίσεις στὴ Νέα Υόρκη, στὴν Οὐάσιγκτον καὶ στὸ Νητρώι. Ἡ νοσταλγία ὁμῶς τῆς ὁραίας πατρίδας τὴν ἔφερε πάλι, πρὶν λίγες μέρες, κοντὰ μας.

Τὴν εἶδαμε ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταία βράδια, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα κέντρα τῆς Πλάκας, ὅπου μὲ τὸν ἀέρα ξένης τώρα βεντέττας, σημειώνει μίαν σπάνια ἐπιτυχία.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο βράδυ, ὁ κατασηματάρχης ποὺ τὴν ἄκουσε, ἔμεινε ἐμβρόντητος:

— Εὐὸ παιδί μου, τῆς εἶπε, ἔχεις πολὺ... «φινεσαριστή».

Καὶ τὰ γκαρσόνια, τρίβοντας τὰ χέρια τους ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, τῆς ἔλεγαν:

— Ἐδῶς ζωὴ στὸ μαγαζί μας!

— Τί σου ἔκανε, τῆ ρώτησε, περισσότερο ἐντύπωσι στὴν Ἀμερική;

— Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινού. Θυμάμαι τὸ βράδυ ποὺ τραγουδῶσα στὸ Σικάγο, γιὰ πρώτη φορὰ, ἓνα ἀμερικανικὸ τραγούδι, μὲ σήκωσαν κυριολεκτικὰ στὰ χέρια.

— Τί ἄλλο σ' ἀποσχολεῖ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Κυρίως μὲ ἀπασχολεῖ ἡ δουλειά μου καὶ πάντα πλάθω στὴ φαντασίαν μου σκέψεις καὶ ὄνειρα, μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχω κάτι τὸ καλλίτερον. Μ' ἀρέσει ὁμῶς καὶ νὰ σωφάρο. Τὴν Ἀμερική ἀπέκτησα τὸ διδόνος δίπλωμα ὁδηγοῦ.

— Φυσικὰ, καὶ ἄβουκα δολλάρια;

— Αὐτὸ ἐξυπακούεται! Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ ταξίδι μου αὐτὸ, μὲ ἔδωσε τὴ δυνατότητα ν' ἀποκτήσω καὶ δεύτερο ἰδιόκτητο σπιτί.

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Ἐχω πολὺ ἐνδιαφέροντα συμβόλαια γιὰ τὸν Καναδὰ καὶ ἓνα ἀμερικανικὸ κέντρο τῆς Νέας Υόρκης, τὸ «Λάτιν Κάρτερ». Θὰ ξαναφύγω, λοιπὸν, τὴν ἀνοιξί.

— Καὶ ἀργότερα;

— Ἀργότερα, τὸ ὄνειρό μου, δὲ πως κάθε κοπέλλα εἶναι νὰ παντρεῖται. Ἀλλὰ δὲ βιάζομαι, γιὰτὶ ἔχω τὰ μυαλά μου τετρακόσα.

— Ἐδῶ ἢ στὴν Ἀμερική;

— Στὸ Σικάγο εἶχα μίαν πολὺ ἐνδιαφέρουσα πρότασι. Ἐνα βράδυ, μὲ πλησίασε στὸ κέντρο ἓνας συμπαθέστατος νέος, πολὺ πλούσιος καὶ μοῦ εἶπε: «Θέλετε νὰ γίνετε, γυναικά μου; Κερδίζω πολλὰ λεφτά, μόνο ποὺ τὸ ἐπάγγελμά μου εἶναι μακάβριο. Εἶμαι ἐργολάβος κηδεύων».

— Φαντάζομαι τὴν ἀπογοήτευσιν, ποὺ θὰ πῆρες;

— Ὅπως ἀκριβῶς τὸ λέτε! Γι' αὐτὸ ἀπέριψα, ἀσύντητλη, τὴν πρότασί του.

Θὰ τελειώσω μὲ δυὸ πικάντικα περιστατικά, ποὺ διατηρεῖ πάντα τὴν μνήμη της ἡ μπριόζα βεντέττα.

Ὅταν ἄκουσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν «Κινέζικη νύχτα» στὸ ραδιόφωνο, ἀπὸ ξένο σταθμό, τῆς μπῆκε στὸ μυαλὸ νὰ μάθῃ ὅπως ὁποιεσδήποτε τὸ τραγούδι αὐτὸ.

Πῆρε τὸ θάρρος καὶ πῆγε στὴν ἐδῶ πρεσβεΐα τῆς Κίνας μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τῆς βροῦν τὸ τραγούδι.

Ὁ δίσκος ὑπῆρχε, ἀλλὰ μὲ στίχους κινέζικους. Παρακάλεσε τότε ἓνα γραμματέα νὰ τῆς γράψῃ τὰ λόγια μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες. Ἡ ἐπιθυμία της ἔγινε κι' ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, λανθάρισε τὸ μεγαλύτερο σουζέ της, παρουσία ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβεΐας, ποὺ εἰχε καλέσει στὸ κέντρο της.

Ἐπὶ κεφαλῇ, φυσικὰ, ὁ πρέσβης ποὺ τὴν καλεσε, λίγο ἀργότερα, στὸ τραπέζι του, ψιθυρίζοντας μερικὰ κινέζικα, ποὺ δὲν ἦσαν παρὰ μίαν μεγάλη ἐκδήλωσιν θαυμασμοῦ.

Τὸ πρῶτο βράδυ, ἔξ ἁλλου, ποὺ ἔκανε τὴν ἐπανεμφάνισιν της στὴν Πλάκα, ἓνας ἐνθουσιώδης Ἀθηναῖος, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν ἑρμηνείαν, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι του, πλησίασε στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν ἡ μητέρα της, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τῆς φώναξε δυνατὰ:

— Σὰς μακαρίζω γιὰ τὴν κόρη σας!...

Ἀποσημώσαμε ὁμῶς ν' ἀναφέρωμε ὅτι ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ τὸ ὑπερποικεάνειο «Βασίλισσα Φρειδερίκη», ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ φορὰ μίαν μεγάλη κρουαζιέρα, ἔζησε μερικὰ ἐκπληκτικὰ, ἀνάμεσα στοὺς μεγιστάνες τοῦ πλοῦτος.

Ἡ μπριόζα Ἑλληνίδα βεντέττα ἔδωσε ἓνα τόνο χαρούμενον σ' ἄλτὴν κρουαζιέρα, μὲ τὰ ξένα τραγούδια της, ποὺ ἐνθουσίασαν μεγάλους καὶ μικρούς.

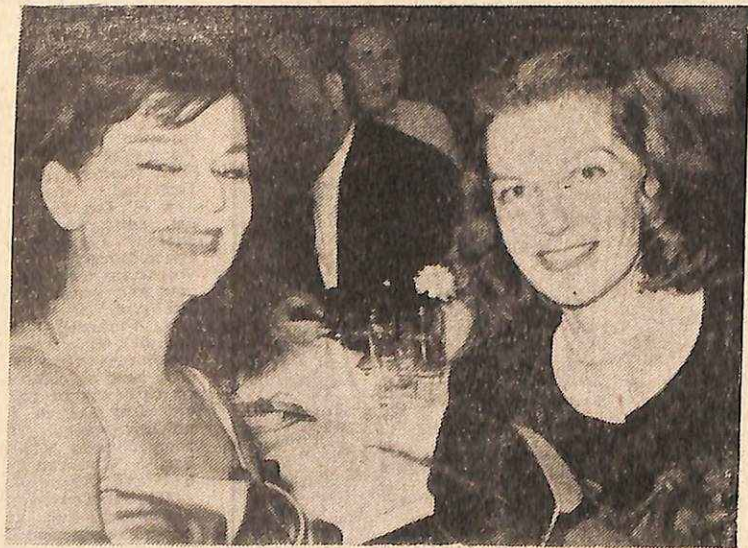
Ἐλαβε ἐπίσης μέρος σὲ χορευτικούς διαγωνισμούς, ποὺ ἔγιναν στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ πλοίου καὶ βραβεύτηκε, μὲ ἀναμνηστικὰ κύπελλα, γιὰ τὸ «τσά - τσά» καὶ τὸ «του-τάστ».

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

✻

Ἡ ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙ

Στὴ Δανία, ὅπου ἡ θέλεια νὰ γίνῃ ἀρχιτέκτων, οφείλει νὰ κἀνῃ ἐπὶ ἓνα χρόνον πρακτικὴ ἐξάσκηση. Μία ὁμορφὴ κοπέλλα λοιπὸν, ἡ Μπριγκίτ Ζαχὸ, ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ τὴν ἐξάσκησιν αὐτή... ὡς χτίστῃς. Εἶναι, βέβαια, σκληρὴ δουλειὰ τὸ χτίσιμο, γιὰ μίαν γυναῖκα. Ἀλλ' ἡ Μπριγκίτ κατὰφερε περίφημα καὶ πῆρε συγχαρητήρια ἀπ' τοὺς ἐργολάβους, ποὺ τὴ χρησιμοποιοῦσαν σὰν γιστιὰ τους. Μετὰ τὴ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας, γυρίζει στὸ σπιτί της καὶ μελετᾷ. Ἐλπίζει δὲ ὅτι, σὲ δυὸ χρόνια, θὰ ἔχῃ πάρει τὸ πτυχίον τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Ἡ Μπέμπα Κίντσο (Κυριακίδου) σὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ στιγμιότυπο μὲ τὴ μεγάλη της θαυμαστρία Ἀνν Σέρινταν.

Ὁ αἰόλι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΓΙΟΥΡΑΣ (Γ. ΧΡΩΜΑΤΙΔΗΣ)

Ἐνας Ἑλληνορώσος καλλιτέχνης

ΣΤΗ Γιουγκοσλαβία ὑπάρχουν 12 ὄπερες, ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα μόνο μιά. Πῶς θέλετε, λοιπὸν, νὰ ὑπάρχῃ χορὸς στὸν τόπο μας;

Μ' αὐτὴ τὴν τόσο θλιθερὴ διαπίστωσιν ἀρχισε τὴ συνέντευξί του ὁ Ἑλληνορώσος χορευτὴς Γιούργος Χρωματίδης, ποὺ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμον Γιούρας, εἶναι γνωστὸς τόσο στὴν Ἀθήνα, ὅσο καὶ στὴς ἑυρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, στὸ Παρίσι, τὸ Βερολίνο, τὴ Ρώμη, τὴ Βιέννη, τὴ Λωζάννη, καὶ ἀκόμη στὴ Βιρτὺτ, τὴ Δαρμασκὸ, τὴν Τεχεράνη, τὴ Βαγδάτη.

Μόλις εἶχε ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν τελευταία «τουρνέ» του στὴ Βελγία καὶ τὸν συναντήσαμε σὲ μίαν σχολὴ χοροῦ, ὅπου, λουσμένοι στὸν ἰδρώτα, γυμναζόταν σὲ διάφορα χορευτικὰ ἀνσάμπλ.

Ἦταν μίαν μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ κουβέντα, μίαν καὶ ὁ Γιούρας, τοὺς ἐντεκάμιον μῆνες στοὺς δώδεκα, χορεύει στὸ ἐξωτερικόν κι' ἔτσι δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὸν συναντήσῃ κανεὶς.

Ὁ Γιούρας, ὅπως τονίσαιμε στὴν ἀρχή, εἶναι Ἑλληνας ἀπὸ τὴ Ρωσία. Σὲ μίαν μικρὴ πόλιν τοῦ Καυκάσου, τὸ Κιχλαβότκ, εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ μεγάλωσε μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ πέρασε τὰ πρῶτα χρόνια του, πότε γυρνώντας σὲ χωράφια τῆς ρωσικῆς γῆς, πότε τρέχοντας μὲ τὴς προίκες σὲ λιβάδια καὶ πότε χαζεύοντας σὲ λαϊκὰ πανηγύρια, ὅπου εἶδαν καὶ ἑπαιρναν οἱ μπαλοναίκες κι' ὅπου οἱ χωρικοὶ ἐφεύρανται μὲ τοὺς λαϊκοὺς χορούς.

Ὅσοι ποὺ συμπληρώσῃ τὰ πρῶτα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς του (τώρα εἶναι 36 χρόνων) εἶχε καὶ ὁ Γιούρας, ὅταν ἔγινε χορευτὴς ἐπὶ τοῦ δασκάλου του, ποὺ εἶχε ὀνόματι Γιούρας, ὅταν ἀρχίσῃ κανεὶς — καὶ συνήθως ἀρχίζει ἀπὸ μικρὸ παιδί —

Ἡ ἐρώτησι ἦταν ἀπλὴ καὶ βασισμένη στὴν πολυετὴ πείρα του. — Πῶς βλέπετε τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα;

Χαμογέλασε καὶ ρώτησε μὲ τὴ σειρά του:

— Στὴ Γιουγκοσλαβία ὑπάρχουν 12 ὄπερες, ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα μόνο μιά... Πῶς θέλετε, λοιπὸν, νὰ ὑπάρχῃ χορὸς στὸν τόπο μας;

Ἐξέθεσε ἀπλὰ τὴ γνώμη του, ποὺ εἶναι πραγματικὰ σωστὴ, γιὰτὶ βασίζεται στὴ λογικὴ καὶ στὴν πείρα:

— Ὁ χορὸς δὲν εἶναι μόνο ζήτημα ταλέντου. Εἶναι κυρίως ζήτημα σπουδῆς καὶ ἀσκήσεως. Ὅταν ἀρχίσῃ κανεὶς — καὶ συνήθως ἀρχίζει ἀπὸ μικρὸ παιδί —

Αὐτὴ ἡ χορευτικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ παιδιοῦ, δὲ διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν πολιτῶν τοῦ Κοχλαβότκ. Τὸν πρόσεξαν, τὸν καμάρωναν, καὶ κατόπιν τὸν προξέφευαν σὲ ἐπαγγελματικὰ λαϊκὰ χορευτικὰ συγκροτήματα τῆς περιοχῆς.

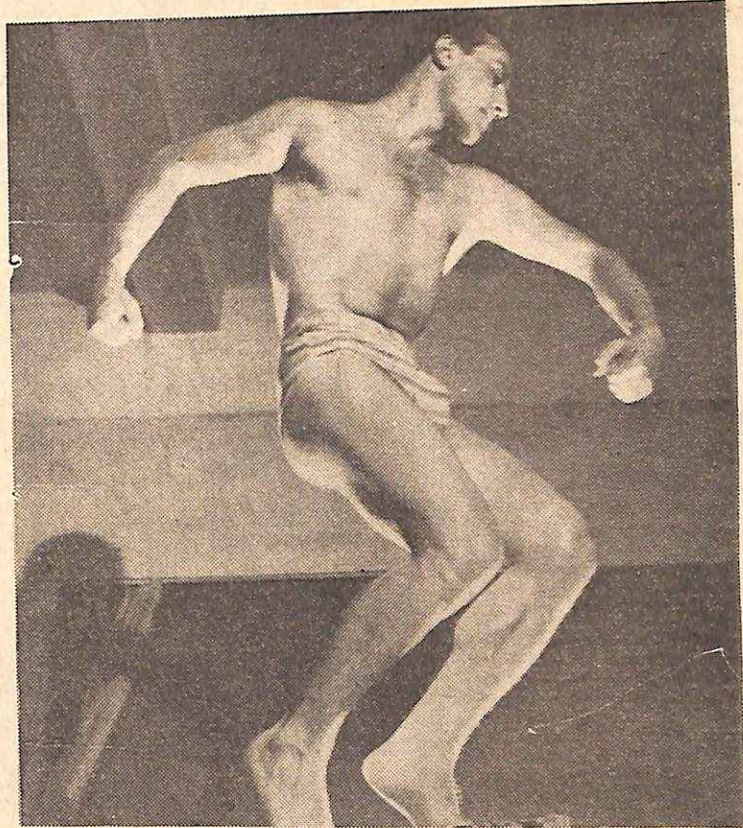
Τὴν ἐποχὴ ὁμῶς, ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ κἀνῃ τὸ ἐπαγγελματικὸ ντεμποῦτο του σ' ἓναν τέτοιο ὀμιλόν, ἦρθε ἡ θύελλα.

Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, θέλοντας νὰ πληρῇ τὸ καθὑστάς τῆς 4ης Αυγούστου, ποὺ κρατοῦσε τότε τὴν ἐξουσίαν στὴν Ἑλλάδα, ἐπαπατήρισε μὲ τὸ ζόρι κάμποσες χιλιάδες Ἑλλήνων τῆς Ρωσίας.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, ποὺ ἦρθαν στὴν Ἑλλάδα, βρέθηκε καὶ ὁ μικρὸς Γιούρας μὲ τὴν μητέρα του, ἀναγκαστικὸς κι' ἀνίδεος πρόσφυγας, ποὺ γνώριζε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ γῆ τῶν πατέρων του, τὴν Ἀθήνα. Ἦταν 12 χρόνων.

★

Μίαν καὶ τὸ χορευτικὸ ντεμποῦ-

Ὁ Ἑλληνορώσος χορευτὴς Γιούρας (Χρωματίδης).

εἶναι γεμάτος ὄνειρα καὶ φιλοδοξίες. Φυσικὰ, μέσα σὲ ὄνειρα αὐτὰ, ὑπάρχει κάποια δόσις ὑπερβολῆς, κι' οἱ νεαροὶ καὶ οἱ νεαρές ὑποψήφιες χορεύτριες καὶ χορευτές, φαντάζονται πῶς ὁ δρόμος τους εἶναι στρωμένος μὲ ἀνθὶ καὶ πῶς ὁλος ὁ κόσμος εἶναι δικὸς τους.

Ἰσως νάταν ἔτσι, ἂν... — Ἀν;

Ὁ συνομιλητὴς μας ἀναψε τὸ τσιγάρο του καὶ συνέχισε:

— Τὸ πράγμα δὲν εἶναι τόσο ἀπλό, εἶπε. Σὰς βεβαιῶνω, ὅτι ἡ πείρα μου μὲ δίδαξε, ὅτι, γιὰ νὰ πᾶν κανεὶς μπροστὰ, δὲν ἀρκοῦν τὰ ὄνειρα. Χρειαζόταν μερικὲς προϋποθέσεις. Ὅπως ὁ καλὸς ἀθλητὴς χρειάζεται σπῖδο γιὰ νὰ δείξῃ τὴς δυνατότητές του, τὸ ἴδιο κι' ὁ χορευτὴς χρειάζεται πιστά. Πόσες «πίστες» ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα; Πόσα ἰδρύματα χοροῦ; Καὶ πόσοι χοροὶ σ' αὐτὰ; Ἀς μὴ γελοιάσωμε. Στὴν

Ἑλλάδα παρουσιάζεται ἀπὸ πλευρὰς χοροῦ ἡ μεγαλύτερη ἀντινομία, ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλη τὴ γῆ. Διαθέτουμε τὸ καλύτερο ἐμφυχο χορευτικὸ ὕλικόν τοῦ κόσμου, χιλιάδες νῆα ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ ἀγαποῦν τὸ χορὸ, ποὺ ἔχουν τὴν ποιησὶ τῆς κινήσεως στὸ αἷμα τους. Παράλληλα ὁμῶς δὲν ἔχουμε ἰδρύματα χοροῦ, ἰδιωτικὰ ἢ δημόσια, ὅπερες, θέατρα καὶ ἄλλα χορευτικὰ «στέκια».

Τί θὰ κἀνῃ, λοιπὸν, τὸ ἐμφυχο χορευτικὸ ὕλικόν μας; Ποῦ θὰ «δείξῃ» τὴς ἱκανότητές του; Πῶς θὰ μεταβῇ σὲ πράξι τὰ ὄνειρά του; Χορεύοντας σὲ κοσμικὰ κέντρα τσάρλεστον γιὰ τοὺς μπλαζέ τῆς νύχτας;

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θλιθερῆς διαπίστωσης, δὲν ἀργεῖ νὰ φανῇ. Τὰ ὄνειρα τῶν νεαρῶν χορευτῶν φυλλοροοῦν, πρὶν ἀκόμη ροδιστὴν ἡ αὐγὴ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀλλάζουν ἐπάγγελμα. Καὶ μερικοὶ, ὅσοι ἔχουν κοῦρσγιον, ξεκινοῦν γιὰ τὰ ξένα. Πολλοὶ εὐδοκίμοι στὸ ἐξωτερικόν καὶ γίνονται διάσημοι, δίδως ἡ Ἑλλάδα νὰ τὸ πάρῃ μισῶδιά, ὅπως ἡ Βέρα Ἐλνιν, ὁ Τάσος Ἀζιόγης, ὁ Λευτέρης Θεοχάρης, ὁ Ἀλέκος Μπάλας, ὁ Ντῆρος ἡ Κάλ, ἡ μικρούλα Τσιπανά. Ἀλλὰ ὁ χορὸς στὴν Ἑλλάδα μένει στὰς σκιὰς κι' ὑποαπαικτικός. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἡ διαπίστωσις τοῦ Γιούρα, τοῦ Ἑλληνορώσου χορευτοῦ, ποὺ εἶναι γνωστὸς στὸ ἐξωτερικόν κι' ἀγνωστὸς στὸν τόπο μας, εἶναι πικρὴ. Θὰ μποροῦσαν οἱ ἀρμόδιοι νὰ τὴν ἀκούσουν, ἄραγε, καὶ νὰ φροντίσουν νὰ διορθωθῇ τὸ κακό;

★

Τελειώνουμε μὲ δυὸ ἀκόμη πληροφορίες γιὰ τὸ Γιούρα:

★ Οἱ ὠριότερες χορευτικὲς ἀναμνήσεις ποὺ βρίσκονται στὴν Ἑλλάδα. Ἡ πρώτη σὲ μίαν σχολὴν κι' ἡ δεύτερη στὴν Αἴμνη τῆς Βουλγαγμένης. Χόρευε ἐκεῖ τὸν «Πειρατή» κι' ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινού, ποὺ τὸν καταχειροκρότησε, χαραχθεῖ βαθύς στὴ μνήμη του καὶ στὴν καρδιά του.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

— Ποῦ ὁ καιὸς ἐκεῖνος, ποὺ μὲ κρατοῦσε σφιγτὰ στὴν ἀγκαλιά σου, ὅταν καθόμασσε σ' αὐτὸ τὸ παγκάκι.

— Δέ θέλω να γράψωμε τ' όνομά του, γιατί δεν τό ξέρω... τού είπε ό Μπλάκ.

στά γιατροσόφια, που τά ξέρουν κι' οί πρακτικοί; Όχι, φίλε μου! — Κι' όμως, αυτά χρειάζονται...

— Ναί, δέ σου λέω, αλλά εγώ έφτιασα μόνος μου ένα φάρμακο θαυματουργό!

— Πώς τό λένε;

— Αυτό είναι τό μυστικό μου!

— Καλά, κράτα τό μυστικό σου, μή πές μου τουλάχιστον τί θεραπεία;

— Τά πάντα, από κρυολόγημα μέχρι στομάχι, πείσι, χολή, πέτρες, νεφρά...

— Στάσου, φίλε μου, γιατί ζαλίστηκες! Έχεις ένα τέτοιο γιατρικό στό χέρι σου και δεν τό διαλαλεις σ' όλο τόν κόσμο;

— Σπούδασα τέσσερα χρόνια στην πρωτεύουσα, έδόξε ο πατέρας μου την προίκα της σδεληφής μου... άς πανε κι' άλλοι στό Πανεπιστήμιο, να μάθουν πώς γιατρούνται οί άνθρωποι...

— Ο δάσκαλος σηκώθηκε να φύγει.

— Δώρον άδωρον είναι αυτό που μου λες, κύριε Μπλάκ. Έσύ δέ φανερώνεις τό μυστικό σου. Κανείς άλλος δεν τό ξέρει... Τότε κράτησέ τό και πόρτο μαζί σου στό τάφο...

— Στάσου, λοιπόν... Μή θυμάνης, τ' όνομά του τό ξέρει ο γιατρός εδώ. Γιατί, πώς θά τό δώση, χωρίς συνταγή; Έξερεις, είναι πολύ δραστικό; Κάι φοβάμαι...

— Κάι τό δίνει συχνά ο γιατρός;

— Σχεδόν πάντοτε, αφού σου λέω, ότι είναι γιά όλες τις αρρώστιες. Τώρα τρέχουν όλοι στό γιατρό, γιά να τους δώση αυτή τη συνταγή.

— Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ο δάσκαλος πήγε στό φαρμακείο του φίλου του. Από μακριά κίχλας, είδε τόσο κόσμο, που φοβήθηκε μήπως είχε συμβεί κανένα δυστύχημα. Όσο όμως πλησίαζε, τόσο έβλεπε καθαρότερα, ότι όλος αυτός ό κόσμος, που έκανε ουρά, κρατούσε μιά... συνταγή στό χέρι.

— Ο Μπλάκ ήταν στις δόξες του. Μόλις είδε τό φίλο του, τού-

Τò θαυματουργò ΦΑΡΜΑΚΟ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

κλείσε με σημασία τό μάτι και τού είπε να καθήση στη μοναδική καρέκλα του φαρμακείου.

Μιά καμαρούλα όχι μεγαλύτερη από δύο τετραγωνικά μέτρα, αυτό ήταν όλο κι' όλο τό φαρμακείο του χωριού. Στά ράφια, σειρά τά μπουκάλια, άλλα μικρά, κι' άλλα μεγάλα, και από κάτω από τά ράφια, διάφορα συρτάρια γιά τά βουτιάκια και τις ασπιρίνες. Όλα τά μπουκάλια είχαν έτικέτες με τ' όνομα του γιατρικού, που περιείχαν. Στο μπροστινό όμως ράφι, όπου βρισκόταν τό μπουκάλι με τό θαυματουργό κίτρινο υγρό, δεν υπήρχε έτικέτα. Αυτό ήταν άνω-νωμο. Κι' όμως, κάθε φορά, που έδινε ο πελάτης στό φαρμακοποιό τη συνταγή του γιατρού, αυτός τη διάβαζε με προσοχή κι' έπειτα με ευλάβεια, μέ... κατάνυξι σχεδόν, έδινε στόν άρρωστο λίγο, ελάχιστο από τό κίτρινο υγρό σ' ένα μπουκαλάκι.

Ο δάσκαλος πήρε μιά συνταγή, με την έλπίδα να μπορέση ν' ανακαλύψη τ' όνομα του θαυματουργού φαρμάκου. "Αδικος κόσμος!" Ήταν τόσο κακογραμμένη, που δέ μπόρεσε να ξεδιαλύνη ούτε ένα γράμμα.

— Μά τ'ι γράψιμο είναι αυτό; ρώτησε τόν Μπλάκ. "Ετσι γράφει πάντα αυτός ο γιατρός;

— Η αλήθεια είναι, άποκρίθηκε έκείνος μετρίοφωνα, ότι δέ διαβάζονται οί συνταγές των γιατρών από κάθε άνιδο. Ειδικά αυτό τ' όνομα του φαρμάκου τό γράφει ο πονητός τόσο άκατανόητα, που μόνο εγώ μπορώ να τό... άποκρυπτογραφήσω.

Σέ λίγες ήμέρες, αναγκάστηκε ο Μπλάκ να πάρη βοήθεια. Ήταν πιά άδύνατον να τά βγάλη πέρα μόνος του.

Ο Κίγκ, ο βοηθός, ένα νέο παιδί, που μόλις είχε τελειώσει τό Πανεπιστήμιο στην πρωτεύουσα, δέχθηκε μ' ευγνωμοσύνη αυτή τη θέση, όχι τόσο γιά να κερδίη χρήματα, όσο γιά να κάνει πρακτική εξάσκηση.

Πήγε στό φαρμακείο, τό περιεργάστηκε και διάβασε μ' εύθυνην έιδίση όλες τις έτικέτες, που ήταν κολλημένες στό μπουκάλια. Με άφάνταστη χαρά του έκανε τη διαπίστωση, ότι οί γνώσεις του στη φαρμακολογία ήταν υπεραρκετές και ότι γι' αυτόν τά όνόματα δεν ήταν άπλες λέξεις άγνωστες, αλλά κάθε μιά άνταποκρινόταν σέ ώρισμένο σκοπό και σέ ώρισμένη ασθένεια.

Ξαφνικά, τό μάτι του έπεσε στό κίτρινο υγρό. Κύτταξε γύρω-γύρω να βρή την έτικέτα, σίγουρος, ότι κάπου είχε πέσει.

Στό τέλος, είπε στό Μπλάκ: — Πέστε μου τί περιέχει αυτό τό μπουκάλι, γιά να τό κολλήσω μιά καινούργια έτικέτα.

— Μπορείς να κρατήσης ένα μυστικό; άποκρίθηκε ο φαρμακοποιός.

— Κάι βέβαια, αλλά πείτε μου πρώτα πώς τό λένε αυτό τό γιατρικό;

— Μά άκριβώς αυτό είναι τό μυστικό.

— Δέ θέλετε να τού γράψωμε τ' όνομα; Είναι εύρεσιτεχνία δική σας; Άλλά τότε πώς θά διαδοθή;

— Δέ θέλω να γράψωμε τ' όνομα, γιατί δεν τό ξέρω.

— Όχι δα! Ό' άστείευσε, βέβαια.

— Κάι όμως, φίλε μου, αυτό είναι αλήθεια. Μιά μεγάλη προσότης απ' αυτό τό άνωνωμο φάρμακο, βρέθηκε στην άποθήκη του προκατόχου μου. Έγώ ληψήκα να τό πετάξω κι' άρχισα να τό δίνω στους πελάτες.

— Γιά ποιές αρρώστιες; — Σχεδόν γιά όλες! Κάι φαίνεται, ότι δεν κάνει κακό.

— Καλά, κι' άν φέρη τό άντίθετο άποτέλεσμα απ' ό,τι χρειάζεται, τί θά κάνετε;

— Αυτό δέ γίνεται, γιατί διέδωσα, ότι είναι πολύ δραστικό και να παίρνουν ελαχίστη δόση. Πάντως τό φάρμακο έγινε πασίγνωστο και τώρα κάνουν ουρά γιά να τό αγοράσουν.

— Κι' άμα τελειώση τό άποθεμα;

— Ξέρω κι' εγώ; Κάτι θά βρώ, γιά να μή χαθή ή έμπιστοσύνη τού κόσμου.

— Τέλος πάντων, πώς θά τό δίνω αυτό τό γιατρικό; Με συνταγή ή χωρίς;

— Πάντα με συνταγή.

— Όποτε ξέρει ο γιατρός τ' όνομά του;

— Όχι. παιδί μου, δεν τό ξέρει ούτε έκείνος, ούτε εγώ. Θα τό δίνης, όταν δε... βγάλης τά γράμματα του γιατρού και να είσαι σίγουρος, ότι ο πελάτης θά... σ' ευγνωμοσύνη.

Ο Κίγκ κύτταξε τη νταμιζάνα με τό κίτρινο υγρό με δυσπιστη ματιά.

— Τό δοκιμάσατε ποτέ; ρώτησε τό Μπλάκ.

— Όχι, δεν είχα την περιέργεια...

Ο βοηθός έβαλε λίγο σ' ένα ποτηράκι και τό δοκίμασε.

Ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε τό πρόσωπό του:

— Περίφημο! είπε κατενθουσιασμένος. Τό κίτρινο υγρό είναι άπλόστα ένα έξαιρετό παλιό κρασί!

Μ. ΜΠΡΕΣΤ

ΕΠΙΑΣΕ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ... ΤΡΙΑ ΒΟΥΒΑΛΙΑ

Ένας Αυστραλός φαρμάς είχε ρίξει σ' ένα ποτάμι της περιοχής του Ντάρβιν τά δίχτυα του γιά σολωμούς και πέτροφρες. Αντί γιά ψάρια όμως, έπιασε μ' αυτά... τρία τεράστια άγριοβουβάλια, βάρους περίπου 1 τόννου τό καθένα. Όταν τάβγαλε απ' τά δίχτυα, ήταν νεκρά.

Νά πώς έγιναν τά πράγματα, κατά πάσαν πιθανότητα: Ένα βουβάλι πήγε να πih νερό στό ποτάμι και μπλέχτηκε στό δίχτυα. Έξαγριώθηκε τότε και βγήκε απ' τό νερό, τραβώντας πιά δίχτυα μαζί του. Γύρισε στό κοπάδι του, κι' εκεί τά δίχτυα πιάσανε άλλα δύο βουβάλια. Τά τρία ζώα προσπάθησαν τού κάκου να έλευθερωθούν, με άποτέλεσμα να σκαλώσουν ακόμα πιο άσχημα, τόσο που δέ μπορούσαν πιά να κινηθούν και ψάφθηκαν από άσπια. Έτσι, τά βρήκε ο φαρμάς, 20 χιλιόμετρα μακριά απ' τό ποτάμι.

Σ' ΑΥΤΑ τά ερωτηματικά, που άπασχολούν πολλές μητέρες, άπαντάμε μ' ένα άρθρο, που σάς διδάσκει την Ισορροπία και στις έκδηλώσεις σας στό παιδί. Την Ισορροπία έκείνη, που έπιτρέπει στό παιδί να μεγαλώσουν κανονικά, συνδεδεμένα με την οίκογένεια, αλλά και με μιά δική τους προσωπικότητα και άυτονομία. Πρέπει να ξέρετε ότι τά παιδιά έπιθυμούν να τ' αγαπάμε, αλλά όχι να τά πνίγουμε στις τρυφερότητες.

Πρέπει, λοιπόν, να φιλάμε τά παιδιά; Λίγο, πολύ ή καθόλου; Αυτή ή έρώτηση μπορεί και να φανή παράξενη. Τά παιδιά τ' αγαπάμε και νιώθουμε μιά μεγάλη ευχαρίστηση να τά φιλάμε, αυτό είναι όλο. Και τά φιλάμε κάθε φορά που νιώθουμε την έπιθυμία κι' έκείνα χαίρονται γιά την αγάπη και την τρυφερότητα που τούς προσφέρουμε.

ΜΗ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ «ΣΙΣΣΥ»

Όσον άφορά έμένα, νιώθω ακόμη καρφωμένο πάνω μου τό αυστηρό βλέμα μιάς νεαρής Αμερικανίδας κυρίας, τη μέρα που φίλησα μπροστά της, ίσως κάπως παράφορα, τό γυιό μου, που ήταν δύο χρόνων.

— Μην τό κάνετε ένα «Σίσσυ», μου είπε.

Ο όρισμός «Σίσσυ» δέ μεταφράζεται. «Σίσσυ» είναι ένας άντρας, που δέ γίνεται ποτέ άντρας, ένας άτολμος, δειλός, χωρίς προσωπικότητα, που μένει πάντα προσκολλημένος στις φούστες της μαμάς του.

Είναι, λοιπόν, κακό ν' αγαπάμε πολύ τά παιδιά μας; Όχι βέβαια! Μπορεί όμως να συμβή να τ' αγαπάμε άσχημα, με πολύ εγωισμό και να τούς προσφέρουμε — γιά να προενηθούμε ευχαρίστηση στον έαυτό μας — πράγματα γιά τά όποια δέ νιώθουν ούτε ανάγκη, ούτε έπιθυμία. Και άνάμεσα σ' αυτά τά πράγματα είναι και τά φιλά.

Γύρω απ' αυτό τό θέμα, άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΙΛΑΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ;

Λίγο; Πολύ; Με παραφορά; "Η δέ πρέπει να τά φιλάμε καθόλου;

Θυμία ν' άπομονωθή.

»Οί γονείς από τη δική τους άποψη δέν καταλαβαίνουν τις άντιδράσεις τού παιδιού και ύποφέρουν, έρχονται σέ σύγκρουση μαζί του και καταλήγουν να νιώθουν ένοχοι, έξ αιτίας τού εγωισμού τους.

»Ολ' αυτά — έξακολουθεί ο έπισημόν — δημιουργούν άνθυγιεινές ταραχές και άνησυχίες.

»Όπωςδήποτε, τά παιδιά, νιώθουν γιά τούς γονείς τους — όταν είναι υπερβολικά έκδηλωτικοί — ένα παράξενο αίσθημα, που είναι μίγμα αγάπης και μίσους και που όλαππει την ψυχική τους Ισορροπία.

Πώς, λοιπόν, να προσανατολιστή κανείς άνάμεσα σ' αυτές τις δύο γνώμες, που είναι έξ ίσου σοβαρές, άλλ έντελώς άντίθετες;

Φαίνεται δύσκολο, αλλά είναι άρεκατά άπλό.

Οί δύο γιατροί των όποιών άναφέραμε τις γνώμες, δέν αναφέρουν στην ίδια ηλικία των παιδιών. Έκείνο που συχνά οί γονείς παραβλέπουμε ή δέν ένωσουμε να αντιληφθούμε είναι ότι τά παιδιά μας ως τόν δωδέκατο χρόνο της ηλικίας τους, ύφίστανται τεράστιες αλλαγές, στην περίοδο που θα ακολουθήσει.

Μετά τά έξη χρόνια, τά φιλά και τά χόδια δέν είναι πιά απαραίτητα.

Η μητέρα που θα γεμίση φιλία, χάδια και τρυφερά λόγια τό παιδί, που έπρεσε και χτύπησε, εύνοεί σ' αυτό την τάση που έχουν πολλά παιδιά να μένουν «μικρά». Τό παιδί μπορεί να έξακολουθήσει να κλαίη, όχι έπειδή πονά ακόμα, αλλά γιά να κερδίση κι' άλλα φιλία.

Ναί, τά πιά μικρά παιδιά έξουν ανάγκη από χάδια, δέν τό χορταίνουν ποτέ όσα και να τούς δώσουμε και ο δεσμός, που έχουν με τη μητέρα τους είναι ακόμη Έ.

Αντίθετα νιώθει να πνίγεται, νιώθει την ανάγκη ν' άποφύγη τούς γονείς του και τ'αυτόχρονης την έπι-

Τά μικρά παιδί έχει ανάγκη από τη μητρική στοργή.

ΤΑ ΧΑΔΙΑ ΣΤΑ ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ

Ναί, τά πιά μικρά παιδιά έξουν ανάγκη από χάδια, δέν τό χορταίνουν ποτέ όσα και να τούς δώσουμε και ο δεσμός, που έχουν με τη μητέρα τους είναι ακόμη Έ.

Αντίθετα νιώθει να πνίγεται, νιώθει την ανάγκη ν' άποφύγη τούς γονείς του και τ'αυτόχρονης την έπι-

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

Όταν άποφάσισα να κάνω μιά έρευνα, που βασίστηκε στη γνώμη δύο σοβαρών και άξιόπιστων ειδικών.

κι' άλλες τρυφερότητες. Όταν όμως τό παιδί πλησιάζη πιά πρòς την έφηβεία, οί τρυφερότητες θά πρέπει να λείψουν. Στην περίοδο, που προηγείται άπό την έφηβεία, οί γονείς πρέπει να φροντίσουν να «άποκόψουν» τό παιδί από τις τρυφερότητες.

Μ' αυτό, δέν θέλω να πώ, ότι οί γονείς δέν πρέπει να φιλούν τό παιδί τους. Θα ήταν παράλογο! Είναι, όμως, άπαραδέκτο γιά ένα παιδί δώδεκα χρόνων να πηγαίνη άκόμα τό πρωί στό κρεβάτι των γονέων του, ζητώντας τρυφερότητες, ή γιά μιά κοπελλάτσα της ίδιας ηλικίας να άνεβαίνει άκόμα στό γόνατα τού μπαμπά της.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ «ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ»

Μην φαντάζεστε ότι πρόκειται γιά περιπτώσεις σποραδικές και σπάνιες. Τέτοια παιδιά μπορεί να συναντήση κανείς πολλά στην καθημερινή ζωή και πολλά απ' αυτά είναι έκείνα, που οδηγούνται στους ψυχολογικούς έξετασεις.

Ένα παιδί, που στό δεκατρία του χρόνια ξέρει ότι φτάνει να πηδήση στό λαϊμό της μαμάς, που είναι άδύνατο και τό λατρεύει, γιά να την πείση να τού συγχωρήση κάθε άταξία του, κάθε άνυπακοή του, κάθε ψέμα του, έπωφελείται από αυτήν την άδυναμία της, την έκμεταλλεύεται.

Νά μιά κατάστασι άνάμνηση, άπαράδεκτη. Στην ηλικία του θα έπρεπε να δείχνη την αγάπη του πρòς τη μητέρα με τόπο διαφορετικό, δοηθώντας την στό σπίτι, πηγαίνοντας να κάνει μερικά ψώνια, δείχνοντας ύπακοή.

Τις πιά πολλές φορές όμως είναι ή ίδια ή μητέρα υπεύθυνη γιά τόν κακό χαρακτήρα, που άποκτά τό παιδί, γιάτί έκείνη έχει ένοθάρρυνει τόν εγωισμό του και έξακολουθεί να ένοθάρρυνη με τη στάση της τις κακές έξεις του.

Ακριβώς, όπως συνέβησαν τά

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το μυστήριο των «δόσεων υγείας»

Οι κάτοικοι τους παρουσιάζουν ανασία

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στον πλανήτη μας περιοχές, που μπορούν να θεωρηθούν σαν οάσεις υγείας ή τουλάχιστον ως παρέχουσες ανασία απέναντι ώρισμένων ασθενειών. Καί κατά τον ίδιο τρόπο, διάφορες εθνοτικές παρουσιάζουν ανασία απέναντι αυτής ή εκείνης της ασθένειας. Η τερηδών των δοντιών π. χ. είναι σπάνια μεταξύ των λαών με έντονο χρωματισμό (νεγρική, ερυθροδερμική κλπ.), ο καρκίνος δεν εύδοκιμεί στην Ίνδία, οι νεύροι είναι εξαιρετικά εύπροςθλητοι από τη φυματίωση, αλλά σπανιότητα προσβάλλονται από τραχώματα. Οι νεώτερες έρευνες, εξ άλλου, απέδειξαν, ότι η θνησιμότητα από καρκίνο είναι πιο μεγάλη μεταξύ των βορείων λαών και εκείνων, που ζουν σε αλπιείους περιοχές.

Στη Βραζιλία υπάρχει μία περιοχή, όπου ο καρκίνος είναι τελείως άγνωστος, όπως απέδειξαν οι έρευνες που έγιναν επί 60.000 κλινικών περιπτώσεων.

Οι «δόσεις υγείας» απασχολούν από καιρό το Διεθνές Οργανισμό Υγείας του Ο.Η.Ε., που έστειλε επίτροπες ειδικών έρευνήτων σε όλες τις περιοχές, που παρουσιάζουν καθολική ή μερική ανασία. Οι επίτροπες αυτές συνέλεξαν διάφορα περιστατικά, που μελετώνται ήδη με μεγάλη προσοχή, για να εξακριβωθεί σε τί όφελισται αυτή η ανασία.

Μεταξύ αυτών των περιστατικών είναι και εκείνο ενός «Αγγλου μηχανικού, που είχε προσβληθεί από μία κορδιακή πάθηση. Ο μηχανικός αυτός, αφού απέπλησθη από την επίσημη Ιατρική, απέφασε να ακολουθήσει τη συμβουλή ενός φίλου του και πήγε στην Κατακόχα, στην επαρχία Λόγια του Ισημερινού. Στην περιοχή αυτή, που βρίσκεται στις ανατολικές κλιτύες των Άνδεων, οι ασθένειες της καρδιάς είναι τελείως άγνωστες.

Ο «Αγγλος μηχανικός, που έγκρασταδόθηκε εκεί, θεραπεύθηκε τελείως. Άλλα, μόλις βγαίνει από αυτή την περιοχή, που έχει έκταση 12.000 περίπου τετραγωνικών χιλιομέτρων, η πίεσις του ανεβαίνει άμέσως και εμφανίζονται διάφορες άλλες κυκλοφοριακές διαταραχές, που τον αναγκάζουν να γυρίσει άμέσως στο καταφύγιό του. Πραγματικά, στο Κεπίρο, στο Πασάκι, στην Κουένσα κλπ., που βρίσκονται σε απόσταση 50—150 χιλιομέτρων από την εν λόγω περιοχή, οι καρδιοπαθείες είναι το ίδιο συχνές όσο και στον υπόλοιπο κόσμο. Ποιά είναι, λοιπόν, το μυστικό, που κρύβει η περιοχή της Λόγια; Το μυστικό αυτό πρέπει να το αναζητήσουμε στο έδαφος.

στο νερό, στην ατμόσφαιρα ή στις τροφές; Άγνωστο. Στη Βραζιλία, εξ άλλου, υπάρχει μία έλωδης περιοχή γύρω στον ποταμό των Αμαζώνων, όπου οι έλωδεις πυρετοί κάνουν θραύσι. Άλλα σε ένα χωριό αυτής της περιοχής, που δε διαφέρει, ωστόσο, από τα άλλα, οι έλωδεις πυρετοί είναι τελείως άγνωστοι. Το χωριό αυτό λέγεται Πόρτο Νατσιόναλ. Οι κάτοικοι του πηγαίνουν να εργασθούν στα γειτονικά χωριά και συμβαίνει πολλές φορές να προσβληθούν από έλονοσία. Ο πυρετός τους ανέρχεται ταχύτατα. Τρέχουν τότε να γυρίσουν στο χωριό τους, όπου γίνονται άμέσως καλά. Πράγμα, που δείχνει, ότι οι έλωδεις πυρετοί «δε μπορούν να σταθούν» στο Πόρτο Νατσιόναλ.

Οι γιατροί του Ο.Η.Ε. νόμισαν, ότι βρήκαν την εξήγηση στο ότι οι κάτοικοι του Πόρτο Νατσιόναλ παίρνουν νερό από μία πηγή, που περιέχει πολλά μεταλλικά άλατα, ενώ οι κάτοικοι των άλλων χωρών παίρνουν νερό από το ποτάμι. Σημειώσαν, ότι τα άνωφελή κουνούπια αποθνήσκουν αργά τους στα ύδατα αυτής της πηγής, όπως και στις όχθες του ποταμού. Άλλα οι νύμφες, που βγαίνουν από τα πρώτα πεθαίνον ανασίας. Φαίνεται, λοιπόν, ότι το νερό της πηγής περιέχει κάποιον μυστηριώδη παράγοντα, που τις σκοτώνει άμέσως μετά τη γέννησή τους. Αν κατορθωθεί να ανακαλυφθεί αυτός ο παράγοντας, οι έλωδεις πυρετοί, που προκαλούν σήμερα 3 εκατομμύρια θανάτων το χρόνο, θα εκλείψουν από τον κόσμο.

Παρόμοια ύδατα, που σκοτώνουν τις νύμφες των άνωφελων κοινώνων, βρίσκονται στο Τίμπε Μαρία (Περού) και στη Ριμπέρλα (Βολιβία). Και στις περιοχές αυτές επίσης οι έλωδεις πυρετοί είναι άγνωστοι.

«Οάσεις υγείας» προκειμένου για τις φρενικές ασθένειες, είναι, εξ άλλου, δύο περιοχές της Βολιβίας, η Τσουκίλακα και η Κοσαμπάμπτα. Στις περιοχές αυτές οι φρενικές ασθένειες είναι τόσο άγνωστες, ώστε στην τοπική διάλεκτο δεν υπάρχει λέξις, που να φανερώνει την τρέλλα.

Το φαινόμενο των «δόσεων υγείας» μπορούμε να το παρατηρήσουμε και στην περίπτωση μιας ασθένειας, που οι ιθαγενείς της Νέας Γουίνεας αποκαλούν «κου-

ΤΟ ΡΑΝΤΑΡ ΤΩΝ ΤΥΦΩΔΩΝ

Η συσκευή αυτή, που φαίνεται εκ πρώτης όψεως εξαιρετικά πολύπλοκη, είναι ένα νέο φορητό ραντάρ, που κατασκευάσε η εταιρεία Λόκνιντ. Η οποία έχει ειδικευθεί στις συσκευές ακριβείας, για δορυφόρους και διαστημόπλοια. Όταν αυτό το ραντάρ τελειοποιηθεί και γενικευθεί η χρήση του, οι τυφλοί θα μπορούν να περάσουν πια το ασπρόμαστούνη τους, δεδομένου ότι η συσκευή θα διευκύνει τα δρόματά τους, ειδοποιώντας τους εγκαίρως, για το παραμικρότερο εμπόδιο ή κίνδυνο που θα παρουσιαστεί στο δρόμο τους.

ρου» και που είναι μία μορφή έγκεφαλικής αταξίας, με επιληπτικά φαινόμενα. Ο ασθενής πεθαίνει, έπειτα από μερικούς μήνες. Το άξιοσημείωτο είναι, λοιπόν, ότι η ασθένεια αυτή εμφανίζεται μόνο στους ιθαγενείς της περιφέρειας Φόρε. Άφινει, τουναντίον, άθικτους του Κουκούκου, που τους χωρίζει από το Φόρε ένα ποτάμι.

Την ίδια παρατήρηση μπορούμε να κάμουμε και για το «άμοκ», που είναι μία χαρακτηριστική ασθένεια των Μαλαισιών. Άλλα το «άμοκ» είναι άγνωστο στη Σουμάτρα, που, ωστόσο, τη

χωρίζει από τη χερσόνησο της Μαλάκας ένας θαλάσσιος βραχίον πλάτους μόνον 100 χιλιομέτρων. Η επίκοινωνία μεταξύ των κατοίκων της μιάς και της άλλης ακτής, είναι πολύ συχνή. Έν τούτοις, το «άμοκ» περιορίζεται μόνο μεταξύ των Μαλαισιών.

Οι «δόσεις υγείας» αποτελούν, ως σήμερα, ένα αίνιγμα για την έπιστημη. Άλλα η λύσι αυτού του αίνιγματος θα διασφατίσει πολλά προβλήματα και ίσως μία δόση τα μέσα για την καταπολέμηση πολλών ασθενειών, που μαστίζουν ακόμη την ανθρωπότητα.

Μικρά επιστημονικά νέα

Η βιταμίνη Ε υπεκοιθεί στην άναπτυξη

Κατά τον δόκτορα Λεμπρέν, η καθυστέρηση της ανάπτυξεως των γεννητικών οργάνων σε πολλά παιδιά οφείλεται σε ώρισμένες περιπτώσεις στην έλλειψη βιταμίνης Ε, που είναι η βιταμίνη της ανάπτυξεως και της αναπαραγωγής. Η έλλειψη αυτής της βιταμίνης προκαλεί επίσης στειρωσι. Η βιταμίνη Ε βρίσκεται στα μη αφορλωμένα δημητριακά, στα πράσινα φύλλα των χορταρικών, στο γάλα και σε αλά.

Περισσότερες βιταμίνες για τους νέρους

Διαπιστώθηκε με πειράματα ότι οι ηλικιωμένες γυναίκες χρειάζονται περισσότερη βιταμίνη Β1 από τις νεώτερες. Οι σχετικές δοκιμές έγιναν σε δύο ομάδες γυναικών, ηλικίας 52—72 και 19—21 ετών. Ηλικιωμένες έλαβαν περισσότερη βιταμίνη Β1 και στους δύο ομάδες βρέθηκε να χορηγήθηκαν και στους δύο άνωθεν ομάδες ποσότητες βιταμίνης, οι οποίες έκδηλωναν πρώτα στις ηλικιωμένες. Κι όταν κατόπιν χορηγήσαν την απαιτούμενη ποσότητα βιταμίνης, οι νεώτερες παρουσίασαν κοιλιτέρεψη πιο γρήγορα απ' τις άλλες.

Οι αντιδράσεις του αντιδιφθεριτικού έμβολιού

Το αντιδιφθεριτικό έμβολιο προκαλεί σε μερικές περιπτώσεις ένα ελαφρό πρήξιμο του χεριού που αντιστοιχεί στον ώμο, όπου έγινε η ένεσι στο παιδί. Αυτό το πρήξιμο υποχωρεί έπειτα από μία ή δύο ημέρες. Είναι δυνατόν επίσης να εμφανισθεί πυρετός, έμετοι και μεγάλη νευρική του παιδιού. Στην περίπτωση αυτή θα συμβουλευθήτε άμέσως το γιατρό σας.

Η διάγνωση της νυκτικής δυστροφίας

Ένας ευαίσθητος μετρητής ραδιοεργασίας μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τη διάγνωση της νυκτικής δυστροφίας, πριν ακόμα εμφανισθούν τα κλινικά συμπτώματα της ασθένειας αυτής. Πραγματικά, εξακριβώθηκε με πειράματα ότι οι πάσχοντες από νυκτική δυστροφία έχουν στους ιστούς τους λιγότερο κάλιο απ' τους υγιείς — τόσο πιο ελαττωμένο, όσο πιο προχωρημένη είναι η άρρωστας τους. Μετρώντας λοιπόν το ραδιενεργό κάλιο 40, ο γιατρός μπορεί να υπολογίσει τη συνολική ποσότητα καλίου στον οργανισμό. Κι έτσι να ανακαλύψει αν υπάρχει νυκτική δυστροφία.

Για τις ένχειρήσεις στα λεπτά άγγεία

Ένας κίνδυνος για τις χειρουργικές επεμβάσεις στα μικρά αιμοφόρα άγγεία είναι η θρόμβωσι του αίματος. Άλλα ο δόκτορ Σέιμους Σιχάρτς κατόρθωσε να την αποφύγει, χρησιμοποιώντας, για το ράψιμο αυτών των άγγεων, λεπτά σύρματα από πλατίνη, φορτισμένα με ηλεκτρισμό. Μ' αυτόν τον τρόπο εξουδετερώνεται το ηλεκτρικό φορτίο των αιμοπεταλίων, που συντελεί στο σχηματισμό θρόμβων.

Οι άστρονύτες παθαίνουν επιληψία

Όπως ανακοίνωσε η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας στο Ίνστιτούτο Έγκεφαλικών Έρευνών του Λος Άντζελες, οι άστρονύτες μπορεί να πάθουν παροδικές επιληπτικές κρίσεις, από τους ισχυρούς κραδασμούς και την άστροπαισία αυτών ταχύτητας του διαστημόπλοιου. Πράγματι, πειθήκοι και άλλα πειραματόζωα υποβλήθηκαν σε ανάλογες δοκιμασίες, μέσα στο εργοστάσιο, και παρουσίασαν ανάλογες ηλεκτρικές εκκνώσεις από τον κραταφικό λοδό του έγκεφάλου, σαν εκείνες που χαρακτηρίζουν τις επιληπτικές κρίσεις.

Γιατί τα παιδιά «βρέχουν» ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥΣ

Οι γνώμες των παιδίατρων και των ψυχιάτρων

«ΟΤΑΝ κάποτε ο γιατρός μου με ρώτησε αν φιλονεικώ συχνά με το σύζυγό μου — έλεγε μία μητέρα — απάντησα θυμωμένη ότι τα πηγαίνουμε περίφημα.

Άλγες μέρες αργότερα, όμως, είχα ένα καυγά τρικούβερτο με τον άντρα μου. Και ακριβώς εκείνη τη νύχτα το μικρό μου αγοράκι, ο Πιέρ, μουσκεψε τα σεντόνια του... Τότε, κατάλαβα: Ο Πιέρ έβρεχε το κρεβάτι του την επομένη μίας σκληρής μεταξύ του πατέρα του κι εμένα...»

Ο Πιέρ — συνεχίζει η μητέρα του — που είναι τώρα 8 χρόνων, «ξεχνιέται» από τότε που ήταν ηλικίας 5 χρόνων. Δοκιμάσαμε τα πάντα: Φάρμακα, ηλεκτρισμό. Άκόμη και τις τιμωρίες: Δεν άλλαξε τα μουσκεμένα σεντόνια του Πιέρ, για ε τον μάθα να είναι καθαρός, αλλά ο γιατρός μου είπε ότι δεν έπρεπε...

Τώρα, όμως — τα πράγματα πηγαίνουν καλύτερα. Το γινιό μου παρακολουθεί ο ψυχοθεραπευτής Λεμπούιτσι. Τώρα δεν «ξεχνιέται» σχεδόν καθόλου. Και ο σύζυγός μου κι εγώ προσέχουμε να μη φιλονεικούμε μπροστά του. Το γεγονός αυτό, μάς έχει συμφιλιώσει λίγο!...

Η γυναίκα αυτή, που είναι αρκετά έξυπνη, κατάλαβε άμέσως τη νέα μέθοδο της παιδιατρικής: Στην εποχή μας, δε θεραπεύονται οι διάφορες ένοχλησεις του παιδιού, χωρίς να τις προσέξω ιδιαίτερα και η οικογένειά του.

Ένας γιατρός μεγάλης παιδιατρικής κλινικής του Παρισιού, έλεγε:

— Είναι περίεργο! Οι περιπτώσεις των μικρών παιδιών που πάσχουν από ένοχλησι, απασχολεί όλο και περισσότερο την έπιστημη. Άκόμη πριν από λίγο, καίνεις δε γνώριζε γιατί ένα παιδί πάσχει από ένοχλησι. Σήμερα, η άνωμαλία αυτή μάς ανοίγει παράξενους ορίζοντες στη λειτουργία του νευρικού συστήματος, και στις σχέσεις του παιδιού με την οικογένειά του.

Ο μεγάλος αριθμός των παιδιών, που υποφέρουν από ένοχλησι, άφινει έκπληκτους τους γιατρούς: Ένα παιδί έξη χρόνων «βρέχεται» στον ύπνο του, μετά τη βρεφική ηλικία, δηλαδή, περίπου στα τέσσερα χρόνια του. Υπολογίζεται ότι το ένα τέταρτο των μαθητών έχουν συχνές ένοχλησεις.

Αισθανόμαι αυτό που πρόκειται να συμβεί, διηγείται ένα αγοράκι όκτώ χρόνων. Ξυπνάω κι' ετοιμάζομαι να πάω στην τουαλέττα. Δυστυχώς, όμως, δεν προλαβαίνω να σηκωθώ.

Σ' ένα παιδί 12 χρόνων, κάθε φορά που τυχαίνει να μουσκεύει, η μητέρα του τουβάζει στην πλάτη μία μικρή ταμπέλλα, που έγραφε ότι έβρεχε το κρεβάτι του. Έτσι, οι συμμαθητές του, τον περιγελούσαν.

Ένας άλλος, αναγκάζοταν να τρίβει το πρόσωπό του με τα βρεγμένα σεντόνια. Πολλές φορές οι γονείς δειχνονται σκληροί απέναντι στα παιδιά τους, που έχουν αυτή την άνωμαλία. Δεν κάνουν, όμως, καλά. Αυτά να εφαρμόζουν κάποια από τις διάφορες ποινές, θα ήταν προτιμώτερο να προσφύλασιν το στρώμα και να πλένουν συχνά τα σεντόνια και τις πυτζάμες.

Ο Γάλλος καθηγητής της νευρολογικής κλινικής «Σαιν — Βενσάν ντε Πώλ», λέει τα εξής:

«Κάθε φορά που συμβαίνει να βραχί το παιδί, θεωρείται ένοχο. Ταπεινώνεται και υποβάλλεται σε διάφορες ποινές... Η έπιείκεια των γονέων, αν είναι πολύ έλαστικοί, αντίστροφως, δε μπορεί ούτε κι' αυτή να γιανρήσει το παιδί. Όταν ο μικρός καταλάβει την άδυναμιά, που του δειχνουν, γίνεται τότε ένας πραγματικός τυράννος. Οι πολύ έπιείκεις γονείς γίνονται σκλάβοι των παιδιών τους».

Οι περιπτώσεις αυτές ανάγκασαν τους γιατρούς να εξετάσουν με περισσότερη προσοχή το λεπτό αυτό πρόβλημα. «Πριν από μερικά χρόνια, έζησεν ένας έπισητήν, η Ιατρική υποστήριξε πως η άνωμαλία αυτή οφειλόταν σε «άδυναμια της κύστεως» ή σε «τοπική μόλυνσι».

Είναι γεγονός ότι μπορούν να ευσταθθούν οι έξηγήσεις αυτές, που με μία λέξι χαρακτηρίζονται ως ακράτεια. Άρ-

κετές φορές όμως, οι αιτίες δεν είναι οργανικής φύσεως. Γνωστός Γάλλος παιδίατρος έλεγε τα εξής για τη νηπιακή ηλικία των παιδιών: «Μέχρι την ηλικία των έξη μηνών, το βρέφος δεν έχει καμμία ικανότητα να ελέγχει τον εαυτό του. Η κύστι του, που είναι έντελως ανεξάρτητη από τον έγκεφαλο, ανοίγει αυτόματα και αδειάζει το περιεχόμενό της.

Αργότερα η μητέρα του, το φοβίζει λίγο και του συνιστά να «κρατιέται», μέχρι να του δώσουν το δοχείο νυκτός. Ο έγκεφαλος του παιδιού, έτσι υποχρεώνεται να επέμβει, για να ελέγχει την κύστι. Σε ηλικία δύο χρόνων, το παιδί θα είναι καθαρό τη μέρα. Το βράδυ, ο έλεγχος αυτός θα κρατήσει μέχρι την ηλικία των τριών ή τεσσάρων χρόνων.

Τις περισσότερες φορές, όμως — συνεχίζει ο παιδίατρος — το μικρό παιδί βρίσκει ευχαρίστησι να βρέχεται. Αυτό το άνακουφίζει και αγαπάει τη ζεστή έπαφή του υγρού. Συντομα, ωστόσο, είναι άναγκασμένο να παρατήρη αυτή την ευχαρίστησι, για να υπακούση τους γονείς του. Σιγά-σιγά θα δεχτεί να άναγκαστεί να είναι καθαρό. Γιατί; Για να γίνη άγαπητό στους γονείς του και να έχη απ' αυτούς προσοχία και στοργή».

Ο δόκτορ Εντουαρτ Πισώ, εξ άλλου, υποστηρίζει πως η πειθαρχία της κύστεως είναι η αρχή της ήθικης ζωής. Όλοι οι παιδίατροι, όμως, συμφωνούν στο εξής: Ο έσφατερικός κώμος του παιδιού έπηρείεται από τις διάφορες καταστάσεις της νηπιακής του ηλικίας. Η ιδέα αυτή κατέριψε την αντίληψι για την άκράτεια των ούρων, που υπήρχε πριν.

Κάποτε, μία μητέρα πήγε στο γιατρό και παραπονέθηκε πως ο γινιός της, ηλικίας 13 χρόνων, βρεχόταν τέσσερις φορές τη βδομάδα.

Κι' όμως, συνέχισε η μητέρα, χρησιμοποίησα κάθε μέσο για να θεραπευθώ. Ένας γιατρός μάς έλεγε να πάρη μπελαντόνα, για το νευροσυσματικό σύστημα. Δεν έγινε τίποτα έτσι. Μετά, συνέστησε ένα φάρμακο, την ορθερίνη. Έλπιζε πως, αν το έμποδίζανε να κοιμάται βαθιά, θα μπορούσε το παιδί να συγκρατηθή. Κι' αυτό, όμως, όπως και τα προηγούμενα, απέτυχε.

Κατόπιν, συνέστησε να του γίνουν ηλεκτροσόκ στο υπογάστριο. Άδικα! Τον ύπνωσαν, έπίσης, να ούρη πριν κοιμηθή, δεν του επέτρεπε να πίνει πολύ, αλλά πάντα χωρίς αποτέλεσμα.

Συντομα αποδείχθηκε πως η κατάσταση ωφειλόταν στο γεγονός ότι η μητέρα του παιδιού, το συνεδούλευε από ηλικίας μέλις έξη μηνών να συγκρατηθεί.

Τότε, όμως, ο έγκεφαλος του παιδιού και το νευρικό σύστημα, δεν είχαν αποκτίσει την απαιτούμενη ώριμότητά.

Το παιδί, έτσι, έπειδή πιεζόταν από τη μητέρα του να ελέγχει την κύστι του από πολύ νωρίς, δε μπορούσε μετά να το πετύχει έντελως.

Πολλές φορές το παιδί δε θέλει να σηκωθεί έπειτα του άρεσει η ζεστασιά του κρεβατιού. Για το σκοπό αυτό έπινοει διάφορους τρόπους.

Η μεγάλη πρόοδος για τους παιδίατρος είναι το γεγονός ότι είναι σε θέση να δώσουν άσφαλεις συμβουλές στους γονείς.

Πρέπει, συμβουλεύει ο καθηγητής Μισώ, ν' αλλάζονται τα βρεγμένα σεντόνια του μικρού, όσο το δυνατό πιο γρήγορα. Το παιδί δε συνηθίζει, έτσι, στην υγρασία, που θα του γίνη μία κατάσταση, αργότερα.

Ο παιδίατρος Μπετόν, εξ άλλου, συμβουλεύει τις μητέρες να μην έχουν ώριμνη ώρα, που θα βάζουν το μικρό να αδειάσει την κύστι του. Το ίδανικό θα ήταν να μαντεύουν τις ανάγκες του, έρμηνεύοντας τις κινήσεις του. Πρέπει να το ένασθύνουν να εκφράζεται.

«Πολλές μητέρες, σημειώνει ο ψυχίατρος Σουλέ, προσπαθούν να κρατήσουν το παιδί τους στο στάδιο του μωρού. Όταν το παιδί βρέχεται από κρεβάτι, σφαινε οι γονείς. Ένα μικρό κορίτσι, σε ηλικία τεσσάρων χρόνων καθόταν άκομη στο παιδικό κούβισι...»

Μά δεν είναι ακόμη καθαρή, έλεγε η μητέρα της. Γιατρέ μου — συμπλήρωσε μετά από λίγο — δεν ξέρετε πόσο λυπάμαι, που μεγαλώνει!...

ΒΕΡΕΣ

— Παιδεύτηκα ένα χρόνο ώσπου να τον πείσω ν' άραβωνιαστούμε και τώρα με τις τιμές που του είπατε μου τον ξαναδιώχνετε...

— Το πουλόβερ αυτό θα το φοράς μέσα στο ντεζι. Όσο θα είναι εδώ η Μαρία!...

Χωρίς λόγια

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

ΉΤΑΝ ένα ξεστό κι' όμορφο βράδυ του 1754.

Ο νεαρός μαρκήσιος ντε Βιλ-λεμπλάν γαλλικής καταγωγής κι' άποσπασμένος στην ιδιαίτερη υπηρεσία του βασιλιά της Ισπανίας, βγήκε από τ' ανάκτορα, διασπασμένος για έρωτικές περιπέτειες.

Καθώς πλανόταν στους δρόμους της Μαδρίτης, πρόσεξε στο παράθυρο ενός άρχοντικού μεγάρου ένα γυναικείο κομψό χέρι. Στάθηκε διασταχτός κι' άρχισε να τ' αμαρτώνει. Ή κατοχύς του δέ φανόταν. Ήταν κομψή, πύσω απ' τις μισάνοιχτες γούλλες του παραθύρου. Μά ο νεαρός μαρκήσιος κοίτοντας απ' το χέρι την κάτοχο, τη φαντάστηκε εξίσαια καλλονή!

Έγινε τότε «προσοχή» στον ύπηρετή, που τόν άπολυθόσε και πατώντας στα νύχια, πλησίασε στο παράθυρο. «Τότερα, μπακούοντας στο φλογερό του αίμα, πήδησε και πάστηκε απ' τις γούλλες. Εύθως χούπωσε με λαχτάρα το χέρι κι' άκούμπησε επάνω του τα χείλη του.

Μιά μικρή κοραινή τρώμου άκούστηκε τότε. Το χέρι άποταθήγηκε, ενώ συγχρόως έβλεπαν άποτομα τα παραθυρόφυλλα. Μά στο χέρι του νέου άπομεινε ένα λεπτό, χονσό κι' άδωματοστόλο στο δαχτυλίδι, που γλύστρησε απ' το δαχτυλάκι της άγνώστου, τη στιγμή που τραβούσε το χέρι της.

Ο μαρκήσιος πήδησε κάτω. Έπιασε για κάθε ένδεξιό του κι' έλαβή το ξίφος του κι' άπομαχούνηκε από εκεί.

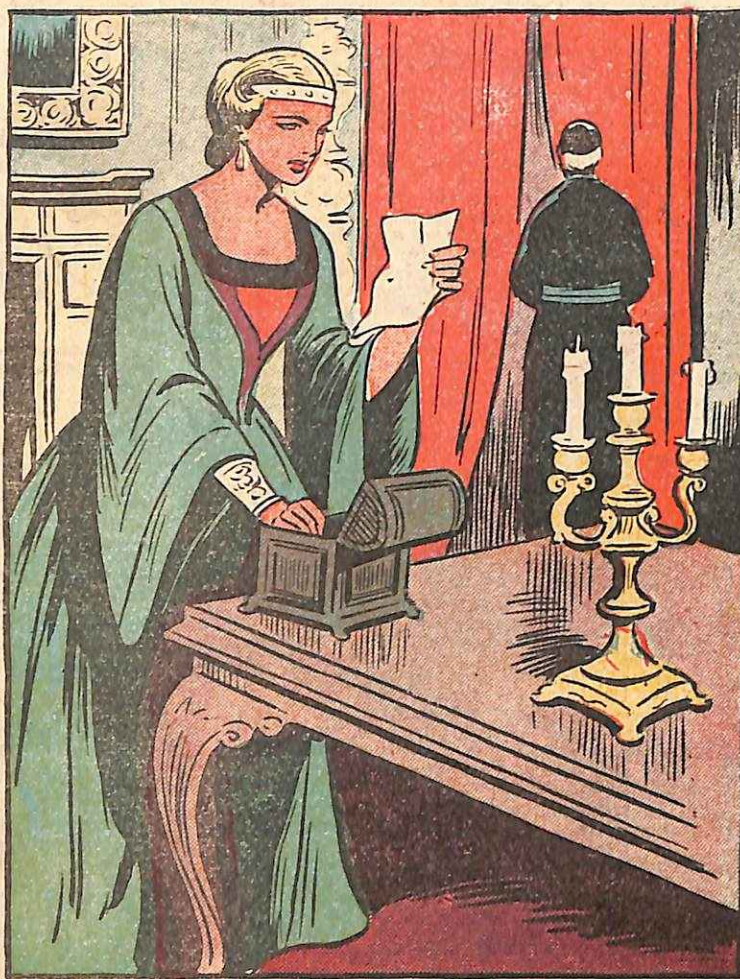
Νύχτωσε πιά την ώρα που ο νεαρός εύπατρίδης μήνησε στ' άνάκτορα και τούδωσε για το διαμέρισμά του. Σχημμένος σε λίγο έπαινο στο μυστηριώδες δαχτυλίδι, γοητευμένος απ' τη λεπτή του τέχνη και φιλόνητός του, προσπαθούσε να βρή πάνω του το όνομα της ιδιοκτήτοιάς του.

«Αδία όμως. Γι' αυτό κάλεσε τόν ύπηρετή του και τού είπε:

—Ραϊμόνδε, άβιο τ' άποφάσισα να έλθω στην έλκλυσία σου. Πάρε 10, λοιπόδύτη! φώναξε χαρούμενος ο μαρκήσιος, πετώντας στον ύπηρετή του ένα ποργύλι φουσκομένο. Είσαι ξεφτερό, όπως βλέπω, κι' είμαι εύχαριστήμένος άπο σένα!...

Ο Ραϊμόνδος, γνήσιος τύπος λογόλογου, μά έβριπτον κι' άποσπασμένοι ύπηρετή, ύποκλήθηκε κι' άποσύσθηκε.

— Αιθέντα μου, είπε στον κύριο του την άλλη μέρα το πρωί, μπαίνοντας στην κάμαρα του, ή κυρία για την οποία ένδιαφερόσετε, είναι ή νεαρή και θελκτική δούκισσα του Σάντα-Κροός. Είναι μόλις 20 χρόνων... Ο σύγγός της, ό δούκας του Σάντα-Κροός, μεγιστάν της Ισπανίας, μισάνθρωπος και πάμπλοκος είναι 10 χρόνων. Τήν παντρεύτηκε πέφυς. Μά έλκλυσή και τυραννικός, τη φιλάσσε στο μέγαρο του... Δε συχνά ζουν ποτέ στις δεξιότητες... Τσιγγρίζει τη γυναίκα του με κατασκόπους... Τήν άρνησε μόνονά κάθε Κυριακή να πηγαίνει στη γαυτονική έκκλησία... Τή συνοδεύουν όμως τότε μά για άπαμύνηση της άπόλυτης έμπιστοσύνης τού γέρο-δούκα, καθώς και δυό έπιτοί και έντολοι άνθρωποι του... Καί... δώσε μου τώρα αιθέντα μου, 20 χον-

«Λατρεία μου, της έγραψε ο μαρκήσιος, έμαθα τα συζυγικά σου μαρτύρια...».

σα νομίσματα, όσα άκούως έδωσα για να μάθω τις πληροφορίες αυτές!...

— Πάρε 10, λοιπόδύτη! φώναξε χαρούμενος ο μαρκήσιος, πετώντας στον ύπηρετή του ένα ποργύλι φουσκομένο. Είσαι ξεφτερό, όπως βλέπω, κι' είμαι εύχαριστήμένος άπο σένα!...

Από μέρες ύστερα, την Κυριακή πρωί και κατά την ώρα της λειτουργίας, ο μαρκήσιος ντε Βιλ-λεμπλάν μπήκε στην έκκλησία του Σάν - Χουάν, άστοάφοντας άπο νειάτα, χάρι και όμορφιά. Στο ιδιαίτερο στασίδι τών δούκων τού Σάντα - Κροός, ξεχώρισε άμέσως τη δούκισσα. Ή ψυχή του μαγύτησε απ' τη χλομή καλλονή της, απ' τη δροσιά της κι' απ' τη μελαγχολική έκφραση τού ευγενικού προσώπου της. Πιά της όμως έστεκε με άνοιχτομάτια για μέναρα. Λίγο πιο πύος έρχονταν βλοσυρές ματιές σε βλους τους κομμενομένους εκεί μέσα, οι δυό μπράβοι τού δούκα.

Ο μαρκήσιος δέν τόλμησε να πλησιάσει την όμορφη άρχοντισσα. Ή όμορφιά του όμοις, ή έπίσημη θέα του στ' άνάκτορα, κι' ή γαλλική του καταγωγή τού έλκλυν άπάνω του τις ματιές όλων τών έκκλησιάζοντων. Έτσι, σιγά - σιγά τόν πρόσεξε κι' ή δούκισσα.

Αυτό περίμενε ο νεαρός εύπα-

τοίδης. Της έοριξε μεριζές κλειφτές έρωτικές ματιές, με τρόπο, της έδειξε το δαχτυλίδι της, περασμένο τώρα στο δαχτυλό του!...

Η δούκισσα χλώμιασε τώρα περισσότερο.

Και χαμήλωσε τα μάτια της άπο βαθειά συγκίνηση.

Πέρασε ένας μήνας.

Ο μαρκήσιος κι' ή δούκισσα ήταν τρελλά έρωτευμένοι. Ούτε λέει δέν είχαν καταφέρει ν' αλλάξουν. Γιατί κι' οι γεμάτες βοήθη λατρεία ματιές τους λογισαν να γίνονται ύποτες στους φίλακες της δούκισσας. Μά ο μαρκήσιος άνυπομονόσε. Τ' άίσθημα του για την όμορφη δούκισσα, τόν έκανε σάν τρελλό...

Έπρεπε να την κλέψη τη λατρεντή του. Έπρεπε να την άποσπάσει απ' τα γαμψά νύχια τού άσπονώλλη τυράννου της και να πετάξουν μαζί μακρινά...

Μά πώς να της τό πη; Μάντενε απ' τη λαχτάρα τών μαύρων σπανιόκων ματιών της, ότι δέ θάσπερε άντίρρηση στο σχέδιό του ή άγαπημένη του.

Πώς όμως να της δώσει το κατάλληλο ραντεβού και τις σχετικές οδηγίες του; Τό μέγαρο τσιγγρίζον μέσα - νύχτα κατάρκοποι και κάθε πέραςμα τού μαρκησιού γινόταν όλο και πιο ύποπτο...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα πρωί τέλος, ύστερ' άπο μία άύτη, ταγαμένη, μα και γόνη σε έμπνεύσεις νύχτα, ο μαρκήσιος φώναξε τόν Ραϊμόνδο και τού είπε:

— Ραϊμόνδε, σήμερα πρέπει να πιά να έξουλογηθής!...

— Εγώ, αιθέντα μου; ρώτησε τρομαγμένος εκείνος, νομίζοντας πως έφτασε ή τελευταία του ώρα.

— Ναι... Έσύ!...

— Σκοπεύετε μήπως να με ξεπερδέψετε, αιθέντα μου; Σας έβλαψα μήπως σε τίποτα, ο δύστηνος;...

— Όχι, μά πρέπει να έξουλογηθής... Είναι άνάγκη!...

— Η συνείδησή μου είναι καθαρή, αιθέντα μου!...

— Χίλια, εύγε γι' αυτό. Ραϊμόνδε... Είσαι όμως και ήλιθιος... Δε νοιώθεις λοιπόν το μυστικό μου σχέδιο;

Κι' έγω ο Ραϊμόνδος κίτταζε τόν κύριο του αστασμένος, ο μαρκήσιος έξακολούθησε:

— Άκούσε με λοιπόν, άνόντε... Θα πιά στον πάτερ - Φερδινάνδο, τόν ήγούμενο της μονής τών Βενεδικτίνων της Μαδρίτης... Ο λευκομάλλης αυτός κληρικός έχει τό προνόμιο να έξουλογή όλες τις άριστοκαρίτισσες της πρωτεύουσας... Θα τού πής, λοιπόν, με συντομική και κατάνυξη, ότι πριν άπο άρχετο καιρό ήσουν ύπηρετής τού δούκα της Σάντα Κροός κι' ότι μία μέρα έκλεψες μερικά πολύτιμα κοσμήματα της δούκισσας... Τώρα όμως οι τυχίες της συνείδησώς σου σε ύποχρύνουν να της τα δώσεις...

— Μά, αιθέντα μου...

— Σώπαινε... Δέν τελείωσα άκόμη!... Λοιπόν, θα τού δώσεις αυτό τό σφραγισμένο μικρό κιβώτιο, μέσα στο όποιο έχεις κλειδώσει τάχα τα κλεμμένα κοσμήματα και θα παρακαλέσης τό σεβάσιμο ήγούμενο να τα παραδώσει κομψά απ' δλους στα ίδια τα χείρια της δούκισσας!...

— Κι' άντι για κοσμήματα, θα είναι μέσα τό γραμματάκι σας για την άγαπημένη σας; ρώτησε ο Ραϊμόνδος.

— Φυσικά, διάβολε!

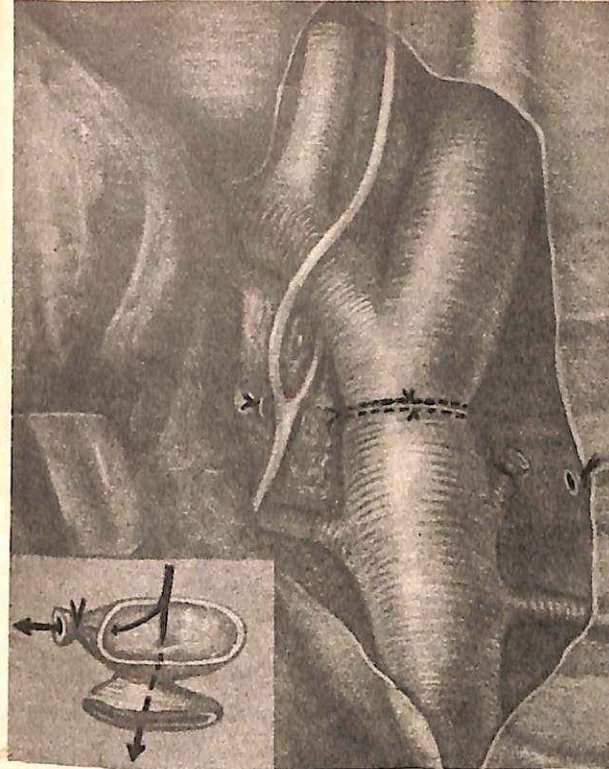
«Τότερ' απ' αυτό, ο Ραϊμόνδος έτρεξε άμέσως να βρή τόν ήγούμενο.

Μετά δυό-τρεις ήμέρες, έκκλητική κάπως για την άποδοση τών κοσμημάτων, που δέ ήμύσαν να της είχαν κλέψη, ή δούκισσα άνούξε—μόλις έμεινε μόνη—τό μικρό κιβώτιο και ατεροθύισε απ' τη χαρά της.

«Λατρεία μου, της έγραψε στο γραμματάκι του ο μαρκήσιος, έμαθα τα συζυγικά σου μαρτύρια και σε σιμπαίνω γι' αυτά κι' όλη μου την καρδιά. Σε λατρεύω κι' έλπίζω ότι κι' έσύ κι' άγαπάς. Αν κι' άγαπάς, λοιπόν, εύχαρίστια, να βρεθής τα μεσάνυχτα της εοχόμενης Κυριακής στο πορτίκι τού κήπου σου. Αυό άλογα ατεροτώ θα σε περιμένουν εκεί. Ένα για σένα και ένα για μένα. Έλπίζω πως δέ θα με κινή δύστυχο μία τυχόν άγνοή σου!...».

Έπειτα άπο λίγες μέρες, δυό νεαροί έρωτευμένοι έφαιγαν βιαστικά, με κλειστή ταχυδρομική άμαξα, απ' τη Μαδρίτη: Ήταν ο μαρκήσιος κι' ή μαρκήσια ντε Βιλ-λεμπλάν— ποδήν δούκισσα τού Σάντα-Κροός—που πήγαιναν στη Γαλλία, για να γασούν. Έλευθεροι πιά τη μεγάλη τους άγάπη...

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Έγχειρίδιο άνευρύσματος σύμφωνα με τη μέθοδο τού Γάλλου καθηγητού Ντυμπό. Μετά την έξαίρεση τού άνευρυσματικού σάκκου, έπανασυνδέονται τα έναπομένοντα τμήματα της αρτηρίας. Άριστέρά, ο έξαίρεθείς άνευρυσματικός σάκκος.

ρεί να έχη για τόν άσθενή αυτή ή έπικοινωνία. Στα δεύτερα, οι αρτηρίες και οι φλέβες έμπικνώνονται και συστέρονται όμοειδώς.

Ο μεγάλος κίνδυνος τού άνευρύσματος είναι ή ρήξις του, που έχει ως συνέπεια τό θάνατο.

Ός σήμερα, έπενόθησαν διάφορα μέσα για τη θεραπεία τών άνευρυσμάτων. Ή φαρμακευτική άγωγή συνίσταται στη χορήγηση διαφόρων φαρμάκων, όπως είναι το ιωδιούχον κάλιο, το χλωριούχον άσβεστιον κλπ., που συνδυάζονται με παραμυή τού άσθενούς σε όριζόντια στάσι.

Τό άνεύρυσμα μπορεί να καταστή τότε άβλαβές και μάλιστα να έπέλθη τελεία ίασις με την πάροδο τού χρόνου.

Μιά άλλη μέθοδος είναι τό «βερνίκωμα» τού άνευρύσματος, που γίνεται έπειτα άπο χειρουργική επέμβασι. Ο άρτηριες, όπου έχει την έδρα του τό άνεύρυσμα, περιβάλλονται τότε με ειδικές πλαστικές ουσίες ή σελοφάν, που ενισχύουν την άντοχή τους και άπομακρύνουν τόν κίνδυνο της ρήξεως.

Μιά ακόμη μέθοδος συνίσταται στην ένίσχυσι τού άνευρύσματος μ' ένα άσπμνιο γλέγμα. Ή μέθοδος αυτή έχει δώσει ίκανο-

Αλλά τελευταία έπενόθησε μία ακόμη μέθοδος για τη θεραπεία τού άνευρύσματος, που μπορεί να χαρακτηριστεί ως αυτόχρονα έπαναστατική. Ή μέθοδος αυτή συνίσταται στο βομβαρδισμό τού άνευρύσματος με κομμάτια άπο δέρμα και τρίχες. Ο βομβαρδισμός γίνεται με ένα όπλο μήκους 20 περίπου εκατοστών, που λειτουργεί με πεπιεσμένο άέρα. Τα κομμάτια τού δέρματος και οι τρίχες, που χρησιμοποιούνται ως βλήματα, έχουν μήκος μικρότερο τού ένός εκατοστού τού μέτρου.

Η θεωρία πάνω στην όποια στηρίζεται αυτή ή μέθοδος, είναι ή ακόλουθη:

Τα κομματάκια τού δέρματος και οι τρίχες, μολονότι προέρχονται άπο τόν ίδιο τόν άσθενή, συμπεριφέρονται σαν ξένα σώματα. Προκαλούν, λοιπόν, στο έσωτερικό τού άνευρύσματος μία έπίδρασι, που έχει ως άποτέλεσμα την πήξη τού αίματος και τη βαθμιαία έπούλωσι τών τοιχωμάτων τού άνευρυσματικού σάκκου, που έπανέρχονται σιγά-σιγά στη φυσιολογική τους κατάσταση.

Άρκοιν συνήθως έλάχιστοι βομβαρδισμοί. Οι προκαλούμενες απ' αυτούς αντίδράσεις, κάνουν στα τοιχώματα τού άνευρύσματος τόσον ισχυρά, ώστε ν' άποφεύγεται ή μελλοντική χαλάρασις των συνεπείας της συνεχούς πιέσεως τού αίματος.

Πρόκειται για μία μέθοδο, που βρίσκεται ακόμη στα πρώτα της βήματα, αλλά που όλα δείχνουν, ότι άποτελεί την όριστική θεραπεία τού άνευρύσματος. Για τη στιγμή δέν ύπάρχει παρά ένα μόνο τουφέκι αυτού τού είδους. Άλλά έχει έπιτευχθή μ' αυτό ένας μεγάλος ά-

Τò πιστόλι που θεραπεύει ΤΟ ΑΝΕΥΡΥΣΜΑ Βομβαρδισμός με τρίχες και κομμάτια δέρματος

ποιητικά άποτελέσματα. Άλλά δέν είναι χωρίς κινδύνους. Γιατί τό άνεύρυσμα μπορεί να διαρραγή είτε κατά τη διάρκεια της έγχειρήσεως, είτε έπειτα απ' αυτήν.

Οι Γερμανοί έπιστήμονες έφάρμοσαν άπο κάμποσο καιρό για τη θεραπεία τού άνευρύσματος τη μέθοδο της ηλεκτροπηξέως. Για τό σκοπό αυτό εισάγουν μέσα στον άνευρυσματικό σάκκο ένα λεπτότατο σιδερένιο σύρμα σε άλλεπάλληλες σπείρες, συνολικού μήκους δέκα περίπου μέτρων. Με τη βοήθεια ένός συνεχούς ήλεκτρικού ρεύματος, ή θερμοκρασία αυτού τού σύρματος αναδίδάζεται επί μερικά δευτερόλεπτα στους 70 ή 80 βαθμούς. Έπέρχεται έτσι μία τεχνητή πήξις τού αίματος, που βρίσκεται μέσα στο σάκκο.

Ο Γάλλος καθηγητής Ντυμπό, έξ άλλου, έπέτυχε τη χειρουργική έξαίρεσι τού άνευρύσματος και την έπανασύνδεσι τών άπομεινόντων τμημάτων της αρτηρίας.

Η έγχειρίσις αυτή δέ μπορεί να γίνη παρά μόνο με τη βοήθεια ένός τεχνητού πνεύμονος καρδιάς.

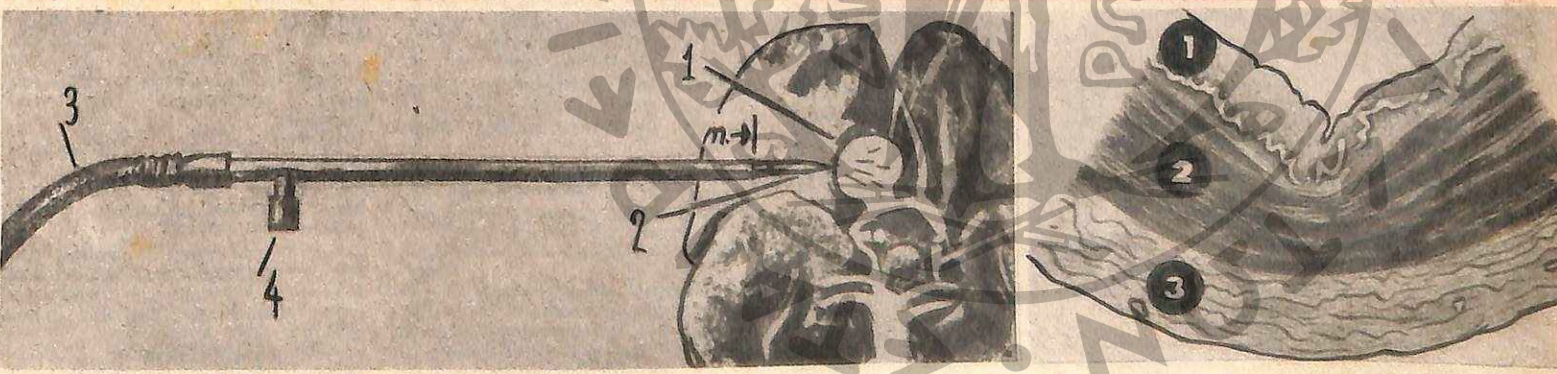
ριθμός θεραπειών. Θα χρειασθή, λοιπόν, κάποιο διάστημα ακόμη, για να μπορέση ή μέθοδος αυτή να γενικευθή.

ΟΙ ΜΠΑΛΛΙΤΣΕΣ ΜΕ ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ

Μιά έντελώς καινούργια μέθοδος δοκιμάσθηκε στην Άμερική, απ' τό δόκτορα Τζών Πέρου τού Πανεπιστημίου της Μιννέσوتا, για τη θεραπεία τού καρκίνου διαφόρων έσωτερικών όργάνων: Εισάγονται μικρές πορσελάνινες μπαλλίτσες, που περιέχουν ραδιοϊσότοπα, μέσα στην κύρια αρτηρία, που τροφοδοτεί με αίμα τό πάσχον όργανο. Οι μπαλλίτσες αυτές σταματούν στα μικρά αϊμοφόρα άγγεία, κι' εκεί κάνει τη δουλειά της ή ραδιενέργεια τών ιστότων.

Η τεχνική αυτή χρησιμοποιήθηκε ήδη σε καρκίνους τών πνευμόνων και τού ήπατος, χωρίς να έκδηλωθή καμία δυσάρεστη παρενέργεια. Χρειάζονται όμως πολλές δοκιμές ακόμη, για να γίνη έπίσημως δεκτή ή νέα μέθοδος.

Άριστέρά: Τό τουφέκι, που λειτουργεί με πεπιεσμένο άέρα, έχει μήκος 20 εκατοστών τού μέτρου και εκσφενδονίζει μέσα στο άνεύρυσμα (1) τρίχες και κομματάκια δέρματος (2) Ο πεπιεσμένος άέρας διοχετεύεται μέσα σ' αυτό άπο ένα σωλήνα (3), που συγκοινωνεί μ' ένα κύλινδρο πεπιεσμένου άέρος. Σιδερένιο στέλεχος που έμπιλάει τό τουφέκι να μετακινηθή κατά τη στιγμή της εκσυρσοκομίσσεως (4). Δεξιά: Έγκραφισα τομή αρτηρίας. 1) Έσωτερικός χιτών.—2) Μέσος χιτών.—3) Έξωτερικός χιτών. Τό άνεύρυσμα σχηματίζεται μεταξύ τών χιτώνων της αρτηρίας και προκαλεί διόγκωσι τών τοιχωμάτων της.

‘Ο Σάμου Φρέυ δεν είναι δμορφος, δεν είναι πλούσιος, δεν είναι πάντα συμπαθητικός. Τι είναι εκείνο σ’ αυτόν που γοήτευσε τόσο τη Μπαρντό, ώστε να εγκαταλείψει για χάρη του το σύζυγο και το γυιό της;

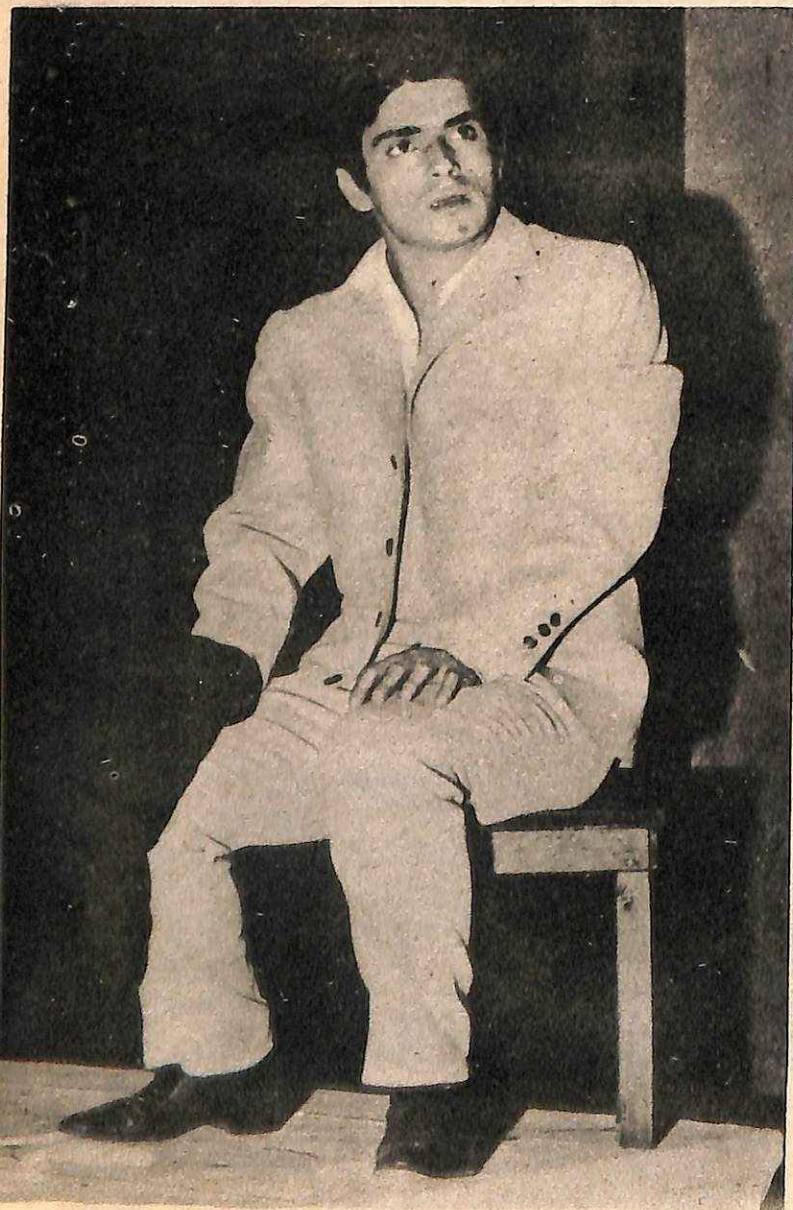
ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΜΑΓΕΨΕ ΤΗ ΜΠΡΙΖΙΤ

το την Ιστορία ενός νέου, που το όνειρό του είναι να εγκατασταθεί στην Ταϊτή, αλλά μια σειρά από περιπέτειες, τον αναγκάζουν να μείνει στη Νέα Υόρκη. Και τότε γεννιέται μέσα του ένα ψυχικό δράμα. Νοιώθει άδικα αποπνικτός, φυλακισμένος.

Επρόκειτο για έναν τύπο και για μια κατάσταση, εξηγούσε ο σκηνοθέτης Μπουρεγιέ, αφού φαίνονται να έχουν γίνει ακριβώς για το Φρέυ, που ξαναγυρίζει στο θέατρο, ύστερα από τέσσερα χρόνια, και ξαναβρίσκει στην πρόβα εκείνη, που ήταν η πρώτη, η αληθινή, η μεγάλη του κλίση.

‘Ο ήθοποιός τον άκουγε με ύφος παραξενεμένο και έρωτηματικό, δαγκώνοντας τα χείλη.

Τα μεσάνυχτα, όταν η γενική πρόβα τελείωσε και άφου χαιρέτησε όχι πολύ εκδηλωτικά τους συναδέλφους του και το σκηνοθέτη, πήγε σε ένα μπαρ, που βρίσκεται απέναντι στο θέατρο, όπου εδείπνησε, τρώγοντας ένα ψωμάκι με τυρί, που το μοιράστηκε με το σκυλάκι του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

— Για μένα, είπε μια κοπέλα, που έχει ένα μικρό ρόλο στο έργο, ο Σάμου είναι ο πιο κλειστός και ο πιο μυστηριώδης άνθρωπος του κόσμου!...

— Εγώ έπαιξα μαζί του περισσότερο από ένα χρόνο, είπε η Ρενέ Λαφόρ. ‘Ε, λοιπόν, η μοναδική φορά, που ο Σάμου μου απήλυσε το λόγο έξω από τη σκηνή, ήταν κάποιο βράδυ, που ήρθε να μου ζητήσει μια άσπρινη, επειδή είχε πονοκέφαλο. Την επομένη ξαναρθε για να μου την επιστρέψει...

— Άλλες ήθοισοί, που εργάστηκαν μαζί του στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, είναι όλες σύμφωνες.

— Βρίσκετε δμορφο το Σάμου Φρέυ; τίς ρωτά.

— Κά, κάθε άλλο! ‘Εχει δμορφιά...

Θα μπορούσα να εξακολουθήσω με δεκάδες από τέτοιες εντυπώσεις και τέτοιες μαρτυρίες. Το μόνο, που αξίζει, όμως, να αναφέρω ακόμη είναι, ότι ακριβώς αυτό το «κάτι», αυτό το «μυστικό» του Σάμου, ήταν εκείνο που γοήτευσε στην αρχή τη Μπε-Μπε και ύστερα τη μεταμόρφωσε και την έκανε να γίνει μια άλλη! ‘Η διάδοσι, ότι η «Μπε-Μπε» θα πήγαινε να παρακολουθήσει τη γενική πρόβα, δεν είχε γεννηθεί τυχαία. ‘Ολοι ήξεραν, ότι τα έξοδα της προετοιμασίας του έργου του Μπρέχτ, τα είχε διαθέσει αυτή — αυτή, που είχε το πάθος της οικονομίας — και ότι, κάθε βράδυ κατά τις όχτ, τη λεφάνουσε στο θέατρο από το Σαιν-Τροπέζ, για να μάθει πώς πήγαινε η πρόβα, για να ρωτήσει αν ο Σάμου είχε ξαναβρή τον κατάλληλο τόνο για την πρόβα, ύστερα από τέσσερα χρόνια, που είχε απομακρυνθεί από το θέατρο.

— Θα πήγαινα ως το Παρίσι, είπε την επομένη μέρα. ‘Εγώ αγαπώ αυτά τα πράγματα, μου άρεσε να βλέπω κόσμο, να βρίσκω με φίλους. ‘Ομως ο Σάμου δε θέλησε. Φοβάται, υποφέρει από υποψίες, είναι ευαίσθητος σαν ένα κορίτσάκι!...

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ

Μα ποιος είναι, λοιπόν, αυτός ο Σάμου Φρέυ, που έγινε τόσο ξαφνικά το αντικείμενο του μεγαλύτερου πάθους, που η Μπριζίτ έχει νοιώσει; Τι ψή έχει; Πώς ζή; Τι κρύβει πίσω από την ευαίσθησία του, από εκείνο το ύφος του παιδιού του αιώνα, ανήσυχ, σκοτεινό, σχεδόν άγνωστό;

Για την παιδική του ηλικία δε θέλησε να πη ποτέ τίποτα. Είναι ένα θέμα, που γι’ αυτό κι’

‘Ο Σάμου Φρέυ ξεκουράζεται, ύστερα από μια πρόβα. ‘Όταν δεν εργάζεται ο Φρέυ αποτραβιέται μόνος σε μια γωνιά και κλείνει τα βλέφαρά του.

οι πιο στενοί φίλοι του δεν τόλμησαν ποτέ να τον ρωτήσουν. Το αληθινό του όνομα είναι Σαμουέλ Φρέυ και θα ήταν ξεη ή επτά χρόνια, όταν οι γονείς του, που ήταν και οι δυο ‘Ισραηλίτες, ο πατέρας του κατοργάνωσαν από την Τουρκία και η μητέρα του από τη Σλοβενία — συνελήφθησαν από τους Γερμανούς και στάλθηκαν σ’ ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, απ’ όπου δεν ξαναγύρισαν ποτέ πιά. Τον ανέθρεψε ένα θείος του, ήθελε να τον κάνει ράφτη.

‘Ολα αυτά όμως είναι πολύ άδριαστα. ‘Υπήρχε μια περίοδος, κατά την οποία ακόμα και η ηλικία του ήταν άγνωστη.

— Με ρωτάτε πόσων χρόνων είναι; Έλεγε διατακτικός ο παραγωγός του. Περίπου άναμεσα στα είκοσιτρία και τα είκοσιπέντε...

— ‘Ο Σάμου αγαπά πολύ τη σιωπή, μου έλεγε ένας φίλος του. Του άρεσε να βυθίζεται σ’ αυτήν για ώρες δλόκληρες και πολύ δύσκολα καταφέρνει κανείς να τον κάνει να μιλήσει. ‘Όταν τον ρωτάς τι διαβάει, εκείνος απαντά: ‘Ε’απ’ όλα. ‘Όταν τον ρωτήσουν τι τρώει, και πάλι απαντά: ‘Ε’απ’ όλα. ‘Άγνοει με τον πιο απόλυτο τρόπο την ελρνεσία, τα άσπια και οι επιδείξεις πνεύματος των παγάνων.

Χρειάζεται να ξαναγυρίσουμε στον ‘Οκτώβριο του 1955, για να βρούμε κάποιο ακριβές ήγνος από τη ζωή του. ‘Ενας έφηβος παρουσιάστηκε στη σχολή υποκριτικής του Ρενέ Σιμόν και ζήτησε να γίνει δεκτός. Στον ήλικιωμένο δάσκαλο, που τον κύτταξε έρωτηματικά, δεν είπε παρά αυτά τα λόγια:

— Δεν έχω ούτε ένα φράγκο! Με τό ανήσυχο προφίλ του, με τα παράξενα μάτια του, με τον ευρωπαϊστικό τύπο του, είχε κι-όλας κάνει έντύπωση.

Η «ΑΔΕΛΦΗ» ΠΕΙΝΑ

— Μην ανησυχείς, θα με πληρώσεις, όταν μπορέσεις, του άπάντησε ο γέρος Σιμόν, που στα τριανταπέντε επαγγελματικά χρόνια του, είχε εδημιουργήσει καμιά σαρανταριά από τα πιο ενδιαφέροντα ονόματα της πρόζας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι εκείνος ο νέος του είχε κινήσει άμέως το ενδιαφέρον. Γι’ αυτόν, που βασίσει πάντα τη δασκαλία του στη μορφολογία, τα μάτια είναι οι καθάρτες της ψυχής. Και η ψυχή εκείνου του παιδιού θα έπρεπε να είναι πολύ ενδιαφέρουσα και πολύπλοκη, αν την έκρινε από το βλέμμα του, που ήταν βαρύ, φοβισμένο, άπειλητικό, τραγικό.

‘Ο Σάμου Φρέυ άρχισε να παρακολουθή τα μαθήματα της σχολής. ‘Ηταν πάντα μόνος, δεν έκανε συντροφιά με κανένα, δε δημιουργούσε φίλους.

— ‘Ηταν αυτή η αγάπη του για τη μοναξιά, που μου έκανε έντύπωση και που με ενέθαρρυνε στην έκλογή του. Και δεν έκανα λάθος.

Στο τέλος του έτους, ο Σάμου Φρέυ έπαιξε ένα άπασπασμα από

το θεατρικό έργο «Το χιόνι ήταν βρώμικο» και συνετάραξε τόσο την επιτροπή, που την αποτελούσαν σοβαρώτατοι κριτικοί, ώστε, όταν τελείωσε η παράσταση, τον προσκάλεσαν να φάη μαζί τους. ‘Εκείνη η πρόσκληση ήταν μια πραγματική Θεία Πρόνοια για το Σάμου, γιατί του έδωσε την ευκαιρία να χορηγήσει για μια φορά, αυτός που ήταν πεινασμένος. ‘Αλλωστε, από εκείνο το βράδυ, έκοψε δριστικά κάθε δεσμό με την πείνα, που ήταν η «άδελφή» του στο διάστημα των άπειλτισμένων έφηβικών του χρόνων.

— Γιατί, εκείνο το ίδιο βράδυ, του πρότειναν ένα ρόλο στο «Τε-άτρε ντε λα Μαντελέν». Δύο χρόνια αργότερα, έγινε ο πρωταγωνιστής του θεατρικού έργου «Λ’ άννι ντυ Μπρά», που παίζονταν σχεδόν τετρακόσιες φορές. Το Μάρτιο του 1960, ο ‘Ανρί Κλουζώ τον κάλεσε για ένα δοκιμαστικό φίλμ. Ζήτησε τότε τον πρωταγωνιστή για την ταινία «‘Η αλήθεια». ‘Η εμφάνισή του Σάμου, η όψη του, που τον έδειχνε ένα νέο ρομαντικό, παθητικό, άγριο και θλιμμένο, άρεσε στον Κλουζώ.

— ‘Ο Σάμου έχει μια προσωπικότητα μπροστά στην οποία οι Ντελόν, οι Μπλαιν και όλοι οι νεαροί δραματικοί ήθοισοί, χάνονται... Έλεγε αργότερα γι’ αυτόν ο διάσημος σκηνοθέτης.

Τον προσέλαβε, λοιπόν, για το φίλμ, ύστερα από το πρώτο δοκιμαστικό.

— Αυτός θα είναι ο σπουδαστός του ώδειος, ο μελλοντικός διευθυντής ορχήστρας, που η Μπριζίτ Μπαρντό θα αγαπήσει και θα σκοτώσει στην «‘Αλήθεια», δήλωσε άμέσως.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Το γύρισμα στα στούντιο του Σαιν Μωρίς άρχισε τις πρώτες ημέρες του Μαΐου. ‘Ο Σάμου είχε υπογράψει ένα γελοίο συμβόλαιο. Του έδωσαν μόνο δυο εκατομμύρια παλιά γαλλικά φράγκα, μπροστά στα έκατό, που πρόσφεραν στη «Μπε-Μπε», στο ελεύθερο, που ο Σάμου δε θαμάρζε καθόλου και που, αντίθετα, τη θεωρούσε ένα άτυπο έλδος κόδερ-γκέρλ, που είχαν λανσάρει οι διαφημιστές.

Δεν είχαν ποτέ συναντηθεί πριν και μόλις συναντήθηκαν, χωρίς ν’ ανταλλάξουν μια λέξη, έδειξαν ο ένας για τον άλλο μια φανερή αντιπάθεια.

‘Ο Φρέυ δεν ήταν ακόμη άρκετά γνωστός για να έχη μια βιογραφία. Το μόνο, που είχε γίνει γνωστό γι’ αυτόν, ήταν, ότι είχε άρραβωνιστεί με τη χαριτωμένη Πασκάλ ‘Οντρέ, παρτενιάρι του στο «‘Ημερολόγιο της ‘Αννα Φράνκ». ‘Επρόκειτο για ένα ζευγάρι χωρίς Ιστορία, για το οποίο όλοι έλεγαν, ότι ήταν ευτυχισμένο, γιατί δεν ήταν γνωστό γι’ αυτό τίποτα, ούτε καλό, ούτε κακό. Οι πιο στενοί φίλοι τους διέδιδαν μόνο μια άσπια λεπτομέρεια: ‘Ότι ο Σάμου φώναζε τη μυστική του «‘Οντρέ», δηλαδή με το επίθετό της, ακόμη και σε στιγμές τρυφερότητας.

‘Η Μπριζίτ τον παρακολουθούσε μ’ εκείνο το ύφος της παράχαϊδεμένης κοκίλας, καθώς διηύθυνε την ορχήστρα των μαθητών του ώδειου.

‘Ο Κλουζώ δεν έπαυε να επαινεί τη Μπριζίτ.

— Αυτό το παιδί αξίζει πολλά! Έλεγε και ξανάλεγε.

‘Ο Φρέυ, για να μη καλά στο «πέτσι» του ρόλου του, δεν είχε ούτε από την φοίτησή γι’ αυτό μήνες στο ώδειο και αυτό τον βοή-

θησε να είναι άπόλυτα φυσικός, σά διευθυντής ορχήστρας. — Πρέπει να είσαι έρωτευμένη μαζί του! Έλεγε ο Κλουζώ στη Μπε-Μπε. Πρέπει να είσαι έρωτευμένη ελίκρινα, άρμητικά, βία, όπως είναι λογικό να έρωτευθι μια κοπέλα της ηλικίας σου, που λέγεται μάλιστα Μπριζίτ Μπαρντό!

‘Η Μπε-Μπε έκανε ένα μορφασμό. Μά, από εκείνη τη στιγμή, παρακολουθούσε άδίσκοπα με το βλέμμα της τη νευρώδη σιλουέτα του νέου, που διηύθυνε την ορχήστρα.

Σε διάστημα τριών εβδομάδων ήταν έρωτευμένη με το Σάμου! Κατάρωσε να τον καταλάβει, όπως ακριβώς είναι. Θλιμμένο, σιωπηλό, μυστικοπαθή, άταραχό.

— Δεν είναι ένας από τους

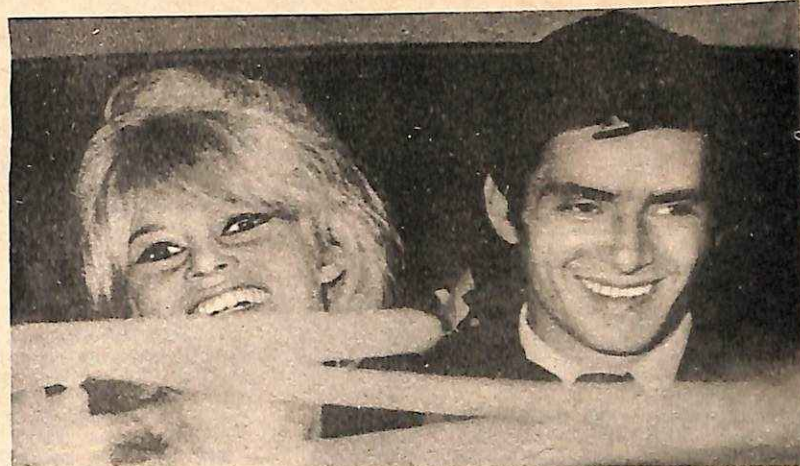

Κάθε πρωί, στο Σαιν-Τροπέζ, η Μπριζίτ έβγαυε με το ποδήλατο από τη «Μαντράν» και πήγαινε για ψώνια.

συνθισμένους άχρυσάνθρωπους! άφνευσε να της έδωρη σε κάποια στιγμή, μιλώντας με τον Κλουζώ.

Και, πράγματι, ο Σάμου δε μοιάζει καθόλου στους προηγούμενους άνδρες, που η Μπριζίτ είχε γνωρίσει ως τότε ή, μάλλον, είναι το αντίθετο απ’ όλους. ‘Αντίκρου στη ραφιναρισμένη άφροντισία του Βαντίμ, στην άδελτική και σίγουρη όψη του Τρεντινιάν, στη «εκπλίσια» άφροσύνη του Ντιστέλ και στην κλαμάρικη ευαίσθησία του Σαρριέ, ο Φρέυ άντέταξε τη σοβαρότητα, το δυναμισμό, τον επιδλητικό χαρακτήρα.

— Αυτός, έβασσε εκεί που έβασσε, χωρίς την παραμικρή βοήθεια, ούτε από τους άνθρώπους, ούτε από την τύχη. Μανάχα με τη δύναμη της άπελτισίας... είπε

Κοντά στο Σάμου Φρέυ η Μπριζίτ φαίνεται να βρήκε την ετύχια.

ο Ρενέ Σιμόν, ο δάσκαλός του. ‘Ο Σάμου δεν κατάλαβε άμέσως τα αίσθήματα της Μπε-Μπε γι’ αυτόν και, όταν τα κατάλαβε, τάρχηκε.

‘Ο μόνος, που είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή εκείνο τον έρωτα, ήταν ο σκηνοθέτης Κλουζώ, όταν είχε γυρίσει μια σκηνή άθεντικώτατη — που κόπηκε από τη λογοκρισία — η οποία άπεκάλυπτε όλοφάνερα το βίαιο αίσθημα, που γεννιόταν άναμεσα στη Μπριζίτ και το Σάμου. Σ’ εκείνη τη σκηνή, η «Μπε-Μπε» και ο Φρέυ, μέσα στο φτωχικό δωμάτιο του νεαρού μουσικού, έξομολογούνται το πάθος τους, ύστερα από μια φιλονεικία, στην οποία άνακατεύονται φίλια, χάνδια, χαστούκια και γρατσούνσματα.

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Πολύ γρήγορα, ο Σάμου άναγκάστηκε να παραδεχθι τη δύναμη της γοητείας της Μπριζίτ. Την έρωτεύθηκε με όλο το πάθος, που χαρακτηρίζει τον παράξενο έσωτερικό του κόσμο.

‘Ενα βράδυ του Σεπτεμβρίου, ο Ζάκ Σαρριέ, ο μελαγχολικός και δυστυχισμένος σύζυγος της Μπριζίτ, συνάντησε μαζί τους δυο έρωτευμένους, στο μπουλβάρ Σαιν-Ζερμάν, ενώ έφευγαν από το στούντιο με το αυτοκίνητο της Μπε-Μπε και χύμψε πάνω στο Σάμου. Οι δυο άντλήλοι άντλήλασαν γροθίες και κλωτσιές και μόλις πρόφτασαν να ξεφύγουν από το άστυνομικό περιπολικό, που παρουσιάστηκε στη γωνιά του δρόμου. ‘Ετσι έξοπασε το σκάνδαλο.

‘Ο Σάμου ξαναγύρισε κοντά της. Στο άλλοτε σκοτεινό βλέμμα του ύπάρχει τώρα ένα καινούργιο φός. Με μεγάλη διακριτικότητα η Μπε-Μπε τον πήρε μαζί της στην ‘Ιτολία, όταν γύρισε το φίλμ «‘Ιδιωτική ζωή» με το Μαστρογιάννι. Για όλο το καλοκαίρι, τον κρατούσε μαζί της, στη «Μαντράν», τη βίλλα της, κοντά στο Σαιν-Τροπέζ.

‘Ο Σάμου άντιπαθεί τους φωτογράφους και συγκατατα τη δημοσιότητα. Κατά το διάστημα του καλοκαιριού, πυροδότησε, μ’ ένα κληγερτικό όπλο, άρρωστές, αλλά σε μια άτμόσφαιρα δραματική. ‘Η Πασκάλ ‘Οντρέ, άπελτισμένη για την έγκατάλειψή της από το Σάμου, είχε μεταφερθι σε κληνική, θύμα μιας φοβερής νευρικής κρίσεως. Στο μεταξύ, ο Φρέυ είχε λάβει πρόσκληση να υπηρετήσει τη θητεία του γι’ να πάει, ότι θα άναγκαζόταν να άπομακρυνθι από τη Μπριζίτ, ο φόβος μήπως τη χάσει, ώδηγησε εκείνο το παιδί, το ψημένο στον πόνο, σε μια χειρονομία, που δεν

ήταν άντάξια της φήμης του: ‘Αποπειράθηκε κι’ αυτός να άυτοκτονήσει, κόδοντας τις φλέβες του. Ετύχως, πρόφτασαν να τον σώσουν.

ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ ΤΟΥΣ ‘ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

‘Ο ίδιος έξηγήσε αργότερα την κατάστασή του εκείνες τις ημέρες:

— Συνέβησαν όλα αυτά, έπειδή όλα έρχονται μαζί, και η δόξα και η ετύχια. ‘Εμείς νομίζουμε, ότι έχουμε τη δύναμη να ύποστούμε κάθε δοκιμασία. ‘Όταν όμως όλα πηγαινούν άνάποδα, όταν το πεπραμένο μας χτυπά, καταλαβαίνουμε, ότι δεν έχουμε μάθει τίποτα, ούτε από τη μοναξιά, ούτε από τις ίκανοποιήσεις μας. ‘Όλα μας προσφέρουν μαζί κι’ ύστερα όλα μας άφαιρούνται άπότομα. Στην ηλικία μου δεν είναι εύκολο να ύπομειν κανείς τέτοιες μεταβολές.

‘Η Μπριζίτ του ύποσχέθηκε, ότι θα τον περιέμενε, όσο καιρό θα έλειπε στο στρατό, και κράτησε την ύπόσχεσή της. Για πρώτη φορά στη ζωή της δε ζήτησε παρηγοριά στην άγκαλιά ενός άλλου. Προκαλώντας κατάπληξη σε όλους, σκηνοθέτες, παραγωγούς και τεχνικούς, γύρισε σ’ εκείνο το διάστημα ένα φίλμ με τον ‘Αλαιν Ντελόν, χωρίς να χάσει ποτέ την ψυχραιμία της και χωρίς να ριχθι — όπως συνέβαινε πάντα — στην άγκαλιά του παρτενιάρι της.

‘Ο Σάμου ξαναγύρισε κοντά της. Στο άλλοτε σκοτεινό βλέμμα του ύπάρχει τώρα ένα καινούργιο φός. Με μεγάλη διακριτικότητα η Μπε-Μπε τον πήρε μαζί της στην ‘Ιτολία, όταν γύρισε το φίλμ «‘Ιδιωτική ζωή» με το Μαστρογιάννι. Για όλο το καλοκαίρι, τον κρατούσε μαζί της, στη «Μαντράν», τη βίλλα της, κοντά στο Σαιν-Τροπέζ.

‘Ο Σάμου άντιπαθεί τους φωτογράφους και συγκατατα τη δημοσιότητα. Κατά το διάστημα του καλοκαιριού, πυροδότησε, μ’ ένα κληγερτικό όπλο, άρρωστές, αλλά σε μια άτμόσφαιρα δραματική. ‘Η Πασκάλ ‘Οντρέ, άπελτισμένη για την έγκατάλειψή της από το Σάμου, είχε μεταφερθι σε κληνική, θύμα μιας φοβερής νευρικής κρίσεως. Στο μεταξύ, ο Φρέυ είχε λάβει πρόσκληση να υπηρετήσει τη θητεία του γι’ να πάει, ότι θα άναγκαζόταν να άπομακρυνθι από τη Μπριζίτ, ο φόβος μήπως τη χάσει, ώδηγησε εκείνο το παιδί, το ψημένο στον πόνο, σε μια χειρονομία, που δεν

ΤΟ ΟΡΑΙΟ ΤΕΛΟΣ

ΔΤΟ μέρες πούν φύγω από την δημοφιλή αυτή πόλη, πήγα να επισκεφθώ και το δάσος της Βουλώνης. Ήσταν από ένα ξεχωριστό περιβάλλον, κάτω από τα πανύψηλα δέντρα, που θυμίζουν τόσες ρομαντικές ιστορίες, σταμάτησα σ' ένα ξεχωριστό κέντρο. Τί δημοφιλής! Το ήλιοδασύλλισμα είχε τυλίξει με ροδινογούς πέπλους το πράσινο τοπίο. Νεαρά ξενυγαράκια καθόντουσαν σε άποματρα τραπέζια και φιλιόντουσαν τόσο τρυφερά, που παρ' όλη την ηλικία μου, άρχισα να ζηλεύω. Στην ειδυλλιακή αυτή ατμόσφαιρα του Παρισιού, δε μπορείς νασαι μόνος. Ή μοιρα κατά θα σου στείλη. Και νά που είδα στη στροφή του δρόμου νύχεται μια νέα γυναίκα, σπρώχνοντας στο πλάι της ένα σκούτερ.

Σταμάτησε άνησυχη μπροστά στο κέντρο και την άκουσα να ρωτάει τον γκαρσόνι, αν ήξερε εκεί κοντά κανένα συνεργείο. Ή εκείνο μούρριξε μια πονηρή ματιά σαν να μούλεγε: «Νά ή συντροφιά που σάς λείπει, κύριε!»

Χωρίς γά χάσω καιρό, διάστημα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Ή νεαρή άγνωστη μ' ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο. Και τότε είδα δυο θαυμάσια μάτια, να με κυττάζουν με κάποια παραχή. Ήσταν, παρ' όλη την κούραση και την ταραχή της ή άγνωστη διατηρούσε μια εξαιρετική χάρη.

Ήνας παλιός μοτοσυκλετιστής σαν κι' εμένα, δε θέλει πολλή ώρα να δροή τη βλάβη. Της καθάρισα το μπουζι, έκανα επιδεικτικά ένα μικρό γύρο μπροστά της και της παρέδωσα το σκούτερ σε άριστη κατάσταση. Άκουσα τότε από τα χείλη τα πιο εγκάρδια ευχαριστήρια.

— Πηγαίνετε μακριά; τη ρώτησα.
— Ναι, έχω ακόμη πολύ δρόμο...
— Δεν σάς συνιστώ να εξακολουθήσετε τη νύχτα το ταξίδι σας. Είστε πολύ κουρασμένη και μπορεί ή μηχανή σας να ξαναπαθή κάτι. Μείνετε άποψε. Έδω κοντά υπάρχει ένα όραιο ξενοδοχείο. Το πρωί θα ταξιδέψετε καλύτερα...
Κάρφωσε τα μάτια της πάνω μου μ' αγωνία.
— Γιατί άνησχετε; της είπα. Έλπίζω ή συντροφιά μου να σάς είναι ευχάριστη.
Δίστασε για μια στιγμή, μα σε λίγο είπε:
— Δέχομαι την εύγενή σας πρόσκληση. Φοβάμαι όμως πως ή δική μου συντροφιά δε θα σάς είναι ευχάριστη.

★
Φάγαμε δημοφιλή, ήπιαμε δυο μπουκάλια κρασί και το κέφι μας άναψε. Τα δημοφιλή μάτια της άγνωστης έλαμπαν περισσότερο. Το γέλιο της όμως ήταν ψεύτικο. Σε μια στιγμή έγνευσε προς το μέρος της και της μοιρομύοισα:
— Τί παρ' όλο ήσταν! Καθόμαστε ό ένας κοντά στον άλλο σαν δυο παλιοί φίλοι κι' όμως είμαστε άγνωστοί! Δεν σάς ξέρω, κυρία μου, μη νοιώθω κόλας για σάς μια άπεριόριστη συμπάθεια.

— Σας ευχαριστώ, ψέλλισε. Δεν θαρόχομουν μαζί σας, αν δεν μου εμπνέατε εμπιστοσύνη.
— Πώς σάς λένε;
— Ροζίνα.
— Πού πηγαίνετε;
— Αν ήξερα κι' εγώ θα σάς έλεγα! Φεύγω για να γλυτώσω από την κακή μου μοίρα. Μη με ρωτάτε, σάς παρακαλώ, περισσότερα...

Τα μάτια της βούρκωσαν. Τη λυπήθηκα.
— Ξεχάστε, της είπα, άποψε τον πόνο σας. Είναι τόσο δημοφιλής ή βραδυά. Πάμε να κάνομε ένα περίπατο...

Όταν σηκωθήκαμε από το τραπέζι, τα ξενυγαράκια είχαν σκορπίσει.

Ήταν μια γλυκειά φεγγαρόλουστη νύχτα. Πεπατούσαμε στο δάσος που τα δρομάκια του τ' άσπριζε το φεγγάρι. Ένοιαθα μια παρόξενη συγκίνηση. Είχα στο πλευρό μου μια γοητευτική γυναίκα, που άκουμπόσε σφιχτά στο μπράτσο μου, κι' όμως ήταν απεχστή μ' ένα πέπλο μυστηρίου. Πήραμε ένα στενό μονοπάτι κάτω από τα μεγάλα δέντρα και βγήκαμε σ' ένα μικρό ξέφωτο. Έκει ήταν μια λιμνούλα, που φάνταζε σαν άσπασμένη καθρέφτης. Κρατούσα τη Ροζίνα από τη μέση κι' έσφιγγα λιγάκι το λυγερό κορμί της επάνω μου, χωρίς εκείνη να μου φέρει καμμία αντίσταση.

— Μου φαίνεται, της είπα, πως ζω μέσα σ' ένα γλυκό όνειρο, πως είστε μια νεράιδα, που τη γέννησαν οι φεγγαροαχτίδες και που θα χαθή στο πρώτο φέγγος της αύγης...

— Κι' εγώ, μου ψιθύρισε αναστενάζοντας, νομίζω πως όνειρεύομαι. Τί όραία που μιλάτε! Πέστε μου, ποιός είστε;

Της εξήγησα πως είμαι ένας συγγραφέας, που περνάω μερικές μέρες στο Παρίσι. Καθήσαμε σ' ένα παγκάκι. Το πρόσωπό της ήταν πολύ κοντά στο δικό μου. Της μιλούσα, ανασαίνοντας το μεθυστικό άρωμα του κορμιού της. Τα βαθειά, στοχαστικά μάτια της με κυττούσαν με λαχτάρα. Την τράβηξα απαλά και τα χείλη της, ύστερα από κάποιο δισταγμό, ένώθησαν με τα δικά μου.

— Σ' αγαπώ, της είπα, κι' άς έχουν περάσει μονάχα δυο ώρες από τη στιγμή που γνωρίστηκαμε, σ' αγαπώ...

Τα λόγια αυτά τη συγκλόνισαν. Πετάρηκε πάνω, σαν να την σήκωνε ένας δαίμονας.
— Μη μου μιλάτε κι' αγαπώ! στέναξε. Είμαι μια καταραμένη γυναίκα. Είμαι μια φόνισσα!...

Και χωρίς να γυρίσει να με κυττάξει, άρχισε να τρέχει σαν τρελή.

— Ροζίνα, στάσου! της φώναξα, τρέχοντας πίσω της. Θέλω να σου μιλήσω!

Του κάκου. Έφευγε σαν κυνηγημένο αγρίμι. Δε μπόρεσα να τη φτάσω. Όταν πλησίασα στο κέντρο, την είδα να φεύγει γρήγορα πάνω στο σκούτερ της. Γύρισα στη Παρίσι με σφιγμένη καρδιά.

Την άλλη μέρα ορίζοντας μια ματιά στην πρωινή μου έφημερίδα διάβασα μια μικρή είδηση και τινάχτηκα με φόβη. Σε μικρή απόσταση από το ξεχωριστό κέντρο του δάσους της Βουλώνης βρέθηκαν σκοτωμένη από αυτοκίνητο μια άγνωστη νέα. Νάταν άραγε ή Ροζίνα; Δεν είχα καιρό να το μάθω. Το ίδιο μεσημέρι έφυγα από το Παρίσι.

★
Γύρισα στην πατρίδα μου. Πέρασαν μέρες και μήνες, μα ήταν αδύνατο να βγάλω από το νου μου και την καρδιά μου τη Ροζίνα. Για να ξελαφρώσω την ψυχή μου απ' αυτόν τον πόνο, έγραψα μια νουβέλλα: «Ή γυναίκα που σκότωσε». Είχα φανταστεί την ιστορία μιας τραγικής γυναίκας, που σκοτώνει τον άντρα, που τη βασανίζει με τις άπιστίες του. Μετά το έγκλημα, φεύγει για να εξαφανιστεί. Μα όμως πού ή μοίρα, για ειρωνεία, της βάσει στο δρόμο της ένα υπέροχο άντρα. Σε μια ώρα ψυχικής συντριβής, αφήνει τον εαυτό της στην άγκαλιά του άγνωστου, με την ίδια εγκατάλειψη, που υποχωρεί μια άπελπισμένη γυναίκα. Μα όταν αυτός της μιλάει για το θάνατο της αγαπής, που έκρινε μάταια ζήτησε στον άντρα της, ή αποκάλυψε αυτή πέφτει πάνω της σαν κεραυνός. Νοιώθει πως είναι ανάξια γι αυτό το θείο δώρο. Δεν έχει το δικαίωμα να μπη στη ζωή ενός άγνωστου ανθρώπου, αυτή που έπνιξε την αγάπη της μέσα στο αίμα. Γι' αυτό φεύγει μέσα στη νύχτα, ζητώντας το θάνατο από τις ρόδες του πρώτου αυτοκινήτου.

★
Ξαναγύρισα στο Παρίσι, ύστερα από δυο χρόνια. Ή νουβέλλα μου είχε μια άπροσδόκητη επιτυχία. Μεταφράστηκε και εκδόθηκε στα γαλλικά από ένα μεγάλο οίκο. Χάρη στη Ροζίνα άρχισα να γίνωμαι γνωστός. Ήσταν, άλλα πρόσωπα γυναίκες είχαν σκεπάσει στη σκηνή μου τη γοητευτική μορφή της Ροζίνας, όταν ξαφνικά ένα άπόγεμα πήρα ένα τηλεφώνημα από τον εκδοτικό οίκο. Μια γυναίκα ήθελε ναρόθι στο ξενοδοχείο μου για να της γράψω μια άφιέωση σ' ένα αντίτυπο της νουβέλλας μου. Φυσικά δέχτηκα. Σε λίγο, μια νέα γυναίκα με μαύρα γυαλιά με περίμενε στο σαλόνι.
— Πώς λέγεστε; τη ρώτησα για να σημειώσω τ' όνομά της.
— Ροζίνα...

Τινάχτηκα. Είχε βγάλει τα γυαλιά της και τα φωτεινά μάτια της γελοούσαν καθώς με κυττούσαν.

— Έσείς! φώναξα. Τί γεκρανάσασαι!

— Εγώ! είπε με βαθειά φωνή. Λοιπόν, δε με ξεχάσατε;

— Πώς να σάς ξεχάσω; Μάρτυρας αυτό το βιβλίο!

— Όραία ιστορία! αναστέναξε. Πολύ τραγικό, όμως, το τέλος...

— Από έσας τώρα εξαρτάται να γίνη το τέλος ευτυχισμένο.

Μου χαμογέλασε μελαγχολικά, μα δεν είπε τίποτα. Σε μια ώρα, βρισκόμαστε σ' ένα μπαρό, στα Ήλυσια. Ήταν πάλι μια γλυκειά φθινόπωρινή βραδυά.

Προσπαθούσα να σάς ξαναδώ, μου ώμολόγησε. Διάβασα τη νουβέλλα σας κι' άναγνώρισα το δράμα μου. Θέε μου, πόσο υπέφερα! Ήθελα να σάς συναντήσω ακόμη μια φορά, αλλά δίσταζα...

— Γιατί;

— Φοβόμουν μήπως τα αισθήματα, που βάλατε στην καρδιά του ήρωα σας ήταν φανταστικά...

— Πώς μπόρεσες να το υποθέσεις αυτό, άγαπημένη μου; Άν το βιβλίο μου αυτό έχη κάποια αξία, την χρωστάει στην ειλικρίνεια των αισθημάτων μου. Ροζίνα, σ' αγαπώ!...

Τα δημοφιλή μάτια της έλαμπαν για μια στιγμή. Άμέσως όμως σκοτεινίωσαν.

— Γιατί βάζετε τη Ροζίνα στο βιβλίο σας να πεθαινή; Μήπως αυτή είναι ή σωστή λύση; Φαίνεται πως ό ήρωας σας, παρ' όλη την αγάπη του, δε θα μπορούσε να παντρευτεί μια γυναίκα, που σκότωσε. Έτσι δεν είναι;

Με κυττάξε. Το βλέμμα της είχε την έκφραση της άγωνίας, που είδα στα μάτια της την πρώτη φορά.

— Όχι, της άπάντησα, προσπαθώντας να την μεταπειλώ. Ένα τυχαίο δυστύχημα, που συνέβη την ίδια νύχτα, στον ίδιο δρόμο που άκολούθησες, μ' έκαναν να πιστέψω πως είχες αυτοκτονήσει.

— Έπρεπε γ' αυτοκτονήσω, μα δεν είχα το θάρρος. Προτίμησα να παραδοθώ στην άστυνομία.

— Και τί έγινε;

— Οι ένοχοι με άθώωσαν. Έκριναν ότι ό άντρας μου ήταν ένα κάβαρμα, που συνεχώς με φοβέριζε για να του δίνω χρήματα να τα σπαταλά με τη φιλενάδα του. Κι' αν την ώρα που παλεύαμε, το πιστόλι του πήρε φωτιά και τον σκότωσε, δε φταίω εγώ... Αυτό διαπιστώθηκε από το δικαστήριο. Ήσταν εγώ εκείνο το βράδυ, πάνω στην ταραχή μου, είχα την έντύπωση πως τον σκότωσα...

— Πόσο θα υπέφερες, Ροζίνα...

— Ναι, τα υπέφερα όλα με μια έλπίδα κι' ή έλπίδα αυτή ήσουν εσύ!

— Άγαπημένη μου!...

— Αυτό ήθελα γ' άκούσω από το στόμα σου! Σ' ευχαριστώ! Ήσταν, δε θέλω να ξεμεταλλευθώ την αγάπη σου. Καλύτερα να χωρίσουμε...

— Γιατί να χωρίσουμε;

— Φοβάμαι πως είμαι ανάξια να γίνω γυναίκα σου.

Σηκωθήκαμε και προχωρήσαμε μέσα στο πλήθος. Την έπιασα από το μπράτσο.

— Ροζίνα, δε θέλω να χωρίσουμε. Μ' άρέσουν οι γυναίκες, που έχουν υποφέρει. Είμαι βέβαιος πως θαμάστε ευτυχισμένοι! Είσαι ή γυναίκα που περίμενα ναρόθι στη ζωή μου...

Δυο δάκρυα χαράς γυάλισαν στα μάτια της.
— Θ' αλλάξεις, λοιπόν, το τέλος της νουβέλλας σου στη δεύτερη έκδοσή; Θά της δώσης ένα όραιο τέλος;

Είχαμε φθάσει στην Άφιδα του Θριάμβου. Ένα γλυκό φως έλουζε τις γκρίζες μαρμαρογλυφές του υπέροχου ιωνισμού. Το Παρίσι μας χαμογέλοισε. Όλα ήσαν αίθρια και ειδυλλιακά. Την πήρα τρυφερά στην άγκαλιά μου και της είπα:

Ναι, αυτό το τέλος που δίνουμε τώρα στην πραγματικότητα. Και θα είναι ένας άμνος στην αγάπη και στη ζωή...

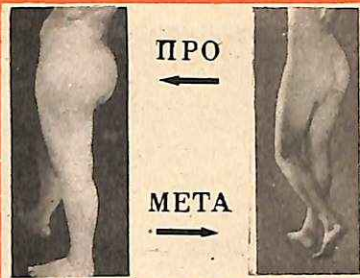
ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Σ' αγαπώ, της είπα, κι' άς έχουν περάσει μονάχα δυο ώρες από τη στιγμή, που γνωρίστηκαμε.

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ... όποια ώρα εύκαιρείτε έσείς μάθετε, Γαλλικά, Ισπανικά, Γερμανικά, Αγγλικά, με τὸ βαθειά μελετημένο σύστημα LINGUAPHON. Έξωτε να άκούσετε τὸ LINGUAPHON. 'Αν έμποδίζετε στείλτε τις άδελφές δημοσίευσις αὐτή γιά να λάβετε δωρεάν τὸ αναλυτικό μας τεύχος. 'Ινστιτούτον LINGUAPHON E, Πανεπιστημίου 10, 'Αθήναι, τηλ. 623.880 καί Θεσσαλονίκη, Κομνηνών 19, τηλέφωνον 79.665.

Στὸ σπίτι σας, χωρίς κόπο, θά ε-παλλάγητε από την παχυσάρια καί τὸ πάχος, χάρις στο ΓΑΛΛΙΚΟ σφουγγάρι ΤΑΛ. Τὸ ΤΑΛ δέν έχει καμμία σχέση με τὰ άλλα παρεμφερή, διότι δέν ερεθίζει, δέν κοκκινίζει τὸ δέρμα καί στοιχίζει φθηνότερα (1 ΤΑΛ 15 μέρες). Πωλείται παντού. 'Αντίπερα κ'ΡΟΝΟΣ Ο.Ε.», Σταδίου 39, τηλέφωνον 236.032. 'Αντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης Α.Χ.' 'Ανέστης, 'Αγ. Δημητρίου 97.

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ
Τὸ σπίτι σας τὸ ἔχτισε ὁ μηχανικός, ἐσείς όμως με τὸ ἐπιπλά που θά τοῦ θέλετε θά τὸ φτιάξετε ἀπολύτως. Γιατί ἕνα σαλόνι, μία τραπεζαρία, μία κρεβατοκάμαρα από την ἐπιπλοποιία ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θά τὸ κάνουν πραγματικό ἀρχοντικό. Τὰ ἐπιπλά ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ ἔχουν στερεότητα, άνεση, πολυτέλεια καί τις καλύτερες τιμές. Διαρκής ἐκθεσις Αἶolu 89 καί Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954. Μία ἐπίσκεψις θά σας πείσει.

FERLON
'Επιτέλους ἔρθηκε τὴν ἀσφάλεια, πού ζητούσα τόσο καιρό, με τὸ καταπληκτικό νάυλον φερμουάρ FERLON. 'Εξασφαλίζει ἀνετες κινήσεις, χάρις στην ἄριστη κατασκευή του. Τὸ νάυλον φερμουάρ FERLON δέν σπάζει, δέν μαγκώνει, δέν σχίζει τὰ ἐσώρουκα. Είναι ἀόρατο ἄφθογο, εὐλόγητο, ἑλαστό καί κυκλοφορεῖ σὲ όλους τοὺς χρόματισμούς. Είναι ἀκρίβως αὐτὸ που ζητᾷ κάθε γυναίκα, ἀρκεί κατά την ἀγορά νὰ προσέξῃ στην κορόλλα νὰ γράφῃ τὴν λέξι FERLON.

Ηλεκτρικά Καλοριφέρ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ 'Από τὸ 1949
'Η πιὸ τέλεια,οικονομική καί ὑγιεινὴ δέρμανσις.
'Επισκευδῆτε τὴν ἐκδομή σας σὲ πλάτεια Κορύτου.

STYLSO
N ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ-Παρνασσῶ 32-τηλ. 224.194

Χρῶσι Διανυκτερίων

Νά τὸ ἀδιάβροχο που σὰς χρειάζεται αὐτὴ τὴν ἐποχή, φίλες μου. Είναι νάυλον ἀδιάβροστο 100% ἀπὸ τὴν βροχή, ἐλαφρότατο καί πολύ φτηνό. Μπορεῖτε νὰ τὸ ζητήσετε σὰ καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΔΙΑΜΑΝΤ ΠΛΑΣΤΙΚΣ, όπου θά ἔρθῃ ἐπίσης τις μοντέρνες πλαστικές ζακέτες καί μία μεγάλη καὶ θαυμάσια ποικιλία πλαστικῶν εἰδῶν οικιακῆς χρήσεως. Πολύχρωμες πλαστικές ντουλάπες, ἀπὸ τὰ καλύτερα γερμανικά πλαστικά ὄργανα με ὠραίατα σχέδια, σὲ τρία διαφορετικά μεγέθη, με ράφια καί χαρτῆς, μεγάλης χρηρητικότητας. 'Επίσης νάυλον κουρτίνες σὲ ὠραία φωτεινά χρώματα. Νάυλον προπεζομάνηλα καί ὅλα τὰ πλαστικά εἶδη γιά τὴν κουζίνα καί τὸ σπίτι. Καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΔΙΑΜΑΝΤ ΠΛΑΣΤΙΚΣ, Μητροπόλεως 48, 'Ερμου 35 καί 87 (Μονατηρία), 'Αγίου Κωνσταντίνου 5 ('Ομόνοια).

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΝΕΦΗ ΤΩΝ ΘΛΙΨΕΩΝ

Υπό του Εὐαγγελικοῦ 'Ιεροκλήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Με μεγάλο ἑνδιαφέρον παρακολουθοῦσα τις διάφορες προσπάθειες τῆς ἐκτοξέσεως τοῦ ἀστροναύτου 'Ιωάννου Γκλέν στὸ διάστημα καί τὴν τροχίαν τῆς γῆς. 'Όλα ἦσαν ἑτοιμα. Μάλιστα μιά μέρα ὁ καὶ μένος ὁ Γκλέν, κάθισε μέσα στὸ καψυλὶο του ἐπὶ πέντε ὁλόκληρες ὥρες. 'Όλα ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν ἐκτοξέσιν. 'Ο ἄνθρωπος κατάρθωσε ἀξιοτάτα μηχανικά καί τεχνολογικά ἐπιτεύγματα. Τί τοὺς ἐμπόδιζε; Γιατί ἡ ἀργονορία; 'Ο καιρὸς, τὰ νέφη... Στὸ διάστημα μπορούσαν νὰ εἰσδύσων, ἀλλὰ τὰ νέφη νὰ ἐξαφανίσων δέν μπορούσαν παρ' ὅλες τις ἐπιστημονικές προόδους. Μόνον ἕνας εἶναι ἐκείνος που ὀρίζει τὰ νέφη — ὁ Θεός. 'Αμα τὸ σκεφθῶμε σοβαρά — πραγματικά πόσο μικρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος. 'Η ἐπιστήμη, σκοτώνεται νὰ προβλέψῃ τὸν καιρὸν, ἀλλ' ὅχι νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Τὰ νέφη εἶναι τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Θεοῦ. Πίσω τους βρίσκεται ὁ Θεός. Θέλω νὰ σὲ βοηθήσω νὰ Τὸν δῆς.

Νέφος βρίσκεται πάνω στὰ μάτια ἐνὸς τυφλοῦ. Δὲ μπορούμε νὰ δῇ τίποτε. 'Επανάστασις ἴσως νὰ ὑπῆρχε στὴ ψυχὴ του, γιατί ὁ Θεὸς ἐπέτρεπε τὸ κατάντημα αὐτό. Πόσο εύκολα προβάλλεται τὸ ἀνθρώπινον ἐγώτις! μας, στοῦ Θεοῦ τὸ αὐτί. 'Θέλουμε νὰ ξέρουμε γιατί, ἐνὸς πάντων ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος, πάνω στοὺς ἄλλους λάμπει ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς, τῆς ὑγείας, τῆς εὐθυμίας. Γερμίζουν τὴν καρδιά μας ἀπὸ μνησικακία ὁ σκεψίς αὐτὸς. 'Αντὶ νὰ ζηλήσῃς τὸν ἥλιο πάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, προσπάθησε νὰ δῆς τί ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὸ δικό σου σύννεφο. Ἀλλὰ δὲ μπορείς νὰ δῆς. Εἶσαι τυφλός...

Στὴν 'Ιερὴν βίβλον βρίσκονταν ὁ τυφλὸς αὐτός. Τί νὰ κάμῃ; Κατήντησε στὴ ζήτησι. Τέτοια ἡ τυχὴ μου. 'Ο,τι δέν μπορῶ νὰ θεραπεύσω, θά τὸ ὑποφέρω. Τὸν ἤθευαν ὅλοι ἐκεῖ στὴν πόλιν. 'Ο,τι μπορούσαν νὰ κάμουν τὸ ἔκαναν. 'Οι πόντοψχοι βλέποντας τὸ χερί τὸ τεταμένο, ἔδωσαν κατὶ μέσα. 'Ενα λόγο παρηγορητικό τοῦ ἔλεγον ὁ συμπολίται του. Καλὸ αὐτό. Μὴ προσπερνᾷς τὸν τυφλὸ ἐπαίτη μ' ἑλᾶρα τὴν συνειδήσιν σου. Πρόσεξε μήπως στὴ σκληροκαρδία σου βρίσκεται ἡ κακομοιρία σου. 'Ενας Χριστιανὸς ἐργάτης κάποτε εἶπε: 'Όταν βγάλω κάποιον ἀπὸ τὸν λάκκο τῆς ταλαίπωρίας του, ὁ λάκκος μένει κενός. Τὸν χρησιμοποίησ' γιά νὰ θάβω τις δικές μου δυσκολίες. 'Εκείνος που ἀνοίγει λάκκο γιά νὰ ρίξῃ κάποιον ἄλλον, πέφτει ὁ ἴδιος μέσα. 'Αλλ' ἐκείνος που γλυτώνει κάποιον ἀπὸ τὴν δυστυχία, γλυτώνει τὸν ἑαυτὸν του.

'Αλλ' ὅσο καί νὰ μάς βοηθήσουν οἱ συνάνθρωποι μας, δέν μπορούν νὰ σηκώσουν τὰ νέφη που σκεπάζουν τὰ μάτια μας, τὰ τυφλά. 'Οπως καί οἱ ἐπιστήμονες τοῦ 'Αβραάμ τῶν Κανανιτῶν τῆς Φωριδος σὴν προσπάθειά τους νὰ ἐκτοξεύσουν τὸν Γκλέν στὸ διάστημα. 'Υπάρχει κατὶ που κανένας ἄνθρωπος δέν μπορεί νὰ κάμῃ γιά ἑνᾶ — νὰ σοῦ δώσῃ τὸ φῶς σου τὸ ψυχικό. Καί τὸ φῶς αὐτὸ πολλές φορές βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ νέφος τῆς θλίψεως.

Μὰ θά μοῦ πῆς. Δέν εἰμαι ἐγὼ υπεύθυνος γιά τὸ νέφος αὐτό. Εἶναι ἀδικία. Στὴν ἴδια καταστάσιν βρίσκονταν καί ὁ τυφλὸς Βαρθιμαίος. 'Ο ἴδιος νὰ μὴ ἑπταίε. 'Ετσι γεννήθηκε.

'Ο Αἰσώπος ἦταν κηπουρός. Μιά μέρα ὁ κύριός του, τὸν ἐπλησίασε καί τοῦ εἶπε: Εἴδω συμβαίνει ὥστε σὸν κῆπο τοῦτο τὰ ζιζάνια φυτρώνουν τόσο εύκολα καί καλά παντού, ἀλλὰ τὰ χόρτα εἶναι τόσο λίγα καί πτω-

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ — ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

'Αχαρνῶν 98 — 'Αμφιλοχίας 1
'Επανέκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της καί δέχεται ὡς καί πρότερον 10—12 καί 5—7 ὥς καί ἐπὶ συνεντεύξε-
Τηλέφωνον 810.760.

ΣΥΝΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΎΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Φάουστο πιστεύει πὼς ἡ γυναίκα με τὸ ντόμινο, που τὸν πλησίασε καί τοῦ μίλησε, εἶναι ἡ Νορί. Καί σκέπτεται μ' ἀπελπισία, πὼς ἡ ἀγαπημένη του δέν εἶναι ἡλικὴ κοπέλλα, ἀφοῦ πῆγε τὴ νύχτα στὸ χορὸ δίχως τοὺς δικούς της. 'Ψάχνοντας ἐπεῖτα νὰ τὴ βρῇ, μπαίνει σ' ἕνα θεωρεῖο, όπου βρίσκεται τὴν Τσέρερε ἀναίσθητη. Κάποιος τὴν ἔχει χτυπήσει στὸ κεφάλι. 'Η συντροφία της ἔχει χαθῇ. Τὴ μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο, όπου ὁ γιὰτροὶ βρίσκουν τὴν κατάστασιν τῆς ἀρκετά σοβαρή. 'Ο Φάουστο γυρίζει σπῆτι τοῦ καί μιλάει σὸν πατέρα του γιά τις ὑποψίες του ἐναντίον τῆς Νορί. 'Εκείνος τὸν βεβαιώνει ὅτι γελιέται σίγουρα κ' ὅτι ἡ ἀγνοία με τὸ ντόμινο δὲ μπορεί νὰ ἦταν ἡ Νορί. 'Υστερα ὁ νέος τοῦ μιλάει γιά τὸν τραυματισμὸ τῆς Τσέρερε κ' ἐκείνος τρέχει σὸν τρελὸς στὸ νοσοκομεῖο. 'Η Τσέρερε δέν εἶναι ἀκόμα σὲ θέση νὰ μιλήσῃ σὸν ἀστυνόμο, που θέλει νὰ τὴν ἀνακρίνῃ. 'Όστόσο, ἡ κατάστασις τῆς ἀρχίζει νὰ καλλιεργεῖται. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνὸς ἡ Νορί γυρίζει σὸν σπῆτι της, δέχεται τὴν ἐπίθεσιν μῆς παρὲς μασκαράδων, τὴ γλυτώνει δὲ ὁ Φάουστο, που ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεί, τὴ συνοδεύει ὡς τὸ σπῆτι της καί με τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ὀρκίζεται καί πάλι πίστι κ' ἀφοσίωσι. Στὸ σπῆτι της, ἡ Νορί βρίσκει τὸ Μανίλο, που ἦρθε νὰ παραδώσῃ σὸν πατέρα τῆς ἕνα σφραγισμένο φάκελλο, ἐκ μέρους τῆς Τσέρερε, που ἔχει γράφῃ πάνω: 'Νὰ ἀνοίξῃς μετὰ τὸ θάνατό μου'. 'Ο Γκουελλό τὸν παίρνει, με ἀπορία. 'Υστερα αὐτὸς κ' ἡ Νορί πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφθῶν τὴν τραυματισμένη Τσέρερε. Στὸ χορὸ, ὁ Ποντεβίκο εἶχε πᾶσι στὸ θεωρεῖο καί, βρίσκοντας, ἐκεῖ μοναχὴ τὴν Τσέρερε, τὴν εἶναι νομίζει γιά τὴν ἀγνοία τῆς φιλενάδας της με τὸν κόκκινον φλόγο κ' εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴ φλερτάρῃ.

12ον — Μὰ θά εἶναι ἐντελὸς ἀδῶς ἡ κοῦβεντα μας, εἶπε. Μὴν κρίνετε κακὰ ὅλους τοὺς ἄντρες, ἐπεὶδὴ σὰς πρόδους ἔνας!

Αὐτὸς δέν ἀξίζει τὴν ἀγάπη μου, ἀπάντησε ἡ Τσέρερε, ἐνὸς σηκώνοντας ἀπ' τὴ θέσι της καί κατέβηκε στὴ σκοτεινότερη γωνία τοῦ θεωρείου. 'Όστόσο... δέν κατορθῶν νὰ δισκεδάσῃ, στὴ σκέψιν πὼς εἶναι με ἄλλη αὐτὴ τὴ στιγμή... Κι' ὅμως δέν εἰμαι ἡ μόνη ἀπατημένη καί δυστυχισμένη γυναίκα! 'Η σύζυγός σας εἶναι πιὸ πολὺ ἀπὸ μένα.

Πὼς τὸ ξέρετε; Τὴ γνωρίζετε;
Ναί, τὴ γνωρίζω. Ξέρω πὼς σὰς ἀγαπάει πολὺ καί πὼς σὰς ζηλεύει τρομερά. Προσέφερε, γιὰτί ἡ ζηλιάρα γυναίκα εἶναι ἕνας διαρκὴς κίνδυνος γιά τὸν ἀπίστο ἄντρα.

'Ο Ποντεβίκο ἀνασῆκωσε τοὺς ὤμους του.
Δὲ φοδᾶμαι τὴ γυναίκα μου, ἀπάντησε ἡ Τσέρερε. Γιατί δέν εἰμαι σὸν φίλο τῆς γνωστῆς σας, που μάς λέγατε ἀπὸ... ἐκείνον που τὴν παντρεύτηκε ἀπὸ τὸ φόβο τῆς Δικαιοσύνης.

'Αλήθεια; 'Εσείς δέν ἔχετε κανένα βάρος στὴ συνειδήσιν σας, αὐστηρὲ μου εἰσαγγελέα;
'Ο Ποντεβίκο κύτταξε προσεχτικά τὴ συνομιλήτριά του. 'Ορισμένες ἀποχρώσεις τῆς φωνῆς της τὸν ἔκαναν νὰ πιστέψῃ πὼς τὴν ἀναγνώριζε. 'Όστόσο προσπαθῶσε νὰ φανῇ ἡρεμος.

'Οχι, ἀπάντησε, δέν ἔχω τίποτα, που νὰ μπορῇ νὰ χρησιμῆ γιά ὄπλο ἐναντίον μου.
Κι' ὅμως, πρόφερε ἀργὰ ἡ

Τσέρερε, ἕνα κάποιο γράμμα, που βρέθηκε στὴν τσέπη σας, ἀπευθυνόμενο σὲ μία γυναίκα που δολοφονήθηκε...
'Ο Ρομπέρτο γούρλωσε τὰ μάτια του. 'Η ὑπόψια του εἶχε γίνῃ πεπειθιστή.

Κατάλαβα! φώναξε. Εἶσαι ἡ Εὐά!
'Η Τσέρερε ἔφερε τὰ χέρια της στὴ μάσκα της, σὰ νὰ φοδῶταν τάχα μὴ τῆς τὴ βγάλῃ. Κι' ἡ κίνησις τῆς αὐτῆς ξεγέλασε ἀκόμα περισσότερο τὸ Ρομπέρτο.

Μὴ φοδᾶσαι, τῆς εἶπε, με σφιγμένα δόντια, δέν ἔχω καμμία διάθεσιν νὰ σοῦ ξεσκεπάσω τὸ πρόσωπο, τώρα που ἔρω ποιά εἶσαι... 'Αθλία! Πῆγες νὰ με καταστρέψῃς. Διηγῆθηκε στὴν Τσέρερε τὰ περασμένα, τῆς μίλησε γιά κείνο τὸ καταραμένο γράμμα!

'Η Τσέρερε ἔκανε πὼς ἔκλαιγε. Μὲ ἀπατοῦσε... κ' ἔχσας τὰ λογικά μου! τραύλισε. 'Αλλωστε, ἡ Τσέρερε δέν ἔρεει ποιά εἶμαι. Μὲ νομίζει γιά μιά φίλη της... 'Ηθελα νὰ βεβαιωθῶ με τὰ μάτια μου γιά τὴν ἀπιστία σου... καί με βροήσε σ' αὐτὸ ἡ Μιλανέζα, που ἔρεει τις σχέσεις σου με τὴν Τσέρερε. Δὲ φαντάζεσαι πόσο ὑπόφερα!

'Ο Ρομπέρτο φάνηκε πὼς ἐαναδῆκε τὴν αυτοκριτική του.
Εἶσαι ἀνόητη, τῆς εἶπε με μαλακότερη φωνή. 'Εκάνες μιά τρέλλα δίχως λόγο... Δέν ἀγαπᾷς τὴν Τσέρερε, ἀλλὰ τὴν ἀφίω νὰ τὸ πιστέψῃ, γιά νὰ μάθω ἕνα μυστικό της, ὅπως κ' αὐτὴ θέλει ν' ἀνακλύσῃ τὸ δικό μου. Μὰ ἐσύ θά με καταστρέψῃς, ἂν δὲ σὲ προλάβω... Γύρισε τώρα

Χαράλαμπε, ἀκολούθησε τὸ αὐτοκίνητο τῆς δεσποινίδος!...

στὸ σπίτι, καί θά κυττάξω νὰ διορθώσω τὸ κακό, που ἔκανες με τὴ ζήλεια σου.
'Οχι, δὲ φεύγω! δῆλωσε ἐκείνη. Θέλεας νὰ με διώξῃς, γιά νὰ μείνῃς με τὴν Τσέρερε!
'Ο Ρομπέρτο ἔχασε τὴν ἡρεμία του. 'Εβαλε τὸ χερί του μέσα ἀπ' τὸ ντόμινο τοῦ καί χούφτωσε μιά «σιδερένια γροβιά», που τὴν κρατοῦσε πάντα ἀπάνω του, σὸν ἀμυντικό ὄπλο.

Καί, σὲ μιά στιγμή, που ἡ Τσέρερε ἔσκυψε γιά νὰ πάρῃ τὴ βεντάλια της, που τῆς εἶχε πέσει, τὴ χτύπησε ἐξαφνικά στὸ κεφάλι με τὴ «γροβιά», τόσο δυνατά, ὥστε ἡ δυστυχισμένη ἔπεσε σὸν κεραυνόβολημένη.

'Ο Ρομπέρτο πίστεψε πὼς τὴν εἶχε σκοτώσει. 'Αλλὰ δὲ στάθῃκε γιά νὰ βεβαιωθῇ. 'Εκρυψε τὸ ὄπλο του, φόρεσε πάλι τὴ μάσκα του, βῆκε ἀπ' τὸ θεωρεῖο κ' ἔψαξε γιά τὴν Τσέρερε καί τὴ Μιλανέζα. 'Αλλὰ δέν τις βροκε.
'Ευγε, τέλος, ἀπ' τὸ χορὸ καί γύρισε σὸν σπῆτι τῆς Τσέρερε. Διαισθανόμενος πὼς τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος κ' ἤθελε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ.

Εἶχε κάνει καί δεύτερο ἔγκλημα, με τις ἴδιες περὶπου συνθήκες τοῦ πρώτου. Δέν ἤθελε καί πάλι νὰ σκοτώσῃ! 'Αλλὰ τὸν εἶχε ἐρεθίσει ἡ γυναίκα ἐκείνη, που τὸν πείσμωνε, ἐνὸς τοῦ χρωστοῦσε τόσα!

Πὼς θὰ γλύτωνε τώρα; Σίγουρα, θά τὸν καταγγέλλανε, ἡ Τσέρερε κ' ἡ Μιλανέζα.

Σκέφθηκε ν' αυτοκτονήσῃ, ἀλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως! 'Όταν ἔφτασε σὸν σπῆτι τῆς Τσέρερε, εἶχε ἐναδῆκε κατὰς τὴν ἡρεμία του. Χτύπησε τὴν πόρτα τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τῆς καί τῆς ρώτησε:

Μήπως γύρισε ἡ Τσέρερε; Γιατί ἔφυγε ἀπ' τὸ χορὸ.

'Οχι, κυρίες, δέν τὴν ἀκούσα νὰ γυρίῃ, ἀπάντησε ἐκείνη.

Καλά. Πηγαίνω στὴν κάμαρά της, νὰ βγάλω τὸ ντόμινο. Ἀκούστε ὅμως! 'Αν ἔρεθῃ καί με ζητήσῃ κανεὶς ἀστυνομικός, θά τοῦ πῆτε πὼς δὲ με 'έρετε καθόλου.

'Η γριά τρώαξε.

— Θεέ μου! Συνέβη τίποτα κακὸ στὴ δεσποινίδα Τσέρερε; ρώτησε.

— 'Οχι, ὅχι! Νὰ κάνετε ὅμως ὅ,τι σὰς εἶπα. 'Αλλοιμονό σας, ἂν με προδώσετε!

Τῆς ἔδωσε ἕνα μεγάλο χαρτονόμισμα καί πρόσθεσε:

— Πάρτε μιά προκαταβολή γιά τὴ σιωπὴ σας.

'Η γριά ἤρεμωσε ἀμέσως καί τὸν βεβαίωσε πὼς δὲ θ' ἀνοίγε τὸ στόμα της.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Ρομπέρτο πῆγε στὴν ἀστυνομία καί ζήτησε τὸν ἀξιώματικό ὑπηρεσίας.

Εἶχα φύγει ἀπὸ τὸ σπῆτι μου χτες ἀπ' τὸ μεσημέρι, γιά κάποια ὑπόθεσι, τοῦ εἶπε, καί γύρισα πρὸ ὀλίγης ὥρας, ἀφοῦ ἔφαγα τὸ βράδυ ἔξω. Δὲ βροκε, λοιπόν, ἐκεῖ τὴ γυναίκα μου. 'Η κμαριέρα μου μοῦ εἶπε πὼς εἶχε βῆ κ' ἔκλεινε ἔπειτα ἀπὸ μένα, δέν ἤρερε ὅμως ποῦ θά πῆγαινε. Ρώτησα γνωστούς καί φίλους. Κανείς δέν τὴν εἶδε... 'Ανησυχῶ πολὺ, γιὰτί τὴ βασανίζει μία νευρασθένεια, εἶναι διαρκῶς ταραγμένη καί φοδᾶμαι μὴν ἔκανε καμμία τρέλλα.

— Θὰ διατάξω ἀμέσως μιά ἔρευνα! Θὰ σὰς εἰδοποιήσω, μόλις θά ἔχω νεώτερα, τὸν βεβαίωσε ὁ ἀστυνόμος.

'Ο Ποντεβίκο γύρισε σὸν σπῆτι του. Τὸ βροκε σιωπηλὸ καί σκοτεινὸ. 'Αναθεὶ τὸ φῶς, μήτικε στὴν κάμαρά του... καί μιά κραυγὴ χαρὰς βῆκε ἀμέσως ἀπ' τὰ χεῖλιά του.

'Η γυναίκα του προχωροῦσε γιά νὰ τὸν υποδεχθῇ, κατὰχλωμ, ἀλλὰ χαμογελαστή, με μιά ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ.

'Εσύ! φώναξε ἐκείνος Δόξα τῷ Θεῷ! Σὲ νομίζα γιά πεθαμένη!

Πεθαμένη;... ἀπόρησε ἡ Εὐά. Γιατί;

— Ἀπ' τὸ χτύπημα, που σοῦ δῶσα στὸ κεφάλι... Τ' ἀξίζεις ὅμως. 'Εσύ με προκαλέσεις.

— 'Εγώ; 'Εγώ;
— Μήπως θ' ἀνησυχῇς τάχα πὼς ἦσουν σὸ χορὸ τὸ «Σκρίμπε»;

'Η Εὐά ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, γιά ν' ἀποφύγῃ τὴν πύρινη ματιὰ του.

Μετὰ τὴ συνομιλία της με τὴν Τσέρερε, εἶχαν διαλυθῇ ὁ θυμὸς κ' ἡ ζήλεια της. 'Εκίωθε μόνον τύψεις, γιὰτί εἶχε προδώσει τὸν ἄντρα της, που τὸν χρωστοῦσε τόσα — αὐτὸν που τὴν εἶχε βγάλῃ ἀπ' τὴ ντροπὴ καί τὴ μίσῃ καί τῆς εἶχε δώσει ὄνομα καί πλοῦτη. Κι' αὐτῇ, γιά ἀντάλλαγμα, πᾶρα λίγο νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἀπὸ συγχωρητὴ ἐπιπολοῦσῇ τῆς.

Τοῦ τὰ ὁμολόγησε τώρα ὅλα. Τοῦ εἶπε πὼς, ἐρεθισμένη ἀπ' τὴ Μιλανέζα, ἔπρεπε νὰ τῆς ἐφύγῃ τὸ μυστικὸ γιά τὸ γράμμα τῆς Μπαρέλλο, που εἶχε βρο στὴν τσέπη του, κ' ὕστερα γιά τὸ γάμο της. 'Αναφερε ὅσα εἶχαν πῆ με τὴν Τσέρερε, σὸν θεωρεῖο, πὼς εἶχαν ἀνταλλάξῃ τοὺς οἰόγκους τοὺς καί πὼς αὐτὴ εἶχε γυρίσει σὸ σπῆτι, όπου περιέμενε τρομαγμένη τὸ γυρισμὸ του.

Καταραμένη! οὐλόγησε ὁ Ρομπέρτο. Με καταστρέφεις με τὴ ζήλεια σου!... Τώρα καταλαβαί-

να την πονηριά της Τσέρερε. Ναί, αυτήν χτύπησε!

Διηγείτο κι' αυτός τί είχε κάνει πάνω στο θυμό του, νομίζοντας πως είχε μπροστά του τη γυναίκα του. Και της φώναζε πως αυτή έφαγε για όλα.

Η Εύα έβγαλε μία κραυγή πόνου κι' έπεσε γονατιστή.

— Συχώρεσέ με! Βόγγησε. Έσφαλα γιατί σ' αγαπούσα πολύ. Μα θα σε σώσω, έννοια σου! Άκουσέ με κι' ακολουθήσε τη συμβουλή μου.

Ο Ρομπέρτο δέχτηκε να την ακούσει. Είχε άρchiσει να έλπιζε.

Η Εύα του εξήγησε με λίγα λόγια το σχέδιό της κι' εκείνος συμφώνησε.

★

Στο θέατρο «Σκρίμπε» δεν είχε ακόμα ηρεμήσει ο κόσμος. Η Τσέρερε είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο, όταν παρουσιάστηκε η Εύα κι' ο άντρας της, κι' οι δύο με τα ίδια ντόμινα, που φορούσαν πριν από λίγες ώρες. Ο Ποντεβίκο είχε ξαναπάρει το δικό του απ' το σπíti της Τσέρερε, λέγοντας στη νοικοκυρά της, ότι σκόπευε να μασκαρευτεί πάλι, με την έλπιδα πως έτσι θα ξανάβρισκε πò εύκολα τα ίχνη της φίλης του.

Ενώ, λοιπόν, οι δύο σύζυγοι τοιγυρίζαν στην αίθουσα, μία μεταμφιεσμένη χτύπησε στον ώμο την Εύα.

— Πού είν' η Τιτί; τη ρώτησε γελώντας.

Η Εύα την έπιασε απ' το μπράτσο, λέγοντας στον άντρα της:

— Γύρισε στο θεωρείο, αγαπητέ μου, και βρες μία άλλη συντροφιά.

Όταν απομακρύνθηκαν λίγο με τη συντροφιάς της, της είπε:

— Είσαι η Όρντεσία, αν δεν κάνω λάθος.

— Ναί, εγώ είμαι, απάντησε εκείνη. Άλλαξα ντόμινο, γιά να χάσω τα ίχνη μου κάποιος, που γύρευε να μάθω ποιά είμαι... Περίεργο όμως! Δεν είσαι η Εύα; Πώς λοιπόν σε βρήκα στο μπράτσο του άντρα σου και με τον άσπρο φλόγγο της Τσέρερε;

— Δεν ξέρεις, λοιπόν, τίποτα; — Τί να ξέρω;... Βγήκα απ' το θέατρο, γιά να πάω ν' αλλάξω ντόμινο. Στο γυρισμό μου, γέλασα με τον ένα και με τον άλλο, δέχτηκα να με κεράσουνε σαμπάνια σ' ένα θεωρείο... Σās είχα δεχάσει τελείως. Τώρα, που σκόπευα να σās αναζητήσω, σε είδα στη σάλλα και νόμισα πως ήσουν η Τσέρερε.

— Το ίδιο νομίζει κι' ο άντρας μου. Μα η Τσέρερε δεν πρόκειται να με ξανσυνολήση πιά!

— Τί θες να πής;

— Η Εύα γέλασε πένθιμα κι' απάντησε:

— Θέλω να πò πως την ξεφορτώθηκα. Τη σκότωσα!... Όταν μείναμε μόνες, δέ μπορούσα πιά να κρατηθò και της φανερώθηκα. Άλληλοδραστήχημα. Μου ανέθηκε τò αίμα στο κεφάλι και, δίχως να καταλάβω τί έκανε, τη χτύπησα, καθώς έσκυβε να πάρη κάτι.

— Όρντεσία έτρεμε.

— Άκουσα γιά κάποιον τραυματισμένο στο κεφάλι, που την πήγανε στο νοσοκομείο, τραύλισε. Μα νόμιζα πως θάταν καμιά μεθυσμένη... Και δέν αντίληφθηκε κανείς τίποτα;

— Κανείς. Άλλαξε το φλόγγο της με τò δικò μου, βγήκα απ' το θεωρείο, βρήκα τον άντρα μου και πήγαμε μαζί στο ρεστοράν. Με νομίζει πάντα γιά την Τσέρερε...

— Μα δέ σε τρομάζει αυτό που έκανες; Άν η Τσέρερε είναι μόνο τραυματισμένη και σε καταγγείλη όταν συνέλθη;

— Η Εύα ένοιωσε να λυγίζουν τὰ γόνατά της σ' αυτή τη σκέψη. Ο Ρομπέρτο θα ήταν χαμένος τότε!... Μα όχι, θά τη διέψευθε αυτή! Άφου δέν ήταν κανείς μπροστά στο δράμα, που συνέβη στο θεωρείο, γιάτί δέ θα πίστευαν αυτήν, παρά την Τσέρερε;

— Έλπιζω νάναι πεθαμένη, απάντησε, ανασπώνοντας τους ώμους της. Και σù δέν πρόκειται, βέβαια, να μιλήσης... Έχεις λόγους να μείνεις ακόμα στο χορό;

— Όχι.

— Πάμε λοιπόν να φύγουμε μαζί. Θέλω να γυρίσω σπíti πριν απ' τον άντρα μου.

— Η Όρντεσία δέν άρνήθηκε. Της φαινόταν επικίνδυνο να σφίση μονάχη τώρα τη φίλη της. Και καταριότανε τον εαυτό της, που είχε μπλεχτεί στην άσχημη εκείνη ιστορία.

— Μετάνοιασα, ξέρεις, της είπε η Εύα, όταν βγήκαν στο δρόμο. Καλύτερα να πάμε στο δικό σου σπíti. Άν ανακαλυφθò αυτό που έκανα, ρίξε δηλ την ευθύνη σε μένα...

Ο Ποντεβίκο ξαναπέρασε απ' την αστυνομία, γιά ν' αναφέρει πως η γυναίκα του είχε γυρίσει στο σπíti πολύ ταραγμένη και πως δέν ήθελε να πη που είχε περάσει τη νύχτα της. Όταν έφτασε ύστερα στο σπíti του, βρήκε την Εύα ήρεμη, σχεδόν χαμογελαστή.

— Μπορείς να πäs να κοιμηθής ήσυχος, του είπε. Δεν κινδυνεύεις πιά. Πήρα όλα μου τὰ μέτρα. Τώρα, κι' αν μιλήση η Τσέρερε, δέν πρόκειται να μου ανατρέψη τὰ σχέδιά μου. Έγώ

μονάχα είμαι η ένοχη...

— Και πιστεύεις πως θά δέχτώ να θυσιάστης εσύ γιά μένα; — Τò θέλω! είπε έντονα η Εύα. Όρκίστηκε να μ' έγκαταλείψω σε κείνους, που ζήτανε να σε καταστρέψουνε!

Τα μάτια της γυάλιζαν παράξενα. Ο Ρομπέρτο καταλάβαινε τώρα την ενεργητικότητά της, την κολαζυή της καρδιάς της και τη δύναμη του ερωτά της. Και την κύτταζε, θαμπωμένος, συγκινημένος.

— Θα σε σώσω, Ρομπέρτο! πρόσθεσε εκείνη. Είναι χρέος μου!

Έπεσε στην άγκαλιά του και τὰ χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα φλογερό φιλί.

Γ'.

Την όγδοη μέρα, μ' όλο που είχε ακόμη πυρετό, η Τσέρερε ήταν σέ θέσι να μιλήση. Ρώτησε άμέσως που βρισκότανε και γιάτί την είχαν φέρει εκεί.

— Ήταν κοντά της ένας γιαντρός κι' ένας αστυνομικός με πολιτικά.

— Σās φέρανε, μία νύχτα, πρό όχτώ ημερών, της εξήγησε ο γιαντρός. Σās είχαν βρò σ' ένα θεωρείο στο «Σκρίμπε», τραυματισμένη στο κεφάλι. Είναι θάυμα πως σωθήκατε!

— Ποιος δέ βρήκε; — Ένας νέος μηχανικός, ο κ. Φάουστο Άλμπανο.

— Η Τσέρερε κοκκίνισε ελαφρά. — Και, στο μεταξύ, δέν ήρθε κανείς να μ' επισκεφθò; ρώτησε.

— Έρχονται κάθε μέρα οι καλοί σας φίλοι: ο κ. Μάνλιο Άλμπανο κι' ο κ. Γκουέλιο Μπαρέλο με την κόρη του... Ήρθαν και διάφοροι αστυνομικοί, γιά να σās ανακρίνουνε.

— Να με ανακρίνουνε; είπε ανασκιρτώντας η Τσέρερε. Γιάτί; — Γιά να μάθουν ποιος σας χτύπησε.

— Θα τò πò μονάχα στον κ. Μάνλιο Άλμπανο.

Ο Μάνλιο έφτασε έπειτα από μία ώρα. Κι' όταν είδε, γιά πρώτη φορά, την Τσέρερε ανασπώνοντά στα μαζιλάρια της, τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα χαράς. Ζήτησε να τούς αψίσουν μόνους. Έσκυψε τότε και τη φίλησε στο μέτωπο.

— Πόσο υπόφερα! μουρμούρισε. Γιά σένα, ξεχνούσα ακόμα και τò γυιό μου. Άν πέθαινες, θά σ' άκολουθούσα κι' εγώ!

— Η Τσέρερε του διηγήθηκε όσα είχαν συμβή. Εκείνος την άκουγε με προσοχή.

— Αυτή τη φορά, δέ θα μäs ξεφύγη! δήλωσε στο τέλος. Θα τόν καταγγείλω εγώ ο ίδιος!

— Όχι, Μάνλιο, μ' έβιασες. Πήγαμε καλύτερα να τόν βρòς, πès του πως τὰ ξέρεις όλα, πως

είχεις άποδείξεις γιά τὰ εγκλήματά του. Και μόνο αν έπιμείνη πως είναι άθώος, αν τόν καταγγείλεις τότε.

— Μα θά πρέπει να τού επαυλάβω όσα μου αποκάλυψες!

— Όχι. Θα τού πής πως βρισκόμουν μονάχα σ' ένα θεωρείο, όταν μπήκε κάποιος με μαύρο ντόμινο κι' άρχισε να μου μιλά άπότομα, περνώντας με γιά άλλη. Απάντησα πως έκανε λάθος. Δέ με πίστεψε. Προσπάθησε να μου βγάλη τη μάσκα. Αιμύνηκα. Εκείνος με χτύπησε στο κεφάλι κι' έχασα τις αισθήσεις μου.

— Θα σε ύπακούσω, απάντησε ο Μάνλιο. Ίσως όμως κάνουμε άσχημα κι' οι δύο μας.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας αστυνομός. Είχε μάθει την καλύτερεση της Τσέρερε κι' έρχότανε να την ανακρίνη.

Εκείνη επανέλαβε τη φονταστική ιστορία του άγνωστου με τò μαύρο ντόμινο, που την είχε χτυπήσει, νομίζοντας την γιά άλλη.

— Έτσι, έφευγε δηλ η τραγική πλευρά της υπεθέσεως.

Τα ίδια διηγήθηκε η Τσέρερε στο Γκουέλιο και στη Ντορί, όταν την επισκέφθηκαν σε λίγο. Κι' εκείνοι ένοιωσαν κάποια ανακούφιση.

— Φοδόμαστε, της είπαν, όπως κι' ο κ. Άλμπανο, μήπως αυτή η εγκληματική επίθεσι ήταν έργο του άγνωστου έχθρου!

— Γελστήκατε αυτή τη φορά, τους βεβαίωσε η Τσέρερε.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος, που θά υποφέρω σύντομα να σας έμπιστρέψω τò πακέτο, που μου έμπιστευθήκε εκ μέρους σας ο κ. Άλμπανο, της είπε ο Γκουέλιο.

— Η Τσέρερε χαμήλωσε τὰ μάτια της κι' απάντησε:

— Κρατήστε τò άκόμα, σας παρακαλώ, ώστου να σας τò ζητήσω.

— Απ' τò νοσοκομείο, ο Μάνλιο πήγε κατ' ευθείαν στο σπíti του Ποντεβίκο.

Εκείνος βρισκόταν εκεί. Όταν η υπηρέτρια τόν ειδοποίησε γιά την έπισκεψη του Μάνλιο, έσκυψε γρήγορα κάτι χαρτιά, που είχε πάνω στο γραφείο του, και σηκώθηκε γιά να τόν υποδεχθò.

— Επιδέλους, με θυμήθηκε! του είπε, απλώνοντάς του τò χέρι.

— Άλλ' εκείνος έκανε πως δέν είδε τη χειρονομία του.

— Δέ σας έχασα, κύριε Ρομπέρτο Ποντεβίκο, απάντησε, προχωρώντας άργα μέσα στο γραφείο.

Ο Ρομπέρτο τόν κύτταζε με έκπληξη.

— Δέ σε καταλαβαίνω, είπε.

Γιάτί πήρε αυτό τò ύφος; Και προπάντων γιάτί μου μιλάς στον πληθυντικό;

— Άφου ο Μάνλιο βεβαιώθηκε πως η πόρτα ήταν κλειστή, τόν πλησίασε και πρόφερε με χαμηλή φωνή:

— Δέ μπορώ να φερθò φιλικά σ' ένα δολοφόνο!

— Έγώ, δολοφόνος; φώναξε ο άλλος, κάνοντας ένα βήμα πίσω. Άν δέν τ' άκουγα απ' τὰ χείλη σου, αν δέ σ' έβλεπα μπροστά μου, θά πίστευα πως πρόκειται γιά ένα φοιχτό όνειρο.

Ο Μάνλιο άναστήκωσε τούς ώμους του.

— Φτάνουν πιά οι κωμωδίες! Τόσα χρόνια σās νομίζα τίμιο. Με ξεγελούσατε, απ' την εποχή άκομη της δολοφονίας της Ρίτας Μπαρέλο, με μία σατανική επίδειξιότητα! Είχατε τò θράσος να σταθήτε άτάραχος κοντά στο θύμα σας!

— Τò θύμα μου;... Πιστεύεις λοιπόν;

— Ότι είσατε ο δολοφόνος της Ρίτας Μπαρέλο, ο «δικηγόρος» κι' ότi έπιχειρήσατε να σκοτώσετε και την Τσέρερε, έπειδή είχε ανακαλύψει τò μυστικό σας!

Ο Ρομπέρτο έκρυψε τò πρόσωπό του στα χείρια του.

— Είναι φοιχτό να με ύποψιάζεσαι έτσι! τραύλισε. Και να μ' έμπορώ ν' άμυνθò!...

— Άθλιε! φώναξε ο Μάνλιο. Άρνείσθε πως χτυπήσατε την Τσέρερε, όπως είχατε χτυπήσει άλλοτε τη Ρίτα;

— Και βέβαια τò άρνούμαι! Πήγα μαζί της στο χορό. Μäs συνοδεύανε και δυο φίλες της, που δέν ξέρω ποιές ήταν. Μäs, όταν φτάσαμε εκεί, η Τσέρερε μ' άφησε και πήγε μ' άλλους. Έφυγα τότε... Γύρισα σπíti, δέ βρήκα τη γυναίκα μου, φοδήθηκα μήπως της είχε συμβή δυστύχημα και

κατέφυγα στην αστυνομία. Ύστερα, πέρασα την ύπόλοιπη νύχτα γυρεύοντάς την. Τò πρωί, που ξαναγύρισα στο σπíti, τη βρήκα έδω. Μα δέ θέλησε να μου πη που είχε πάει.

— Παραμύθια! είπε ο Μάνλιο. Μαντέψατε πως η μία απ' τις «φίλες» της Τσέρερε ήταν η γυναίκα σας. Η Τσέρερε τò κατάλαβε κι' αντάλλαξε μαζί της τούς φλόγκους, που είχαν στα ντόμινα τους. Έτσι πέσατε στην παγίδα. Γιάτί νομίσατε πως χτυπήσατε τη γυναίκα σας, που ήταν άλλοτε συννόχος σας.

— Μα με πιστεύεις αλήθινα δολοφόνο; Με κατηγορείς, έσύ;

— Ναί, σε κατηγορώ, ότi δολοφόνισες τη Ρίτα Μπαρέλο, άφου την είχες έγκαταλείψει μ' ένα παιδί. Σε κατηγορώ πως άποτειράθηκες να δολοφονήσης την Τσέρερε, νομίζοντάς την γιά τη γυναίκα σου, που θά σε κατάρσφερε απ' τη ζήλεια της. Σε κατηγορώ πως τράβηξες έδω την κόρη σου, γιά ν' απομακρύνες κάθε ύποψια της εναντίον σου, πείνοντάς την πως θ' αναζητούσες και σù τò δολοφόνο της μητέρας της... κι' άκόμα, πως θά τη βοηθούσες να παντρευθò τò γυιό μου, που αγαπάει.

— Αυτό είναι πάρα πολύ! μουρμούρισε ο Ρομπέρτο, με άπελπισμένο τόνο. Να σ' άκούω να με κατηγορής... και να μ' έχω τò θάρρος να σου φανερώσω την αλήθινή ένοχη!

— Η ένοχος είμ' εγώ, εγώ μονάχα! φώναξε η Εύα, μπαίνοντας ξαφνικά στο γραφείο και πέφτοντας στα πόδια του Μάνλιο.

— Εκείνος την κύτταξε με δυσπιστία, σίγουρος πως έλεγε ψέμματα γιά να σώση τόν άντρα της.

— Εύα! Τί γυρεύεις έδω; είπε ο Ρομπέρτο, προσπαθώντας να την άνασπώσκει.

Μα εκείνη αντίσταθηκε. Δά-

κρυα τρέχανε απ' τὰ μάτια της. — Άσπές με, άσπές με! Ύποφέρω πολύ, από καιρό. Θέλω να λυτρωθò απ' αυτό τόν τρομερό έριόλτη, να τὰ όμολογήσω όλα... γιάτί δέν είναι σωστό να πληρώνεις εσύ γιά μένα!

Ο Μάνλιο είχε ευγενική ψυχή και δέ μπορούσε να μ'ην ύποχωρήση στα παρακάλια μίας γυναίκας.

— Μιλήστε, είπε άργα στην Εύα. Σās άκούω.

— Εκείνη κάθισε άντίκρυ του. Τὰ χλωμά της χείλη τρεμουλιάζανε.

— Όταν με σύστησε σε σας, Ρομπέρτο, άρχισα, σας είπα πως ήμουν μία κοπέλλα από καλή οικογένεια και πως με είχε γνωρίσει και με είχε παντρευθò στο Μιλάνο. Μä έλεγε ψέμματα.

— Εύα!... φώναξε ο Ποντεβίκο, σ' άνάθεμα να τ' σταματήση.

Μα εκείνη συνέχισε:

— Όρκίστηκε να πò την αλήθεια και θά την πò. Ο Ρομπέρτο με είχε γνωρίσει στο Τουρίνο, όπου είχα πάρει τόν κακό δρόμο. Ήμουν ώστόσο μετανιωμένη γιά τò κατάντημα μου κι' άποφασισμένη να λατρέψω τόν άνθρωπο, που θά μ' έρωζε απ' αυτό. Ο Ρομπέρτο μ' έρωτεύθηκε, μούδωσε τὰ μέσα να ζήσω και μ' έζητησε γιά αντάλλαγμα μονάχα λίγη πίστι. Τόν αγαπήσα κι' εγώ τρελλά.

— Μία μέρα, ήρθε σε μένα, αναστατωμένος, και μ' έλεγε: — Πρόπει να βλέπώμαστε σπανιότερα, Εύα. Θάρχωμαι μονάχα τὰ βράδια εκεί. Έτοιμαζόμουν ν' ανεβώ στην άπάνω καμαρούλα, βέβαιη πως βρισκόταν εκεί ο Ρομπέρτο με τη Ρίτα, όταν παρουσιάστηκε η θυρωρός. Μä ρώτησε τί ζητούσα.

— Θέλω να μιλήσω μαζί σας, απάντησα.

— Και τή ρώτησα άμέσως γιά-

διηγήθηκε πως είχε άλλοτε σχεσεί με μία τίμια κοπέλλα, που την έκανε μητέρα κι' ύστερα την έγκατέλειψε. Αυτή είχε εξαφανισθò κατόπιν αφίνοντάς του ένα γράμμα, που τò είχε φυλάξει και μ'ού τò δόδεξε.

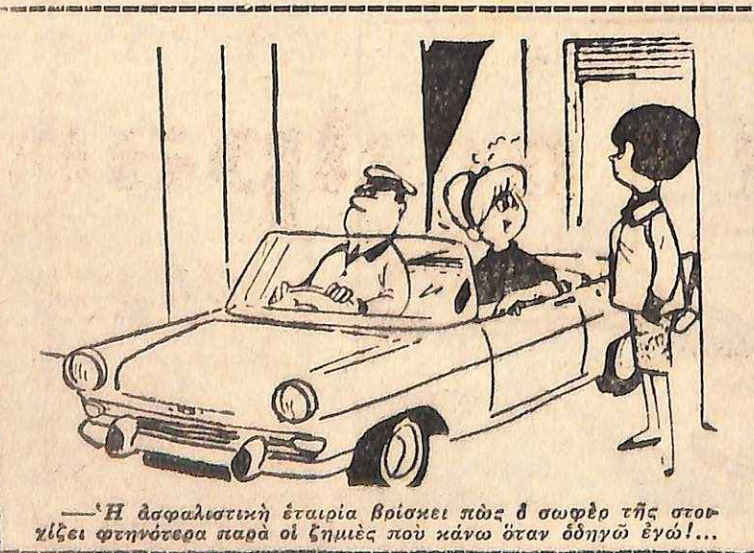
— Μ'ού εξήγησε ύστερα, ότi, τò ίδιο έκανε πρώτi, είχε ανακαλύψει πως η Ρίτα Κάνα, η παλιά του φίλενάδα, είχε παντρευθò τεχνίτη κι' είχε γίνει θυρωρός στο σπíti που έμενα εγώ. Θά μ' έπισκεπτότανε λοιπόν άραιότερα, γιά ν' άποφύγη μία συνάντησι μαζί της.

— Απò τότε, άλλαξε πολύ άπέναντί μου. Φαινόταν συχνά άφορημένος. Δυò φορές πρόσφερε στον ύπνο του τ' όνομα της Ρίτας. Άρχισα να νοιώθω ένα άγριο μίσος γιά αυτή τη γυναίκα... Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ένα βράδυ, που μάλωσα με τò Ρομπέρτο, πρόσφερε πάνω στο θυμό του λέξεις προσβολητικές γιά μένα κι' εγώ πάλι, τυφλωμένη απ' τη ζήλεια, έβρισα τη Ρίτα. Μ'ού άπαγόρευε τότε να πιάνω στο στόμα μου τ' όνομά της, μ'ού είπα πως ήμουν άνάξια να φιλήσω τ' άνδρα των ποδών της, πως καμιά γυναίκα δέν της παράβγαине σε όμορφα και τιμιότητα. Έπειτα έφυγε, χωρίς να με χαιρετήσει.

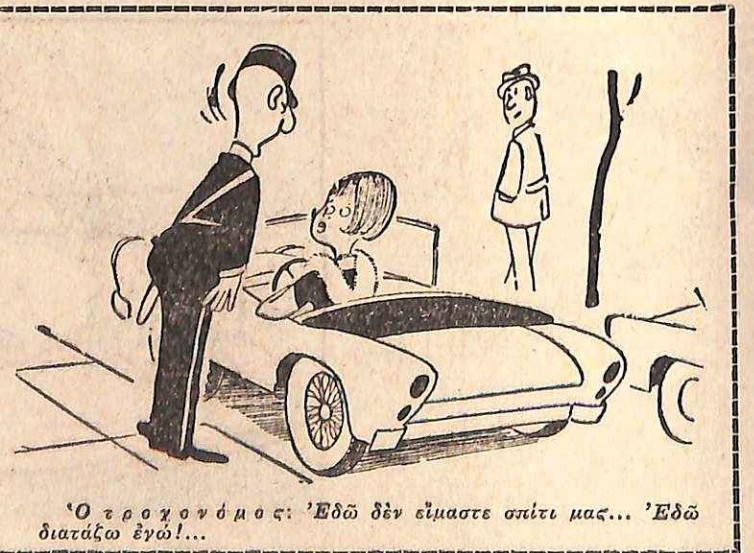
— Με κυρίεψε τότε μιά άκατανίκητη έπιθυμία να σκοτώσω την άλλη! Ήξερα πως ήταν μόνη, έκείνη τη νύχτα. Και μ'ού ήρθε η ιδέα πως ο Ρομπέρτο θαχε ραντεβού μαζί της. Κατέβηκα, σαν τρελή, και μπήκα στο θυρωρείο. Δέν είδα κανένα εκεί. Έτοιμαζόμουν ν' ανεβώ στην άπάνω καμαρούλα, βέβαιη πως βρισκόταν εκεί ο Ρομπέρτο με τη Ρίτα, όταν παρουσιάστηκε η θυρωρός. Μä ρώτησε τί ζητούσα.

— Θέλω να μιλήσω μαζί σας, απάντησα.

— Και τή ρώτησα άμέσως γιά-

— Η ασφαλιστική εταιρία βοίσκει πως δ σωφρο της στον χίξει φτηνότερα παρά οι ζημιές που κάνω όταν οδηγώ εγώ!...

— Ο τροχονόμος: Έδω δέν είμαστε σπíti μας... Έδω διατάζω εγώ!...

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τò δέρμα, που διατηρετ την φυσική του έλαστικότητα είναι πάντοτε υγιές, χαρίζει στη γυναίκα φωτεινό πρόσωπο... νεανική ζωντάνια. Αποκτήστε και σεις δέρμα υγιές. Χρησιμοποιείτε την ΝΕΑ LASTING LANOLINE melpan είνε

— Είναι η μόνη κρέμα που αναζωογονεί τὰ εξασθενημένα κύτταρα άναπλάθει τούς χαλαρωμένους ιστούς και ρυθμίζει την ισορροπία των χυμών του δέρματος.

— Καμμία άλλη κρέμα στον κόσμο δέν έχει τόσον ευεργετικά αποτελέσματα γιά τò δέρμα σας.

τί ήθελε να μου πᾶν τὸ φίλο μου, ἐφ' ὅσον τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει κι' αὐτὴ εἶχε παντρευτῇ με ἄλλον. Χλώμιασε τότε κι' ἀκούμπησε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέση...

— Τὸν ἀγαπάτε πάντα; φώναξε, συγκαταβῶντας μὲ κόπο τὴ μανία μου.

— Νὰ ποῖν ἀγαπᾶω! δὴλως, δείχνοντας μιά φωτογραφία τοῦ ἀντρα της, κρεμασμένη στὸν τοῖχο. Πέστε τὸ στὸ Ρομπέρτο.

— Μπορεῖτε νὰ τοῦ τὸ πῆτε σεις ἡ ἴδια... γιατί εἶμαι σίγουρη πὼς βρίσκεται στὴν κάμαρά σας!

— Κι' ἔκανα μιά κίνησι, γιὰ ν' ἀνεβῶ ἀπάνω. Ἀλλ' ἡ Ρίτα μου ἔφραξε τὸ δρόμο.

— Ὁχι, μου εἶπε, δὲ θέλω νὰ ζυπνήσετε τὴν κορούλα μου.

— Φοβόσαστε μὲλλον μὴ βρῶ τὸ φίλο σας!

— Δὲ θυμᾶμαι τί μου ἀπάντησε... ἔξω μόνο ὅτι, κάποια στιγμή, ἔχασα τὰ λογικά μου, ἀπαρῆξ ἕνα σφυρί πού βρισκόταν ἀπάνω στὸ τραπέζι, καὶ χτύπησα στὸ κεφάλι τῆς Ρίτας. Ὑστερα ἐφυγα σὺν τρελλῇ... Μὰ δὲν πίστευα πὼς τὴν εἶχα σκοτώσει.

— Καὶ σεις, ποτε τὰ μάθατε ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἀργὰ ὁ Μάνλιο τὸ Ρομπέρτο.

— Τὴν ἴδια νύχτα! Μετανοιώνος γιατί εἶχα ἀφίσει ἀπότομα τὴν Εὐά, ξαναγύρισα. Εἶδα κι' ἐγὼ φωτισμένο τὸ θυρωρεῖο, πέρασα ὅμως ἀπὸ μπροστά, χωρὶς νὰ ρίξω μιά ματιά... Ὅταν μπήκα στὴν κάμαρά τῆς Εὐάς, τὴ βρήκα νὰ κλαίει, βλῆποντάς με, ἔδωλε μιά φωνή, τινάχτηκε πάνω καὶ μου εἶπε, μ' ἕνα τόνο, πού δὲ θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ:

— Ἀ, ἦσουν κρυμμένος στὸ δωμάτιό της! Πάρτην, λοιπόν, τώρα τὴ φιλενάδα σου... Καὶ κατ' ἀγγεῖλῃ με, ἂν τοῖμας! Ὅα πὼς τῆς δολοφονήσε ἐσύ.

— Νόμισα πὼς εἶχε τρελλαθῇ. Προσπάθησα νὰ τὴν ἡσυχάσω, μὰ τοῦ κακού. Τὴ φοβέρισα τότε πὼς θὰ φύγω γιὰ πάντα. Αὐτὴ ἔπεσε γονατιστὴ καὶ μου διηγήθηκε μὲ λυγμούς τί εἶχε κάνει...

— Γιατί δὲν ὁμολογήσατε τὴν ἀλήθεια, μόλις ἀνακαλύφθηκε τὸ ἐγκλημα; ρώτησε αὐστηρὰ ὁ Ἀλμπανο.

— Γιατὶ φοβήθηκα... ἀπάντησε ἡ Εὐά. Κι' ὁ Ρομπέρτο μὲ λυπήθηκε.

— Καὶ σεις, Ρομπέρτο, δὲ νοιώσατε φρίκη, δίνοντας τ' ὄνομά σας σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα;

— Ἦμασταν πιά δεμένοι μὲ τὸ τρομερὸ ἐκείνο μυστικόν!

— Κι' ὕστερα, κυρία, ἐσεῖς πάλι χτύπησατε τὴν Τσερέρε; εἶπε ὁ Μάνλιο, ἀκόμα πὺς αὐστηρὰ.

— Ὁχι, ὄχι, μὴν ἐπινοήσετε κι' ἄλλα ψέμματα. Κατολαβαίνω τώρα! Κι' ἂν δὲ σὰς καταγγέλλω καὶ τοὺς δυο, τὸ κάνω γιὰ τὰ θυμάτά σας, γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο εἰς βάρος τους... Μὰ τοὺς ὀφείλετε μιά ἐπανόρθωσι καὶ θὰ τοὺς τὴ δώσετε!

— Ὁ Ρομπέρτο ἀνασκήρτησε.

— Καθῆστε, καὶ γράφετε, πρόσθεσε ὁ Μάνλιο.

— Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε, μ' ὅλο τὸ ἀγριο μῆτος, πού ἐνοίωθε γιὰ κείνους, πού κρατοῦσαν πιά τὴν τύχη του σὰς χεῖρας τους. Ὁ Μάνλιο ἄρχισε νὰ τοῦ υπαγορεύει:

«Ἐπειδὴ εἶμαι κλονισμένη ἡ ὑγεία μου, θεωρῶ καθήκον μου νὰ φανερώσω ἕνα μυστικόν, γιὰ νὰ μὴ ξεγελᾶω πιά μιά φτωχὴ κόρη. Γνώρισα τὸ διαφθορὰ τῆς Ρίτας Κάννα. Ἦταν στενὸς μοῖ φίλος, συμφοιτητὴς μου, καὶ μοὶ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴν τίμια ἐκείνη νέα. Δὲν κράτησε τὸν ὄρκο του νὰ τὴν παντρευτῇ. Μὰ δὲ θὰ τὴν ἐκατέλειπε, ἂν ἡ ἴδια αὐτὴ, ἀπὸ περὶ φαντασίας, πληγωμένη γιατί δὲν

ἐνοίωσε νὰ δώσῃ ἕνα ἐπιθετο στὸ παιδί τους, δὲν ἐφευγε, φροντίζοντας νὰ τὸν κάνῃ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη της.

— Ἦταν σκληρὸ χτύπημα γιὰ κείνον. Ἐνοίωσε βαθεῖα φρίκη γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἐκλάψε, βασανίστηκε... Ἀν τὸν ἐβλεπε τότε ἡ Ρίτα, θὰ τὸν συγχωροῦσε καὶ θὰ γινόταν γυναίκα του. Μὰ, ὅταν ξανασυναντήθηκαν, εἶχε παντρευτῇ πιά μὲ ἄλλον.

— Τότε ἀκριδῶς ἔγινε τὸ ἐγκλημα. Ὁ δολοφόνος δὲ βρέθηκε. Ἐγὼ εἶχα μιά ὑποψία, ἀλλὰ δὲ μίλησα, γιατί μποροῦσε νὰ γελιέμαι... Ἐνα μῆνα ἀργότερα, ὁ φίλος μου μὲ ζήτησε. Ἦταν ἐτοιμοθάνατος. Καὶ τότε ἔμαθα τὴν ἀλήθεια.

— Εἶχε συναντήσει τὴ Ρίτα. Ἦθελε νὰ τὴν ἱκετεύῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ παιδί. Μὰ ἐκείνη τοῦ φέθηκε μὲ περιφρόνησι. Τού εἶπε πὼς τὸν ἀντιπαθούσε, πὼς ἡ κόρη του εἶχε πιά ἄλλο ἐπιθετο. Δὲ συγγινηθήκε ἀπ' τὰ δάκρυά του, ἀπ' τὴν ἀγάπὴν του, γιατί δὲν τὰ πίστευε πιά. Πίστευε μόνο στὸν ἀντρα της καὶ πῆρε γιὰ ὑπεράσπισί της τὸ πορτραῖτό του. Ὁ φίλος μου ἔχασε τότε τὸ μυαλό του. Ἐτυχε νὰ βρισκεται δίπλα του ἕνα σφυρί. Τ' ἄρπαξε καὶ τὴ χτύπησε.

— Δὲν πίστευε πὼς τὴν εἶχε σκοτώσει. Μόνο τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθε πὼς τὸ κακόν, πού εἶχε κάνει ἦταν ἀνεπανόρθωτον... Θάδινε ὅλο του τὸ αἷμα, ἂν ἦταν δυνατὸ ν' ἀναστήσει τὴ Ρίτα... Τώρα πὺς πέθανε, τὸν τυραννοῦσαν τύψεις, ἱκέτευε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ μ' ἔβαλε νὰ ὀρκιστῶ πὼς θὰ κρατοῦσε τὸ μυστικόν του, γιὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ ἡ κόρη του καὶ τὸν καταφαστῇ...

— Ὁ δυστυχισμένος, ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου.

— Γιατὶ ὁ Θεὸς νὰ φέρῃ τὴν κόρη του στὸ σπῆτι μου; Ἀπὸ τότε, δὲ μπορῶ πιά νὰ βρῶ ἡσυχία... Σκέπτομαι μήπως πρέπει νὰ παραβῶ τὸν ὄρκο μου, γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται αὐτὴ ἡ καὶ μὲν με μάλιστα ἐρευνες, ἀλλὰ νὰ μάθῃ τὸ δρᾶμα τοῦ πατέρα της καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

— Ὁ Ρομπέρτο ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χεῖρά του ἡ πένα, σὺν ἐξαντλημένος ἀπ' τὴν τόση προσπάθεια.

— Ὑπογράφετε τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Μάνλιο.

— Κι' ἂν ἡ Νορί ζητήσῃ νὰ μάθῃ ἀπὸ μένα τ' ὄνομα τοῦ φίλου μου;

— Ἡ Νορί θὰ ρωτήσῃ μονάχα ἐμένα... γιατί δὲ θὰ τὴν ξαναδῇτε πιά, οὔτε σεις, οὔτε ἡ γυναίκα σας. Νομίζετε πὼς μοὶ γυναικὶ αὐτὴ ἡ δῆλωσι, πού στὸ κάτωκατω σὰς σώζει ἀπὸ κάθε κίνδυνο;

— Τί ἄλλο θέλετε; ρώτησε τρέμοντας ὁ Ρομπέρτο.

— Θέλω νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὸ ἀδίκωμα σας, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐίσατε ἀνάξιος. Θὰ παραιτηθῇτε, ὅταν γιὰ λόγους υγείας. Δὲ σὰς ἐπιβάλλω ὡστόσο νὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' τὸ Τουρίνο, γιατί μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῇ ἡ Νορί, ἂν τὸ μάθῃ. Σὰς εἶπα τοὺς ὅρους μου. Ἀπ' τὴν ὑπακοή σας, θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ σιωπὴ τῆς Τσερέρε κι' ἡ δική μου.

— Θὰ σὰς ὑπακούσουμε, εἶπε ζωηρὰ ἡ Εὐά.

— Ὁ Ρομπέρτο δὲ μίλησε. Ὑπογράψατε ὅμως κι' ἔδωσε τὸ χαρτί στὸ Μάνλιο.

Χρώματα νεανικὰ

Colorelle

Με ἕνα ἀπλὸ λουισμό τὸ χρωμοσαμπουάν COLORELLE ἐξαφανίζει τὶς λευκὲς τρίχες, καὶ δίνει σὰ μαλλιά σας τὸ χρῶμα τῆς νεότητος σ' ὅποια ἀπόχρωση θέλετε.

Τὸ χρωμοσαμπουάν COLORELLE λούζει, ὁμορφαίνει καὶ ἀνανεώνει τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

Σόλωνος 130 — Τηλ. 614402

Δέχεται 9-11 π.μ., 6-8.30' μ.μ.

— Μ' ἀκούσατε; ἔπεμεινε ἐκείνος.

— Σὰς ἀκούσα... καὶ θὰ ὑπακούσω! ἀπάντησε ἐκείνος σιγῇ. Μόλις ὅμως ἔφυγε ὁ Ἀλμπανο, ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ μούγκρισε:

— Θὰ μοὺ τὸ πληρώσω, αὐτός!

— Σῶπα! τοῦ εἶπε ἀπότομα ἡ μετανοιώνουσα Εὐά. Ἀν τοῦ συμβῇ κανένα κακόν, θὰ σὲ καταγγείλω ἐγὼ τώρα!

— Ἡ Εὐά δὲ τῆς παραίτησε τοῦ Ποντεβίκο δὲ σχολιάστηκε πολὺ. Οἱ γιανοῖ δὴλῶσαν πὼς εἶχε πάθει νευρασθένεια καὶ πὼς χρειάζονταν ἀνάπαυσι. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, τὸν εἶχαν ξεχάσει ὅλοι.

— Ἡ Ὁρτένσια, σίγουρη πὼς ἡ Εὐά εἶχε χτυπήσει τὴν Τσερέρε καὶ μὴ θέλοντας ν' ἀνακατευτῇ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, προτίμησε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Τουρίνο.

— Ὅταν ἡ Τσερέρε βγήκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο, ἀφού κουδέντισσε μὲ τὸ Μάνλιο, πῆγε ἕνα βράδυ στὸ σπῆτι τοῦ Γκουέλφο.

— Τῆς ἀνοίξε ἡ Νορί κι' ἔδωλε μιά κραυγὴ χαρᾶς.

— Ἡ Τσερέρε ἦταν χλωμὴ, ἀδυνατισμένη. Μὰ ἕνα εὐχαριστήμιον χαμόγελο φώτιζε τὸ πρόσωπό της. Ἡ Τσερέρε δὲν ἔβλεπε τὸν Γκουέλφο τὴ δέχτηκαν μὲ στοργή.

— Ἦρθα νὰ σὰς βρῶ γιὰ δυο σπουδαίους λόγους, τοὺς εἶπε ἐκείνη. Ὁ πρῶτος εἶναι, ὅτι πρόκειται νὰ φύγω.

— Μὰς ἀφίετε; φώναξαν μὲ λύπη κι' οἱ τρεῖς μαζί.

— Δὲν ἔχω πιά λόγον νὰ μείνω στὸ Τουρίνο. Βρήκα ἐπιτελους τὸν ἀνθρώπου, πού γύρευα.

— Ἡ Νορί χλώμιασε καὶ τραύλισε:

— Ἐκείνο τὸ δικηγόρο, πού τὸν ὑποπτεῖνταν γιὰ δολοφόνου τῆς μητέρας σου;

— Ναι. Ὅταν λέω ὅμως πὼς τὸν βρήκα, σημαίνει πὼς μπορεῖτε νὰ μᾶθω τὸ τέλος του.

— Πέθανε, λοιπόν; ρώτησε ἡ Νορί, ἀνασκιρτώντας.

— Ὅα τὸ μάθετε τώρα. Γιατὶ ὁ δεύτερος λόγος, πού ἦρθα ἐδῶ, εἶναι γιὰ νὰ σὰς παραδώσω τὰ στοιχεῖα πού ἀνακάλυψα.

— Βρήκατε τὸ δολοφόνου; φώναξαν ὁ Γκουέλφο κι' ἡ Τσερέρε.

— Ἀντὶ ν' ἀπάντησῃ, ἡ Τσερέρε στράφηκε στὴ Νορί:

— Θυμόσαστε, ἀγαπητὴ μου, πού σὰς εἶπα μιά μέρα νὰ δυσπιστήτε στὸν κύριο Ποντεβίκο; Εἶχα δίκιο, λοιπόν, γιατί ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σὰς ἐξαπατοῦσε.

— Μ' ἐξαπατοῦσε;

— Ναι, γιατί αὐτὸς μονάχα ἔφερε τὸ δολοφόνου τῆς δυστυχῆς μητέρας σας. Ἐγὼ τὸ εἶχα ὑποπτευθῇ καὶ τὸν παρέσυρα στὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μίλησῃ. Νά, λοιπόν, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς κωμωδίας μου!

— Κι' ἡ Τσερέρε ἔδωλε ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Νορί, λέγοντάς της:

— Εἶναι μιά ἐγγραφή δῆλωσι τοῦ κ. Ποντεβίκο γιὰ ὅ,τι σὰς ἀφορᾷ. Τὴν ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ μαρτυρία ἐνὸς ἀπόλυτου ἀξιόπιστου προσώπου: τοῦ κ. Μάνλιο Ἀλμπανο.

— Τὸ χεῖρ τῆς Νορί ἔτρεψε, κατὰ ἀντίθετον τὸ φάκελλο. Τὸν ἀνοίξε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ δυνατὰ τὸ περιεχόμενό του — ἐκεῖνο πού εἶχε υπαγορεύσει ὁ Μάνλιο στὸ Ρομπέρτο. Ὅσο προχωροῦσε στὸ διάβασμα, ἡ ταραχὴ ὅλων μεγάλωνε.

— Ἐμφανικά, ἡ κοπέλλα ἔδωλε μιά κραυγὴ. Ὄστε, λοιπόν, ἦταν πραγματικὰ ὁ ἀγνωστός πατέρας της ὁ φονιάς τῆς μητέρας της!

— Τὸ ἤξερα, τὸ ἤξερα! φώναξε. Δὲν τοῦφτασε λοιπόν, πού τὴν ἔκανε δυστυχισμένη; Ἐπρεπε

καὶ νὰ τὴ σκοτώσῃ... Ὁχι, δὲ θὰ τὸν συγχωρῶ ποτέ!

— Κι' ὅμως, ἔχει κάποιο ἐλαφρυντικόν, εἶπε ἡ Τσερέρε. Συνεχίστε τὸ διάβασμα.

— Ἡ κοπέλλα ὑπάκουσε. Ὅσο, ὅσο κι' ἂν λυπότανε, μαθαίνοντας πὼς εἶχε ἀποφέρει ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὡς τὶς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς, δὲν ἐνοίωθε τὴ δύναμι νὰ συγχωρήσῃ.

— Ποῖος ξέρει πόσο τυράννησε τὴ μητέρα μου, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, εἶπε.

— Τὸ ἐγκλήματὸν τοῦ εἶναι ἀδικαιολόγητο! δῆλῶσε κι' ὁ Γκουέλφο. Στοιχηματίζω δὲ πὼς θὰ ναι ὁ ἴδιος πού ἔδωλε καὶ τὴ δική σας οἰκογένεια.

— Εἰν' ἀλήθεια, μουρμούρισε ἡ Τσερέρε. Δὲ βρήκα ὡστόσο τὸ θάρρος νὰ τὸν καταρασθῶ, ὅταν ἔμαθα τὸ θλιβερό του τέλος ἀπ' τὸν κ. Ποντεβίκο. Ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε: Πέθανε μόνος κι' ἐρημικός, δίχως καμμιὰ ἀνακούφισι, ὑποφέροντας ἀπὸ τύψεις φριχτές. Πὼς νὰ μὴ τὸν λυπηθῶ;

— Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ κάνω τὸ ἴδιον! φώναξε ἡ Νορί. Θὰ προσπαθῶ ὡστόσο νὰ ξεχάσω. Κι' αὐτὴ θάνα ἡ ἐκδικήσι μου πρὸς τὸ νεκρό.

— Γιατὶ ὁ κ. Ποντεβίκο δὲν ἔγραψε τ' ὄνομά του; ρώτησε ἡ Τσερέρε.

— Δὲ θέλησε. Ἀν ὅμως ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε...

— Ὁχι, ὄχι! διέκοψε ἡ Νορί. Ἀφού ὁ πατέρας μου δὲ θέλησε νὰ μοὺ τὸ δώσῃ, προτιμῶ τώρα νὰ μὴ τὸ μάθω. Εἶναι τ' ὄνομα ἐνὸς ἐνόχου! Ἐγὼ ὑπερηφανεύομαι γι' αὐτὸ πού ἔχω καὶ πού μοὺ τῶσσε ὁ πατέρας, πού ἀγαπᾶ πῶς πολὺ ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον.

— Ἡ Τσερέρε εἶχε φτάσει μὲ τρόπο στὸ σημεῖο πού ἤθελε.

— Ναι, ν' ἀγαπᾶτε πολὺ τὸν πατέρα σας, εἶπε. Τ' ἀξίζει ἀληθινά. Κοντὰ του, μπορεῖτε νὰ χαρῆτε ἀκόμα εὐτυχισμένους μέρες. Ξεχάστε τὸν ἄλλον. Τὸν τιμώρησε ὁ Θεός.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ θυμωμένη μὲ τὸν κ. Ποντεβίκο, πού μὰς γέλασε, εἶπε ὁ Γκουέλφο. Ὁ ἀξίζει ἕνα μάθημα.

— Ἐνοῖα σας, τοῦ τῶσσε ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ Τσερέρε, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Ὅταν μοὺ διηγήθηκε ὅσα ἔφερε καὶ πῆρα σὰς χεῖρας μου τὴν ἐξιολόγησι, πού ἔγραψε γιὰ σὰς μπροστά στὸν κ. Ἀλμπανο, ὡς μάρτυρα, τοῦ φανερώσα ὅλη τὴν περιφρονησί μου γι' αὐτόν. Κι' ἐκεῖνος, μὴ μπορῶντας ν' ἀντιδράσῃ μὲ κανένα τρόπο, ἄρχισε νὰ παθαίνει νευρικές κρίσεις. Ἡ κατὰστασι τοῦ χειροτέρεως γρήγορα, σὲ τέτοιο σημεῖο, πού ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ.

— Ἀλλ' ὅς ἀφίουμε αὐτόν κι' ὅς μιλῶμε γιὰ μένα. Ὅπως σὰς εἶπα, πρόκειται νὰ φύγω ἀπ' τὴν Ἰταλία καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ ξαναγύρισω. Ὑπάρχουν διάφοροι λόγοι, πού δὲ μπορῶ νὰ σὰς τοὺς ἐξηγήσω, γιὰ τὴν ὥρα. Ἰσως, ὅταν θὰ βρισκώμαι μακριά, νὰ σὰς γράψω καὶ νὰ σὰς φανερώσω κάτι, πού δὲν ξέρετε ἀκόμα. Κι' ἀπ' τὴν ἀποκαλύψι αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἐπιστροφή μου... Γιὰ τὴν ὥρα, Νορί, εἶμαι εὐχαριστήμιον, πού μπορεῖτε νὰ βοηθήσω νὰ διαφωτισθῇ τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου τῆς μητέρας σας.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μὲ κραγιὸν καὶ βερνίκια ὀνύχων ΑΜΕΡΙΚΗΣ Φλέϊμ-Γκλό

Χεῖλη βελούδινα, ἀπαλά, ὑγρά, λαμπρά, μὲ τὸ κραγιὸν FLAME-GLO. Γιατὶ τὰ νύχια σας τίποτε καλλίτερο ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ Νέο βερνίκι ὀνύχων ΦΛΕΪΜ-ΓΚΛΟ σὲ χρώματα ὑπέροχα, ὅμοια μὲ τὰ Κραγιόν.

Εἶναι τὰ καλλίτερα γιατί εἶναι

Flame-Glo

U. S. A. Καταπληκτικὸ σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ὑπέροχο σὲ ποιότητα-Φθονὸ σὲ τιμῇ.

Τὸ βερνίκι ὀνύχων FLAME-GLO κυκλοφορεῖ καὶ σὲ πολυτελεῖ νέα μεγαλύτερα φιαλίδια τῶν 17 δρχ.

GEN. ANTIPR. δι' ὅλην τὴν ΕΥΡΩΠΗ. Ὁδὸς ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22. ΑΘΗΝΑΙ
LIPSTICK AND NAIL ENAMEL INTERNATIONALLY ADVERTISED IN ALL MAGAZINES

Ἀντιπρ. Βορ. Ἑλλάδος Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Βενιζέλου 42 Θεσσαλονίκη, τηλέφ. 21.645

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9-1 π.μ. καὶ 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

Μιά βασιλική τίγρις θύοια μ' έκεινη που έσπερε με τα δόντια της τον εινο-νιζόμενο κυνηγό Τζόν Μπάροτον.

ΑΝΑΜΕΣΣΑ ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Η ανατριχιαστική περιπέτεια ενός κυνηγού άγριων θηρίων

ΚΑΘΕ φορά που θα δω μία γάτα να κρατάει στο στόμα της ένα πουλάκι ή ένα πουλί, μία ανατριχιαστική ανατριχίλα φρίκης περνάει απ' όλο μου το κορμί. Γιατί θυμάμαι άμεσως πως δρόμικα κάποτε κι' εγώ στην ίδια τραγική θέση — μόνο που η «γάτα» που με κρατούσε με τα δόντια της, ήταν μία πελώρια τίγρις!

Κι' ωστόσο, η πρώτη μου συνάντησι με το θηρίο αυτό φάνηκε να με είχε προειδοποιήσει να φεύγω...

Βρισκόμουν τότε κοντά στο Πούρι, στις ανατολικές άκτες των Ινδιών. Ο φίλος μου Τζόν Μπάροτον, μεγάλος κυνηγός θηρίων, απ' τη Βομβάη, με είχε προσκαλέσει στο κυνήγι μιάς τίγρεως, που είχε ήδη κατασπαράξει αρκετούς ανθρώπους.

Όταν φτάσαμε στο Πούρι, μās είπαν ότι το ανθρωποφάγο θηρίο είχε πληγωθεί στο δεξιό μπροστινό πόδι, παλεύοντας μ' ένα ελέφαντα. Πιστέψαμε λοιπόν πως θάχε χάσει κάπως τη γοργοράδα και την ευκινησία του. Δεν άρνησάμε όμως να βεβαιωθούμε για το αντίθετο...

Αφού περάσαμε όλη τη νύχτα παραμονεύοντας πάνω σ' ένα δέντρο, άκουσαμε ένα θορυβό ανάμεσα στους θάμνους. Ένα κτηνώδη αρσενικό πετάχτηκε σαν αστραπή κι' άρπαξε το μοσχάρι. Που είχαμε φέρει μαζί μας για δόλωμα. Την άλλη στιγμή, η τίγρις εξαφανίστηκε, με τη λεία της ανάμεσα στα δόντια της. Καθώς ήμασταν κοινοί και νυσταγμένοι, δεν είχαμε προλάβει καν ν' άρπάξουμε τα όπλα μας!

Αρχίσαμε άμεσως να παρακολουθούμε το θηρίο, από τόση απόστασι ώστε ν' άκούσαμε τις κινήσεις του. Έπειτα από ένα μίλι όμως, το χάσαμε.

Ο 'Αλφ, ο 'Ινδός που κρατούσε τα όπλα του Μπάροτον, μās σύστησε να σταματήσουμε τότε, για ν' αποφύγουμε κανένα αλφινδισμό. Πραγματικά, άφισαμε να περάσι μία ώρα, πριν συνεχίσουμε την παρακολούθησι.

Σε λίγο, βρήκαμε το μοσχάρι, σ' ένα ξεφωτο, ανάμεσα σε ψηλές καλαμιές. Η τίγρις το είχε κατασπαράξει, αλλά χωρίς να το φάν. Ένας απ' τους 'Ινδούς ύπνου έμελες μας έρεξε να κόψη τα καλλίτερα κομμάτια απ' το κορμί του, «για να μην πάει χαμένο». Δεν έδωσε καμμία προσοχή στον 'Αλφ, που του φώναζε να φυλάγχι.

Όταν τελείωσε τη δουλειά του και θέλησε να γυρίσει πίσω, η τίγρις πετά-

χτηκε ξαφνικά ανάμεσα απ' τα καλάμια, έπεσε πάνω του, τον άρπαξε με τα δόντια της κι' έφυγε σαν αστραπή! Δεν είχαμε προλάβει και πάλι να ρίξουμε ούτε μία ντουφεκιά...

Ανθ' όρες αργότερα, βρήκαμε τα λείψανα του 'Ινδού. Τα θάρρα προχειρα και, μη έχοντας πιά διάθεσι να συνεχίσουμε το κυνήγι, γυρίσαμε στην κατασκήνωσι.

Τ' άλλο πρωί, ο 'Αλφ μās είπε ότι έπρεπε να περιμένουμε μία-δυό μέρες, για να μπορέσουν οι χωρικοί της περιοχής να μās υποδείξουνε και πάλι τα ίχνη του θηρίου. Αποφασίσαμε λοιπόν να διαθέσουμε τον καιρό αυτό για μικρό κυνήγι.

Επειδή έκανε κρύο και βροχιά, φάρεσα μία χοντρή κυλίστρια και μία πέτσινη ζακέτα, που έφτανε ως τη μέση των μηρών μου. Αυτή η ζακέτα θά μου έσωζε τη ζωή...

Όλο το πρωινό, κυνηγούσαμε μικρά άγρια, με δίκαννα. Το μεσημέρι, είχαμε γεμίσει πιά τα σακκιδιά μας και ξεκινήσαμε για την κατασκήνωσι.

Ήμουν κουρασμένος και βρεγμένος. Δεν έβλεπα την ώρα να φάω εσπτό φαγητό... Αυτή τη στιγμή, δεν είχα πιά καθόλου στο μυαλό μου την τίγρι.

‘Αλλ', έκείνη δεν άργησε να μου θυμίση την παρουσία της, και μάλιστα με φοβερό τρόπο!...

Καθώς περνούσα δίπλα από κάτι πυκνούς θάμνους, είδα ξαφνικά ένα πελώριο κεφάλι και μία σειρά δοντιών, που έρχονταν καταπάνω μου! Μου φάνηκε στην άρχή σαν όνειρο, σαν εφιάλτης... ‘Αλλά το σπρίζιμο των δοντιών τού θηρίου, ή βρομερή ανάσα του και το τράνταγμα που ένοιωσα, καθώς με άρπαξε και μ' έπαιρνε μαζί του, μ' έφεραν στην πραγματικότητα!

Η καρδιά μου χτυπούσε τρολλά, σαν να πήγαινε να σπάση... Το δεξιό μου χέρι έμενε καρφωμένο στο κορμί μου, απ' τα δόντια της τίγρεως. Το περιεργό όμως ήταν πως εξακολουθούσα να κρατάω το ντυφέκι μου, καθώς μ' έσερνε το θηρίο...

Θυμάμαι πως σκέφτηκα: «Πρέπει να μη χάσω τις αισθήσεις μου και νάμαι έτοιμος να πυροβολήσω άμεσως, μόλις μ' άρση χάμω».

Στο μεταξύ, ο Μπάροτον κι' ο 'Αλφ κυνηγούσαν το θηρίο. Η τίγρις σταμάτησε ξαφνικά και γύρισε προς το μέρος τους, μ' ένα απειλητικό μουγκρητό. Έμεινε για μία στιγμή αναποφάσιστη...

Κατάλαβα πως ο 'Αλφ περίμενε μία κατάλληλη ευκαιρία, για να πυροβολήσει χωρίς κίνδυνο να χτυπήση έμένα.

Ο Μπάροτον έβαλε τις φωνές. Η τίγρις στράφηκε προς το μέρος του. Την ίδια στιγμή, ο 'Αλφ άδειασε και τις δυο κάννες του όπλου του στα πίσω πόδια του θηρίου.

Η τίγρις, εξαγριωμένη, μ' άρπια απ' τα δόντια της, μαζεύτηκε και πήδησε. Τα νύχια της ξέσκιαν τον όμο του 'Αλφ. Έστρεψε γύρισε πάλι σέ μένα. ‘Αλλά τα τραυματισμένα πόδια της δεν της επέτρεπαν να ξαναπηδήση. Έτσι, βρήκα τον καιρό να την πυροβολήσω μέσα στο άνοιχτο στόμα της.

Τα χοντρά σκάγια την κεραυνοβολήσανε.

Ο Μπάροτον κι' εγώ άσχοληθήκαμε άμεσως με τον 'Αλφ. Εδώχως, οι πληγές του δεν ήταν σοβαρές, μ' όλο που έχανε πολύ αίμα.

‘Ενοιωθα τον έαντό μου σαν παραλισμένο απ' το θάψιμα της σωτηρίας μου...

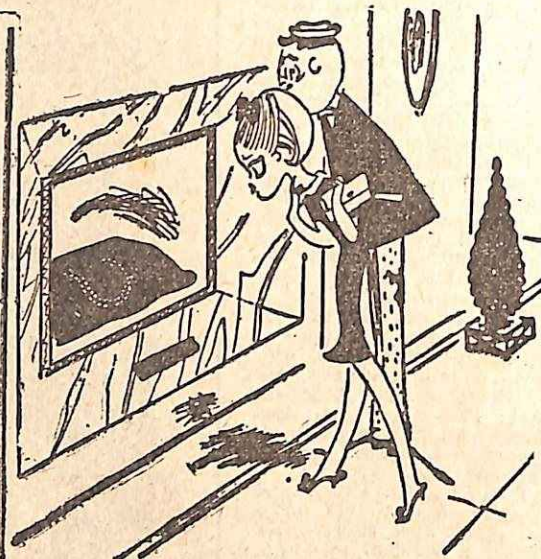
Ρώτησα αργότερα τον 'Αλφ τι ήθελε για άμοιβή του, που μου είχε σώσει τη ζωή: ένα όπλο ή λεφτά;

— Τίποτα απ' τα δυό «σαχλινά», άπάντησε. Έκείνο που θέλω, είναι μία ζακέτα σαν τη δική σου, που φυλάει τον άνθρωπο ζωντανό μέσα στα δόντια της τίγρης!

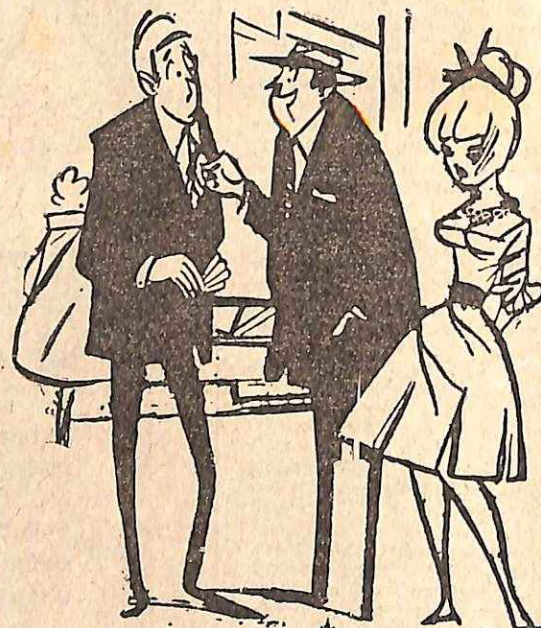
Του τη χάρισα. Κι' έλπιζω να τη φοράη ακόμα.

ΕΝΤΟΤΑΡΝΤ ΗΤΟΝ

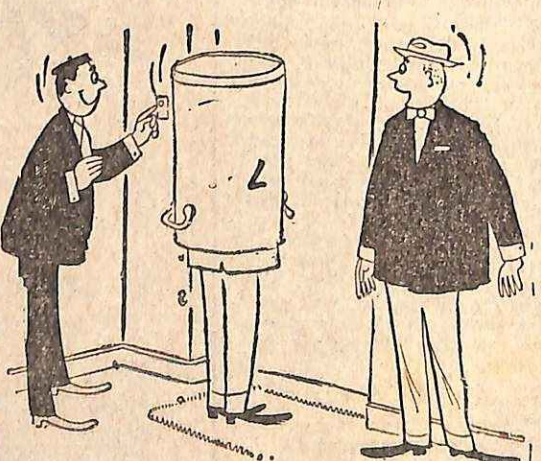
ΤΟ ΧΕΙΣΜΟΣ ΔΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Δεν ξέρεις πόσο κινώνει ο λαιμός μου, Γιαννάκη!...

— Είπατε φίλος της κόρης μου ε;... Τώρα κατάλαβα γιατί εξαφανίζονται μία-μια οι γραβάτες μου!...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

— Και μόλις άνοιξη ή πόρτα δομάς μέσα στο σπίτι σου...

Ο άστυνομικός επιθεωρητής Ντέιβ Σκωτ, έβλεπε έκεινο το πρωί με πολύ κέφι. Ήταν πολύ νέος άζυμης, ούτε τοιάντα χρόνων. Το βαθμό του επιθεωρητού όμως τον πήρε με την ικανότητα του έξολο-θευόντας δυό συμμορίες γκαγκστερς στη Νέα Υόρκη.

Βγήκε από το σπίτι, λοιπόν, μπήκε σ' ένα μαύρο της λευτονιάς του, ήπιε ένα καφέ με λίγο γάλα, και με τ' αυτοκίνητά του τράβηξε για το γραφείο του.

Έκει μπήκε σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι, όταν ένας άστυφύλακας τον πλησίασε και του είπε:

— Κύριε επιθεωρητά, έφερον αυτό το γραμμά για σάς κι' όπως βλέπετε έχουν γραφεί άπολύτως ποσοπικόν, έπομένως...

— Έπομένως, άφησε τα πολλά λόγια, Σμιθ, γιατί εγώ δεν έχω φιλενάδα...

Ο άστυφύλακας βγήκε γοήγο-ρα κι' ο επιθεωρητής Σκωτ έάπλωσε στην πολυθρόνα κι' έβγαλε την πίπα του.

Συλλογίζονταν τώρα και προσπαθούσε να μαντέψει, ποιά από τις γνωστές του, τουτέστινε έκεινο το γραμμά. Γιατί δεν ήτοχε άμφιβολία πως το είχε στείλει κάποια γυναίκα: Ρόζ φακέλλος με άσφια και λεπτό καλλιγραφικό γράψιμο...

Τ' άνοιξε και διάβασε:

«Κε επιθεωρητά, Σας προσκαλώ άπόψε να παρανευρήτε σ' ένα μυστηριώδη φά-νο, που θα γίνει στο νυχτερινό κέντρο «Νυχτερίδα», τα μεσάνυχτα, άκριβώς».

Το παράξενο αυτό σημείωμα έ-χε ύπογραφή: «Ντόμινικ Τσίγκ». Ο επιθεωρητής Σκωτ ξανάβαλε το σημείωμα στο φακέλλο και τον έχωσε στην τσέπη του.

Στά χείλη του φάνηκε ένα αινιματικό χαμόγελο. Αδώς που του είχε στείλει το γραμμά ήταν ο περιόητος Ντόμινικ Τσίγκ, ο άσύλληπτος έγκληματίας που τον έ-γνώριζε πολύ καλά ο ντετέκτιβ.

Ο Τσίγκ, λοιπόν, έτοιμαζόταν να κάνει ένα νέο έγκλημα το ίδιο έκείνο βράδυ. Και όπως πάντα, είχε το θράσος να προσκαλή σ' αυτό τοις άστυνομικόν!... Ήταν ένας από τοις πιο έπικίνδυνους γκαγκστερ. Μα ο επιθεωρητής Σκωτ δεν δειλίασε ούτε στιγμή...

Έργαστηκε ως τις δύο το άπόγευμα στο γραφείο του, διακεκ-τώισσε μεριχες υποθέσεις και κατέθηκε να γευματίση σ' ένα κοντινό εστιατόριο.

Δεν είχε σέ κανένα τίποτα για το γράμμα.

Μετά το φαγητό πήγε στο σπίτι και έάπλωσε. Πριν φύγι από το γραφείο είχε πη στο βοηθό του, τον άρχιφύλακα ότι, αν συνέβαινε τίποτα, να του τηλεφωνήση στο σπίτι του.

Μα δε συνέβη τίποτα. Κι' έτσι κοιμήθηκε ως άργά το βράδυ.

Μισή ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, επιθεώρησε το πιστόλι του και μπήκε στο αυτοκίνητό του...

Σε λίγο έφτανε στη «Νυχτερίδα», που ήταν γεμάτη κόσμο, γιατί επρόκειτο ν' ντεμπιούζη ή νέα χορεύτρια Σάρα Μάριον.

Ο Σκωτ μπήκε άγνώστος στο κέντρο. Φορούσε μία μικρή γενειάδα και μαύρα γυαλιά. Κάθισε δε σέ μία γωνία από όπου μπορούσε να βλέπει όλη την αίθουσα.

Σε λίγο ή διορη χορεύτρια Σάρα έμφανίστηκε στην πίστα, τυλιγμένη μ' ένα άραχνοφάντο πέπλο. Οι θαμώνες ξεσπάσαν σέ ακούτητα χειροκροτήματα.

Ξαφνικά τα φώτα έσβησαν κι' οι προβολείς φάνησαν την στοργυλή πίστα, όπου ή μισόγυμνη Σάρα άρχισε να χορεύη ένα ανατολίτικο χορό.

— Γλύτωσες φτηνά στη «Νυχτερίδα»...είπε στον Σκωτ ο γκαγκστερ.

ΦΟΝΟΣ ΣΤΗ «ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ»

Δεν πέρασαν πολλά λεπτά. Ο επιθεωρητής, που σ' όλο αυτό το διάστημα άγρυπνούσε, έβγαλε το ρολόγι του. Μεσάνυχτα!...

Ο χορός της Σάρας τελείωσε, όταν άκούστηκε μία πιστολιά.

Άκολούθησε μία κραυγή πόνου κι' ένας από τοις θεατές της πρώτης σειράς τινάχθηκε άρθιος, έκα-νε σαν μεθυμένος μερικά βήματα και σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Την ίδια στιγμή, έπεσαν πάνω στο νεκρό, χωρίς να καταλάβη κανείς από που, ένα ζευγάρι άσπρη γάντια κι' ένα περιστόρφο.

Ο δολοφόνος είχε φροντίσει ν' μην άφήση δακτυλικά άποτυπώματα και παρέδιδε το πιστόλι του μαζί με τα γάντια!

Συγχρόνως όμως έσβυσαν οι προβολείς, κι' ή αίθουσα του κέν-τρον βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Άκολούθησε τότε άπερίγραπτο πανικός ανάμεσα στους θαμώνες.

Ο επιθεωρητής Σκωτ, που έ-λες τις προσπάθειες που κατέβα- για να φτάση προς το μέρος το προβολέων, απ' όπου του είχε φαν ότι είχαν πυροβολήσει, δεν τό-χε τρώθωσο. Το πλήθος τον παρεί-σε προς την έξοδο.

Όταν, τέλος, οι θαμώνες βγή-καν από το κέντρο και σκόρπισαν στους δρόμους, κι' έφτασε έπι τό-που ή άστυνομία, ο επιθεωρητής Σκωτ έβγαλε τη γενειάδα του και τα γυαλιά, τάχωσε στην τσέπη του, και μπήκε πάλι στην αίθουσα.

Δεν ήταν πιά κανείς εκεί μέσα,

έκτός από τοις άστυνομικόν με τα ήλεκτρικά φανάρια τους και το νε-κρό. Ο Σκωτ πλησίασε και κύτταξε το πρόσωπο του δυστυχισμένου.

Την ίδια στιγμή άναψαν τα φώ-τα κι' ο άστυνομός της περιφε-ρείας, που ήταν σκυμμένος πάνω από το πτώμα, σηκωσε το κεφάλι του και κύτταξε τον επιθεωρητή κατάπληκτος:

— Ω! Έσύ είσαι, Ντέιβ; Κι' έ-να νόμισα...

Κι' έδειξε το νεκρό.

Ο Ντέιβ Σκωτ τότε μόλις πα-ρήρησε τότε ότι ο άνθρωπος που-χε δολοφονηθή του έμοιάζε κα-ταπληκτικά!

Δεν ήτοχε, λοιπόν, καμμία άμ-βολία ότι ο άνθρωπος αυτός είχε άποφασίσει ν' άσπασή τον επιθεωρητή κατάπληκτος:

— Ω! Έσύ είσαι, Ντέιβ; Κι' έ-να νόμισα... Κι' έδειξε το νεκρό.

Ο Ντέιβ Σκωτ τότε μόλις πα-ρήρησε τότε ότι ο άνθρωπος που-χε δολοφονηθή του έμοιάζε κα-ταπληκτικά!

Δεν ήτοχε, λοιπόν, καμμία άμ-βολία ότι ο άνθρωπος αυτός είχε άποφασίσει ν' άσπασή τον επιθεωρητή κατάπληκτος:

— Ω! Έσύ είσαι, Ντέιβ; Κι' έ-να νόμισα... Κι' έδειξε το νεκρό.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Θεια του ήλεκτρικού φανού του. Δεν έβλεπε καμμία άλλη διέξο-δο, δεν ήτοχε κανένας διάδρο-μος. Και όμως απ' αυτό το μέρος ο Σκωτ είδε να φεύγη ή χορεύ-τρια Σάρα, μαζί άσφαλώς με τον Ντόμινικ Τσίγκ...

Άπελπισμένος ο Σκωτ σήκωσε τη γροθιά του και χτύπησε με δύ-ναμι τον τοίχο, όταν με έκπληξή του είδε να άποχωρή ή ένα μέρος του, σέ σχήμα πόρτας.

Μπροστά του τώρα βρισκόταν ένας διάδρομος. Δέ σταμάτησε. Στο ένα χέρι κρατώντας τον ή-λεκτρικό φανό και στο άλλο το πε-ριστόρφο προχώρησε στο στενό διάδρομο, που βρισκόταν μπροστά του.

Είχε φτάσει τώρα σ' ένα ση-μείο, που ο διάδρομος πλάταινε και σχηματίσε ένα είδος στοάς σκυ-μένης μέσα σέ βράχο, όταν ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι από πίσω τον έριξε άναίστητο.

Όταν συνήθε, είδε ότι ήταν δεμένος γερά πάνω σέ μία καρέ-κλα, μέσα στην ύπογεια έκείνη στοά, που κατέληγε στη θάλασσα. Είχε έξημερώσει πιά και καθώς ση-κωσε τα μάτια του ο επιθεωρητής Σκωτ, είδε απέναντί του να στέ-κεται ο Ντόμινικ Τσίγκ.

Ο δολοφόνος είχε μία έκφρασι θριαμβόν στο πρόσωπό του. Κυ-ττάζοντας με περιφρόνησι τον αϊ-χμαλώτο του, είπε:

— Γλύτωσες φτηνά στη «Νυχτε-ρίδα». Σκοτώθηκε ένας άλλος για σένα. ‘Αλλά, τώρα, δε θά γλυτώ-σης, αν δε μου μαρτυρήσης άμέ-σως ποιος άλλος είδε το μυστικό της κρυφής πόρτας, από την ό-ποια έφτασες ως εδώ.

Ο επιθεωρητής τον κύτταξε κα-τάματα, χωρίς να άπαντήση.

— Θα μετρώσω ως τα τρία! έ-ξακολουθήσε με απειλητικό ύφος ο Τσίγκ. ‘Αν δεν άπαντήσης, θά σου τινάξω τα μυαλά στον άέρα.

Κι' έβγαλε το πιστόλι του.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας πυροβολισμός.

Κι' ο επιθεωρητής Σκωτ, που είχε πιστέψει ότι έφτασε το τέλος του, είδε κατάπληκτος τον Τσίγκ να κλονίζεται και να πέφτει.

Την ίδια στιγμή φάνηκε μία γυ-ναίκα από το βάθος της στοάς, κρατώντας ένα πιστόλι. Ήταν ή χορεύτρια Σάρα.

Πλησίασε κοντά στον άστυνο-μικό και του είπε ένα λόγο τέτοιο, που η καρδιά του ήταν έμενης:

— Μην άρεσαν πάντα τα άστυ-νομικά μυστοσημεία! Μα δεν πί-στενα ότι τόσο γοργά θα μου παρουσιαζόταν ή ευκαιρία να συ-νεργαστώ μ' ένα ντετέκτιβ.

— Μα... ο άνθρωπος αυτός, ρώ-τησε ο άστυνομικός Ντέιβις, δεν ήταν φίλος σας;

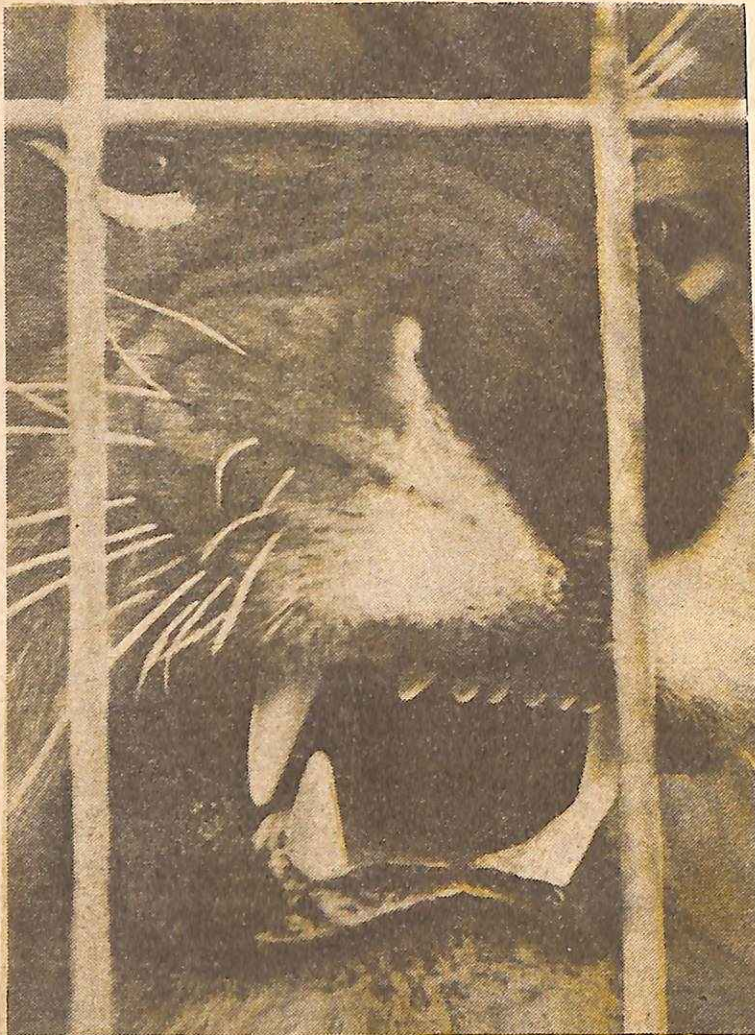
— Όχι! Ήξερα ότι ήταν γκαγκ-στερ και προσποιήθηκα τη φίλη του, για να μπορέσω να τον παρα-δώσω σ' έναν άστυνομικό σαν κι' εσάς... Έσως όμως να μην το κα-τόρθωνα και κι' αυτό σάς ευχαρι-στό που ήρθατε να με βοηθήσετε.

— Κι' εγώ σας ευχαριστώ που μου σάσατε τη ζωή, φίλος συγ-κινημένος ο Σκωτ.

— Έπειτα από δυό μήνες έγινε ο γάμος του επιθεωρητού Ντέιβ Σκωτ με τη Σάρα.

Την ίδια μέρα ο γκαγκστερ Ντό-μινικ Τσίγκ, που είχε πληρωθή μόνο από τη σφαίρα της Σάρας, βγήκε από το νοσοκομείο για να κλεισθή στο κελιά της φυλάξης του, περιμένοντας την κατάβη- του και το θάνατό του πάνω στην ήλεκτρική καρέκλα.

Α. ΚΙΝΓΚ

Τό εξωργισμένο αυτό λιοντάρι δείχνει πίσω από τὰ κάγκελλα τὰ τομμερά δόντια του. Οι κοπιήρες του μοιάζουν με αληθινά εγγενοίδια.

ΣΤΟ κέντρον της Κέννα θρίσεται ένα μεγάλο οροπέδιο, όπου ξη ή πολεμική φυλή των Μασαί. Η φυλή αυτή χρησιμοποιεί μόνον τη λόγχη. Θεωρεί, τούναντιον, τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη σαν παιχνιδάκια ἢ καλύτερα σαν ὅπλα τῶν δειλῶν, πού δὲν τολμοὺν νὰ πλησιάσουν τοὺς ἐχθροὺς τους. Οἱ νεαροὶ Μασαί τρέφονται μὲ κοτό ἀμα ζῶων καὶ γάλα, πού τὰ θεωροῦν-σαν τίς πύ κατ'ἀλλήλους τροφές γι' ἑναν πολέμου.

Οἱ γειτονικὲς φυλές, μ' ὅλο πού εἶναι καλύτερα ὀπλισμένες, τρέμουν τοὺς Μασαί γιατί δὲν κατορθώνουν ν' ἀντιμετωπίζουν τὴν οὐμὴ τους.

Οἱ νεαροὶ πολεμιστὲς κατοῦνται στὴ γλώσσα τῶν ἰθαγενῶν «μοσάν» κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πύ ἀναπημένα σπύς των, εἶναι τὸ κνηγὶ τῶν λιονταριῶν. Στὸ κνηγὶ αὐτὸ χρησιμοποιοῦν μόνον τὴ λόγχη καὶ τὰ μαχαίρια τους.

«Θεωροῦσα αὐτὸ τὸ κνηγὶ σαν ἀδύνατο, γράφει ὁ διάσημος Ἀγγλος κνηγὸς θηρίων Τζῶν Χούντερ, ὅς τὴν ἡμέρα πού μπόρε-σα νὰ τὸ παρακολουθῶ με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, ἦναι μισογυὰ ἡ πότῃ Μανη Μαγγαντί. Τὸ προηγουμένο βράδυ, ἕνα λιοντάρι εἶχε ξεπερῶσαι τὸ «μάτι» — ἔτσι καλεῖται ἕνας φραγμὸς ἀπὸ θάμνους κι' ἀγκάθια, ἦναι 6 μέτρων, πού περικύβητε τὸ κορμὸ ὅπου βοσκόμενοι — εἶχε ἀρπάξει μιά ἀγκάλη κι' εἶχε ξαναφύγει μαζί της. Σέβω πὺ αὐτὸ θὰ θεωρηθῇ ἀπίστευτο, γιατί μιά ἀγκάλη δύναται περιῶν τὸ διπλά-

σιο ἀπὸ ἕνα λιοντάρι. Κι' ὥστό-σο, ἕνα λιοντάρι μπόρεῖ νὰ κόψει αὐτὸ τὸν ἀθλο, χωρίς νὰ κορυ-στή περισσότερο ἀπὸ μιά ἀ-λεπού, πού ἔκλεψε ἕνα κοτόπου-λο. Τὸ λιοντάρι ἔχει τὴν τέχνη νὰ οἰχῇ τὸ πτόμα τοῦ θύματος του στὴ ράχη του, χωρίς νὰ πάρῃ νὰ κρατῇ τὸ λαμὸ του μέσα στὸ στόμα του. Ὅταν πηδῇ ἕνα φράχτη, ἡ οὐρά του γίνεται ὀλό-τελα σκληρὴ καὶ ἀκαμπτή καὶ τοῦ χρησιμεύει σαν ἀντίβαρο. Οἱ Μασαί μ' ἐβεβαίωσαν ὅτι ἕνα λιοντάρι χωρὶς οὐρὰ δὲ μπόρεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ παρόμοιο ἄ-θλο».

ΟΙ ΓΥΜΝΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Οἱ νεαροὶ Μασαί ἀποφάσισαν ἀμέσως νὰ κνηγῇσουν τὸ λιον-τάρι. Στὴν παράκλησι τοῦ Χούν-τερο νὰ τοὺς βοηθήσῃ, τοὺ ἀπάν-τησαν περιφρονητικὰ, ὅτι δὲν χρειαζόνταν τὴ βοήθειά του. Τοῦ ἐπέτρεψαν, ὁμῶς, νὰ τοὺς συ-νοδεύσῃ παρόντας τὸ ὅπλο του, μὲ τὸν ὅρα ὅτι δὲν θὰ τὸ χρησι-μοποιῶσε.

Τὸ ξέκνημα ἔγινε λίγο ποῖν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Οἱ ἰθαγενεῖς κνηγῶν ἦσαν δέκα γε-ροδεμένοι νέοι, πού ἐβούλζαν μὲ ἀληθινὰς γίγαντες. Κάθεῖς τοὺς δὲν εἶχε ἀνάστημα μικρότερο ἀ-πὸ 1 μέτρο καὶ 80 ἐκατοστά. Εἶχαν βγάλεῖ ὅλο τὸ μοναδικὸ κορμὸ τους καὶ τὸ εἶχαν τιν'εῖ γίγας στὸ ἀριστερὸ μὲρος τους. Στὸν ἄ-νω τοὺς εἶχαν κομμάσι τις πολὺ-ζωοειε ἀσπίδες τους καὶ στὸ δε-ξιὸν τοὺς κρατοῦσαν τὴ λόγχη τους. Τὸ κεφάλι τοὺς στολιζόταν

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ ΜΕ ΛΟΓΧΕΣ

ἀπὸ μεγάλα φτερά στρουθοκαμή-λου καὶ στοὺς ἀστραγάλους τοὺς εἶχαν περάσει βραχιόλια ἀπὸ γου-να, ὅπως ἐκῶσαν ὅταν ξεκινούσαν σὲ πόλεμο.

Τὸ λιοντάρι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλοῦστο νυχτερινὸ γεῖμα του, εἶ-χε ἀποκοιμηθῇ σὲ μιά γειτονικὴ λόχη.

Ἐτοί, οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἄρρη-σαν ν' ἀναζητήσουν τὰ ἴχνη τους. Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ βγῇ ἀπὸ καί.

Οἱ ἰθαγενεῖς κνηγοὶ συγγρό-τησαν ἕνα πρόχειρο πολεμικὸ συμ-βούλιο γιὰ νὰ καθορίσουν τὴν τα-κτικὴν τους. Ἀρχισαν κατόπιν νὰ πετάνε πέτρες μὲ μέθοδο ἀληθι-νὰ ἀξιοθαύμαστη. Ὅταν ἕνα ἔοριχε μιά πέτρα σ' ἕνα ση-μεῖο, οἱ ἄλλοι πετοῦσαν τίς διγές τους ὀλόγγοι. Μὲ τὸν τρόπο αὐ-τὸ «ἐξερεῖν» ἕνα μεγάλο μέ-ρος τῆς λόχης.

«ΠΥΡΑ ΦΡΑΓΜΟΥ»

Καί, ἔαφινά, ἀκούστηκε ἕνας ἀπόκοπος βρυχηθμός. Αὐτὸ ἐση-μάνε, ὅτι κάποια ἀπὸ τίς πέτρες εἶχε χτυπήσει τὸ λιοντάρι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κνηγοὺς ἄρ-χισε τότε νὰ πετῇ πέτρες πρὸς τὸ ἴδιο μέρος. Οἱ ἄλλοι ἔβριαναν ὀλόγγοι «πυρὰ φραγμοῦ».

Ἐτοί, τὸ λιοντάρι ἀναγκάστη-κε νὰ βγῇ. Τινάχτηκε σὲ κάποια στιγμή μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα χόρ-τα, ὑπερῶχο καὶ τρομερὸ. Βοισζό-ταν σ' ἀπόστασι μόλις ἑκατὸ μέ-τρων.

Τὸ θηρίο ἔβριξε μιά γρήγορη ματιά ὀλόγγοι, γιὰ νὰ ἐξακρι-βόσῃ τὴν ἔκτασι καὶ τὴ σημασία τοῦ κινδύνου. Εἶδε τότε ὅτι οἱ ἐχθροὶ του ἦσαν πολλοὶ καὶ γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ μὴν τὰ βάλλῃ μαζί τους. Ἀπομακρύνθηκε, λοι-πόν, μὲ μεγάλα πηδήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδας.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἄρχισε τὸ κυρὸς κνηγί.

Οἱ Μασαί ἔβγαλαν ἀμέσως τὴν πολεμικὴ κραυγὴ τους κι' ὠρμησαν πῶς του.

Ἀλλὰ τὸ λιοντάρι δὲν εἶχε γω-νέφει ἀκόμη τὸ πλοῦστο νυχτερι-νὸ γεῖμα του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τρέξῃ ὅσο γρήγορα θὰ ἐπιθυ-μούσε. Ἐπειτα ἀπὸ καμιά πεν-τακοσμία μέτρα, λοιπόν, σταμά-τησε καὶ γύρισε ἀπὸτομα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθροὺς του.

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ὁ Χούντερο κάνει μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴ γενναϊότητα τοῦ λιονταριῶν.

«Πολλοὶ ὡς σήμερα, γράφει, κατηγόρησαν τὸ λιοντάρι καὶ τοῦ ἀμφισβήτησαν τὸ θάρρος του. Προέβεται συνήθως γιὰ ἀνθρώ-πους πού δὲν τὸ εἶδαν ἀπὸ κοντὰ ἢ πού ζοῖν γινὺν ἐπιπόλαια τὰ πρά-γματα. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, γιὰ ν' ἀναγνωρίσουν θάρρος στὸ λι-οντάρι, θάβελαν νὰ τὸ δοῦν νὰ ὀρμῇ πάνω στὸν ὑποθετικὸ ἢ πραγματικὸ ἐχθρὸ του, χωρὶς λό-γο κι' ἀφορμὴ. Θὰ τὸ ἤθελαν ἐ-πίσης χωρὶς ἴχνη φρονήσεως. Ἀλλὰ τὸ λιοντάρι ἔχει κι' αὐτὸ τὴ φρόνησί του καὶ ἐνεργεῖ σύμ-φωνα μὲ τίς ὑποδείξεις τῆς.

«Καί, πρῶτα-πρῶτα, δὲν ἐπιτί-θεται χωρὶς λόγο. Ὅταν οἰχέ-ται πάνω σ' ἕνα ἔσο ἢ σ' ἕναν ἀνθρώπο, τὸ κάνει γιατί πεινάει καὶ γιατί ἔχει ἀνάγκη νὰ φάῃ. Δὲν τὸ κάνει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, οὔτε γιὰ νὰ δείξῃ τὴ δύναμὶ του καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ ἐγκώμια τῶν θαυμαστῶν του.

«Δεύτερον, ὅταν ἐπιτίθεται, ἀ-κολουθεῖ μιά ὀρισμένη στρατηγι-κή, πού προσομοῖετα στίς ἐκ-ἀστοτε περιστάσεις. Ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀποτέλεσμα πού ἐπιδιώκει μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερους κινδύνους. Μέσα στὸ σπείδι του εἶναι καὶ ἡ φρονή, ὅ-ταν καταλάβῃ ὅτι ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πύ ισχυρός. Ἀλλ' ἡ ἀ-πόφασίς του εἶναι ὅτι τὴν φυγὴν τοῦ λι-ονταριῶν. Τὴ χρησιμοποιεῖ ὡς μέ-σον γιὰ νὰ σωθῇ. Ὅταν πεισθῇ, ὁμῶς, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, στρέφεται ἀποφασιστικὰ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὸν κίνδυνόν τους καὶ βλέπει κανεῖς τότε τὸ λιοντάρι σ' ὅλη τὴν ἀγοριότητά του.

«Μὲ τὴ στάσι του εἶναι σαν νὰ τοὺς λέη: «Ἄν τολμάτε, πλησιά-σετε. Πρέπει νὰ ἔξερετε, ὁμῶς, ὅτι θὰ πληρωθετε ἀκριβὰ τὸ το-μῆρό μου». Κι' αὐτὸ ἔγινε καὶ στὴν προκειμένη περίπτωσι. Τὸ λιοντάρι σταμάτησε, ἔτοιμο ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθροὺς του».

ΣΩΜΑ ΜΕ ΣΩΜΑ

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔβγαλαν τότε με-γάλες κραυγὲς κι' ἔτρεξαν νὰ πάρουν τὴ θέσι του ὁ καθένας. Συγκρίσαν ἔτσι ἕναν κῆζλο. Τὸ λιοντάρι βορκοζόταν στὴ μέση αὐ-τοῦ τοῦ κῆζλου κι' ἔβγαζε τρο-μεροὺς βρυχηθμούς, πού θὰ ἦταν ἱκανοὶ νὰ κόψουν τὸ αἷμα νὰ πα-γάσῃ μέσα στίς φλέβες καὶ τῶν πύ τοληθρῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς πλησίαζαν ὀλοέ-να, ὥσπου ἔφταναν σ' ἀπόστασι σαράντα περίπου μέτρων. Τὸ λιοντάρι εἶχε σκίψει τώρα τὸ κε-

φάλι του κι' εἶχε λυγίσει τὰ πύ-σινά του πόδια, ἔτοιμο νὰ ὀρ-μῇ. Στίς περιστάσεις αὐτές, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγγλας τινάξει τορεῖς φορὲς τὴν οὐρά του. Στὸ τρίτο τινάγμα, ξέκναι σαν βολί-δα καὶ φτάνει μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πάνω στὸν ἐχθρὸ του.

Οἱ ἰθαγενεῖς κνηγοὶ ἤξεραν πῶς τὸ λιοντάρι ἦταν ἔτοιμο νὰ ὀρμῇ καὶ μὲ μιά αὐτομάτη κί-νησι εἶχαν τραβήξῃ τὸ δεξὶ τους χεῖρ πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ οἰξουν τὴ λόγχη τους.

Τὸ λιοντάρι ἄρχισε, ἔαφινά, νὰ πινάξῃ τὴν οὐρά του. Ἐνα, δύο, τρία... Στὸ τρίτο τινάγμα ὠρμησε πρὸς ἕνα ὀρισμένο μέρος τοῦ κῆζλου. Πέντε ἢ ἔξη λόγ-χες ἔφυγαν τὴν ἴδια στιγμή. Μιά ἀπ' αὐτές χώθηκε στὸν ὀμο τοῦ θηρίου κι' ἡ αἰχμή τῆς βγῆ-κε ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος. Ἀλλὰ τὸ τραῦμα αὐτὸ δὲν μῆλῶστε-ψε τὴν ὀρμή του. Ὁ σκοπὸς του ἦταν ἕνας νεαρός κνηγός, πού δὲν εἶχε οἰξῇ ἀκόμη τὴ λόγχη του. Ὁ ἰθαγενὴς αὐτός, μ' ὅλο πού αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτό του κνη-γί, δὲν ὀπισθοχώρησε οὔτε βῆ-μα. Προστάτευσε τὸ σῶμα του μὲ τὴν ἀσπίδα κι' ἔγειρε ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός, γιὰ νὰ μπορεσῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ καλύτερα τὴ λόγχη του. Τὸ λιοντάρι πῆδησε πάνω του καὶ μ' ἕνα χτύπημα ἔ-καψε τὴν ἀσπίδα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ κνηγοῦ, σαν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτόνι. Ἐπειτα, τέτωσε τὰ μπροστινά του πόδια, γιὰ ν' ἀρ-πάξῃ τὸ νεαρὸ κνηγόν. Ἀλλ' αὐ-τός, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραι-μία του, ἔχωσε τὴ λόγχη του μέσα στὸ στήθος τοῦ θηρίου.

Τὸ λιοντάρι, ὥστόσο, δὲ λύγ-ισε οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ. Μ' ὅλο πού ἦταν θανάσιμα τραυματισμέ-νο, ἔχωσε τὰ νύχια τῶν μπροστι-νῶν του ποδιῶν μέσα στὴν κοι-λιά τοῦ κνηγοῦ καὶ τὸν ἄρπασε ἀπὸ τὸν ὀμο.

Ὁ νεαρός ἰθαγενὴς σωριάστηκε κάτω. Ἀλλὰ τὸ θηρίο δὲν προ-έφασε νὰ τοῦ κόψῃ μὲ τὰ δόντια του τὸ λαμὸ. Γιατὶ οἱ ἄλλοι ἰθα-γενεῖς τὸ περιζήλωσαν ἀμέσως. Βρίσκονταν πῶ πολλὰ κοντὰ, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τίς λόγχες τους. Ἐβγαλαν, λοιπόν, τὰ δι-κόσια μαχαίρια τους, πού ἡ λεπί-δα τους εἶχε μήκος 60 περίπου ἐ-κατοστῶν κι' ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε τὸ λιοντάρι στὸ λαμὸ καὶ τὸ κε-φάλι. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, τέλος, μ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα τοῦ ἀ-νοῖξε τὸ κεφάλι στὰ δύο.

Οἱ ἰθαγενεῖς, γράφει ὁ Χούν-τερο, στίς περιστάσεις αὐτές, κυ-ριεύονταν ἀπὸ ἀληθινὰ μανία. Ἀ-νεβοκατεβάδων τὰ μαχαίρια τους μὲ ἀφάνταστη ὀρμή καὶ πολλὲς φορὲς συνεγείλουν τὰ χτυπήματά τους, μολοντὶ ὁ μεγάλος ἐχθρός τους δὲ ἔχῃ πιά.

ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ

Ἀφρὸ, τέλος, ἐκόρεσαν τὴ δί-ψα τους γιὰ αἷμα, τραβήξαν τὸ πτόμα τοῦ θηρίου κι' ἄρπσαν τὸν Χούντερο νὰ ἐξετάσῃ τίς πληγές τοῦ συντρόφου τους. Οἱ πληγὲς αὐτές ἦταν τρομερές. Ὁ Ἀγ-γλος κνηγὸς εἶχε, ἐντυχῶς, μαζί του εἰδικὲς βελόνες καὶ χειρου-ργικὰ ὀρμιάματα. Ἐόρραψε μ' αὐτές τίς πληγές τοῦ νεοῦ ἰθαγενεῶς, ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Δὲν ἔ-βγαλε τὴν παραμικρὴ κραυγὴ ἀ-πὸ τὸ στόμα του, σημειώσιν ὁ Χούντερο. Ἦταν σαν νὰ τὸν χάρ-δεναν.

Τὸ δέρμα τοῦ λιονταριῶν ἦταν σὲ τέτοιο βαθμὸ κομματιασμένο, πού δὲν εἶχε πῶ καμιά ἀξία. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔβαλαν τὸν πλη-γμένο σύντροφόν τους σ' ἕνα πρό-χειρο φορεῖο ἀπὸ κλαδιά δένδρου καὶ τὸν μετέφεραν στὸ χωριό.

Ἐκεῖ, τοῦ ἔδωσαν νὰ φάῃ με-γάλες ποσότητες ὀμο βωδινό χοέ-ας. Τοῦ ἔδωσαν ἐπίσης νὰ πῇ ἔσπὸ αἷμα ἀπὸ σφάγια. Μερικοὶ ἄλλοι κνηγοὶ, πού εἶχαν τραυ-ματισθῇ ἐλαφρότερα, δὲν ἔκναιαν τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πλύνουν τίς πληγές τους μὲ νερό.

Ὁ νεαρός ἰθαγενὴς πού ἀναμε-τοήθηκε μὲ τὸ λιοντάρι, ἦταν ὁ ἦσος τῆς ἡμέρας. Ὅταν θὰ γι-νόταν καλὰ, οἱ νέες τῆς σπῆς δὲν θὰ εἶχαν μάτια παρὰ γι' αὐ-τόν.

ΤΟ ΠΙΑΣΙΜΟ ΤΗΣ ΟΥΡΑΣ

Οἱ Μασαί θεωροῦν σαν τὸ με-γαλύτερο κατόρθωμα, γιὰ ἕναν ἄνδρα τὸ νὰ πιάσῃ ἕνα λιοντάρι ἀπὸ τὴν οὐρά καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ γερό, γιὰ νὰ μπόρῶσιν οἱ ἄλ-λοι κνηγοὶ νὰ πλησιάσουν καὶ νὰ τὸ σκοτώσουν μὲ τίς λόγχες τους. Κάθε πολεμιστὴς πού προ-ηματοποιῶσε αὐτὸ τὸν ἄθλο τέσ-σερις φορὲς ἀποκαλεῖται «μελομ-τεθῇ».

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ὁ ἄλλος ἰθαγενὴς πλατάγισε τὴ γλώσσα του, πράγμα πού φα-νέρονε μιά μεγάλη απογοήτευσί, γιατί τὸ λιοντάρι δὲν ἤθελε νὰ χτυπηθῇ μαζί τους. Προσέξα πάν-τα καὶ τίς ἐλεφαντίνες. Ὅταν θὰ γι-νόταν καλὰ, οἱ νέες τῆς σπῆς δὲν θὰ εἶχαν μάτια παρὰ γι' αὐ-τόν.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ὁ ἄλλος ἰθαγενὴς πλατάγισε τὴ γλώσσα του, πράγμα πού φα-νέρονε μιά μεγάλη απογοήτευσί, γιατί τὸ λιοντάρι δὲν ἤθελε νὰ χτυπηθῇ μαζί τους. Προσέξα πάν-τα καὶ τίς ἐλεφαντίνες. Ὅταν θὰ γι-νόταν καλὰ, οἱ νέες τῆς σπῆς δὲν θὰ εἶχαν μάτια παρὰ γι' αὐ-τόν.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς κάτω, χτυ-πώντας τον μὲ τὰ πλάγια.

Ἦθελε μόνον νὰ φύγῃ. Μ' ἕνα τεράστιο πῆδημα, πέρασε πῶ-νο ἀπὸ τοὺς δύο ἰθαγενεῖς κι' ἔρ-οιξε τ

Ο ΣΑΡΛ ΛΕΠΕΤΙ, βοηθός ταμίου στην Τράπεζα Μακροπρόθεσμων Δανείων, μ' έννιάκοντα φράγκα το μήνα μισθό, καθότανε στο γραφείο του και κύτταζε μ' έχθρικές διαθέσεις τα διάφορα έγγραφα, που ήταν απλωμένα μπροστά του. Είχε να διεκπεραιώσει πολλή εργασία. Ο νους του, όμως, γυρνούσε αλλού.

«— Άσχημα εμπλέξα! συλλογίζότανε. Μονάχα ένα θαύμα θα με βοηθήσει να κάνω κάτι, πού θα θούελα πολύ. Μά, γίνονται ακόμα θαύματα στην εποχή μας;»

Ένας μικρός τόν έβγαλε ξαφνικά από της σκέψεϊς του.

— Σας ζητά ο κύριος διευθυντής, τού είπε.

Ο κ. Φρίκ έρριξε μια έξεταστική ματιά στο Σάρλ, όταν τόν είδε να παρουσιάζεται. Τού έδειξε μια βαθεία πολυθρόνα, μπροστά στο γραφείο του, και τού είπε προστακτικά:

— Κάθισε!

Ο Σάρλ κάθισε — ή, μάλλον, έπεσε στην πολυθρόνα με κομμένα τα γόνατα. Πρώτη φορά ο κ. διευθυντής του έκανε μια τόσο μεγάλη τιμή.

— Αναγνωρίζω πώς είσαι από τους πιο δραστήριους και εύσυνειδτους υπαλλήλους της τραπεζής, συνέχισε ο κ. Φρίκ.

Ο Σάρλ ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά στο στήθος του. «— Το θαύμα έγινε! είπε με τού νοού του. Ο κ. διευθυντής με κάλεσε να μου άνακρινώ πώς μου κάλεσε αύθει. Θα μπορέσω, επί τέλους, να... »

Η ψυχρολουσία του ήρθε ξαφνικά και άπτότομα.

— Ούτσο, προσέθεσε ο κ. Φρίκ, άπεφάσισε να στερήσει τών πολιτικών ύπηρεσιών σου.

— Δηλαδή, τραύλισε ο Σάρλ, να μέ... »

— Ναί, να σε άπολύσω.

— Μά, γιατί, γιατί; Δεν είστε ευχαριστημένος από μένα; Κι' εγώ πού είχα την κρυφή έλπίδα πώς θα μου σ'όζανάτε τού μισθό, καί... »

— Ίσως να έχω να σου προτείνω κάτι άλλο καλλίτερο, τόν δέκοψε ο κ. διευθυντής, με την ίδια πάντοτε άταραξία. Άπεφάσισε να σ' άπολύσω άκριβώς επειδή αναγνωρίζω πώς είσαι ο καλλίτερος υπάλληλος της τραπεζής μας, επειδή προβλέπω λαμπρό τού μέλλον σου... »

Και προσέφερε στο Σάρλ άνοιχτή την άσημένια σιγαροθήκη του. Τα δάχτυλα τού νεαρού υπαλλήλου έτρεμαν έλαφρά, ενώ έπιασαν ένα μωρωδάτο τσιγάρο.

«— Ο καφές μονάχα λείπει για να είναι ή παρηγοριά πλήρης! » είπε με τού νοού του.

Ο κ. Φρίκ άφισε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς να πάψη να κυττάζει έξεταστικά τόν ύφιστάμενό του.

— Άπεφάσισε, λοιπόν, να σ' άπολύσω, είπε, τέλος, προσφέροντας στο Σάρλ τη φλόγα τού άναπτήρος του. Έκτος άν συγκατατεθής να παντρευθής.

Τού τσιγάρο έπεσε τώρα από τα δάχτυλα τού Σάρλ, χωρίς εκείνος να σκεφθί να σκύψη να τού πιάσει. Κύτταξε λίγο τόν προϊστάσάμενό του με ύφος τέλειας χαζομάρας. Ξαφνικά, συνήρθε. Σηκώθηκε από τη θέσι του και φώναξε:

— Μαύ ζητάτε κάτι πού δε γίνεται, πού δε μπορώ να τού κάνω!

— Ξέρω καλά πώς δεν είσαι παντρεμένος.

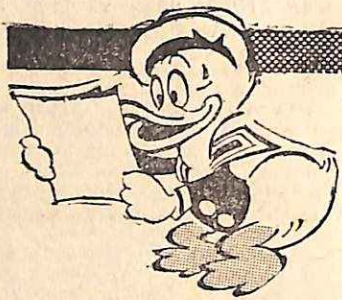
Ο Σάρλ κούνησε καταφατικά τού κεφάλι.

— Μήπως έχουμ κούνα τρυφερό δεσμό; συνέχισε ο κ. Φρίκ.

Ο Σάρλ έρριξε μια τρομαγμένη ματιά στον κ. διευθυντή και άνακρινε τού κεφάλι του, άρνητικά τώρα. Εκείνος σήκωσε τούς ώμους τού με άδιαφορία.

— Τόσο τού καλλίτερο, είπε. Η άλήθεια είναι ότι δε μ' ενδιαφέρουν οι αισθηματικές περιπέτειες τών άλλων. Όπωςδύποτε, κατέληξε στην άπόφασί να μην κρατήσω κανένα άνυπαντρο στην ύπηρεσία μου. Και επειδή έτυχε να είσαι ο μόνος πού δεν άνταποκρίνεται στον όρο αυτό, πρέπει να συμμωρωθής με τη νέα κατάσταση.

— Δέ μπορώ να κατ'αλόω, κύ-

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ιστοριούλα

Ίερά ύποχρέωσις

ριε διευθυντά, ψιθύρισε ο Σάρλ, πώς ήπρατε έτσι, ξαφνικά, από τη μια μερα στην άλλη, μια άπόφασί τόσο... »

— Άπροσδόκητη και άνεξήγητη! Θα μάθης άμέσως τού γιατί. Θα διάβασες κι' εσύ στις έφημερίδες ότι τελευταίως σημειώθηκαν άλλε πάλληλα κρούσματα καταχρήσεων από ταμίες, νεαρούς ως επί τού πλειστον. Και όμως οι νέοι αύτοί ήταν πολύ τίμιοι, πολύ ήθικοι ως τη στιγμή πού έκαναν την τρέλλα. να βάλουν χέρι στο ταμείο, πού τούς έμπιστευτήκαν. Καταλαβαίνεις τώρα... »

— Τι θέλετε να καταλάβω, κύριε διευθυντά μου; ρώτησε ο Σέργιος, πού τά είχε κυριολεκτικώς χαμένα.

— Είστε, κύριε Σάρλ Λεπετί, πρότυπον εργατικότητας, εύσυνειδησίας και τιμιότητας, είπε τότε με μεγάλη έπισημότητα ο κ. Φρίκ, διευθυντής της Τραπεζής Μακροπρόθεσμων Δανείων. Αυτό, όμως, δεν έμποδίζει να παρουσιαστή σήμερα— αύριο κάποιος ξανθός διάβολος με μορφή άγγέλου, και να σας άναστατώση τη ζωή. Μού είπατε πώς δεν έχετε κανένα αισθηματικό δεσμό.

— Έ, λοιπόν, ο δαίμων αύτός της άκολασίας, θα βρή σ' εσάς ένα άνυπεράσπιστο θύμα. Θα σας ύποτάξη στη θέλησί του, θα σας μεταβάλλη σε ήθικο ράκος και, σιγά-σιγά, θα σας καταφέρει να κάνετε κάποια κατάχρησι, κάποια πλάστογραφία... »

— Να κάνω εγώ τέτοιο πράγμα; διαμαρτυρήθηκε ο Σάρλ.

— Θα τού κάνετε, κύριε Λεπετί, βροντοφώναζε ο κ. Φρίκ, για ν' άποκτήσετε τά χρημάτα, πού χρειάζονται να ίκανοποιηθούν οι ίδιοιτροπύ

ες της φίλης σας. Και τού άποτέλεσμα θα είναι, φυσικά, να σας άνακαλύψουμε μια μέρα και να σας βάλουμε φυλακή. Θα λυπηθώ πολύ αν συμβή αύτό. Και επειδή φοβάμαι μήπως συμβή, άποφάσισε να σας παντρεύω, να σας δημιουργήσω οικογενειακή στέγη, για να μη μπορή πια να σας παρασύρη κανείς πειρασμός.

Δυό πράγματα έκαναν τού μυαλό τού Σάρλ ν' αρχίση έλαφρώς να σαλεύη: Ίον! Ο κ. διευθυντής ήταν συνήθως πιο λιγώλογος και από τη λεγρόφημα. Τι τόν έκανε, να πιάση άκατάσχετη φλυαρία μ' ένα καλύτερο υπάλληλο της τραπεζής; Ζων! Γιατί βάλθηκε σώνει και καλά να τόν άποκαταστήση;

Ο Σάρλ είπε ψέματα τού προϊσταμένου τού πώς δεν είχε κανένα τρυφερό δεσμό. Ήταν έρωτευμένος. Τρέλλα έρωτευμένος μ' ένα πλάσμα, πού στεκότανε κοινωνικώς ψηλότερα απ' αύτόν. Και αν ήθελε τόσο πολύ να βελτιώση κάπως τά οικονομικά του, ήταν με την έλπίδα πώς θα μπορούσε να συγκινήση κάπως τόν πατέρα της, να τόν κάνη να δώση τη συγκατάθεσί του για τού γάμο τους. Μια μικρή αύξησι τού μισθού ήταν ό,τι τού χρειαζότανε.

Βρήκε, λοιπόν, μια πρόφασί για ν' άναβάλη τήν... άποκατάστασί του.

— Έφόσον ο κύριος διευθυντής έπιμένει τόσο πολύ, είπε με προσποιητή ύποταγη, πρέπει να τόν υπακούσω. Άς μού δώση, όμως, μια μικρή προθεσμία. Δεν έχω ύπ' όψη μου, για τήν ώρα, καμμία κοπέλλα... »

— Να μη σ' άπασχολή διάλου τού πρόβλημα αύτό, τόν δέκοψε ο κ. Φρίκ. Σού έχω βρή νύφη.

Κρύος ιδρώτας έλουσε τού Σάρλ. Όπως τού διεκπεραίωσι κάθε τραπεζικής εργασίας, έτσι και στην περίπτωση αύτή ο κύριος διευθυντής δεν έκανε καίρο.

— Αν δεν είναι άδιακρισία μου, ψιθύρισε, μπορώ να μάθω μήπως τήν έρωσ αύτήν, πού μού προορίζετε για γυναίκα;

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΗ ΑΡΙΘΜΟΜΗΧΑΝΗ

Στους Αμερικανούς όφειλεται ο νέος αύτός τεχνικός άθλος. Πρόκειται για μια ηλεκτρονική αριθμομηχανή, έφοδιασμένη με ένα «εταφραστή», ο όποιος της έπιτρέπει να κάνη τούς λογαριασμούς, πού της ύπογορεύονται σε τρεις διαφορετικές γλώσσες (π.χ. άγγλικά, γαλλικά ή γερμανικά). Για να έπιτύχη κανείς τού άποτέλεσμα, πού έπιθυμεί, δεν έχει παρά να προφέρει μπροστά τού μικρόφωνο τούς διαφόρους αριθμούς και να πη άκολουθώς πούά πράξι θέλει να κάνη ή αριθμομηχανή (πρόσθεσι, άφαιρέσι, πολλαπλασιασμό ή διαίρεσι). Τού άποτέλεσμα, όσο πολύπλοκο κι' άν είναι, τού παραδίδεται μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα.

— Τήν είδες μια - δυό φορές από μακριά, τού αποκρίθηκε ο κ. Φρίκ μ' αινιγματικό χαμόγελο. Στις διακοπές, ήρθε και με βρήκες στη Ριβιέρα, όπου παραθέριζε με τήν οικογενεία μου, να ύπογραψω κάτι έπείγοντα έγγραφα. Και τότε σου δόθηκε ή εύκαιρία να γνώρισης άπο μακριά τη μέλλουσα σύζυγο σου. Ήταν στην παρέα μου.

Τού κάκου ο Σάρλ άναπόλησε δέλες τίς μορφές πού είδε στο περιβάλλον τού προϊσταμένου του, προσπαθώντας να βρή μια, πού θα τόν συγκινούσε ως γυναίκα. Όλες τόν είχαν άφίσει άδιάφορο. Είχε χάρισι τη σκέψι του και τήν καρδιά του σε κάποιαν άλλη.

— Για να μην πονοκεφαλιάς άδικα, συνέχισε ο κ. Φρίκ, σε πληροφόρω πώς ή κοπέλλα αύτή είναι ή... κόρη μου.

— Η Μαρτίνα; ξεφώνησε ο Σάρλ. — Ναί, ή Μαρτίνα. Σού τήν έχω συστήσει, άν δεν άπάταιμαι. Όμωσαι, ήλπιω, τ' όνομά της. Αυτό είναι καλός όνόμας.

— Άν θυμάται, ο Σάρλ, τ' όνομα της!... Μά, αύτή ήταν ή άγαπημένη του. Όπως και για κείνη, ήταν ή πρώτη άγάπη της ζωής της. Άπό τήν πρώτη στιγμή πού γνώριστήκαν, κατέλαβαν πώς ήταν πλάσμανοι ο ένας για τόν άλλο. Συναντιόντανε κρυφά, στους διαδρόμους και στο άσανσέρ της τραπεζής, χωρίς φυσικά ο μπαμπάς να πληροφορηθί τίποτα.

Μά, τί παράξενη σύμπτωση, αλήθεια, να διαλέξη αύτόν για γαμπρό, να θέλη να τού δώση τη μοναχοκόρη του για γυναίκα, σά να τόν έβαζε να κάνη καμμία άγχαρεία!

Ο Σάρλ δε μπορούσε να μιλήση, δεν ήξερε τί να πη.

— Άλλά και ο κ. Φρίκ, πού ήταν λαλίστατος ως τότε, φάνηκε ξαφνικά σάν να ήθελε να πη κάτι και να δίσταζε. Τέλος, ήρθε τη μεγάλη άπόφασί:

— Δέ σου φαίνεται παράξενο, ρώτησε, πώς εγώ, ο διευθυντής της Τραπεζής Μακροπρόθεσμων Δανείων απαιτεί σχεδόν από έναν καλύτερο υπάλληλό μου, επί ποιη άπολύσεως, να παντρευτή μια κοπέλλα περιζήτητη;

— Ναί, όμολογώ, τραύλισε ο Σάρλ, πώς δε μπορώ να καταλάβω γιατί δείχνετε τέτοια προτίμησι για μένα. Είναι κάτι πού... »

— Θα τού καταλάβης, τόν δέκοψε άπότομα ο κ. Φρίκ, όταν μάθης πώς ή κόρη μου περιμένει παιδί! Μάλιστα! συνέχισε, άνάδοντας τού τσιγάρο του. Τήν τελευταία φορά πού πήγαμε στη Ριβιέρα, βρέθηκε κάποιος παλιόανθρωπος και τήν ξεμυάλισε. Τού κάκου τήν πείσα α μου πη ποιός ήταν αύτός. Φοδότανε να μού φανερώση τ' όνομά του, γιατί ήξερε τί θα τούκανε. Ω! Άν τόν είχα μπροστά μου, τόν έλεινό!

Ο Σάρλ ένοιωσε τού κεφάλι του να γυρίζη σά σβούρα. Αυτή τήν κατάληξι είχε, λοιπόν, μια στιγμιαία άδυναμία και τόν δυό, μια γλυκειά λιποθυμία, πού τούς έκανε να τα ξεχάσουν όλα, να μη σκεφτούν τίποτα!... »

Κύτταζε, τώρα, τόν πατέρα άκίνητος, μαρμαρωμένος. Η βροντερή φωνή τού κ. Φρίκ άντήχησε ξαφνικά στ' αύτιά του σά σάλπιγγα:

— Και τώρα πού τά ξέρεις όλα, τί προτιμάς; Να πάρης τήν κόρη μου ή να σ' άπολύω;

— Τήν παίρνω, τήν παίρνω! ξεφώνισε ο Σάρλ. Έχω ίερά ύποχρέωσι να τήν πάρω!

Ο κ. Φρίκ τόν άγκάλιασε, τόν έσφιξε τρυφερά στά στήθος του.

— Δεν έχεις, παιδί μου, καμμία ύποχρέωσι νά τήν πάρης, είπε με μάτια δακρυσμένα από συγκίνησι. Τού κάνεις για μένα, για να μη ντροπιστή ή οικογενειακή μου τιμή. Σ' εύχαριστώ για τή θυσία σου. Τού μεσημέρι θα τού πώ στην κόρη μου.

Άγρίεψε και πάλι προσθέτοντας:

— Και άν άρνηθί να πάρη τού τιμιο παλληκάρι πού της διάλεξε γι' άντρα με τόσο κόπο, — Ίσως ν' άγαπήη ακόμα τόν άλλον — έ, τότε θα φανώ σκληρός μαζί της. Θα τήν έξαναγκάσω να σε παντρευτή διά της βίας!... »

ΡΟΖΕ ΝΤΕΝΙΕΛ

Τά έλικόπτερα συγκοινωνίας, όπως τού «Βερτόλ 107» (άριστερά) ύπορούν να φτάσουν σε μικρές διαστάσεις τήν ταχύτητα των συνθησιμένων άεροπλάνων. Έχουν δε τού προνόμιο να προσγειώνονται στο κέντρο της πόλεως.

Τά τεράστια έλικόπτερα, πού πετούν τώρα από τούς άερολιμένες στο κέντρο τών πόλεων, δε μπορέσουν στο προσεχές μέλλον να ταξιδεύουν κι' έξω από τις πόλεις. Θα μεταφέρουν τούς ταξιδιώτες από τη μια πόλι στην άλλη, μειώνοντας σημαντικά τήν διάρκεια τών ταξιδιών μέσα σε μια χώρα.

Τά έλικόπτερα, φαίνεται, ότι θα δώσουν πολύ γρήγορα μια καινούργια ύψη στο άεροπορικό ταξίδι μικρής άποστάσεως, όπως τα σημερινά άεροβόμβες άεροπλάνα άλλαξαν τις εναέριες συγκοινωνίες μεγάλων άποστάσεων,

στο ήμισυ πολλές φορές ακόμη και της μεγαλύτερης διαδρομής.

Οι έπιβάτες, πού θέλουν να ταξιδέψουν άεροπορικώς σε μέρη κοντινά, περνούσαν ως τώρα τά δυό τρίτα τού ταξιδιού τους στο έδαφος! Άκόμη και στά μακρινά άεροπορικά ταξίδια ο καιρός, πού χάνει ο ταξιδιώτης στο έδαφος, είναι σημαντικός. Νά ένα παράδειγμα:

Γιά να πάη κανείς από τού Σικάγο στη Νέα Υόρκη μ' ένα «τέξτ» τελευταίου τύπου, χρειάζεται περίπου δυό ώρες. Άλλά ο καιρός, πού χάνεται κάθε φορά με τού πηγαινε-έλα από τήν πόλι στο άεροδρόμιο και από τού άεροδρόμιο στην πόλι, ύπερβαίνει κατά

ΤΑ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ

της συγκοινωνίας

ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΣΥΝΑΓΩΝΙΖΩΝΤΑΙ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ, ΤΑ ΤΡΑΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΜΑΝ!..

πολύ τις δυό ώρες τού άεροπορικού ταξιδιού. Μόνο όταν κάνη κανείς ταξίδια, πού ξεπερνούν τά 19.000 χιλιόμετρα, τότε βρίσκειται περισσότερο χρόνο στον άέρα παρά στο έδαφος. Κι' αύτό γιατί συνήθως τά άεροδρόμια βρίσκονται — για λόγους, πού άφορούν τήν ήσυχία τών κατοίκων — άκριτά μακριά από τού κέντρο τών μικρών ή μεγάλων πόλεων.

Τά δυό καινούργια έλικόπτερα «Βερτόλ 107» και «Σικόρσκυ Σ-61» με δυό κινητήρες, πού άρχισαν να λειτουργούν τελευταία για έμπορικές πτήσεις, μπορούν να πραγματοποιήσουν ταξίδια όχι μεγαλύτερα τών 300 χιλιομέτρων. Τά έλικόπτερα αύτά ξεπερνούν, άλλωστε τήν ταχύτητα τών 240 χιλιομέτρων τήν ώρα.

Προσάτως, ένα έλικόπτερο «Βερτόλ 107» έκανε επί 9 ήμερες δοκιμαστικές πτήσεις άνάμεσα στις διάφορες πόλεις τού δικτύου της «Άεροπορικής έταιρείας των κεντρικών λιμνών» τών Η.Π.Α. Στις πτήσεις, πού δεν ξεπερνούν τη διάρκεια μιας ώρας, τού έλικόπτερο «107» μπόρεσε να συναγωνιστή τά άεροπλάνα, πού χρησιμοποιεί τώρα ή έταιρεία. Στα πιο μακρινά ταξίδια, τά άεροπλάνα ήταν βέβαια κάπως πιο γρήγορα από τά έλικόπτερα, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένα άεροπορικό ταξίδι δεν περιλαμβάνει μόνο τήν άπόστασι σε χρονική διαρκεια από μια πόλι στην άλλη.

Άς υποθέσουμε ότι πρόκειται να πετάξουμε από τού Σικάγο στο Λαφαιέτ (στην Ίνδιάνας). Η άπόστασι (στον άέρα) είναι περίπου 195 χιλιόμετρα. Άν πάρη κανείς τού άεροπλάνο, πρέπει να ξεκινήση από τού ξενοδοχείο ή από τού σπίτι του, πού βρίσκεται στο κέντρο τού Σικάγου, τουλάχιστον μια ώρα κι' ένα τέταρτο πριν από τήν άναχώρησι τού άεροπλάνου από τού άεροδρόμιο.

Η πραγματική πτήσι διαρκεί 48 λεπτά της ώρας. Όταν όμως φτάση στο Λαφαιέτ, χρειάζεται κανείς άλλα 43 λεπτά, για να πάη από τού άεροδρόμιο στο κέντρο της πόλεως με ταξί ή πούλμαν. Σύνολο λοιπόν διαδρομής: σχεδόν τρεις ώρες!

Μ' ένα έλικόπτερο όμως τά πράγματα είναι πιο άπλά: ή συνολική διάρκεια τού ταξιδιού από τού κέντρο της μιας πόλεως ως τού κέντρο της άλλης δεν ύπερβαίνει τη μια ώρα!

Ποίν να εγκατασταθούν τά έλικόπτερα συγκοινωνίας, τύπου «Βερτόλ 107» και «Σικόρσκυ Σ-61», ή κάθετος άπογείωσι και προσγείωσι με έπιβάτες στο άεροσκάφος δεν έπιτρέπονταν. Τά συνήθη έλικόπτερα μ' ένα κινητήρα πρέπει να σηκώνονται μερικά μόνο μέτρα πάνω από τού έδαφος, ν' αδειάζουν τήν ταχύτητά τους, πετώντας χαμηλά, και μόνο μετά απ' αύτην τη διαδικασία μπορεί να πραγματοποιήσουν τήν καθετή πτήσι τους χωρίς να εκθέσουν σε κίνδυνο τού σκάφος ή τούς έπιβάτες (στην περίπτωση δηλαδή, πού ο μοναδικός κινητήρας τους θα είχε πάθει βλάβη). Χρειάζονται, λοιπόν, γι' αύτά τά έλικόπτερα μικροί διάδρομοι για τήν άπογείωσί τους.

Με τούς δυό όμως δυνατούς κινητήρες τους, τού «Βερτόλ 107» και τού «Σ-61» μπορούν άμέσως να άπογειωθούν κάθετα. Γιατί άν ένας από τούς κινητήρες τους σταματήση να λειτουργή, φτάνει ή ισχύς τού δευτέρου για τήν άκίνδυνη συνέχεια τού ταξιδιού και για τήν άμελή προσγείωσί του. Χάρις σε μια έξυπνη επινόησι, ή λειτουργία τών μηχανών τού άεροσκάφους έξασφαλίζεται είτε με τη βοήθεια και τών δυό κινητήρων ή με τη συνδρομή μόνο τού ενός.

Η πτήσι με δυό κινητήρες έπιτρέπει επίσης στά έλικόπτερα να πετούν ακόμη και με άσχημες καιρικές συνθήκες (σύμφω-

Άριστ ερά: Τού «107» χρησιμοποιεί δυό κινητήρες, και σε περίπτωση ανάγκης πλέει στη θάλασσα σάν έδροππλάνο. Δεξιά: Τού έσωτερικού ενός έλικοπτερου είναι τού ίδιο άνετο και πολυτελές με εκείνο τού άεροπλάνου. Στο «107» και στο «Σ-61» υπάρχουν 28 καθίσματα.

να, βέβαια, με τόν κώδικα για τις επιβατικές πτήσεις γενικά) καθώς και να απογειώνονται από ταράτσες ή πλατείες σε πυκνοτομημένα μέρη.

Τα νέα ελικόπτερα θα συναρμολογούνται τώρα τα λεοφορεία και τα τραίνα, που συνδέουν τις διάφορες πόλεις σε μία χώρα, γιατί ξεκινούν όπως και αυτά από το κέντρο της πόλεως και φτάνουν πολύ πιο γρήγορα στο τέρμα.

Το πρόβλημα όμως είναι η τιμή του εισιτηρίου. Πώς αντιμετωπίζεται από τους αρμοδίους ο καθορισμός της τιμής για ταξίδια με ελικόπτερο;

Στα αεροπορικά ταξίδια από τη μία πόλη στην άλλη, πρέπει να προσθέσει κανείς στην τιμή του εισιτηρίου του αεροπλάνου και τη μεταφορά του ταξιδιώτη από την πόλη στο αεροδρόμιο και πάλι από το αεροδρόμιο στο κέντρο της πόλεως στο τέρμα του ταξιδιού τους. (Σε πολλές χώρες οι εταιρείες δεν αναλαμβάνουν την μεταφορά αυτή).

Αυτές οι μεταφορές φτάνουν στα 25—50% της τιμής του αεροπορικού ταξιδιού.

Οι τιμές για τα ταξίδια με ελικόπτερα δεν κανονίστηκαν ακόμη οριστικά. Αλλά είναι γνωστό ότι τα έξοδα για τη λειτουργία των δυο κινητήρων είναι περίπου τα διπλά από εκείνα ενός συνηθισμένου αεροπλάνου, δηλαδή για μία πτήση 160 χιλιομέτρων περίπου 11)5 δραχμή κατά χιλιόμετρο και κατ' άτομο, αντί των αντίστοιχων 75 λεπτών στο αεροπλάνο. "Αν λάβουμε, λοιπόν, υπ' όψιν μας τις τιμές αυτές, το ταξίδι με δικινητήριο ελικόπτερο θα κοστίσει περισσότερο από το ταξίδι με αεροπλάνο συν τα έξοδα για τη μεταφορά από την πόλη στο αεροδρόμιο και τανάπαλιν. Αλλά ο επιβάτης κερδίζει τα δυο τρίτα του χρόνου, που θα διέθετε για το συνηθισμένο αεροπορικό ταξίδι, που το "επιβατούν" οι μεταφορές με αυτοκίνητο, που αναφέρεται.

Θα χρειαστεί, λοιπόν, στην αρχή μια όριση χρονική επιχορήγηση για να μπορούσαν οι επιβάτες για τη μεταφορά επιβατών με ελικόπτερο να αντιμετωπίσουν τα έξοδά τους.

Αλλά αν θα τεθούν σε λειτουργία τα «Γιγάντες-ελικόπτερα» με 65 θέσεις, τα ταξίδια για αποστάσεις 500 χιλιομέτρων περίπου δε θα κοστίζουν παρά μόνο 10% περισσότερο από τα συνηθισμένα αεροπορικά ταξίδια, κι αυτό χωρίς καμιά επιχορήγηση εκ μέρους του κράτους.

Σήμερα σχεδιάζεται ένα δίκτυο συγκοινωνιών με ελικόπτερα, όχι μόνο στις Η.Π.Α., αλλά και στην Αγγλία και στο Βέλγιο, που πρόκειται να παραγγείλουν 5 ελικόπτερα τύπου «Βερόλ 107» για τη γραμμή Λονδίνου—Παρισιού—Βρυξελλών και άλλων μεγάλων ευρωπαϊκών πόλεων.

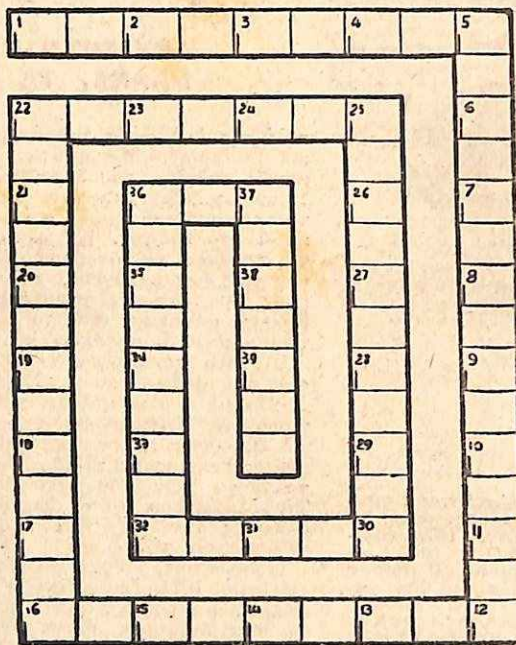
Με τα δικινητήρια ελικόπτερα είναι δυνατή η πτήση με σύννεφα και ομίχλη. Το «107» είναι εφοδιασμένο με το διπλό σύστημα αερίωσης της σταθερότητας, που του δίνει τις ίδιες δυνατότητες κινήσεως μ' ένα αεροπλάνο. Ένα τελειοποιημένο ελικόπτερο μπορεί έτσι να αντιμετωπίσει κάθε δυσκολία (περιορισμένη ορατότητα κ.λ.), φτάνει να μπορεί να κρατήσει την οριζόντια ταχύτητά του όποτε να φτάσει κοντά στο έδαφος.

Τα γνωστά όργανα, που οδηγούν τον πιλότο ενός αεροπλάνου στην κακοκαιρία ή στην νυχτερινή πτήση έχουν τροποποιηθεί για τις ανάγκες και απαιτήσεις του ελικόπτερου.

Για μικρούς

Συλλαβικός κωδικός

Μέσα στο σχέδιο αυτό θα τοποθετήσετε 39 τρισύλλαβες λέξεις, των οποίων ο σάς δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες. Θα βάλετε μία δόκιμη συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο και θα έχετε υπ' όψιν ότι η τελευταία (τρίτη) συλλαβή της κάθε λέξεως είναι συ-

χρώνως και η πρώτη της αμέσως επομένης. Δηλαδή, η πρώτη συλλαβή της υπ' αρ. 3 λέξεως είναι η ίδια με την τελευταία της υπ' αρ. 2 και η τρίτη συλλαβή της, η ίδια με την πρώτη της υπ' αρ. 4.

Π.χ.: ΓΡΑ-ΦΙ-ΑΣ, ΑΣ-ΤΕ-ΡΙ, ΡΙ-ΖΙ-ΚΟ, ΚΟ-ΡΥ-ΖΑ, ΖΑ-ΛΑ-ΔΑ, κ.ο.κ.

- 1) Έξασφαλις με μολύβι σε φαλακρούς.
- 2) Δοχέον ύδωτος.
- 3) Ο έρωτας δεν την απωχαρίζεται.
- 4) Ένα από τα πολλά που μεταδίδει το ραδιόφωνο.
- 5) Πιστοπονητικό σπορδάν.
- 6) Δέ λειπει από κανένα καλοστρωμένο τραπέζι.
- 7) Νοστιμίζει τις μπριζόλες.
- 8) Πρώτες ύλες για υφαντουργεία.
- 9) Μέρος του παπουτσιού.
- 10) Πέφτον από τον ουρανό το χειμώνα.
- 11) Προσωπεία της Παναγίας.
- 12) Ο κάτοικος μιας των Κυκλάδων.
- 13) Τα μεταφέρουν μαζί τους οι χελώνες.
- 14) Στο θέατρο ώριμο, στον κινηματογράφο ελεύθερο.
- 15) Μαζεύει ψάρια.
- 16) Ποταμός της Μ. Ασίας που συνδέεται με την πρώτη νίκη του Μ. Αλεξάνδρου.
- 17) Φορεσιά.
- 18) Ένσκιον.
- 19) Διακόσμηση με υπερφυσική δύσμη.
- 20) Θρίαμβος των αντιπάλων τους.
- 21) Πρώτη όλη για κινηματογράφο.
- 22) Οδηγεί στη φυλακή.
- 23) Μαγειρικό κέκος.
- 24) Το ωραιότερο κομμάτι της ζωής μας.
- 25) Κολυμπά στο χρήμα.
- 26) Είναι υποδειγματικά όπλιμένοι.
- 27) Ενδοσιάζει κάθε γυναίκα.
- 28) Μορφώνει.
- 29) Φτηνό και νόστιμο ψάρι.
- 30) Εξοδό.
- 31) Νεογέννητα.
- 32) Συγγενεί με το μπιζέλι.
- 33) Γραφικός λάθος του Πειραιώς.
- 34) Έγχορδο μεσαικό όργανο.
- 35) Πρωτεύουσα χώρας της Απω Ανατολής.
- 36) Δε διαφέρουν καθόλου μεταξύ τους.
- 37) Έλληνίδα στάρ, που έδωσε το όνομά της σ' ένα της φίλη.
- 38) Λεκέδες.

Μικρά προβλήματα

1)	A B Γ Δ Ε Ζ	:	H Θ I
	3 9 8 1		2 4 0
	6 9 6		

Στη διαίρεση αυτή πρέπει ν' αντικαταστήσετε τα γράμματα, που αποτελούν το διαιρετέο και το διαιρέτη, με τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9).

ΚΑΙ ΝΕ ΑΛΟΥΣ

Έτσι ώστε να επαληθεύση απόλυτως ή υπόλοιπη διαίρεση.

3) Πάνω σ' ένα χαρτί είναι γραμμένος ένας τριψήφιος αριθμός. "Αν αναποδογυρίσουμε το χαρτί αυτό, θα μπορούσαμε να διαβάσουμε έναν άλλο τριψήφιο αριθμό, ο οποίος όμως θα είναι κατά 72 μονάδες μεγαλύτερος από τον πρώτο. Ποιός είναι ο άρκετος τριψήφιος αριθμός;

4) Το ζεύγος Κουλούρη επισκέπτεται μία θεία του στην επαρχία και εκείνη, που έχει να τους δει πολλά χρόνια τους ρωτάει με συγκίνηση: — Πόσα χρόνια είναι που παντρεύτηκατε, παιδιά μου;

— Έγώ, άπαντα ή άνηψιά, είμαι τα 2)3 της ζωής μου παντρεμένη με τον Κώστα. "Όσο για κείνον, που είναι κατά 12 χρόνια μεγαλύτερός μου, έχει περάσει κοντά μου τα 6)11 της δικής του ζωής.

Πριν από πόσα χρόνια παντρεύτηκε το ζεύγος Κουλούρη και ποιά είναι η ηλικία του καθενός απ' τους δύο συζύγους;

4) Στη θεία των στυμνών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε κανοντας τους λογαριασμούς, που σας επιβάλλουν τα υπάρχοντα αριθμητικά σημεία να έρρισκετε στην κάθε σειρά το αποτέλεσμα, που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} + \\ \dots \\ \times \\ \dots \\ - \\ \dots \\ + \\ \dots \end{array} = 6$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μία μόνο φορά τον καθένα.

Αναγκραγματισμός

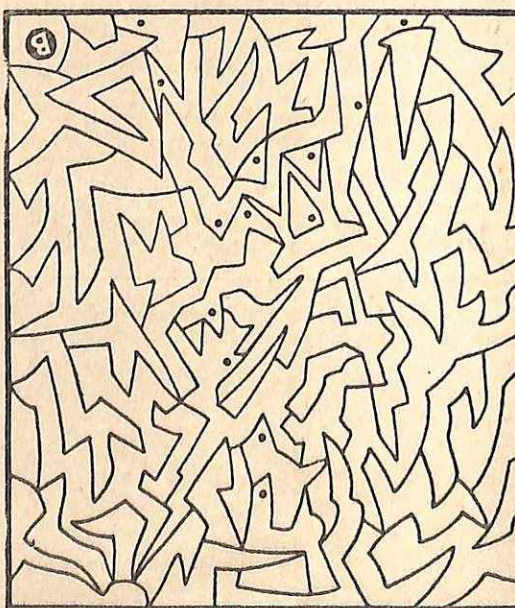
Πέρα κάτω στην Άσια μυσκόλο είναι νησί. Θά το ξέρεις δά και σύ. Του μερδένυ τα στοιχία, αλλά πού να φανταστώ πως θά τούκανα... κλαδιά που τα πήρανε παιδιά και δεχτήκαν το Χριστό!

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθεμία των κάτω λέξεων, θα σχηματίσετε λέξεις των 15 γραμμάτων με τις αντίστοιχες σημασίες:

- 1) Μία παρτίδα της αλβιμνικής: ΚΟΜΠΟΛΟΙ-ΛΑΠΩΝΙΑ — ΕΛΑΣΜΑ — ΑΓΙΑΣΜΑ — ΜΟΣΧΑΡΙ.
- 2) Είδος συνδίσμου: ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ — ΟΠΕΡΑ — ΚΛΑΣΜΑ — ΔΟΜΑΤΙΟΝ — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ.
- 3) Έργάζεται μέσα σε δάση από πεύκα: ΚΡΗΤΗ — ΒΥΣ ΣΙΝΟΝ — ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ — ΠΛΕΚΤΑΝΗ — ΔΙΑΙΤΗ ΣΙΑ.

Όλοι ζωγράφοι

Πάρετε ένα όσο το δυνατόν πιο μαύρο μολύβι και μαυρίστε μ' αυτό όλα τα μικρά σχήματα του σχεδίου μας, που περιέχουν μαύρη κουκκία. "Αν δεν κά-νετε κανένα λάθος, θα διαπιστώσετε στο τέλος, πως έχετε ένα ταλέντο ζωγράφου, που πιθανόν αγνοούσατε.

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΠΡΟΤΙΜΗΣΕ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

Η καταπληκτική περίπτωση του Δρ Κρίππεν

Ο ΑΡΤΟΥΡ Κρίππεν είχε σπουδάσει Ιατρική στις "Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά, βρίσκοντας πως ή μορφώση, που είχε πάρει στα Αμερικανικά πανεπιστήμια ήταν ατελής, ξαναγύρισε στην πατρίδα του την Αγγλία, όπου συμπλήρωσε τις σπουδές του.

Στο μεταξύ, είχε κάνει δυο γάμους. "Η πρώτη του σύζυγος ήταν μία "Αμερικανίδα φοιτήτρια, που πέθανε λίγο καιρό μετά το γάμο τους. "Ο Κρίππεν παντρεύτηκε κατόπιν την Κόρα "Ελμορ, που είχε μερικές επιτυχίες στα νυχτερινά κέντρα του Μπροντγουάι, πράγμα, που την έκανε να παίρνει ύψος μεγάλης στάρ. Κατά τα άλλα, όμως, ή "Ελμορ ήταν πολύ όμορφη και γοητευτική.

Το ανδρόγυνο, αφού ο Κρίππεν τελείωσε τις σπουδές του, εγκαταστάθηκε σε μία κομψή έπαυλη στο Χλίντρουπ, ένα προάστιο του Λονδίνου κι, ή ζωή του κυλούσε πολύ αρμονικά, όπως έβεβαιωναν όλοι οι γείτονες.

"Ο Κρίππεν εργάστηκε μερικά χρόνια ως γιαιόρως και μάλιστα με αρκετή επιτυχία. Αλλά, κατά τα τέλη του 1906, άφησε το επάγγελμα του κι' άνοιξε στο Λονδίνο ένα γραφείο διαφημίσεως φαρμακευτικών προϊόντων, για να κερδίσει περισσότερα χρήματα.

"Ο κύκλος των εργασιών του μεγάλανε ολοένα και σε λίγο χρειάστηκε μία γραμματέα. Δημοσίευσε τότε, μία μικρή αγγελία στους "Τάιμς.

Δεκάδες νέες παρουσιάστηκαν στο γραφείο του. "Ο δόκτωρ Κρίππεν τις υπέβαλε σ' ένα είδος εξετάσεων και τους έκανε διάφορες ερωτήσεις, για να εξακριβώσει τις ικανότητές τους. Κρατούσε ταυτόχρονα σημειώσεις, για να είναι σε θέσι να κάνει καλύτερα την έκλογή του.

Θα είχε εξετάσει μ' αυτό τον τρόπο πάνω από είκοσι υποψηφίες, όταν, ένα πρωί, μπήκε στο γραφείο του μία ψηλή νέα με αρμονικό πρόσωπο και μεγάλα φωτεινά μάτια.

— "Ερχομαι για την αγγελία, που δημοσιεύσατε στους "Τάιμς», είπε δειλά.

— "Α! Έκανε ο δόκτωρ Κρίππεν, κυττάζοντας με θαυμασμό αυτό το υπέροχο πλάσμα.

— Μήπως ήρθατε άργα; ρώτησε ή νέα, νομίζοντας πως ή θέσι

Ο τελευταίος απογοητευμένος του Κρίππεν προς την αγαπημένη του "Εθελ, μετά την έκδοσή της αποφάσεως του δικαστηρίου.

είχε καταληφθή.

— Ποτέ δε θα μπορούσατε να φτάσετε άργα, απάντησε ο Κρίππεν.

"Η νέα τον κύτταζε σαστισμένη, χωρίς να καταλαβαίνει τί ήθελε να της πη.

"Ο Κρίππεν σηκώθηκε από τη θέσι του και της πρόσφερε ένα καθισμα.

— Πώς λέγεσθε, δεσποινίς; τη ρώτησε.

— "Εθελ, απάντησε ή νέα. "Εθελ Λενέ.

— Πόσων ετών είσθε;

— Δεκαενέα... Έχω μεγάλη ανάγκη να εργασθώ...

"Ο Κρίππεν ξαναγύρισε στο γραφείο του, πήρε το φακέλλο, όπου είχε τις σημειώσεις του από την εξέταση των άλλων υποψηφίων και τον πέταξε στο καλάθι των άχρηστων. "Εγραψε κατόπιν σε μία μικρή πινακίδα τις λέξεις: «"Η θέσις κατελήφθη».

— Δεσποινίς, είτε στην "Εθελ, έχετε την καλωσύνη να κρεμάσετε αυτή την πινακίδα στην πόρτα...

"Η νέα πήρε την πινακίδα στα χέρια της και μία ζωηρή απογοήτευσις ζωγραφίστηκε αμέσως στο πρόσωπό της.

— Κρίμα! αναστέναξε. "Επρεπε νάρθω μόλις διάβασα την αγγελία, χωρίς ν' απογοηθώ...

— Δεν άργορησάτε καθόλου, δεσποινίς, απάντησε ο Κρίππεν.

— "Αλλ' ή πινακίδα;

— Αφορά τις άλλες...

Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της "Εθελ.

— Θέλετε να πητε, ότι...

— Σας προσέλαβα απ' αυτή τη στιγμή και πρέπει να σας πω πως είμαι πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό, απάντησε ο Κρίππεν.

"Ετσι, ή "Εθελ έγινε γραμματέας του δόκτωρος Κρίππεν.

"Αλλ' ο γιατρός είχε γοητευθή από τη δροσερή ομορφιά της

και δεν άργησε να συνάψει έναν τρυφερό δεσμό μαζί της. "Εξακολούθησε, ωστόσο, να ζή ήρεμα με τη γυναίκα του.

Αυτή ή διπλή ζωή, όμως, δεν τον ευχαριστούσε. "Αγαπούσε την "Εθελ κι' ήθελε να την κάνει γυναίκα του. Το πράγμα δεν ήταν, βέβαια, δύσκολο. "Οποιοδήποτε άλλος στη θέσι του θ' ακολουθούσε το φυσικό δρόμο: το διαζύγιο.

Αλλά, ο Κρίππεν είχε έναν ένδοξο σκοπό συνειδήσεως. "Οπως εζήγησε αργότερα, θεωρούσε ντροπή του να εμφανισθή μπροστά στο δικαστήριο, ζητώντας διαζύγιο. Καί, για ν' αποφυγή αυτή τη ντροπή, προτίμησε το έγκλημα.

Μία μέρα, τρία περίπου χρόνια από την έναρξή του συνδέσμου του με την "Εθελ, ο δόκτωρ Κρίππεν άνηγγειλε στους γείτονες, ότι ή γυναίκα του είχε φύγει για την Αμερική, όπου είχε συγγενείς. Μερικούς μήνες αργότερα, ή "Εθελ εγκαταστάθηκε στο σπίτι του.

"Η δυστυχισμένη Κόρα πέθανε, άνηγγειλε και πάλι ο δόκτωρ Κρίππεν. "Η δεσποινίς "Εθελ Λενέ, της οποίας εξετίμησα τα χαρίσματα, κατά τη μακρά συνεργασία μου μαζί της, θα γίνη σε λίγο γυναίκα μου.

"Όλα αυτά φάνηκαν πολύ παράξενα και, μία μέρα που ο Κρίππεν κι' ή "Εθελ έλειπαν από το σπίτι, μερικοί αστυνομικοί της Σκώτλαντ Γουάρντ ενήργησαν έρευνα.

Βρήκαν τότε μερικά κόκκαλα, που προφανώς προέρχονταν από άνθρωπο, μέσα σε μία μεγάλη σάπια με κάρβουνα.

Οι αστυνομικοί έφυγαν, με την απόφαση να υποβάλουν την άλλη μέρα σε κανονική ανάκρισι τον Κρίππεν και τη φίλη του. Αλλά οι δύο τελευταίοι, γυρίζοντας στο σπίτι, μάντεψαν την έρευνα, που είχε γίνει κι' εξαφανίσθηκαν μέσα στη νύχτα.

"Η Σκώτλαντ Γουάρντ, που δεν

ανακάλυψε τη φυγή τους παρά μόνο την άλλη μέρα, εξέπεμψε αμέσως ένα σήμα σ' όλα τα αγγλικά πλοία, δίνοντας τα χαρακτηριστικά του Κρίππεν και της φίλης του.

"Η απάντησις ήλθε έπειτα από μία εβδομάδα. Προερχόταν από ένα πλοίο, που διέσχισε τον Ατλαντικό, κατευθυνόμενο στον Καναδά.

"Ο πλοίαρχός του ανέφερε πως, ανάμεσα στους επιβάτες, βρισκόταν κι' ένας άνδρας, που τα χαρακτηριστικά του έμοιαζαν με του Κρίππεν. "Ο επιβάτης αυτός συνοδευόταν κι' από το "κυιό" του, που, κατά τη γνώμη του πλοιάρχου, δεν ήταν παρά ή "Εθελ, ντυμένη ανδρικά.

"Ο γιατρός κι' ή φίλη του συνελήφθησαν κατά την αποβίβαση τους και άδηνγηθήσαν στην "Αγγλία, όπου έγινε σε λίγο ή δική τους.

"Ο Κρίππεν, βλέποντας, ότι είχε χάσει το παιχνίδι, όμολόγησε πως είχε σκοτώσει τη γυναίκα του με μία ισχυρότατη δόσι μορφίνης και κατόπιν είχε κάνει το πτώμα της μέσα στη σάπια. "Υπερασπίσθηκε, όμως, με πάθος τη φίλη του, που, όπως είπε, δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το έγκλημα.

Το δικαστήριο, είτε γιατί πίστεψε τους ισχυρισμούς του, είτε γιατί είχε επηρεασθή από τη συγκινητική αφοσίωσή του, άδωκε στην "Εθελ και καταδίκασε μόνον τον Κρίππεν σε θάνατο.

"Η έκτέλεσή του έγινε στις 23 Νοεμβρίου 1910. "Ο Κρίππεν άνέθηκε με θάρος στο θρόνο. Προηγούμενος, είχε γραψει μία επιστολή στην "Εθελ, για να της ζητήσει συγγνώμη γι'αυτό, ότι είχε γίνει» και να της ευχήσει να ευτυχίσει.

«"Ήσουν ή μοναδική γυναίκα, που αγάπησα — κατέληξε στο γράμμα του. "Αν υπάκουη ζωή μετά θάνατο, θα είμαι και πάλι ευτυχισμένος, αφού θά μπορού να σ' αγαπώ αιώνια».

Ἡ πρωτότυπη θεραπεία τῶν τρελλῶν σ' ἓνα μοναδικὸ στὸν κόσμον φρενοκομεῖο

41

• 27

61

ΗΤΑΝ χαρούμενη, πολύ χαρούμενη ή Φιφή έκλεινε το πρωί. Χτες άκουσε είχε λάβει το τηλεγράφημα, πώς ο άδελφός της ο Γιώργος, άποφάσισε να νύφη πύσω στην Ελλάδα και να ζήσει μαζί της.

Το τηλεγράφημα μάλιστα άνάφερε ότι θά έφτανε στις 3 του μήνος, μά δεν έλεγε αν άρχόταν με πλοίο ή με αεροπλάνο.

Θά τά κατάφερε άπόσσο να βρούμε στο σπίτι ή Φιφή, για να μην έρθη ξαφνικά και δεν τη βρή.

Πώς της φανόταν αυτός ο ξαφνικός έρχομός, αυτή ή άναπάντεχη επιστροφή του άδελφού της. Έκείνη δεν είχε άκουη γεννηθή, όταν ο Γιώργος τσακώθηκε με μέρα με τον πατέρα τους κι έφυγε για την Αυστραλία.

Τόν ήξερε μόνο από μία φωτογραφία παλιά, που τον έδειχνε άκόμη νεαρό δεκαοχτώ χρόνων. Μόλις είχε τελειώσει τότε το Γυμνάσιο κι είχε φωτογραφισθή μαζί με τρεις συμμαθητές του.

Πολλές φορές ή Φιφή είχε ρωτήσει τη μητέρα της για το μονάκριβο αυτό άδελφό της.

Μά εκείνη της άπαντούσε άδιστα. Έκείνο όμως που έμιαθε ήταν ότι ο Γιώργος τους έφυγε, γιατί άγαπούσε κάποια κοπέλλα, κι ο πατέρας τους δεν έδινε τη συγκατάθεσή του να την παντρευθή, γιατί ήθελε ο γιος του να σπουδάσει, να γίνει γιατρός και να τον διαδεχθή στην κλινική του.

Αυτά τάμιαθε ή Φιφή κι' από μία γειτόνισσά τους. Της τάξε πη άκριβώς την επομένη που πέθαναν οι γονείς της, κι' οι δυο την ίδια μέρα από δηλητηρίαση.

Έκείνη την ημέρα του δυστυχίματος, που συνέβη στους γονείς της ή Φιφή έλειπε σε μία έκδρομη, που είχε κάνει το σχολείο της κι' όταν γύρισε το βράδυ, βρήκε το σπίτι άνάστατο, γεμάτο ξένους και γειτόνους, που στοιφογύριζαν γύρω από δυο νεκρούς.

Ο βοηθός γιατρός της κλινικής του πατέρα της, την πήρε ιδιαίτερος και της έξηγησε ότι από κάποιο σφάλμα της μητέρας της, βρήκαν κι' οι δυο το θάνατο, πριν ποιά-θούν να τους δώσουν τις πρώτες βοήθειες. Της είπε ότι αυτή ήταν μία μεγάλη—δεκαεσάχρον χό-νων κοπέλλα—κι' ότι έπρεπε να κάνει κούραγιο.

Όλες αυτές όμως οι συμβουλές, μπρός στο μεγάλο δόγμα, που είχε ξεπιάσει τόσο άπόρρητα στη ζωή της, δεν είχαν έμπόδιση τη Φιφή να κλάψη γοερά τα δυο άγαπημένα της πρόσωπα και να λιποθυμή πολλές φορές ως που γύρισαν από το νεκροταφείο.

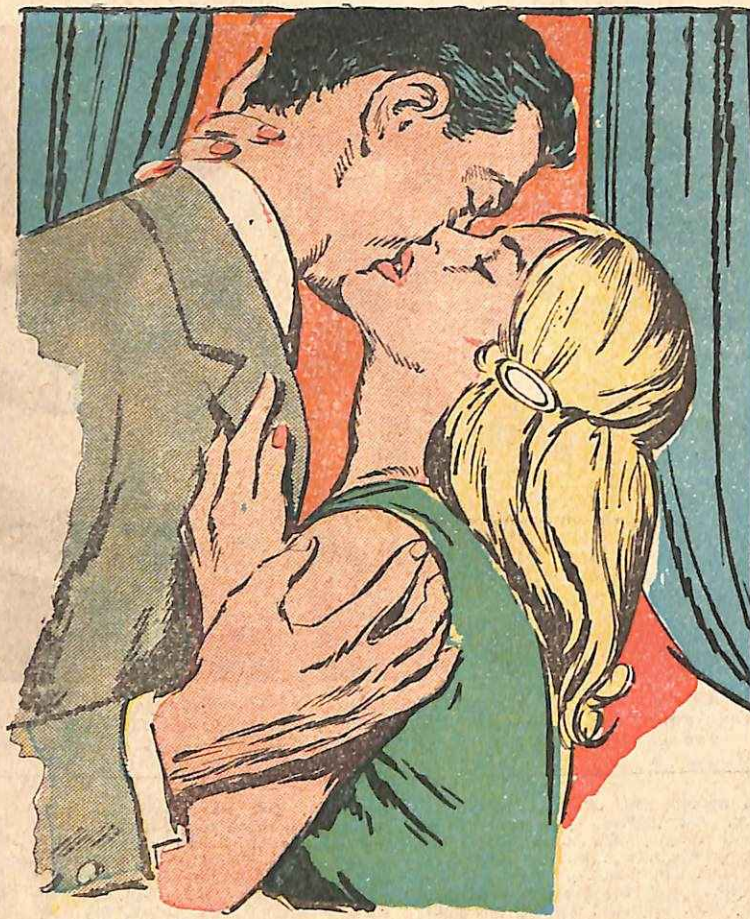
Οι γείτονες, με τη βοήθεια του βοηθού γιατρού, φρόντισαν για όλα, την ημέρα εκείνη.

Κι' όταν έφυγαν πιά όλοι κι' ή Φιφή έμεινε μόνη, με τη συντροφιά της καλής γειτόνισσας έβγαλε μία κρανηγή πόνο.

—Και τώρα... τι θ' άπογίνο; —Η καλή γειτόνισσα, με παρηγορη λόγια, τη βοήθησε να συνέλθη κι' έμεινε μία βδομάδα μαζί της.

Κάθε βράδυ έρχόταν στο σπίτι ο βοηθός γιατρός της κλινικής του πατέρα της, ένας ήλικιωμένος σοβάρος έξηντάρης και της κρατούσε συντροφιά.

Τις πρώτες μέρες δέ μπορούσε να της πη τίποτα για τα συμφροντά της.Μά όταν πέρασε ή πρώτη βδομάδα, της έξηγησε, ότι δε θά εγκατέλειπε τη δουλειά κι' ότι ή κλινική θά συνέχιζε τις έργασίες της. Τη συμβούλεψε, λοιπόν, να συνεχίσει κι' εκείνη τά μαθήματά της και να σπουδάσει, ώσπου μία μέρα θ' αναλάμβανε την κλινική με τη βοήθεια του γιού του,

—Γιώργο! φώναξε με λαχτάρα ή Φιφή κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

που κι' αυτός σπούδαζε γιατρός.

Η Φιφή, αν και ήταν δεκαεσσάχρον χρόνων, σχετιόταν σε μεγάλη. Σφίγγοντας λοιπόν, την καρδιά της, ακολουθώντας τις συμβουλές του φίλου του πατέρα της.

Την εποχή εκείνη, πάχυντας στα συντάγρια της μητέρας της, ή Φιφή βρήκε κάποιο γράμμα του άδελφού της και τοίγρωσε όλες τις λεπτομέρειες του δωματίου.

Έλαβε μία άπάντησή του κάπως άογοποιημένη, μά πολύ ένθαρσυντική για το μέλλον, γιατί κι' αυτός βασιζόταν σε μία καινούργια δουλειά, πούχε άρχίσει κι' έλαβε να γυρίση πλοίσος μία μέρα στην Ελλάδα. Προς το παρόν, άπεκλείετο κάθε πιθανότητα να συναντηθούν σύντομα...

Τώρα ή Φιφή ήταν είκοσιεπτά χρόνων. Με το πείσμα και τη σοβαρότητα που τη διέκρινε, τελείωσε το Γυμνάσιο, γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή, και όλες τις έλευθερες ώρες της τις περνούσε στην κλινική της όπου με τη βοήθεια του γέροντος γιατρού και του γιού του, πούχε πάρει στο μετα-

ξύ το δίπλωμά του, έκανε πρακτική έξάσκηση.

Σκοπός του γέροντος γιατρού ήταν να ενώσει τα δυο παιδιά για να ζήσουν ευτυχισμένα.

Η Φιφή λοιπόν, δεν άσκήθηκε, όταν μία μέρα ο γέροντος γιατρός της μίλησε για τα σχέδιά του. Με τη διαφορά ότι ανέβαλε αυτό το γάμο, μέχρι να γυρίση ο άδελφός της από την Αυστραλία.

Ηθελε, όποσδήποτε να έχη κάποιο δικό της, στο πλάι της, την ημέρα της μεγάλης χαράς της.

Η Φιφή, όταν πήρε το δίπλωμά της, έρχαζόταν κι' αυτή με τις ώρες στην κλινική και δεν έπαυε να εκτιμά το γέροντος γιατρού, που μεγάλωσε την περιουσία της. Μά και το γιό του το Στάθη τον συμπάσθεσε, γιατί έδλεπε ότι της φρόνταν με πολλή λεπτότητα και ευγένεια. Έπίσης, ως βοηθός στην έργασία τους, ήταν άκορραστός.

Όλ' αυτά, τά είχε γράψει στον άδελφό της ή Φιφή, άκόμη και τα σχέδια του γέροντος γιατρού.Και δεν παρέλειπε να του άναφέρει πώς ή πιο μεγάλη χαρά της θά ήταν την ημέρα, που άρχόταν κι' αυτός να παρασταθή στο γάμο της.

Η Φιφή λογάριαζε τώρα, πώς ο άδελφός της θά έπρεπε να ήταν ένας άντρας σαράντα περίπου χρόνων, αλλά δεν της είχε γράψει ποτέ στα λιγλόγια γράμματά του, ούτε τι επάγγελμά έκανε, ούτε αν ήταν παντρεμένος.

Έκείνο, που καταλάβαινε ήταν πώς ήθελε να ξαναγυρίση στον τόπο του οικονομικά άνεξάρτητος, για να μην είναι βάρος στην οικογένειά του.

Ο Γιώργος, λοιπόν, έφθασε άεροπορικώς στην Ελλάδα και κατεβαίνοντας από το ταξί, που τον έφερε από το αεροδρόμιο σπίτι, έδε ν' άνοιγη ή πόρτα και να πα-

ρουσιάζεται μία πολύ ύμορφη γυναίκα. Κατάπληκτος ο Γιώργος σταμάτησε μία στιγμή και την κυτάξε. Δεν την φανταζόταν τόσο ύμορφη.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Γιώργο! φώναξε με λαχτάρα ή Φιφή κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

Τότερα μπήκαν και καθήσαν στο γνωστό για το Γιώργο σαλόνι, όπου είχε ο πατέρας τους το γραφείο του. Τα μάτια τους ήταν θολά άκόμη από τα δάκρυα.

—Σου χρωστό μία έξηγηση, Φιφή της είπε ο Γιώργος. Θα με νομίξης πεισματάκη, που δεν έγραφα και δεν άπαντούσα συχνά στα γράμματά σου. Όχι, δεν είμαι κακός, αλλά είχα κι' εγώ ένα ά-γειρο. Ηθελε να με κάνει γιατρό ο πατέρας... Κι' εγώ το ήθελα... Άγαπούσα όμως μία κοπέλλα κι' αυτό δέ μ' έμπόδιζε να σπουδάσω και ναμια παντρεμένος. Φάνηκε σκληρός ο πατέρας απέναντί μου, και με καταράστηκε, αν θάφευγα από κοντά του. Τίποτα όμως δέ με κρατούσε κι' έφυγα. Μαζί μου όμως πήρα και τη νέα κι' άγαπούσα. Δεν πήγαμε άμέσως στην Αυστραλία. Χρειάζονταν πολλά λεφτά. Φτάσαμε όμως έπειτα από δυο χρόνια. Φτάσαμε ταλαιπωρημένοι, φτωχοί, άρρωστοι, γιατί πάγαμε πολλές και δύσκολες δουλειές, ώσπου να φτάσουμε στον προορισμό μας. Πήγαμε στην Αυστραλία να βρούμε πιο εύκολη τύχη, μά ή μισέρια μάς κυνηγούσε άμειλιχτα. Από τις χαζοχαζίες, τότε, πέθανε ή άγαπημένη μου.

Έμεινα μόνος, κυνηγημένος από την κατάρτα του πατέρα, φτωχός, τρισαύλιος. Δέ θέλω να μπω σε λεπτομέρειες, γιατί μου κάνουν κακό να τις θυμάμαι και να τις ξαναλέω. Σάν εφιάλτης με κυνηγούσαν τα λόγια του πατέρα μας: «Νάχης την κατάρτα μου, αν δεν γίνης γιατρός, και δεν γυρίσης στην κλινική μου, που δημιούργησα με τόσο κόπο». Νύχτα, μέρα έδλεπα την άγριωμένη μορφή του να μου λέγη αυτά τα λόγια.

Ξαφνικά έμαθα πώς ζητούσαν ένα κλητήρα στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ. Παρουσιάστηκα και με πήραν. Τότε το μαρτύριό μου μεγάλωσε, βλέποντας τους φροιτητές να μπανονογώνουν στην Ιατρική Σχολή.Και μία μέρα είπα τον πόνο μου σ' ένα καθηγητή, ένα σπουδαίο γιατρό, που με κυτούσε με καλωσύνη, όταν μπανονόγωνα και μ' έδλεπε λυπημένο.

Τότε έκείνος ένθουσιάζτηκε και με πήρε μαζί του. Έργαζόμουν στο Πανεπιστήμιο και σπούδαζα ταυτόχρονος. Έπειτα από τέσσερα χρόνια πήρα το δίπλωμα...

Είμαι γιατρός, λοιπόν! φώναξε κατάπληκτη ή Φιφή.

Ναι, άδελφούλα μου. Όχι μόνο γιατρός, αλλά διεύθινα και την καλύτερη κλινική του Σίδνεϊ. Τώρα όμως τά παρήκασα όλα, γιατί έχω ξεορίσει πάρα πολλά λεφτά... Ήρθα στην Ελλάδα για να μείνω κοντά σου, και να ζητήσω συγγνώμη πάνω στον τάφο του πατέρα μας.

Τρεις μήνες άργότερα έγινε ο γάμος της Φιφής με το γιό του γέροντος γιατρού. Κι' ο Γιώργος άνελάμβανε τη διεύθυνση της κλινικής.

Τ' άδελφια κι' ο άντρας της Φιφής συμφώνησαν να συνεργασθούν, και τότε μόνον έαλάφωσε ο Γιώργος από την κατάρτα, όταν άνάλαβε τη διεύθυνση, σύμφωνα με την έπιθυμία του πατέρα του.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΦΑΝΕΛΛΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στα τόσα ύφασματα, που μάς παρουσιάζει ή έφετεινή μόδα, ή φανέλλα διατηρεί πάντοτε μία προέχουσα θέση, ιδίως όταν πρόκειται για σύνολα, που είναι άπλά.

Θά τη δούμε άλλοτε σε ντε-πιές και άλλοτε σε τρουά-πιές, στις διάφορες άποχρώσεις του γκρι και του μπλε ως το μαρόν.

Σχετικά με τα χρώματα, ως τονίσουμε τη μεγάλη μόδα του γκρι-άντρασιτ, που θά το δούμε ιδιαίτερα στις φανέλλες.

Για παράδειγμα, σας άναφέρουμε ένα σύνολο από τρία κομμάτια ενός παρισινού Οίκου. Άποτελείται από μία φούστα κλός, έπομένως έβαζέ, κι' ένα κορσάζ-καζάκα, που μόλις ξεπερνά τη μέση. Μερικές νερόβυρ σχηματίζουν το στήθος και άφίνουν άνοήματα στο μπροστινό κάτω άκρο της καζάκας.

Η καζάκα κλείνει στρογγυλά, γύρω στο λαιμό κι' έχει το άνοιγμα στην πλάτη μ' ένα μικρό έκλαϊρ.

Τα μανίκια της είναι κοντά. Συμπλήρωμα αυτού του ντε-πιές είναι μία ριχτή βέστα. Είναι κοντή, μόλις ξεπερνώντας την καζάκα, έχει μανίκια τρουά-κάρ και στρογγυλό κλείσιμο λαιμού με μία φάσα όρθια, που καταλήγει σε δέσιμο μπροστά.

Κάτι άκόμη πολύ σημαντικό: Η βέστα είναι φοδραρισμένη με γούνα καστόρ και αυτό της δίνει μεγάλη κομψότητα.

ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Άνεξάντλητη πάντα σε νέες έπινοήσεις ή μόδα, λανσάρει έφέτος τα έπανωφόρια με κουκούλες. Άλλοτε τους δίνει μία έμφάνιση σπορτίβ και άλλοτε τά παρουσιάζει σαν έπανωφόρια λουσάτα άπογευματινά.

Ας δούμε πρώτα ένα άπ' αυτά τα τελευταία: Διαλέγετε ως ύφασμα ένα μονόχρωμο βαρύ λαϊνάξ, που να είναι ώστόσο έπαλδο. Η κόψη του θά είναι ριχτή και άνετη, με σταυρωτό κομπίωμα και με μανίκια σε κόψι κιμονό ή ρογκλάν και τόσο φαρδιά προς τα κάτω, ώστε να δίνουν σχεδόν την έντύπωση της κάπας. Στο έπάνω μέρος το έπανωφόρι σχηματίζει ένα σαν πρόσθετο νωμίτη, μόνο μπροστά, με κάβητες γραμμές στα πλάγια, από τους ώμους και κάτω, και όριζόντια γραμμή στο τελείωμά του.

Ο νωμίτης αυτός έχει ως συνέχεια την κουκούλα της μόδας, που είτε φοριέται στο κεφάλι, είτε πέφτει στην πλάτη, σχηματίζοντας σαν ένα διπλό γιακά. Ένα πολύ ύμορφο σκέρτσσο συνίσταται στο να είναι φοδραρισμένη ή κουκούλα με λαϊνάξ διαφορετικού χρώματος. Ας δούμε τώρα το σκέρτσσο της κουκούλας σ' ένα έπανωφόρι σπορτίφ.

Έδώ διαλέγετε ένα λαϊνάξ φανταζιζι τουίντ ή άλλο. Το σχήμα του έπανωφοριού είναι κι' έδώ άνετο και περιορίζει μόνο το φάρδος του με φαρδεία ζώνη από το ίδιο λαϊνάξ, ή όποια άφ' ενός κομπίανει μ' ένα κομπί πίσω, και άφ' έτέρου κλείνει μπροστά με άγκράφα.

Το σταυρωτό κλείσιμο ως τη ρίζα του λαιμού, θά είναι κι' έδώ ταιριαστό, ενώ τα μανίκια, σ' ένα μέσο φάρδος, θά είναι κατά

Σύνολον τρουά-πιές: φούστα, καζάκα και βέστα.

1) Ντε - πιές: φούστα και βέστα - τουνίκ. 2) Σύνολο από λαινά, πι - καρρό. 3) Σταυρωτή κοντή βέστα με εσάρπα. 4) Έπανωφόρι με φαρδιά μανίκια σαν μπέττα.

τι κοντύτερα του κανονικού και θα τελειώνουν σε ρεδέρ.

Μας απομένει να αναφέρουμε την κουκούλα, που είναι κομμένη στο σχήμα των παιδικών μπονε και εφαρμόζει γύρω από το λαιμό του επανωφοριού.

Όταν δε φοριέται στο κεφάλι, θα αποτελέσει ένα στόλισμα στην πλάτη. Μια φαρδιά φάσα από ανοιχτόχρωμη γούνα τριγύρω στο άνοιγμα της κουκούλας, προσθέτει μια ακόμη χάρι στο σύνολο του επανωφοριού.

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΕΙΑΣ ΒΕΣΤΑΣ

Μολοντί θα βλέπουμε συχνά τογιέρ με κοντές βέστες, χαρακτηριστική είναι και η μόδα των ντε-πιές με μακρείες βέστες, τόσο μακρείες, ώστε να θυμίζουν τις τουνίκ. Είναι το σύνολο, που μπορεί να σας προσφέρει ένα πολύ κομψό απογευματινό συνδυασμό φούστας και βέστας. Η γραμμή εδώ συνδυάζει το εύθυγραμμο με το εδάξε. Η φούστα, δηλαδή, γίνεται αρκετά στενή κι' έτσι αντιπροσωπεύει την ίδια γραμμή.

Τουναντίον, η βέστα, που καλύπτει τα δύο τρίτα της φούστας, καταλήγει σε μια άνετη εθαξέ γραμμή. Άλλα ως δούμε γενικώς την κόψι, που μπορεί να έχει μια παρόμοια βέστα. Προτιμήστε την κιμονό γραμμή με τα τρουά-κάρ μανίκια, που θα παρουσιάζουν ραφή κατά μήκος του ώμου και κατά μήκος του επάνω μέρους του μανικιού.

Η βέστα πέφτει ελεύθερη, σχηματίζοντας ελαφρότατη μέση και δύο κάθετες ντεκούπ, που, αρχίζοντας από το στήθος, συνεχίζονται ως κάτω, λοξεύοντας ελαφρά.

Το λόβεμα αυτό, όσο και οι πλαϊνές ραφές, που ακολουθούν την ίδια τακτική, προσ-

δίδουν στη βέστα προς τα κάτω την έδαξε γραμμή. Αυτή η μακρεία βέστα, στον τύπο τουνίκ, καθώς είπαμε, κουμπώνει εύθυγραμμο από τη ρίζα του λαιμού ως το τέλος της. Δύο διαγώνια κοφτές τσέπες, με το τυπικό τους τελείωμα, σε τוניσμένο φάρδος, προσθέτουν ένα γαρνίρισμα στη βέστα. Ο λαιμός μένει χωρίς γιακά. Η όλη γραμμή του ντε-πιές είναι εξαιρετικά κομψή και κολακεύει ιδιαίτερα τη σιλουέττα.

ΟΙ ΚΟΝΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Έντελως διαφορετική παρουσιάζεται η μόδα με τις κοντές βέστες στα ντε-πιές. Είναι κι' αυτές αντιπροσωπευτικές των φτεινών εμφανίσεων.

Συχνά, η ζώνη παίζει κι' εδώ το ρόλο της. Πολλές από τις κοντές βέστες της έπι χής, τη χρησιμοποιούν είτε από το ίδιο ύφασμα του ντε-πιές, είτε από δέρμα.

Η κόψι κιμονό εφαρμόζεται συχνά εδώ, με τη βέστα, αρκετά άνετη, πάνω από τη ζώνη και σχηματίζοντας ελαφρό μπουφάν. Ένα κομψό μοντέλο από λαινά, πι-καρρό, εφαρμόζει αυτή τη μόδα με προσθήκη γούνας λούτρ ως γαρνίρισμα.

Η φούστα είναι εύθυγραμμη, με κάποιες όμως άνεσι στους γοφούς, χωρίς σ' ελεύθερες πένες, που σχηματίζονται κάτω από τη μέση.

Η βέστα, στην κόψι κιμονό, έχει μανίκια τρουά-κάρ. Η ζώνη είναι ελαφρά και μία φάσα από γούνα λούτρ περιβάλλει το λαιμό, το μπροστινό άνοιγμα και ακόμη και την κοντή μπάσκα της βέστας ολοτριγυρά.

ΒΕΣΤΕΣ ΧΩΡΙΣ ΖΩΝΗ

Στις κοντές βέστες με ζώνη, που αναφέρα-

με παραπάνω, η μπάσκα εφάπτεται έντελως στους γοφούς. Αντίθετα οι βέστες χωρίς ζώνη γίνονται ριχτές, έστω κι' αν σχηματίζουν ελαφρά μέση και παρουσιάζουν κάποια άνεσι προς τα κάτω.

Ένα σχετικό μοντέλο μας δείχνει φούστα από φανταζι λαινά, που, μολοντί εύθυγραμμη, παρουσιάζει μια σχετική άνεσι. Αυτό επιτυγχάνεται με μερικές πένες κάτω από τη μέση και μια πλαγιστή πιέττα μπροστά και λίγο στα πλάγια. Η βέστα κουμπώνει σταυρωτά και το κλείσιμό της αντιστοιχεί ακριβώς στην πλαγιστή πιέττα της φούστας.

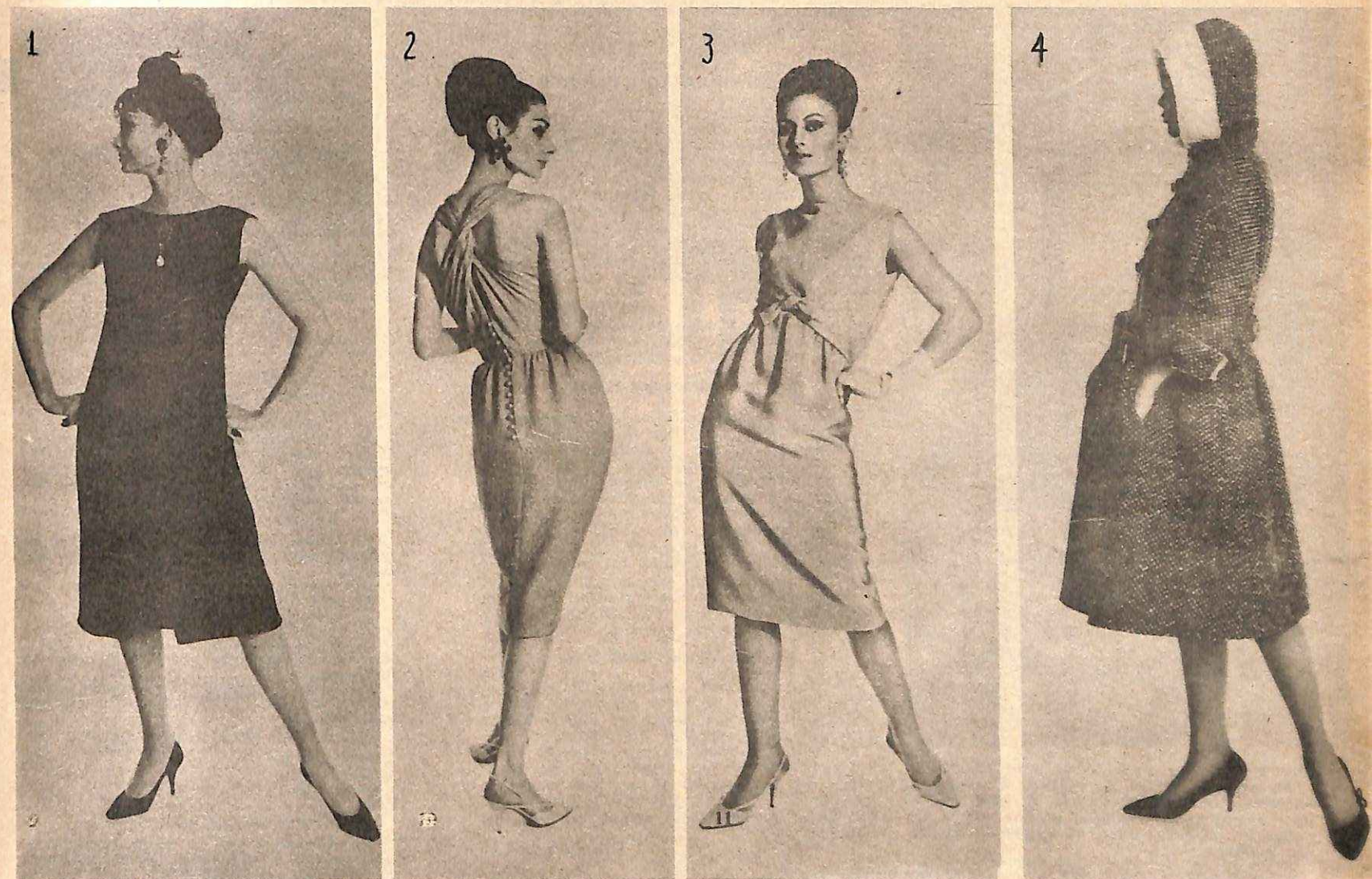
Τα μανίκια της έχουν περιορισμένο φάρδος και μακρός τρουά-κάρ. Και το συμπλήρωμα το κάνει μια εσάρπα σε συνδυασμό με το γιακά, που δίνει στο πλάι.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τ' απογευματινά φορέματα η μόδα ευνοεί πάντα τα λαινά, αλλά να είναι λεπτά και μονόχρωμα. Εφέτος, μάλιστα, θα είναι της μόδας οι ανοιχτές αποχρώσεις, όπως π.χ. οι διάφοροι τόνοι του κίτρινου, ή αποχρώσι «φισέλ», το γκρέζ και πολύ το λευκό.

Όλα αυτά τ' ανοιχτά χρώματα προσθέτουν μια ιδιαίτερη κομψότητα στην απλότητα, που παρουσιάζει συνήθως η κόψι του φορέματος.

Ας σας περιγράψω κι' ένα άλλο επίσης κομψό μοντέλο από λεπτό λαινά, σε ανοιχτή αποχρώσι. Το κορσάξ είναι εφαρμοστό στο σώμα, μ' όλο που σχηματίζει τα μανίκια του σε κόψι κιμονό. Ο λαιμός κλείνει στρογγυλά κι' έχει για τελείωμα μια φάσα, που αφού τον περιβάλει, σχηματίζει και το κλείσιμο του κορσάξ και μάλιστα συνεχίζεται λίγο και στη φούστα. Κάτω από τη φάσα, το φόρεμα κλείνει κρυφά. Η φούστα του φορέματος παρου-

1) Βραδυνό φόρεμα σε κόψι τουνίκ. 2) Τουαλέττα με ντραπαριστή πλάτη. 3) Κοντόταλλο άμπιγιέ φόρεμα με δετό φιδύγκο στο κορσάξ. 4) Έπανωφόρι με ζώνη και κουκούλα.

σιάζει μια έντονα έδαξε γραμμή, σχηματίζοντας άφθονα γκονταί. Στη μέση μπαίνει μια ζώνη από λεπτό δέρμα σουέντ, στην ίδια αποχρώσι με το φόρεμα. Δένει μπροστά ένα μικρό φιδύγκο. Και κάτι ακόμη, που ξεχάσαμε ν' αναφέρουμε: Τα μανίκια ακολουθούν τη μόδα του μακρούς των τρουά-κάρ.

ΤΑ ΝΤΡΑΠΕ ΣΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ

Τα βραδυνά φορέματα θα κάνουν άφθονη χρήση της ντραπαριστής γραμμής. Τα ντραπαρισματα, σχηματίζοντας αρμονικές πτυχές, θα στολίζουν άλλοτε τη φούστα του φορέματος και άλλοτε το κορσάξ. Παρουσιάζουν δε επί πλέον την ποικιλία να έχουν το ντραπαρισμα πότε στο μπροστινό μέρος του κορσάξ και πότε στην πλάτη.

Σε μια τουαλέττα π. χ., που παρουσιάζει μια ίδια φούστα, με τάσι μάλιστα στενέματος προς τα κάτω και ελαφρότατη σούρα σά μέση, το κορσάξ είναι ολόσιο μπροστά, κλείνοντας αρκετά ψηλά, κάτω από το λαιμό, ενώ στην πλάτη τα δύο πλάγια του κορσάξ έρχονται να σταυρώσουν στη μέση της πλάτης, σχηματίζοντας σαν ντραπαριστές τορσάντ, που πιάνονται στους ώμους με το μπροστινό του κορσάξ. Έτσι, η πλάτη, με αυτό το ιδιόρρυθμο ντραπαρισμα, μένει αρκετά γυμνή, ιδίως στα δύο άπανά πλάγια. Το φόρεμα παρουσιάζει το σκέρτσο να κουμπώνει στην πλάτη με πολύ μικρά κουμπιά, ντυμένα από το μεταξωτό του φορέματος. Το κουμπωμα, από το κάτω μέρος του κορσάξ, έκτείνεται και λίγο στη φούστα.

Η ΚΟΝΤΟΤΑΛΛΗ ΓΡΑΜΜΗ

Άλλες βραδυνές τουαλέττες παρουσιάζουν τη μοδάτη επίσης κοντόταλλη γραμμή. Άλλα έχουμε κι' εδώ το σκέρτσο του άνομοιου.

Το κοντόταλλο, δηλαδή, εφαρμόζεται μπροστά μόνο, ενώ στην πλάτη ή ένωσι του κορσάξ με τη φούστα, γίνεται κανονικά στη θέσι της. Σε μια παρόμοια τουαλέττα, το ντεκαλτέ παραμένει μεγάλο στην πλάτη, δηλαδή βαθύ και μυτερό, ενώ μπροστά το άνοιγμα είναι στη ρίζα του λαιμού. Το κορσάξ, έξ άλλου, στη μέση σχηματίζει δύο διαγώνιες γραμμές προς τα πάνω, που συναντώνται στη μέση του κορσάξ και σχηματίζουν έτσι μπροστά την κοντόταλλη γραμμή.

Ένας μικρός φιδύγκος στολίζει το φόρεμα στη συνάντησι των δύο διαγώνιων γραμμών. Η φούστα, έντελως εύθυγραμμη, ένώνεται στο κορσάξ με ελαφρές σούρες, που σχηματίζουν μπροστά αρμονικές πτυχές.

ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα σκωτσέζικα λαινά, σε ζωνρούς συνδυασμούς χρωμάτων, θα είναι το ιδεώδες ύφασμα για το χειμωνιάτικο ντύσιμο των παιδιών.

Μπορείτε να τα χρησιμοποιήτε διαφορετρόπως, άλλοτε σε φουστίτσες, άλλοτε σε ολόκληρα φουστανάκια, άλλοτε σε ντε-πιές και άλλοτε σε επανωφόρια. Για τα μικρά παιδιά οι σκωτσέζικες φουστίτσες θα συμπληρώνονται με τσιράντες, ώστε να στέκεται καλά η φούστα στη θέσι της.

Η πιό κατάλληλη κόψι είναι αυτή, που σχηματίζει πιέττες, είτε αν πρόκειται για κουφτές πιέττες, είτε αν πρόκειται για πλαγιστές.

Η φουστίτσα θα τελειώνει με μια ζώνη εφαρμοστή στη φούστα από το ίδιο ύφασμα και θα κουμπώνει στο πλάι μ' ένα κουμπί. Στη ζώνη αυτή θα εφαρμόζονται οι τσιράντες.

Απογευματινό ανοιχτόχρωμο φόρεμα.

Σκωτσέζικη φούστα με κουφωτές πιέττες και τσιράντες.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Το σκωτσέζικο, καθώς είπαμε, μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε και σε όλων των φορέματα. Η μόδα μιάς παρουσιάζει διάφορες κόψεις, συνδυάζοντας συχνά το ίδιο του ύφασματος με το διαγώνιο.

Σ' ένα κοριτσίστικο φόρεμα π. χ. χρησιμοποιείτε το ίδιο του σκωτσέζικου για το μπουστάκι, που γίνεται σε μία κόψη ευθύγραμμη και φτάνει λίγο πιο κάτω από τη μέση. Στο σημείο αυτό ενώνεται η φούστα με το διαγώνιο σκωτσέζικο και σχηματίζει κουφωτές πιέττες.

Το φόρεμα θα έχει κοντά μανίκια, ένα ομοιόμορφο κατεβαστό γιακάδακι στο λαιμό και μία κορδέλλα μονόχρωμη θα δέση, περνώντας κάτω από το γιακά, ένα φίδιο μπροστά.

ΤΟ ΜΟΝΟΧΡΩΜΟ ΛΑΙΝΑΖ

Πολλές φορές, θα δούμε στο ντύσιμο των μικρών συνδυασμούς δύο διαφορετικών μονόχρωμων λαϊνάζ. Για το καθημερινό της ντύσιμο λ. χ. μία κοπελλίτσα μπορεί να συνδυάσει μία φούστα με τσιράντες ενός χρώματος και μία μπλούζα χρώματος διαφορετικού.

Θα προτιμήσουμε πάντα το πιο βαθύ χρώμα για τη φούστα και το πιο ανοιχτό για τη μπλούζα. Ένα σκέρσο της μόδας συνίσταται στο να πιάνονται οι τσιράντες στη φούστα, με σουστές σαν αυτές, που έχουν οι ανδρικές τσιράντες. Κάτω από το γιακά της μπλούζας, ωραίο είναι να δένεται μία γραβάτα στο χρώμα της φούστας.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΖΑΚΕΣ

Από ομοιόμορφο μονόχρωμο λαϊνάζ μπορείτε, έξ' όλων, να έχετε ένα κομψό σύνολο, για την κοπελλίτσα σας, που θ' αποτελεστεί από μία φουστίτσα και μία καζάκα.

Η φούστα μπορεί να γίνει σουρωτή και η καζάκα ριχτή μ' ένα τσεπάκι στο ένα κάτω πλάι. Τα μανίκια θα είναι κοντά και ένας φιδίος θα δέση στη ρίζα του λαιμού με τις δύο άκρες του να κρέμονται ως το τέλος της καζάκας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φουστάνι με το σκωτσέζικο διαγώνιο στη φούστα. 2) Βαθύχρωμη φούστα και ανοιχτόχρωμη μπλούζα. 3) Φουστίτσα σουρωτή και καζάκα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αναζωογονητική κρέμα για το πρόσωπο

Λανολίνη	40 γραμ.
Κηρός μελισσών	10 >
Αμυγδαλέλαιο	100 >
Λεκθίνη σόγιας	5 >

Αφού τα βάζετε να βράσουν όλα μαζί σε ήρεμη φωτιά, θα προσθέσετε 50 γραμμάρια απεσταγμένο τριανταφυλλόεργο, που θα το ζεσταίνετε προηγουμένως.

Για τις εφηλίδες

Υδροχλωρική κινίνη	5 γραμ.
Κόλντ — κρήμ	100 >

Κατά της άυπνίας

Αποφύγετε τα υπνωτικά. Το βράδυ, προτού πλαγιάσετε, μπορείτε να πίνετε ένα φλιτζάνι με εκχύλισμα γλυκάνισου.

Θα είναι καλό επίσης να τελειώσετε το βραδινό φαγητό σας με μία καλή μερίδα φρέσκο λευκό τυρί (φέτα). Το λευκό τυρί περιέχει άφθονο ασβέστιο, που ήρεμει τα νεύρα και υποβοηθεί τον ύπνο.

Το θαυματουργό κοκταίηλ

Οι Γάλλοι δερματολόγοι συνιστούν το ακόλουθο κοκταίηλ, που αναζωογονεί την επιδερμίδα:

Θα αναμίξετε:
Το χυμό ενός λεμονιού.
Το χυμό μίας τομάτας.
Το χυμό από 100 γραμμάρια καρότα.
Θα πίνετε από αυτό ένα φλιτζάνι το πρωί, πριν από το πρόγευμά σας και άλλο ένα το απόγευμα.

Μπορείτε να παρασκευάσετε μεγαλύτερη ποσότητα, που θα τη διατηρήτε μέσα στο ψυγείο σας.

Για τόν ιδρώτα των χεριών

Σαλικυλικό οξύ	0,50 γραμ.
Βενζοϊκό οξύ	0,50 >
Βορικό οξύ	20 >
Τάλκ	100 >

Το καθάρισμα των δοντιών

Αν αγοράσετε για το παιδί σας μία χρωματισμένη οδοντόπαστα, δέ θ' αποφευχθεί να καθαρίσει τα δόντια του.

Κερπύστα μήλο

Όταν φτιάχνετε κομπόστα μήλο, βάζετε μέσα για λίγα λεπτά, στο βράσιμο, ένα φύλλο από γεράνι. Θα της δώσει ένα ωραίο άρωμα.

Λουτρό με αλάτι

Θα προσθέσετε μέσα στο νερό του λουτρού σας 2 κιλά χοντρό σκούρο αλάτι. Το λουτρό αυτό αναζωογονεί την επιδερμίδα και αποτοξινώνει τον οργανισμό. Μόλις βήτε από το λουτρό, θα περάσετε το δέρμα σας με μία διάλυση τριανταφυλλόεργου.

Μπορείτε επίσης, αντί για αλάτι, να χρησιμοποιήσετε θαλάσσια φυκή ή ρετσίνι από πεύκα.

Τα κόκκινα χέρια

Τα κόκκινα χέρια είναι αντίστοιχα σε μία γυναίκα. Οι κρέμες τοπικώς δίνουν πολύ μέτρια αποτελέσματα. Μόνο η βιταμίνη Α σε μεγάλες δόσεις μπορεί να εξαφανίσει αυτή την κόκκινη. Θα τη βρήτε στο ωμό λάχανο, στα βερύκοκα, στο γάλα, στις αντζούγες, στο φρέσκο βούτυρο, στο τυρί κλπ. Οι τροφές αυτές, όμως, παχαίνουν. Γι' αυτό, πρέπει να καθιερώσετε μία μέρα φρουτοθεραπείας κάθε βδομάδα.

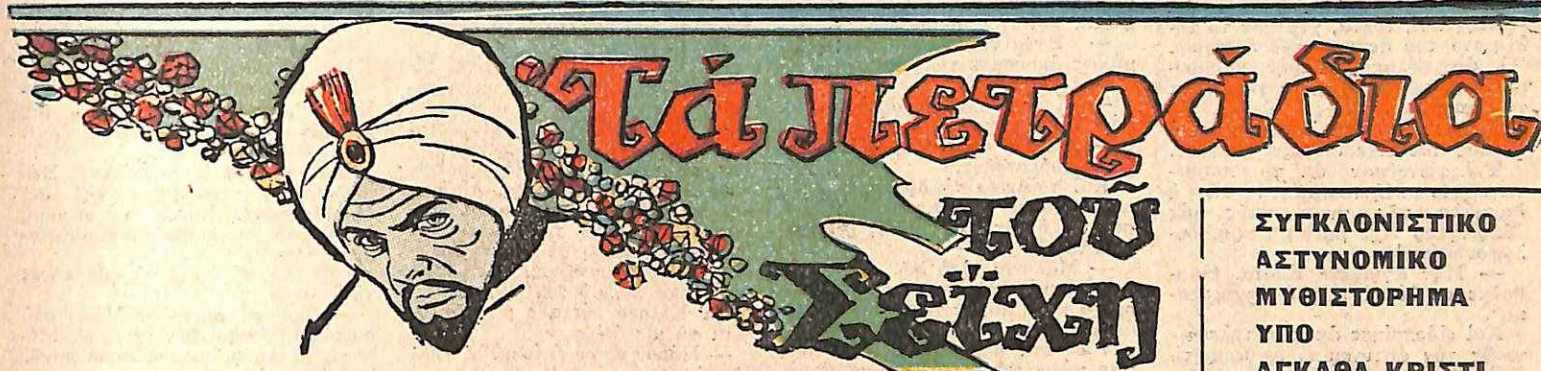
Το «μουστάκι»

Πολλές νέες έχουν, δυστυχώς, στο άνω χείλος άφθονες τρίχες, που μοιάζουν με αληθινό μουστάκι. Το τρίχωμα αυτό, όπως θα σας πη ο γιατρός σας, οφείλεται σε ανεπάρκεια των ωοθηκών ή του θυρεοειδούς. Αυτή, λοιπόν, πρέπει πρωτίστως να θεραπευθεί. Μη χρησιμοποιείτε τοπικώς την ελαφρόπετρα, που θα έρεθισι το δέρμα σας. Το ίδιο συμβαίνει και με το κερί. Το καλλίτερο είναι ν' αποχρωματίζετε αυτές τις τρίχες με δέξιν. Έτσι, θα διακρίνονται λιγότερο.

Μία καλή συνταγή κολντ — κρήμ

Αμυγδαλέλαιο	40 γραμ.
Τριανταφυλλόεργο	30 >
Λευκό κηρός	10 >
Βορικό νάτριο	0,5 >

Η κρέμα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί για όλα τα δέρματα. Κάνει άπολη την επιδερμίδα και τη λευκαίνει.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Σείχης του Ραφάτ 'Αλχ Γκουσουφ φοβάται πως θα κρυχθεί επαναστάσι στη χώρα του και θα χάσει το θρόνο του. Ελπίζοντας λοιπόν ότι θα κατορθώσει να δραπέτευσι στην Εύρωπη, εμπιστεύεται κάμποσα πολύτιμα πετράδια μεγάλης αξίας στο φίλο του και ιδιαίτερο πιλότο του Μπόμπ Ράουλινσον.

Εκείνος δεν ξέρι πως να εξασφαλίσει αυτό το θησαυρό. Αποφασίζει να τον φυγαδέψει με την αδελφή του Τζόαν Σάτκλιφ, που πρόκειται να φύγει για την Αγγλία. Δέ θέλει όμως να της πη το μυστικό, και γι' αυτό κρύβει τα πετράδια μέσα σε μία ρακέτα της μικρής κόρης της Τζένιφερ. Ένω κάνει τη δουλειά αυτή, τον βλέπει μία γυναίκα από τη διπλανή κάμαρα του ξενοδοχείου. Την ίδια μέρα, ξεσπάει η επανάσταση.

Ο Σείχης φεύγει αεροπορικώς, μαζί με το Μπόμπ, το αεροπλάνο τους όμως είναι συμποταρισμένο, πέφτει πάνω σ' ένα βουνό και σκοτώνονται κι' οι δύο.

Ο διευθυντής της αγγλικής Μυστικής Υπηρεσίας, στο Λονδίνο, ξέρι την ύπαρξη των πετράδιων και προσπαθεί να μάθει τί απογίναν.

Το ποτέ λοιπόν ένα εμπιστό του, με το ψευδώνυμο Άνταμ Γκούντμαν, ως κηπουρό στο άριστοκρατικό παρθενγωγείο Μήντοουμπανκ, όπου έχει έγγραφο η πριγκίπισσα Σαϊστά, ξαδέρφη και νόμιμη κληρονόμος του Σείχη. Η αποστολή του Άνταμ είναι να παρακολουθή μίσης ζητήση κανείς νόρρη σ' επαφή με τη Σαϊστά, για τα πετράδια. Στο ίδιο παρθενγωγείο έγγραφεται και η Τζένιφερ Σάτκλιφ. Στο μεταξύ, κάποιος που ψάχνουν για τα πετράδια και ξέρον πως βρίσκονταν στα πράγματα της Σ. Σάτκλιφ, κάνουν διάφορες αποτυχημένες απόπειρες να της τα κλέψουν. Διευθύντρια του παρθενγωγείου είναι η μίς Μπουλστον, σκοπεύει όμως ν' αποσυρθεί πια και να το παραχωρήσει σε μια δασκάλα, τη μίς Βάνσιταρτ.

— Δέν ξέρω... Ίσως... απάντησε μ' άμνηνιά η Άλιν Ρίτς.

— Μίληστε ελεύθερα. Μη διστάζετε!

— Καθένας θέλει να δοκιμάσει τις δικές του ιδέες, αν τις πιστεύει πραγματικά... Με συγχωρήτε όμως. Με περιμένουν.

Κι' η δασκάλα χαμήλωσε κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ η διευθύντρια την κούταζε, συλλογισμένη, ν' απομακρυνεται...

— Δέν μπορού να πάω τένις μ' αυτό το παλινόμο! φώναξε η Τζένιφερ Σάτκλιφ.

Και πέταξε χάρω τη ρακέτα της μ' άπελυσία.

— Μα τί έχει; Τί φταίει; τη ρώτησε η Τζούλια Άπτον.

— Δέν ξέρω. Βρίσκω πως έχει χάσει την κανονική ισορροπία της.

— Είναι πάντως πολύ καλλίτερη...

Η μίς Μπουλστον στράφηκε πάλι. Σκεπτόταν πως κάθε δημογραφικό μυαλό θέλει πάντα να κάνει μεταβολές. Μα η μίς Βάνσιταρτ ήταν υπερβολικά προσκολλημένη στην παράδοσι.

— Ένα κοινού χιτήρη, μακρύ. — Πρέπει να φύω, είπε βιαστικά η μίς Βάνσιταρτ. Έχω μάθημα.

Η μίς Μπουλστον έμεινε μόνη και πάλι. Θέλησε να ταχτοποιήσει κάτι χαρτιά της, αλλά δέν είχε διάθεσι για εργασία. Σηκώθηκε και κατέβηκε στον κήπο.

Μόλις είχε κάνει λίγα βήματα, έπεσε σχεδόν άπανο της η Άλιν Ρίτς, που έρχονταν αντίθετος. Ήταν νέα, μάλλον άσημη, ακατάστατα χτενισμένη, αλλά ένεργητική και παράξενα συμπαθητική.

— Ω, με συγχωρήτε, μίς Μπουλστον, δέν σάς είδα! δικαιολογήθηκε.

— Τελειώσατε το μάθημά σας;

— Μάλιστα. Τώρα μόλις.

— Σας άρσεί να διδάσετε;

— Τρομερά! Είναι το γοντετικό κώτερο πράγμα του κόσμου.

— Γιατί;

— Η Άλιν Ρίτς έμεινε σαστισμένη για μία στιγμή. Τότερα άπάντησε:

— Ομολογώ πως δέν έψαξα ποτέ να βρω γιατί είναι τόσο ευχάριστη η δουλειά μου. Πάντως, τη λατρεύω.

— Ίσως ν' αποκτήσετε μία μέρα ένα δικό σας σχολείο.

— Το έλπίζω κι' εγώ. Θα ήμουν τότε άπόλυτα ευτυχισμένη.

— Έχετε ιδέες για τον τρόπο λειτουργίας ενός σχολείου;

— Καθένας έχει ιδέες, υποθέτω. Πολλές απ' αυτές μπορεί ν' αποτύχουν. Μα πρέπει να τις δοκιμάζει κανείς. Χωρίς τον κίνδυνο, τη δοκιμή, το πείραμα, δέν υπάρχει επιτυχία και καλλιτέρεσι.

— Αν διευθύνετε ένα σχολείο σαν το δικό μας, θα κάνετε μεταβολές, πειράματα; ρώτησε η μίς Μπουλστον.

— Δέν ξέρω... Ίσως... απάντησε μ' άμνηνιά η Άλιν Ρίτς.

— Μίληστε ελεύθερα. Μη διστάζετε!

— Καθένας θέλει να δοκιμάσει τις δικές του ιδέες, αν τις πιστεύει πραγματικά... Με συγχωρήτε όμως. Με περιμένουν.

Κι' η δασκάλα χαμήλωσε κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ η διευθύντρια την κούταζε, συλλογισμένη, ν' απομακρυνεται...

— Δέν μπορού να πάω τένις μ' αυτό το παλινόμο! φώναξε η Τζένιφερ Σάτκλιφ.

Και πέταξε χάρω τη ρακέτα της μ' άπελυσία.

— Μα τί έχει; Τί φταίει; τη ρώτησε η Τζούλια Άπτον.

— Δέν ξέρω. Βρίσκω πως έχει χάσει την κανονική ισορροπία της.

— Είναι πάντως πολύ καλλίτερη...

Η μίς Μπουλστον στράφηκε πάλι. Σκεπτόταν πως κάθε δημογραφικό μυαλό θέλει πάντα να κάνει μεταβολές. Μα η μίς Βάνσιταρτ ήταν υπερβολικά προσκολλημένη στην παράδοσι.

— Ένα κοινού χιτήρη, μακρύ. — Πρέπει να φύω, είπε βιαστικά η μίς Βάνσιταρτ. Έχω μάθημα.

Η μίς Μπουλστον έμεινε μόνη και πάλι. Θέλησε να ταχτοποιήσει κάτι χαρτιά της, αλλά δέν είχε διάθεσι για εργασία. Σηκώθηκε και κατέβηκε στον κήπο.

Μόλις είχε κάνει λίγα βήματα, έπεσε σχεδόν άπανο της η Άλιν Ρίτς, που έρχονταν αντίθετος. Ήταν νέα, μάλλον άσημη, ακατάστατα χτενισμένη, αλλά ένεργητική και παράξενα συμπαθητική.

— Ω, με συγχωρήτε, μίς Μπουλστον, δέν σάς είδα! δικαιολογήθηκε.

— Τελειώσατε το μάθημά σας;

— Μάλιστα. Τώρα μόλις.

— Σας άρσεί να διδάσετε;

— Τρομερά! Είναι το γοντετικό κώτερο πράγμα του κόσμου.

— Γιατί;

— Η Άλιν Ρίτς έμεινε σαστισμένη για μία στιγμή. Τότερα άπάντησε:

— Ομολογώ πως δέν έψαξα ποτέ να βρω γιατί είναι τόσο ευχάριστη η δουλειά μου. Πάντως, τη λατρεύω.

— Ίσως ν' αποκτήσετε μία μέρα ένα δικό σας σχολείο.

— Το έλπίζω κι' εγώ. Θα ήμουν τότε άπόλυτα ευτυχισμένη.

— Έχετε ιδέες για τον τρόπο λειτουργίας ενός σχολείου;

— Καθένας έχει ιδέες, υποθέτω. Πολλές απ' αυτές μπορεί ν' αποτύχουν. Μα πρέπει να τις δοκιμάζει κανείς. Χωρίς τον κίνδυνο, τη δοκιμή, το πείραμα, δέν υπάρχει επιτυχία και καλλιτέρεσι.

— Αν διευθύνετε ένα σχολείο σαν το δικό μας, θα κάνετε μεταβολές, πειράματα; ρώτησε η μίς Μπουλστον.

— Δέν ξέρω... Ίσως... απάντησε μ' άμνηνιά η Άλιν Ρίτς.

— Μίληστε ελεύθερα. Μη διστάζετε!

— Καθένας θέλει να δοκιμάσει τις δικές του ιδέες, αν τις πιστεύει πραγματικά... Με συγχωρήτε όμως. Με περιμένουν.

Κι' η δασκάλα χαμήλωσε κι' έφυγε τρέχοντας, ενώ η διευθύντρια την κούταζε, συλλογισμένη, ν' απομακρυνεται...

— Δέν μπορού να πάω τένις μ' αυτό το παλινόμο! φώναξε η Τζένιφερ Σάτκλιφ.

Και πέταξε χάρω τη ρακέτα της μ' άπελυσία.

— Μα τί έχει; Τί φταίει; τη ρώτησε η Τζούλια Άπτον.

— Δέν ξέρω. Βρίσκω πως έχει χάσει την κανονική ισορροπία της.

— Είναι πάντως πολύ καλλίτερη...

Η μίς Μπουλστον στράφηκε πάλι. Σκεπτόταν πως κάθε δημογραφικό μυαλό θέλει πάντα να κάνει μεταβολές. Μα η μίς Βάνσιταρτ ήταν υπερβολικά προσκολλημένη στην παράδοσι.

— Ένα κοινού χιτήρη, μακρύ. — Πρέπει να φύω, είπε βιαστικά η μίς Βάνσιταρτ. Έχω μάθημα.

Η μίς Μπουλστον έμεινε μόνη και πάλι. Θέλησε να ταχτοποιήσει κάτι χαρτιά της, αλλά δέν είχε διάθεσι για εργασία. Σηκώθηκε και κατέβηκε στον κήπο.

Μόλις είχε κάνει λίγα βήματα, έπεσε σχεδόν άπανο της η Άλιν Ρίτς, που έρχονταν αντίθετος. Ήταν νέα, μάλλον άσημη, ακατάστατα χτενισμένη, αλλά ένεργητική και παράξενα συμπαθητική.

— Ω, με συγχωρήτε, μίς Μπουλστον, δέν σάς είδα! δικαιολογήθηκε.

— Τελειώσατε το μάθημά σας;

— Μάλιστα. Τώρα μόλις.

— Σας άρσεί να διδάσετε;

Η δασκάλα ξαναβήκε σε λίγο κι' έκλεισε την πόρτα πίσω της. Περνώντας κοντά απ' τον κηπουρό, στάθηκε και του μίλησε:

— Έπισκευάσετε το δικτυωτό, βλέπω...

— Μάλιστα, μίς.

— Έχουν ώραία γήπεδα εδώ. Κι' η τσίνα και το περίπτερο είναι πρώτης τάξεως. Έσείς οι Άγγλοι ενδιαφέρεστε πολύ για τα σπορ.

— Ω, ναι, δεσποινίς.

— Έσείς παίζετε τένις; ρώτησε η μίς Μπλάνς, κούταζοντας μ' ενδιαφέρον το νεο.

— Όχι, δέν παίζω. Δέν έχω καιρό... απάντησε ο Άνταμ.

Μα έλεγε ψευδήματα...

— Κι' εγώ δέν έχω συνήθως πολύ καιρό... Σήμερα, που βοηθά μια ευκαιρία, θέλησα να εξετάσω το άθλητικό περίπτερο. Σκοπεύω να το περιγράψω σε κάτι φίλους μου, στη Γαλλία, που έχουν κι' αυτοί σχολείο.

Ο Άνταμ άπόρησε και πάλι. Τι χροιάσαντες όλες αυτές οι εξηγήσεις; Ήταν σαν νάθελε η μίς Μπλάνς να δικαιολογήσει την παρουσία της στο άθλητικό περίπτερο... Μα γιατί; Τί έκανε εκεί μέσα;

Την κούταζε, συλλογισμένος. Καλό θα ήταν ίσως να μάθει περισσότερα πράγματα γι' αυτήν...

— Θα βρισκατε κάποιον άναρτή τη δουλειά σας εδώ, δεσποινίς, της είπε χαμογελώντας.

— Η αλήθεια είναι πως δέν με διασκεδάζει και τόσο. Άλλά πρέπει να εργαστή κανείς για να ζήσει.

Η νέα γυναίκα χαμήλωσε με μια χειρονομία τον κηπουρό κι' άπομακρυνθηκε.

Τί γύρευε στο άθλητικό περίπτερο; άναρωτήθηκε ο Άνταμ, κούταζοντας την.

Όταν την έλας απ' τα μάτια του, άφισε τη δουλειά του, πήγε ως το περίπτερο και κούταξε μέσα. Μα δέν είδε τίποτα το άσυνήθιστο.

Καθώς έβγαινε από κει, διασταυρώθηκε άπόρροτα με την Άνν Σάπλαντ.

— Έσείς που είναι η μίς Μπουλστον; τον ρώτησε η γραμματέας.

— Όχι, μίς. Δέν την είδα.

— Τί κάνετε μέσα στο περίπτερο; προσέθεσε η Άνν ξαφνίζοντας τα φρύδια της.

— Βρίξα μια ματιά. Έκανα κανένα κακό.

— Όχι, αλλά παραμελείτε τη δουλειά σας.

— Κοντεύω να την τελειώσω, μίς.

— Έ, τελειώσατε την λοιπόν!

Η Άνν άπομακρυνθηκε. Αφού έκανε λίγα βήματα, γύρισε και κούταξε πίσω της.

Ο Άνταμ χαφφανε πάλι τα συμπεράσματα. Η Άνν έριξε μια

— Είδες πόσο ευτυχημένοι φαινότανσαν όλοι οι πελάτες σου;

ερωτηματικά... ματιά στο αθλητικό περιεργο...

Αργά τη νύχτα, χτύπησε το τηλέφωνο του αστυνομικού σταθμού. Ο αρχιφύλακας Γκρήν χαμουσιόταν, καθώς σήμανε τηλέφωνο το άκουστο.

— Έπειτα από ένα λεπτό όμως, ο τρεπός του είχε αλλάξει τελείως. Τηλεφωνούσαν απ' το παροναγωγείο Μήνουμπαζι ότι η δασκάλα της γυμναστικής, μίς Σπρίνγκερ είχε βρεθεί νεκρή, δολοφονημένη!

— Μην ανήγεται τίποτα. Θα οδοίμ σε λίγο! είπε ο αρχιφύλακας.

Και ειδοποίησε άμέσως τηλεφωνικά τον αστυνομικό επιθεωρητή Κέλσευ.

Γ.

— Τό θυμά είναι η μίς Σπρίνγκερ, η καθηγήτρια της γυμναστικής, είπε ο αρχιφύλακας Γκρήν στον επιθεωρητή Κέλσευ.

— Και πού βρήκαν το πτώμα;

— Στο αθλητικό περίπτερο.

— Βρέθηκε το πιστόλι;

— Όχι.

Ο Κέλσευ πήρε μαζί του μερικούς άνδρες και ξεκίνησε για το παροναγωγείο.

Τον δέχθηκε η μίς Μπουλστροντ.

— Από πού θ' άρχισετε; τον ρώτησε.

— Έχω μαζί μου το γιατρό. Τού δείχνετε, παρακαλώ, πού είναι το πτώμα; Έπειτα θέλα να κουδεντιάσω λίγο μαζί σας.

— Μά φυσικά! Έλάτε στο γραφείο μου. Μία δασκάλα θ' αναλύει να οδηγούν τους άλλους. Έχω άφαισι κάποιον να φυλάει, στο περίπτερο, για να μη περνούει κανείς τίποτα.

— Τότερα από λίγο, ο Κέλσευ ρωτούσε τη διευθύντρια, στο γραφείο της:

— Ποιός βρήκε το πτώμα;

— Η μίς Τζόνσον, η επιστάτρια. Ένώ περιούσαν κάποια ιδιόθετη μαθήτρια, στη 1.η γύρα, είδε φως στο αθλητικό περίπτερο. Εύπνησε τότε μία δασκάλα, τη μίς Τσαντνίτς, κι' αποφάσισαν να πάνε να κυττάξουνε μαζί. Καθώς βγαίνανε απ' την πλαγινή πόρτα, άκουσαν μία πιστολιά. Τρέσανε προς το περίπτερο. Κι' όταν φτάσανε...

— Εύχαριστώ, μίς Μπουλστροντ, διέκοψε ο αστυνομικός. Θάθελα να πάω κατάθεσι και απ' τη μίς Τζόνσον. Προσηγνυμένως όμως, μου μιλάτε λίγο για το θυμά;

— Λεγότανε Γκρέις Σπρίνγκερ.

— Την είχατε καιρό εδώ;

— Όχι. Έφέτος την προσλάβανε. Είχε άριστα πιστοποιητικά.

— Τηρούσε λόγος να βολεύεται τη νύχτα στο αθλητικό περίπτερο;

— Όχι, κανείς!

— Πολύ καλά. Μπορώ να δω τώρα τη μίς Τζόνσον;

— Σε λίγο, μίγες η επιστάτρια.

— Ακόμη δε μπορώ να το πιστέψω! φώναξε. Ήταν τόσο καλή γυναίκα, η μίς Σπρίνγκερ! Κι' είχε τό κουράγιο να τὰ βάλλει, μονάχη, με δυο-τρεις λοιποδύτες!

— Λοιποδύτες; είπε η επιθεωρητής. Χρ! Τηρούσε κανένα πράγμα αξίας στο περίπτερο;

— Όχι... μάλλον όχι. Μερικά μαγιό και είδη σπόρ...

— Έσπασε την πόρτα ο δούπτης;... Όχι. Όστε χρησιμοποίησε κλειδί... Περιούρατε μου τώρα τι συνέβη απ' τη στιγμή που είδατε το πώς στο περίπτερο.

— Μου φάνηκε πώς το φως αυτό κοινιόντανε.

— Δεν ήταν δηλαδή άναμένο το ηλεκτρικό, αλλά κάποιο κλεψοφύλαγο;

— Ναί, ναί! Παραξενεύτηκα τότε και ειδοποίησα τη μίς Τσαντνίτς.

— Όταν πήγαμε εκεί, βρήκαμε την πόρτα άνοιχτή και το περίπτερο σκοτεινό. Άναψαμε το φως... και την είδαμε!

— Συναντήσατε κανένα; Η μίς Τζόνσον άκούσατε τρέξιμο;

— Όχι.

— Πολύ καλά. Εύχαριστώ. Θά πάω τώρα μέχρι το περίπτερο.

— Θάρθω μαζί σας, δήλωσε η μίς Μπουλστροντ.

Και τούδειξε το δούμο.

— Από δω βήκαν η μίς Τζόνσον κι' η μίς Τσαντνίτς; ρώτησε ο Κέλσευ.

— Μάλιστα, από δω.

Τό περίπτερο ήταν τώρα φωτισμένο κι' η πόρτα του άνοιχτή. Ο αστυνομικός κι' η διευθύντρια μπήκαν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που είχε γύρω του ντουλαπάρια, με τὰ δνόματα τών μαθητρίων. Στο βάθος, βρισκόταν ένα ράφι με τις σακέτες τών τένις.

Ο Κέλσευ πλησίασε το γιατρό της αστυνομίας, που ήταν γονατισμένος δίπλα στο πτώμα.

— Την προσδόλησαν από απόστασι 1½ μέτρον περίπου, τού έξηγησε εκείνος. Η σφαίρα τούτ' είχε την καρδιά και την άρισε στην τόπο. Ο θάνατος έπληξε πρό μίας ώρας σχεδόν.

Ο Κέλσευ άκούσε το κεφάλι του. Τότερα ρώτησε μία ψηλή γυναίκα, που στεκόταν δοθα, σάν άγορινος φρουρός:

— Είσατε η μίς Τσαντνίτς; Έσείς άνακαλύψατε το πτώμα;

— Μάλιστα.

Ο επιθεωρητής κυττάξε, σολογισμένος, τη νεκρή. Είχε κόκκινα μαλλιά, κομμένα κοντά, φαιδρες στο πρόσωπο, τεταγμένο σα γόνι και αθλητικό παροναστικό.

Τό όπλο τού έγγλήματός είχε έξαφανιστή. Σε μία γωνιά είχε βρεθή ένα κλεψοφύλαγο, και πάνω σ' αυτό τὰ δακτυλικά άποτυπώματα της νεκρής.

— Αιτή λοιπόν το κρατούσε, όταν ήθε εδω, είπε ο επιθεωρητής. Μά γιατί νάθηκε...

— Ίσως νάχε άπίσει κάτι εδω και νάθε να τὸ πάει, παρατήρησε η μίς Τσαντνίτς.

— Πρέπει νάταν πολύ σπουδαίο πράγμα... μουρμούρισε ο Κέλσευ κυττάζοντας γύρω.

— Όλα φαίνονταν στη θέση τους. Μονάχα κάμποσες σακέτες τού τένις ήταν πεσμένες χάμω.

Ο Κέλσευ συνέχισε τις άνακρίσεις, την άλλη μέρα. Η μίς Βανσινταρτ δεν τού είπε τίποτα τό ενδιαφέρον. Τότερα ήθε η σειρά της μίς Άϊλντ Ρίτς. Αιτή όμως

έδωσε μία άπρόοπτη άπάντησι στις ερωτήσεις του.

— Ξέρετε να είχε κανείς έχθρα έναντιαν τού θυμάτος; τη ρώτησε ο αστυνομικός.

— Όχι, άπάντησε εκείνη. Είμαι σίγουρη πώς δεν τη σκοτώσανε για τὸν εαυτὸ της!

— Τι θέλετε να πτε, μίς Ρίτς;

— Θέλω να πω ότι κανείς δεν την άγαπούσε ή δεν τη μισούσε, τόσο πού να τη σκοτώσει. Αυτό ήταν τὸ δούμα της. Γι' αυτό, υποθέτω, είχε γίνει τόσο άλυγιστη, βρισκοντας λάθη σε όλους και εφραμόντας κανόνες...

Κι' όμως με λίπτες πολύ ο θάνατός της.

Ο Κέλσευ κυττάξε με περιέργεια τη μίς Ρίτς.

— Πόσον καιρό βρισκαθε εδω; τη ρώτησε.

— Ένάμιση χρόνο.

— Είχε ένασυνμὴ τίποτα άνώμαλο, σ' όλο αυτό το διάστημα;

— Όχι, τίποτα. Μόνον εφέτος... Τι άλλο συνέβη εφέτος;

— Δεν ξέρω... Είναι κάτι άκαθόριστο... Η μίς Μπουλστροντ δε φαίνεται ευχαριστημένη, τον τελευταίο καιρό. Πιστεύω πώς δεν τὸ παρατήρησε άλλος από μένα...

Γενικά, νοιώθω κάτι παράξενο, εδω μέσα... σάν μία άόρατη και άτρίαιαστη παρουσία!

Άφου έφυγε η μίς Ρίτς, την διαδέχτηκε η μίς Άντζελ Μπλάντ, η δασκάλα των γαλλικών. Ήταν μέχρι 35 χρονών, ασηνερὰ ντυμένη και άδαρη.

Έξηγησε πώς ήταν καινούγια στο παροναγωγείο και πώς δε θάμενε άλλη χρονιά. Δεν της άρεσαν καθόλου οι δολοφονίες...

Και τὰ παιδιά ήταν άπειθαρχα.

— Ξέρετε καλά τη μίς Σπρίνγκερ; τη ρώτησε ο Κέλσευ.

— Όχι. Δεν τη συμπαθούσα, γιατί είχε κακούς τρόπους.

— Σας φερόθηκε ποτέ άσχημα;

— Δεν ήθελε να μπαίνω στο αθλητικό περίπτερο. Πήγα μία μέρα να τὸ επισκεφθώ, από περιέργεια. Έφτασε τότε η μίς Σπρίνγκερ και μου είπε: «Τι κάνετε εδω; Δεν έχετε καμμία δουλειά».

Έτσι ήμπε σε μένα, μία δασκάλα τού σχολείου!

— Βέβαια, έχετε δικη, παρατήρησε ο Κέλσευ καθρημαστικά.

Κι' έπειτα μου φώναξε καθώς έφυγε: «Μην παίονετε μαζί σας τό κλειδί!» Γιατί, καθώς είχα άνοίξει την πόρτα, είχε πέσει τό κλειδί κι' εγώ τὸ είχα σηκώσει και τό κρατούσα στο γόο, άλλ' είχα ξεχάσει να τὸ βάλλω πάλι στην πόρτα, ταραγμένη απ' την προσ-

βολή πού μου έκανε. Κι' αὐτή μου μίλησε μ' ένα τρόπο... σάν νάταν δικό της τό κλειδί και νάθελα να τὸ κλέψω!

Όταν έφυγε η μίς Μπλάντ, ο Κέλσευ παρατήρησε:

— Πολύ εύθιχτη, αιτή η Γαλλίδα! Όστόσο... γιατί η μίς Σπρίνγκερ δεν ήθελε να μπαίνουν άλλοι στο περίπτερο;

Κάλεσε ύστερα την Άνν Σάπλαντ, τη γραμματέα της μίς Μπουλστροντ. Ερούσε μία ευνούχη ματιά στο περιουμένο παροναστικό της.

— Έσείς, τι έχετε να μās πτε; τη ρώτησε.

— Τίποτα, πιστεύω. Μένω στο δωμάτιό μου και δεν έχω πολλή έπαρη με τό διδακτικό προσωπικό. Όστόσο, τό πράγμα μου φαίνεται άπίστευτο.

— Πού δηλαδή;

— Πόστα, ότι δολοφονήθηκε η μίς Σπρίνγκερ. Κάποιος θα μπήκε στο περίπτερο κι' αιτή θα πήγε να δη... Μά ποιός ήταν αυτός ο κάποιος;

— Ξέρετε πώς η μίς Σπρίνγκερ είχε κάνει κάποτε παρατήρησι στη μίς Μπλάντ, γιατί πήγε στο περίπτερο;

— Ναί, τ' άκουσα. Μά είναι γεγόνος πώς η μίς Μπλάντ έχει μεγάλη περιέργεια. Διδάσκει μόνο γαλλικά, της μένουν πολλές ώρες ελεύθερες και γυρίζει εδω κι' εκεί.

— Μήπως άπάσχε τίποτα σχετικό με τό περίπτερο, πού δε μού τ' είπατε;

Άφου διάτασε μία στιγμή, η Άνν άπάντησε:

— Ναί... Ο Μπρίγκς, ο καινούργιος καινούργιος... Τον είδα μία μέρα πού κάνο αιτή τη δουλειά. Μου έχουν αναθέσει να επιβλέπω, τι συμβαίνει στη σχολή.

Χαμήλωσε έπειτα τη φωνή του και πρόσθεσε κάτι άκούη, γρήγορα-γρήγορα. Ο Κέλσευ τὸν άκούγε μ' ενδιαφέρον.

— Γελάστηκε λοιπόν στην κρίσι μου γι' αιτή την κοπέλλα, είπε ύστερα. Μά θα παραδεχτήτε και σεις πώς φαίνεται τόσο άπιστευτο! Πετροάδια αξίας μισού εκατομμυρίου!... Σε ποιόν τρέπο όμως; Τάχοχουν στο σείχη τού Ραράτ. Τώρα τ' άναζητούνε διάφοροι άνθρωποι. Λέγεται πώς φυγαδεύτηκαν απ' τὸ Ραράτ, πού απ' την επανάστασι.

Με ποιόν τρόπο όμως; Τάχοχουν ένα σωρό εκδοχές.

— Μά γιατί επιβλέπετε τό Μήνουμπαζι; Για την ποιγγήπισσα;

— Ναί, την πρώτη ξαδέσφη τού Άλφ Γουσσούφ. Ίσως έπιχειρήσι κάποιος να της δώσει τὰ πετροάδια ή να έπικοινωνήσι μαζί της... Προέπει γάχη κάποια σχέσι, αιτή η ιστορία, με τη δολοφονία της μίς Σπρίνγκερ... Πάντως, θα ήπαόχη στη σχολή κάποιος πού άξίζει την ιδιαιτερον προσοχή μας.

— Τάχοχουν δυο καινούργιες δασκάλες, η μίς Σπρίνγκερ κι' η μίς Μπλάντ. νάθος κι' η νοσηματέας. Τι ίδρα έχετε ν' αυτές;

— Έπιασα τη μίς Μπλάντ να βγαίνει μία μέρα απ' τὸ αθλητικό περίπτερο. Είχε ένα ήμος ένοχο, σάν νάκανε γάτι πού δεν έποεπε.

Όστόσο τούάθε περιούρτερο την προσοχή μου η μίς Σάπλαντ, η γραμματέα. Μου φαίνεται μία άηγοή ύποκρίνιστοι... Έκανα μία λεπτομενή έρευνα στο παρελθόν της.

Κι' αιτή ύποπτεύεται εδω! είπε σαρκαστικά ο Κέλσευ. Σας είδε να βγαίνετε απ' τὸ περίπτερο και της φάνηκε παράξενος ο τρόπος σας.

— Δεν ξέρω λοιπόν να κρυφτώ καλά, είπε άναστενάζοντας ο Άνται.

— Έτσι φαίνεται... Πιστεύω ότι οι περιστάσεις επιβάλλουν τώρα να πούμε στη μίς Μπουλστροντ ποιός είσατε πραγματικά. Θα γρα-

πού βρισκονται τὰ πετροάδια.

— Ποιά πετροάδια;

— Η οικογένεια μας είχε συγκεντρώσει κάμποσα πολύτιμα πετροάδια, για τὸν άνάγκης.

Και ξέρετε σεις πού βρισκονται;

— Όχι. Έξαφανίστηκαν, στην επανάστασι. Άν όμως βρεθούνε, άνήκουνε δικαιοματικά σε μένα...

Ίσως κάποιος τὰ φυγάδενε απ' τὸ Ραράτ. Άν είναι τίμους, θα μού τὰ φέρη κι' εγώ θα τὸν άγταμείψω. Άν όμως είναι κακός άνθρωπος, θα τὰ κρατήσι για τὸν εαυτὸν του ή θα μού βάλλει όρους για να μού τὰ δώση.

— Ως τώρα, ήθε κανείς σ' έπαρη μαζί σας;

— Όχι, παραδέχτηκε η Σαίστά.

— Νομίζω λοιπόν πώς λέτε άνοησίες!

Ο Κέλσευ άνασκήωσε τούς όμους του κι' έβαλε τέλος σ' αιτή την άσκοπη συζήτησι.

Όταν γύρισε στην άστυνομία, τού είχαν φέρει εκεί τὸν Άνται Γκούντμαν, τὸν καινούργιο καινούρο τού παροναγωγείου. Τὸν πήρε στο γραφείο του, τὸν έβάλε να καθήσι κι' ήταν έτοιμος ν' άόχησι να τὸν ρωτάη, όταν ο νέος έβγαλε απ' την τσέπη του μία κάστα και της άφαισε μπροστά του. Έκείνος την κυττάξε, άνασκήωσσε ελαφρά, έπειτα κυττάξε μ' ενδιαφέρον τὸν Άνται και τού είπε:

— Όποτε είσατε της Μυστικότητας; Και τι διάβολο ζητάτε...

— Σ' ένα παροναγωγείο; συμπλήρωσε ο νέος. Είναι η πρώτη φορά πού κάνο αιτή τη δουλειά. Μου έχουν αναθέσει να επιβλέπω, τι συμβαίνει στη σχολή.

Χαμήλωσε έπειτα τη φωνή του και πρόσθεσε κάτι άκούη, γρήγορα-γρήγορα. Ο Κέλσευ τὸν άκούγε μ' ενδιαφέρον.

— Γελάστηκε λοιπόν στην κρίσι μου γι' αιτή την κοπέλλα, είπε ύστερα. Μά θα παραδεχτήτε και σεις πώς φαίνεται τόσο άπιστευτο! Πετροάδια αξίας μισού εκατομμυρίου!... Σε ποιόν τρέπο όμως; Τάχοχουν στο σείχη τού Ραράτ. Τώρα τ' άναζητούνε διάφοροι άνθρωποι. Λέγεται πώς φυγαδεύτηκαν απ' τὸ Ραράτ, πού απ' την επανάστασι.

Με ποιόν τρόπο όμως; Τάχοχουν ένα σωρό εκδοχές.

— Μά γιατί επιβλέπετε τό Μήνουμπαζι; Για την ποιγγήπισσα;

— Ναί, την πρώτη ξαδέσφη τού Άλφ Γουσσούφ. Ίσως έπιχειρήσι κάποιος να της δώσει τὰ πετροάδια ή να έπικοινωνήσι μαζί της... Προέπει γάχη κάποια σχέσι, αιτή η ιστορία, με τη δολοφονία της μίς Σπρίνγκερ... Πάντως, θα ήπαόχη στη σχολή κάποιος πού άξίζει την ιδιαιτερον προσοχή μας.

— Τάχοχουν δυο καινούργιες δασκάλες, η μίς Σπρίνγκερ κι' η μίς Μπλάντ. νάθος κι' η νοσηματέας. Τι ίδρα έχετε ν' αυτές;

— Έπιασα τη μίς Μπλάντ να βγαίνει μία μέρα απ' τὸ αθλητικό περίπτερο. Είχε ένα ήμος ένοχο, σάν νάκανε γάτι πού δεν έποεπε.

Όστόσο τούάθε περιούρτερο την προσοχή μου η μίς Σάπλαντ, η γραμματέα. Μου φαίνεται μία άηγοή ύποκρίνιστοι... Έκανα μία λεπτομενή έρευνα στο παρελθόν της.

Κι' αιτή ύποπτεύεται εδω! είπε σαρκαστικά ο Κέλσευ. Σας είδε να βγαίνετε απ' τὸ περίπτερο και της φάνηκε παράξενος ο τρόπος σας.

— Δεν ξέρω λοιπόν να κρυφτώ καλά, είπε άναστενάζοντας ο Άνται.

— Έτσι φαίνεται... Πιστεύω ότι οι περιστάσεις επιβάλλουν τώρα να πούμε στη μίς Μπουλστροντ ποιός είσατε πραγματικά. Θα γρα-

τήσι τό στόμα της κλειστό.

Ο Άνται συμφώνησε.

Και διηγήθηκε τό έξης περιστατικό:

Η μίς Μπουλστροντ άκούσε τις έξηγησεις τού Κέλσευ και τού Άνται με άταραξία.

— Τι θέλετε τώρα από μένα; Μπορώ να σας βοηθήσω;

— Δεν πιστεύω, για τὴν ώρα, άπάντησε ο Κέλσευ. Σας ρωτάω μονάχα: Έχετε τὸ συνάσθημα πώς ύπαρχει κάτι άνώμαλο στη σχολή σας.

— Ναί, όμολόγησε η διευθύντρια. Δε μπορώ να τὸ καθορίσω, ούτε να ύποδείξω κανένα. Όστόσο... νομίζω πώς μού ξεφύγε κάτι πού έπρεπε να τὸ προσέξω.

Και διηγήθηκε τό έξης περιστατικό:

Στην άρχή τού σχολικού έτους, είχε πάει στο γραφείο της η μ. Άπτζαν, για να έγγοήρη την κόρη της Τζούλια. Καθώς κυττάξε λοιπόν έξω, απ' τὸ παράθυρο πού έβλεπε στὸν κήπο, φαίνεται πως άναγνώρισε κάποιον. Κι' έδειξε έσηση έκπληξι, σάν να μην περίμενε ποτέ να τὸν δη στο Μήνουμπαζι.

Τη στιγμή εκείνη, η μίς Μπουλστροντ πήρε κάποιο σπουδαίο τηλεφώνημα κι' άφου έκλεισε τὸ άκουστικό ο νους της έμεινε προσηλωμένος στην ύπόθεσι εκείνη. Έτσι, δεν άκούγε τί της έλεγε η μίς

Άπτζαν. Μονάχα μερούες φράσεις έντυπώθηκαν τυχαία στο μυαλό της:

— Τὸν καιρό τού πολέμου... πού παντρευτώ... Έκανα τότε ένα είδος κατασκοπείας, αλλά μέσα απ' τὸ γραφείο... Όλοι οι μυστικοί πρώτορες παρακολουθούσαμε ο ένας τὸν άλλο, στη Γενεύη... Γνωρίζαμε εξ ύψους και συχνά με πολλές φορές στο ίδιο ύπαρ...

Ο Άνται κι' ο Κέλσευ άκούσαν με έσηση ένδιαφέρον αιτή την άφηγησι της μίς Μπουλστροντ. Τότερα είπε ο πρώτος:

— Ποιό νάταν τό πρόσωπο, πού άναγνώρισε με έκπληξι της η κυρία αιτή και πού είχε κάποια σχε-

ΖΗΤΕ
ΣΤΟ 1900
Η ΣΤΟ
1963;

Στις άρχές τού 20ού Αιώνος τό ξύρισμα ήταν πολυτέλεια περιττή... σήμερα είναι καθημερινό καθήκον.

Κερδίζετε χρόνο • Κερδίζετε χρήματα
Κερδίζετε την άπόλαυσι ενός τέλειου ξυρίσματος με

ΦΙΛΙΠΣ
PHILISHAVE

Η PHILISHAVE ξυρίζει χαϊδεύοντας
και χαϊδεύει ξυρίζοντας.

Και μη ξεχνάτε: ΜΙΑ PHILISHAVE
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΓΡΙΕΨΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΛΑΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ;

Οι περισσότερες λάκες πού κυκλοφόρησαν μέχρι σήμερα, διατηρούν μόν τὰ μαλλιά στην φόρμα τους, αλλά τὰ θερμάνουν, τὰ κόβουν να δείχνουν σάν λερωμένα και τὰ κοκκαλώνουν, με αποτέλεσμα να σπάσουν στο κτένισμα. Έξ άλλου προκαλούν συχνά τη εμφάνισι πιτυρίδας.

Η Lac Phyllia LINT καθαρώνει αιτά τὰ δυσάρεστα μειονεκτήματα. Διατηρεί τὰ μαλλιά σας καλοκτενισμένα και συγχρόνως υγιή και λαμπερά. Η κτένα δεν βρούκει εμπόδιο και τὰ μαλλιά σας μένουν μαλακά ξαναπέρνοντας εύκολα την άλλη ημέρα και πάλι τη φόρμα τους.

Η Lac Phyllia LINT άχι μόνον δεν θάππει τὰ μαλλιά αλλά με την Phylacarpine πού περιέχει, τὰ τρέφει, τὰ τόνώνει και τὰ άναζωογονεί. Η Phylacarpine ελαχύνει βαθύτατα στις ρίζες τών τριχών και άναζωογονεί την λειτουργία των.

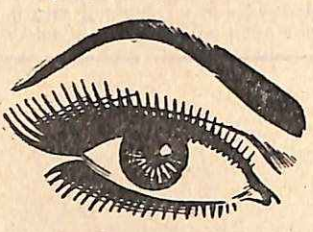
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ και σεις πάντοτε την Lac Phyllia LINT με την θεσισμένη ότι είναι τὸ καλύτερο προϊόν δια τὴν διατήρησι τού κτενίσματος.

● **ΛΙΑ ΔΙΝΤ**, η καλύτερη Λάκα τού Κόσμου. Τιμή Άρχ. 22.-

Άντημ. ΧΑΡ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σικρότους 50 • Αθήνα • Τηλ. 522.439

Sabrina

Τα μακιγιαρισμένα
μάτια είναι
ό καθρέπτης
της γυναικείας
όμορφιας.

Κάθε γυναίκα μπορεί
να αποκτήσει
τα ωραιότερα
λαμπερά μάτια.

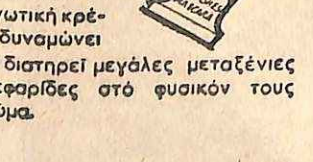
Η νέα σπράλ
ΣΑΜΠΡΙΝΑ
μάρκα σε
ζωήρις θλε-
φαρίδα πρὸς
βλεφαρίδα πρὸς τὰ ἑπάνω. Τοπο-
θετεί αὐτομάτως ὅσο χρώμα χρει-
άζεται σε ἓνα λεπτό σὲ 6 μοντέρ-
νους χρωματισμούς.

Η ΣΑΜΠΡΙΝΑ
μάρκα σε
κρέμα διατη-
ρεί γυρισμέ-
νες τις βλεφαρίδες καὶ ὅλην τὴν
διάρκειαν τῆς ἡμέρας στὸ χρώμα
τῆς ὁρεσκείας σας.

Η ΣΑΜΠΡΙΝΑ
ρίμελ δίδει
νέα ἑκφραση καὶ λάμψη στὰ μά-
τια σας.

Η ΣΑΜΠΡΙΝΑ
τονωτική κρέ-
μα δυναμώνει
καὶ διατηρεῖ μεγάλες μεταξένιες
βλεφαρίδες στὸ φυσικόν τους
χρώμα.

ΣΑΜΠΡΙΝΑ
ΤΙΠΟΤΟ ΠΕΡΙΣΤΟΙΧΕΙ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΜΟ
Τῆς 579.910 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Ο Ιατρός Ακτινολόγος Γεώργιος Β.
Τσαγγάρης μετέφερε τὸ ἀκτινολογι-
κὸν ἐργαστήριον του, ἐναντί, ὁδὸς
Βρασφώνων ἀρ. 8, Τηλ. 624.321.

— αὐτὸ ἔργο τῆς κατασκευασ-
τῆς, τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου. Συγ-
γενῆς καμίας μαθητοῦς σας; Ἡ
μέλος τοῦ προσωπικοῦ σας;
— Καλλιτέρα νὰ ἐπιφωνήσω-
με μὲ τὴν κ. Ἀπτόν, πρῶτην δὲ
Κέλσιν. Ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γοή-
γορα... Ἐχετε τὴ διεύθυνσιν τῆς
μὲς Μπουλτροντ;

— Βεβαίως. Νομίζω ὅμως πὺς
λείπει τώρα σὲ ταξίδι. Σταθίτε
μὰ στιγμὴ!

Χτύπησε ἓνα χουδούνι καὶ ζήτη-
σε τὴ Τζούλια Ἀπτόν.

— Καλλιτέρα νὰ φύγω ἐγὼ, εἴ-
πε ὁ Ἀνταμ. Ἐνας κληρὸς δὲν
ἔχει δουλειὰ στὸ γραφεῖο σας!

Καὶ βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιον. Ἐ-
πειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, παρουσιά-
στηκε ἡ Τζούλια, λαχανιασμένη:

— Μὲ συγχωρεῖτε πὺς ὄργισα
λίγο, εἶπε στὴ διεύθυνσιν. Μὰ
βρισκόμουν στὸ τεσσάρτον τῆς νύκ-
τας.

— Δὲν περῶ, παιδί μου. Ἀ-
πάντησε ἡ μὲς Μπουλτροντ. Πῆς
μου, πὺς μποροῦμε νὰ ἐπιφωνή-
σωμε μὲ τὴν ὑπῆκοή σου;

— Λίγα δὲς, ἀπτόν; ἀπάντησε ἡ
κοπελλίτσα. Ἡ μητέρα ἔφυγε γιὰ
τὴ Μικρὰ Ἀσία, μὲ πούλμαν.

— Μὲ πούλμαν; ἀπάντησε ἡ μὲς
Μπουλτροντ.

— Μάλιστα. Τῆς ἀρέσει αὐτὸ τὸ
εἶδος ταξιδίου καὶ κοστίζει πολὺ
φτηνότερα.

— Γιὰ πῆς μου, Τζούλια, μήπως
σοῦ ἀνέφερε ποτὲ ἡ μητέρα σου
πὺς εἶδε ἐδῶ κάποιον πὺς τὸν γνῶ-
ριζε τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου;

— Ὁχι, μὲς Μπουλτροντ.

— Ἡ μητέρα σου ἀνῆκε τότε
στὴν κατασκευαστὴν;

— Ὁ, ναι. Τὴν ἐνθουσίαζε ἡ
δουλειὰ αὐτῆς. Ἐνοχότανε στὴν
Ἑλβετία, νομίζω... ἡ στὴν Πορτο-
γαλία.

— Ἐννοοῦνται. Τζούλια. Ἀὐτὸ
λοὶ τίποτ' ἄλλο, εἶπε ἡ μὲς Μπουλ-
τροντ.

Ἡ Τζένιφερ Σάτλιφ ἀπομα-
κρύνθηκε ἀπ' τὸ γήπεδο τοῦ τέν-
νις, κακοέμφα, γιὰτὶ εἶχε κάνει ἓ-
να σφοδρὸ λάθος στὸ παίξιμό της.
Μὰ ἔστανε, σίγουρα, ἡ ρακέτα.
Δὲν ἄξιζε πολλὰ πράγματα...

— Μὲ συγχωρεῖτε...
Ἡ Τζένιφερ κῆρυξε, ἐκπληκτῶς,
τὴν ἀγωνιστὴν πὺς τῆς μιλοῦσε. Ἦ-
ταν μὰ καλοντυμένη κυρία, μὲ
χρυσόξανθα μαλλιά. Κρατοῦσε ἓ-
να μακρὸ πακέτο. Καὶ μιλοῦσε μὲ
προσοφὴν ἑλαφρῶς ἀμερικανικήν.

— Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε,
πρόσθεσε, πὺς ὑποῦν νὰ βῶν
(συμβουλευθῆκε ἓνα κομμάτι χαρ-
τί πὺς κρατοῦσε) τὴ Τζένιφερ
Σάτλιφ;

— Ἐνὼ εἶμαι, κυρία.

— Τί σύμπτωσι νὰ σὰς βῶν ἔ-
τσι ἀμέσως μπροστά μου! Κι' ὅ-
στερα σοῦ λένε πὺς δὲ συμβαίνουν
κατὰ τέτοια πράγματα!

— Ὑποθέτω πὺς συμβαίνουν κά-
ποτε, εἶπε ἀδιάφορα ἡ Τζένιφερ.
Τί μὲ θέλετε;

— Χτέες, σὲ κάποιο πόρτον, ἔτι-
χε ν' ἀναφέρομαι πὺς θάρομαι ἡ-
μέρα ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη μὲ κατὰ
φίλους. Ἦ' ἀκούσε λοιπὸν ἡ θεῖα
σας—ἡ ἡ γυναῖκα σας, δὲν εἶμαι βέ-
βαια... μὲ εἶπε τ' ὄνομά της, ἄλ-
λά τὸ ἔγχεσά... Μὲ παρακάλεσε
λοιπὸν νὰρθῶ νὰ σὰς δώσω μὰ
καινούργια ρακέτα. Τῆς τὴ ζήτη-
σατε, λέει.

Τὸ πρόσωπο τῆς Τζένιφερ φω-
τίστηκε ἀπὸ χαρὰ.

— Ἡ γυναῖκα μου ὅταν, φώναζε.
Ἦ' κ. Κάμπελ.

— Ναι, ναι, τώρα θυμῶμαι. Ἐ-
τσι τὴ λέγαμε. Κάμπελ.

Ἡ Τζένιφερ πῆρε τὸ πακέτο, τὸ
ἐξετάσισε μὲ χαρὰ καὶ ἔβγαλε τὴ
ρακέτα.

Εἶμαι σπουδαία! φώναζε. Μ'
αὐτὴν θὰ κάνω θαύματα... Σὰς
εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸν κόπο
σας, κυρία.

— Μὰ, δὲν ἔκανα κανένα κό-
πο... Ἀ, ἀλήθεια! Ἡ γυναῖκα σας
μοῦ εἶπε ἀκόμη νὰ πάρω τὴν πα-
λιὰ ρακέτα σας, καὶ τῆς τὴν πάω
γιὰ νὰ τὴ διορθώσω.

Καὶ ἡ ἀγνωστὴ σήκωσε τὴ ρα-
κέτα πὺς εἶχε πετάξει ἡ Τζένιφερ.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, ἀπάντη-
σε ἐκείνη, δίχως νὰ δώσῃ μεγάλῃ
προσοφῇ.

Δοκίμασε τὴν ἰσορροπία καὶ τὸν
παλμὸ τοῦ καινούργιου θησαυροῦ
της.

— Καλὸ εἶναι νὰχετε καὶ μὰ ἑ-
φεδωκὴ, εἶπε ἡ κυρία. Πρέπει νὰ
φύγῃ τώρα. Ἀργησα! Ἦ' αὐτοκί-
νητό μου περιμένει ἐδῶ πὺς κάτω.
Χαίρω πάρα πολὺ πὺς σὰς γνῶ-
ρισα.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας
σχεδόν. Ἡ Τζένιφερ, ὅλο χαρὰ,
πῆγε νὰ βοῇ τὴ Τζούλια.

— Κότταξε! φώναζε, δείχνον-
τάς της τὴν καινούργια ρακέτα.

— Θαύμα! Πὺς τὴ βοήξετε;
— Μοῦ τὴν ἔστειλε ἡ γυναῖκα μου.
Φαίνεται πὺς θὰ τῆς εἶχε πῆ ἡ
μητέρα μου ὅτι τὴν εἶχε ἀνάγκη...
Πρέπει νὰ θυμηθῶ νὰ τῆς γράψω
καὶ νὰ τὴν ἐυχαριστήσω.

Μπήκαν μαζί στὸ ἀθλητικὸ πε-
ρίπτερο, καὶ ὁ Τζένιφερ ἔβαλε τὴν
καινούργια ρακέτα της μαζί μὲ τὴς
ἄλλες.

— Τί τὴν ἔκανε, τὴν παλιὰ;
οὔτως ἡ Τζούλια.

— Τὴν ἔστειλε στὴν γιὰγὰ μου,
μὲ τὴν κυρία πὺς ἔφερε τὴν και-
νούργια. Ὅα τὴ διορθώσῃ καὶ αὐτὴ.
Χρειάζεται σφιζίμο.

— Μὰ, Τζένιφερ, αὐτὴ ἦταν ἡ
διζὴ μου ρακέτα, ποὺν κάνουμε
τὴν ἀντάλλαξη. Αὐτὴ ἤθελε σφι-
ζίμο. Ἡ δική σου, ἐκείνη πὺς ἔχω
τώρα ἐγὼ, δὲ χρειάζεται! Μοῦ εἶ-
χε πῆ πὺς τὴν εἶχε δώσει γιὰ
σφιζίμο ἡ μητέρα σου, πρὶν πάτε
ταξίδι.

— Ναι, βέβαια! παραδέχθηκε ἡ
Τζένιφερ, λίγο ἐκπληκτῶς. Φαίνεται
πὺς ἐκείνη ἡ κυρία—δὲ σκέφθηκε
νὰ ρωτήσῃ τ' ὄνομά της—εἶδε ὅτι
ἤθελε σφιζίμο ἡ ρακέτα πὺς κρα-

τοῦσα, καὶ γι' αὐτὸ τὴν πῆρε. Μὰ
τί σημασία ἔχει, στὸ κατὰ-κατὰ;
— Ὑποθέτω πὺς δὲν ἔχει σημα-
σία, εἶπε ἀργὰ ἡ Τζούλια. Ὁπό-
σο, εἶναι παρὸξενον...

Ἦταν τὸ τρίτο Σάββατο-κρί-
α, ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ σχολικοῦ ἔ-
τους—καὶ τὸ ποστὸ πὺς οἱ γονεῖς
μποροῦσαν νὰ πάρουν τὰ παιδιὰ
τους. Ἐτσι, τὸ παρθεναγωγεῖο ἄ-
δειασε σχεδόν.

Τὴν Κυριακὴν αὐτὴν, θὰ τρώγα-
νε τὸ μεσημέρι στὴ σχολὴ μονάχα
ἐκτὸς μαθητῶν. Μὰ καὶ οἱ περι-
σσότερες καθηγήτριες εἶχαν πάρει
ἀδεια νὰ λείψουν ὡς τὸ πρωὶ τῆς
Δευτέρας.

Ἀκόμη καὶ ἡ μὲς Μπουλτροντ
σκόπευε νὰ φύγῃ. Ὅα πῆγαμε νὰ
φιλοξενηθῇ ἀπὸ μὰ στενὴ φίλῃ
της, δουλειά, καὶ θάβρισκε τὴν
ἐγκαρία νὰ συζητήσῃ μαζί της γιὰ
τὸ μέλλον τοῦ σχολείου, εἶπετα ἀπ'
τὴν προσεχῇ ἀποχώρησίν της, καὶ
γιὰ τὴν καταλληλότερη ἀντικατα-
στάσιν της.

Τὸ πρωὶ ἐκείνο τοῦ Σαββάτου,
καθὼς τελείωνε τὴν ἀλληλογραφί-
αν της μὲ τὴν Ἄνν Σάτλιφ, χτύ-
πησε τὸ τηλέφωνο. Τὸ πῆρε ἡ
Ἄνν.

— Εἶναι 5 ἑξήμισι. Ἦμπερ, μὲς
Μπουλτροντ, εἶπε στὴ διεύθυν-
σιν. Ἐρπασε στὸ «Κλάιτ» καὶ
θέλει νὰ πάρῃ αἷριο τὴ Σαίστ.

Ἡ μὲς Μπουλτροντ πῆρε τὸ ἀ-
κουστικὸ καὶ ζωντανάει λίγο μὲ
τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ ἐμίον. Ἐλ-
εισε ἔσπερα τὸν τηλεφώνον καὶ εἶ-
πε:

— Τελεωσάμε μὲ τὰ γράμμα-
τα; Ὁραία! Μπορὸ λοιπὸν νὰ φύ-
γῃ ἡ γυναῖκα. Εἰσάστε καὶ σὲς ἐλευ-
θερὴ γιὰ τὸ Σάββατο-κρίμα...

Μοῦ στέλνεται τώρα τὴ μὲς Τσάν-
τουϊν;

— Ὅταν ἦρεθ σὲ λίγο ἡ μὲς Τσάν-
τουϊν, ἡ διεύθυνσιν τῆς ἐξήγησε:

— Ὁ θεῖος τῆς Σαίστ, ὁ ἐμί-
ον, Ἦμπερ, θὰ τὴν πάρῃ αἷριο
ἔξω. Τὸν παραγγέλλει πὺς πρέπει
νὰ τὴν ἔχῃ φέρε πῶς ὡς τῆς 8
τὸ βράδυ... Τώρα θὰ φύγῃ καὶ ἡ
γῶ. Ὁ ἀφῖος σὲς θέει μου τὴ μὲς
Βάννιταρ. Μὲ σὰς τίς δύο, ὅλα
θὰ πάνε καλά.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω... Πηγαί-
ναι νὰ βοῇ τὴ Σαίστ.

Ἡ Σαίστ φάνηκε ἐκπληκτῶς
καὶ καθόλου εὐχαριστημένη, ὅταν
ἀκούσε πὺς εἶχε φτάσει ὁ θεῖος
της στὸ Λονδίνον.

— Θέλει νὰ μὲ πάρῃ αἷριο; εἶ-
πε. Μὰ δὲν εἶναι καθόλου διασε-
δαστικός, μὲς Τσάντουϊν! Τρώει
ὁλόνα ἡ γκορνιά!

Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς, ὁ και-
ρὸς ἦταν θαυμάσιος.

Εἶχαν μείνει στὴ σχολὴ μονάχα
ἡ μὲς Βάννιταρ, ἡ μὲς Τσάν-
τουϊν καὶ ἡ μὲς Μπλάνς. Κατὰ τῆς
11½, ἀρχισαν νὰρχονται τ' αὐτο-
κίνητα μὲ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν.

Ἡ Τζένιφερ καὶ ἡ Τζούλια τὰ
κῆρυξαν, ἀπὸ μὰ τάξι, μὲ τὴν μύ-

τὴ τους κολλημένη στὰ τῆμα τοῦ
παρθεναγωγείου.

— Δὲν πιστεύω νὰρθῇ νὰ μὲ πά-
ρῃ ἡ μαμά, εἶπε ἡ πρῶτη.

— Νά, νά, φέγγει τώρα ἡ Σαί-
στ! φώναζε ἡ Τζούλια. Ντυμένη
καὶ στολισμένη γιὰ τὸ Λονδίνον.
Κῆρυτα τὰ ταξιδιὰ τῶν παπου-
τσιῶν της...

Ἐνας σφοδρὸ μὲ λιθοῦ ἀνοίξε
τὴν πόρτα μὰς μεγάλης Καντλ-
λάξ. Ἡ Σαίστ ἀνέβηκε καὶ τ'
αὐτοκίνητο ἐξήλθε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ μὲς Βάν-
νιταρ καὶ ἡ μὲς Τσάντουϊν βρί-
σκονταν στὴν κοινὴ αἴθουσα, ὅταν
μπήκε ἡ μὲς Μπλάνς καὶ οὔτως:

— Πὺς εἶναι ἡ Σαίστ; Δὲν τὴ
βρίσκω πούθεν. Ἦ' αὐτοκίνητο τοῦ
ἐμίον ἦρεθ νὰ τὴν πάρῃ.

— Πῶς! φώναζε, ἐκπληκτῶς, ἡ
μὲς Τσάντουϊν. Κάποιο λάθος θὰ
συμβαίνει. Ἦ' αὐτοκίνητο τοῦ ἐμίον
ἦρεθ, ἐδῶ καὶ τρία τέταρτα! Ἡ
Σαίστ ἦταν μὰ ἀπ' τίς πρῶτες
πὺς φέγγει.

Ἡ μὲς Βάννιταρ βγήκε νὰ δῇ
τὸ σφοδρὸ.

— Κάποιο λάθος θάγινε, τοῦ εἶ-
πε. Ἡ κοινὴ αἴθουσα Σαίστ ἐφι-
νε πρὸ τριῶν τετάρτων γιὰ τὸ
Λονδίνον.

Ὁ σφοδρὸ δὲ φάνηκε νὰ παρα-
ξενεῖται καθόλου.

— Συμβαίνουν ὁλόνα κατὰ τέ-
τοια, μ' αὐτοὺς τοὺς Ἀνατολίτες,
παρατήρησε. Ἐχουν μὰ τοὺς ἑ-
να σφοδρὸ ὑπερήφανο καὶ δίνουν τίς
ἰδίες διαταγὰς διὰ καὶ τρεῖς φο-
ρὲς. Αὐτὸ θάγινε καὶ τώρα.

Ἡ μὲς Βάννιταρ στάθηκε νυ-
τάζοντας μὲ κάποια ἀμφιβολία τ'
αὐτοκίνητο πὺς ἔφτανε. Ὅτερα
εἶπε μὲ τὸ νοῦ της πὺς δὲν ἔπρε-
ζε λόγος ν' ἀνησυχῇ καὶ ἐτοιμα-
στηκε νὰ περάσῃ ἓνα ἡμέρι ἀπό-
γευμα.

Ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο,
στῆς 4½, ἀπάντησε ἡ μὲς Τσάν-
τουϊν. Κάποιος ζήτησε τὴν διεύθυν-
σιν.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ἡ μὲς Μπουλ-
τροντ. Τί θέλετε;

— Σὰς τηλεφώνῃ ἀπ' τὸ «Κλά-
ιτ», ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ ἐμί-
ον, Ἦμπερ. Προξένια γιὰ μὰ
μαθητοῦ σας.

— Ἐννοοῦνται τῆς Σαίστ;

— Μάλιστα. Ὁ θεῖος τῆς ἀπο-
ρεῖ γιὰτὶ δὲν τὸν εἰδοποιήσατε πὺς
δὲ θάρθῃ ἡ ἀντιμὴν του.

— Δὲ θάρθῃ; Ἀληθῶς... δὲν ἔ-
φτανε ἀκόμη ἐκεῖ;

— Καὶ βέβαια δὲν ἔφτανε. Ἐ-
φυγε ἀπ' τὸ σχολεῖο;

— Μάλιστα. Ἦρεθ καὶ τὴν πῆ-
ρε ἐν' αὐτοκίνητο, σήμερον τὸ πρωὶ,
κατὰ τῆς 11½.

— Περὶ ὅρα! Δὲν τὴν εἶδαμε
καθόλου... Ὅα τηλεφώνησα στὴν
ἐταρεία πὺς προμηθεύει τὰ αὐτο-
κίνητα στὸν ἐμίον.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ συνέβῃ κανένα
δυστύχημα.

— Ἀς μὴ πηγαίνῃ ὁ νοῦς μας
στὸ κακό. Ἀν συνέβαινε δυστύχη-
μα, θὰ τὸ μαθαίναμε.

Ὅστόσο, ἡ μὲς Τσάντουϊν ἀνη-
συχόσε πολὺ. Ἐλπίσε τὸν τηλε-
φώνον καὶ πῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὴ
μὲς Βάννιταρ.

— Ἀντιγνώστ, λείπαγε ὅλοι.
Ἡ μὲς Τσάντουϊν δὲν ἤξερε τί
νὰ κάνει. Δὲν εἶχε ἡσυχία...

Κατὰ τῆς 8, βλέποντας πὺς δὲν
εἶχε γυρίσει ἀκόμη ἡ Σαίστ, οὐ-
τε ὑπῆρχαν εἰδήσεις της, ἀνάλαβε
μόνη της τὴν πρωτοβουλία νὰ τη-
λεφωνήσῃ στὸν ἐπιθεωρητὴ Κέλ-
σιν.

Ἐκείνος δὲν πῆρε πολὺ σοβαρὰ
τὸ πρῶγμα. Τὴ βεβαίως ὅσοπο
πὺς θὰ φρόντιζε. Ὅα ρωτοῖσε ἂν
συνέβῃ δυστύχημα. Τὸ πιθανότε-
ρο ὅμως ἦταν πὺς ἡ κοπελλίτσα
εἶχε σκάσει! Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν'
ἀνησυχῶν.

Ἡ μὲς Τσάντουϊν πλάγιασε. Μὰ
δὲ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Τὸ
μυαλὸ της πῆγαμε ἀπὸ τὴν ἀπα-
γογὴ στὴ δολοφονία...

Τὴν ἀνῆλκτοτα πράγματα, αὐτὰ
ποῦ συμβαίνουν στὸ Μήγρο-
μπαλν! Ἡ μὲς Τσάντουϊν ὑπόφερε,
γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὴ σχολὴ—ἴσως ἀ-
κόμη περισσότερο ἀπ' ὅτι ἡ διευ-
θυντοῦς της.

Εἶχε ἀναστατωθῇ, ὅταν ἡ μὲς
Μπουλτροντ προτάχθηκε νὰ λῆ
πῆς ὁ ἀποσυρταγὴς. Ν' ἀποσυρ-
θῇ, τώρα πὺς ὅλα εἶχαν ταχτοποιη-
θῇ; Τί τοῦλά!

Ἡ μὲς Τσάντουϊν δὲν ἤξερε τί
νὰ κάνει. Δὲν εἶχε ἡσυχία...

Κατὰ τῆς 8, βλέποντας πὺς δὲν
εἶχε γυρίσει ἀκόμη ἡ Σαίστ, οὐ-
τε ὑπῆρχαν εἰδήσεις της, ἀνάλαβε
μόνη της τὴν πρωτοβουλία νὰ τη-
λεφωνήσῃ στὸν ἐπιθεωρητὴ Κέλ-
σιν.

Ἐκείνος δὲν πῆρε πολὺ σοβαρὰ
τὸ πρῶγμα. Τὴ βεβαίως ὅσοπο
πὺς θὰ φρόντιζε. Ὅα ρωτοῖσε ἂν
συνέβῃ δυστύχημα. Τὸ πιθανότε-
ρο ὅμως ἦταν πὺς ἡ κοπελλίτσα
εἶχε σκάσει! Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν'
ἀνησυχῶν.

Ἡ μὲς Τσάντουϊν πλάγιασε. Μὰ
δὲ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Τὸ
μυαλὸ της πῆγαμε ἀπὸ τὴν ἀπα-
γογὴ στὴ δολοφονία...

Τὴν ἀνῆλκτοτα πράγματα, αὐτὰ
ποῦ συμβαίνουν στὸ Μήγρο-
μπαλν! Ἡ μὲς Τσάντουϊν ὑπόφερε,
γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὴ σχολὴ—ἴσως ἀ-
κόμη περισσότερο ἀπ' ὅτι ἡ διευ-
θυντοῦς της.

Εἶχε ἀναστατωθῇ, ὅταν ἡ μὲς
Μπουλτροντ προτάχθηκε νὰ λῆ
πῆς ὁ ἀποσυρταγὴς. Ν' ἀποσυρ-
θῇ, τώρα πὺς ὅλα εἶχαν ταχτοποιη-
θῇ; Τί τοῦλά!

Ἡ μὲς Τσάντουϊν δὲν ἤξερε τί
νὰ κάνει. Δὲν εἶχε ἡσυχία...

Κατὰ τῆς 8, βλέποντας πὺς δὲν
εἶχε γυρίσει ἀκόμη ἡ Σαίστ, οὐ-
τε ὑπῆρχαν εἰδήσεις της, ἀνάλαβε
μόνη της τὴν πρωτοβουλία νὰ τη-
λεφωνήσῃ στὸν ἐπιθεωρητὴ Κέλ-
σιν.

Ἐκείνος δὲν πῆρε πολὺ σοβαρὰ
τὸ πρῶγμα. Τὴ βεβαίως ὅσοπο
πὺς θὰ φρόντιζε. Ὅα ρωτοῖσε ἂν
συνέβῃ δυστύχημα. Τὸ πιθανότε-
ρο ὅμως ἦταν πὺς ἡ κοπελλίτσα
εἶχε σκάσει! Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν'
ἀνησυχῶν.

Ἡ μὲς Τσάντουϊν πλάγιασε. Μὰ
δὲ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Τὸ
μυαλὸ της πῆγαμε ἀπὸ τὴν ἀπα-
γογὴ στὴ δολοφονία...

Τὴν ἀνῆλκτοτα πράγματα, αὐτὰ
ποῦ συμβαίνουν στὸ Μήγρο-
μπαλν! Ἡ μὲς Τσάντουϊν ὑπόφερε,
γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὴ σχολὴ—ἴσως ἀ-
κόμη περισσότερο ἀπ' ὅτι ἡ διευ-
θυντοῦς της.

της γυμναστικής... Κάτι κρύβεται πίσω απ' αυτό το έγκλημα! Θέλω να το μάθω...

— Καλά θα κάνης να μην ανακατευής.

— Μα δεν ξέρεις πώς έχω ταλέντο ντίετκντ και πώς μ' αρέσει να το μεταχειρίζομαι;... Δεν πρόκειται άλλωστε να τα βάλω με τίποτα επικίνδυνους κακούργους! Απλώς και μόνο, θα προσπαθήσω να βγάλω μερικά λογικά συμπεράσματα... Έγω ήδη βοή ένα στοιχείο, που φαίνεται ενδιαφέρον! Μόνο που δε μπορώ να καταλάβω τί σχέση έχει με την υπόθεση...

— 'Η 'Αν σόπασε μία στιγμή κι ύστερα πρόσθεσε:

— Ίσως όμως γίνη και δεύτερη δολοφονία, και τότε θα ξεκαθαρίσουν λίγο τα πράγματα!

★

— 'Ο 'Ανταμ κι' ο Κέλσεϊ κάθονταν στο δωμάτιο του πρώτου, πί-

νανε μπύρα και συζητούσαν διάφορες πιθανότητες, όταν ζήτησαν απ' την αστυνομία στο τηλέφωνο τον επιθεωρητή.

— 'Ο Κέλσεϊ έλειψε δυο-τρία λεπτά και ξαναγύρισε, κατσουφιασμένος.

— Έχουμε κι' άλλη... είπε.

— Τι άλλη;

— Άλλη δολοφονία! Έλατε, πάμε γρήγορα...

— Καθώς κατέβαιναν τη σκάλα, ο 'Ανταμ ρώτησε:

— Ποιό είναι το θύμα;

— Μία άλλη δασκάλα: η μίς Βάνισαρετ. Βοήθησε σκοτωμένη, στο άθλητικό περίπτερο.

— Πάλι στο περίπτερο; Μα τί συμβαίνει μ' αυτό, τελοςπάντων;

— Προσπαθήστε σείς να το βοηθήτε, απάντησε ο Κέλσεϊ. Ίσως οι διζές σας μέθοδοι νάναι καλύτερες από τις δικές μας...

— Οι δυο άντρες μπήκαν στ' αυτοκίνητο.

— Πιστεύω να πάη ο γιατρός

πριν από μās. Είναι πιο κοντά, αυτός... είπε ο Κέλσεϊ.

— Πραγματικά, όταν μπήκαν ύστερ' από λίγο στο κατάφωτο περίπτερο, βρήκαν το γιατρό της αστυνομίας γονατισμένο δίπλα στο καινούριο πτώμα.

— Έχει πεθάνει πριν από μισή ώρα περίπου, ανάγγειλε στον Κέλσεϊ.

— Ποιός τη βοήξε έτσι;

— 'Η μίς Τσάντουϊν, απάντησε ένας αστυφύλακας. Είδε φως, ήρθε εδώ και τη βοήξε νεκρή. Γύρισε τότε πίσω κακή-κακώς κι' έπαθε υστερική κρίση. Μας τηλεφώνησε η μίς Τζόνσον, η επιστάτρια.

— Πώς τη σκοτώσανε; Με πιστόλι πάλι; ρώτησε ο Κέλσεϊ.

— Όχι, είπε ο γιατρός. Τη χτυπήσανε πίσω στο κεφάλι.

— Ένα μπασιτούνι του γκόλφ με ασφαλénιο «κεφάλι» κειτόταν πεσμένο κοντά στην πόρτα. Ήταν το μόνο πράγμα που δε βρισκόταν στη θέση του...

— Μπορεί να τη σκοτώσανε μ' αυτό; ρώτησε ο Κέλσεϊ, δείχνοντας το.

— 'Ο γιατρός έγνεψε «όχι».

— Αδύνατο. Δεν έχει σημάδια πάνω του. Τη χτυπήσαν με βαρύ λαστιχένιο ροπαλό, ή με σακκούλι με άμμο. 'Ο δολότης φρόντισε να μην κάνει καθόλου θορύβο, αυτή τη φορά. Την πλησίασε από πίσω και τη χτύπησε. Αμφιβάλλω αν πρόλαβε κέν να τον δει.

— Μα τί έκανε το θύμα, τη στιγμή εκείνη;

— Πιθανότατα, ήταν γονατισμένο μπροστά σ' αυτό το ντουλάπι.

— 'Ο επιθεωρητής κίτταξε το ντουλάπι. Διάβασε τ' όνομα της μαθητοίρας, που ήταν γραμμένο πάνω: «Σαϊστά».

— Δεν είναι η κοπέλλα που μās αναφέρανε σήμερα ότι εξαφανίσθηκε; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητά, απάντησε ένας αστυφύλακας. 'Ηρθε και την πήρε από δω έν' αυτοκίνητο, σταλμένο δήθεν απ' το θείο της, που μένει στο «Κλάριτζ» του Λονδίνου.

— Δεν υπάρχει καμιά είδηση γι' αυτήν;

— Όχι, ως την ώρα. Ψάχνουμε παντού. Έχει αναλάβει την υπόθεση ή Σκότλαντ Γκάρντ.

— Άπλως τρόπος απαγωγής, είπε ο 'Ανταμ. Ούτε κανείς, ούτε φωνές. Μαθαίνεις μονάχα πως πρόκειται ναρθή έν' αυτοκίνητο να πάρη την κοπέλλα, κι' έρχεσαι εσύ προηγουμένως, παριστάνοντας το σωφό αξιοσημείωτο στυπτού.

— 'Η κοπέλλα μπαίνει άδισταχτα στ' αυτοκίνητό σου, την παίρνεις και φεύγεις, χωρίς να σε υποπτευθή κανείς!

— Βρέθηκε πουθενά κανένα εγκαταλελειμμένο αυτοκίνητο; ρώτησε ο Κέλσεϊ.

— Όχι, κύριε επιθεωρητά. Δεν έχουμε καμιά τέτοια είδοποίηση.

— 'Ο Κέλσεϊ σκέφθηκε λίγο.

— Ίσως να πρόκειται για κάποια πολιτική μηχανογραφία, είπε. Δεν πιστεύω όμως να κατορθώσουν να τη βγάλουνε απ' την 'Αγγλία...

— Μα για ποιό λόγο θέλησαν να την απαγάγουν; ρώτησε ο γιατρός.

— Ποιός ξέρει... Πάντως, η ίδια μου είχε διατυπώσει αυτό το φόβο, κι' όμοιογών με ντροπή μου πως δεν την πίστευα.

— Μα κι' εγώ δεν έδωσα σημασία, όταν μου το είπατε, παρατήρησε ο 'Ανταμ.

— Τα πράγματα μπλέκουνε όλοένα πιο πολύ! μονομύησε ο Κέλσεϊ. Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω... Πάμε τώρα στο κτίριο της σχολής.

— Τόν υποδέχθηκε η μίς Τζόνσον. Παρ' όλη την ταραχή της, διατηρούσε την αυτοκυριαρχία της.

— Τι τοιομερό, κύριε επιθεωρητά! είπε. 'Η μίς Τσάντουϊν είναι σε κακή κατάσταση.

— Θάθελα να τη δω, μόλις συνέλθη κάπως.

— 'Ο γιατρός της έδωσε κάτι κι' είναι τώρα πολύ πιο ήσυχη. Θέλετε να σας πώω στην κάμαρά της;

— Ναί, σέ ένα-δυο λεπτά. Πέστε μου πρώτα, πότε είδατε για τελευταία φορά τη μίς Βάνισαρετ;

— Δεν την είδα καθόλου σήμερα, γιατί έλειπα. Γύρισα κατά τις 11 και πήγα άμέσως να κοιμηθώ.

— Μήπως έτυχε να ρυττάξετε απ' το παράθυρό σας προς το περίπτερο;

— Στο προεχές: 'Η συνέχεια.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ από το καφενείο κατά τα μεσάνυχτα, τραβήξα πεζός για το σπίτι μου.

Όταν έφτασα εκεί, θαύμασα από τ' ανοιχτό παράθυρο την κοιμισμένη πόλη, που απλωνόταν κάτω απ' το φως του φεγγαριού. Κι' έπειτα, ανακουφισμένος ψυχικά, ξαπλώθηκα στο κρεβάτι μου για ύπνο.

Πόση ώρα κοιμήθηκα, άραγε; Δεν ξέρω... Θυμάμαι μόνο, ότι, σαν άνοιξα τα μάτια μου, το φεγγάρι έστειλε τις ακτίνες του στο δωμάτιό μου. Ανακάθισα στο κρεβάτι, μουδιασμένος απ' τον ύπνο κι' αναρωτιόμουν, γιατί να ξυπνήσω τάχα. Ούτε κρότος είχα παραβεί τον ύπνο μου, ούτε όμιλία, κι' ούτε είχα κοιμηθί πολύ, αφού ακόμα ήταν νύχτα...

Άξαφνα, η ματιά μου έπεσε σε μία γωνιά του δωματίου μου. Τα μαλλιά μου τότε σηκώθηκαν από φρίκη. Ξεχώρισα ένα νέο δρόμο, κομμά ντυμένο, να με κυττάζει θλιμμένα!...

Πώς μπήκες εδώ; τραύλισα. Τι θέλεις; Ποιός είσαι;...

— 'Ο άγνωστος δεν κουνήθηκε. Έκανα να σηκωθώ απ' το κρεβάτι. Μα ένοιωσα με άγαντα, ότι τα μέλη του κορμιού μου βράιναν κι' ήταν αδύνατο — από ανεξήγητη αίτια — να με μετακινήσω.

Θέλησα να φωνάξω, μα το στόμα μου δεν άνοιξε!... Και τότε, τρελλός πιά από την άγαντα μου, παρατήρησα κάτι το απεργιστικό: 'Ο νέος, γλυστονώντας αβρόβρα, είχε βρεθί στη μέση του δωματίου. Και, μολόντι στεκόταν ανάμεσα σε μένα και στον καθρέφτη της ντουλάπας μου, έβλεπα ωστόσο σ' αυτόν το πρόσωπό μου, λές κι' ήταν διάφανολόκληρο το κορμί του άγνωστου!... Μούγκρισα τότε, δίχως όμως ν' ακούσω και το μουγκρητό μου και λιποθύμησα.

Οι πρωινές αχτίδες του ήλιου μ' έφεραν στα συγκαλά μου. Μα τί παράξενο! 'Ημουν έλαφρός κι' ευδιάθετος. Κι' έκτ' από μία άριστη ανάμνηση του εριτατικού περιστατικού, τίποτ' άλλο δεν πρόσδινε μέσα μου πως είχα περάσει τόσο αγωνιώδη νύχτα. 'Απέδωσα, λοιπόν, το γεγονός σε κακό όνειρο και βγήκα έξω για τις δουλειές μου.

Το βράδυ, ένα μπλέξιμο με φίλους, σ' ένα υπάρ, μ' έκανε να γυρίσω άργα στο σπίτι μου. Εύθυμος απ' τη μπύρα και το γλέντι, ξαπλώσα στο κρεβάτι μου. 'Ο ύπνος δεν άργησε να με πάρη.

Ξαφνικά, κάποια ώρα, νύχτα ακόμη, σκίρτησα στο κρεβάτι και ξύπνησα. Το φεγγάσι φώτιζε έξω, μα οι αχτίδες του δεν έμπαιναν ακόμη στο δωμάτιό μου. Θυμήθηκα τότε την όπτασία της περασμένης νύχτας. Και, με μάτια γου-

λάμενα, κύτταξα όλόγυρά μου έρευνητικά. Και τότε, δίχως να βλέπω τίποτα, άκουσα ωστόσο μία κλαψιάρικη, συρτή φωνή, να λέη:

— Τρέξε... Τρέξε!... Ίσως με προλάβης!... 'Οδός Τυμπά 16... Τυμπά 16...

Έσβυσε σιγά-σιγά η φωνή, σά να την έπνιγαν απότομα με μαντήλι.

Έκανα να τινωχτώ πάλι, μούσκεμα στον ιδρώτα και να ουρλιάξω! Αυτή τη φορά κατάφερα να πηδήξω απ' το κρεβάτι μου και ν' ακούσω το ουρλιαχτό μου. Τρέμοντας, αλαοισμένος, τραβήξα για τις πόρτες, σκοπεύοντας να την άνοιξω και να σηκώσω με τις φωνές μου το σπίτι!

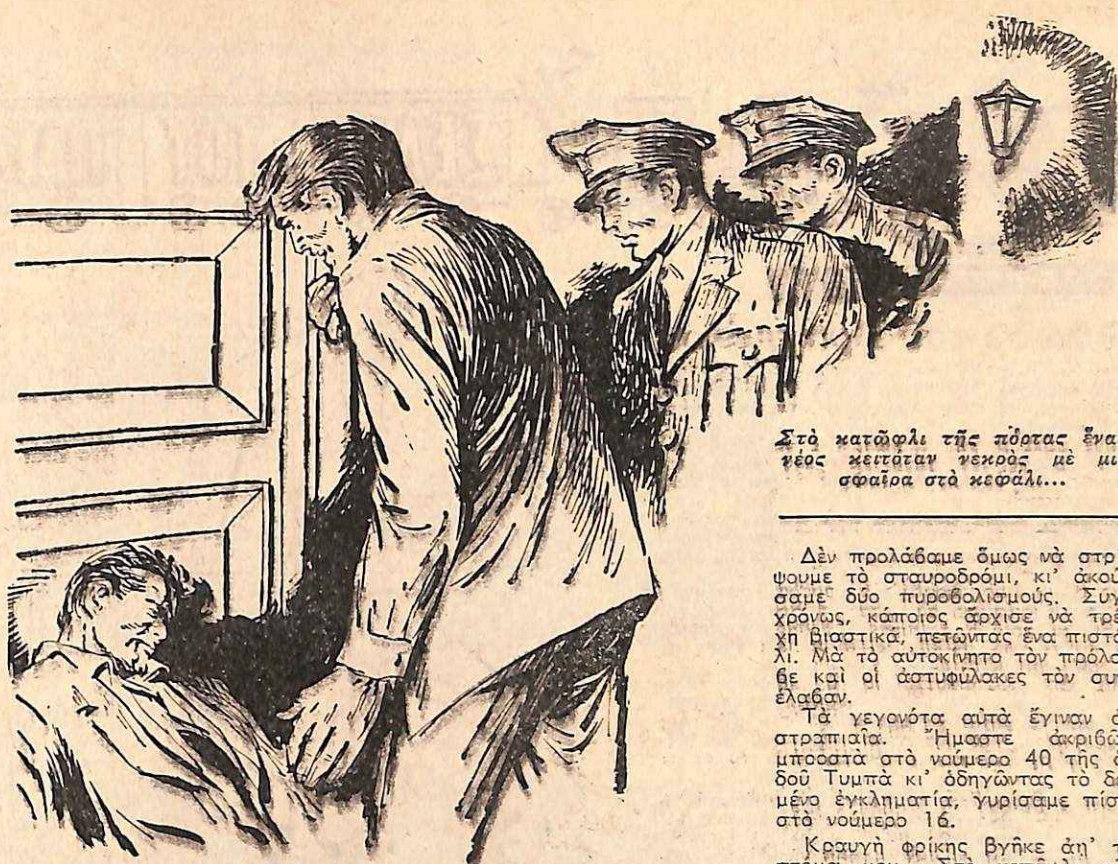
Μα σκόνταφα απότομα σε κάτι. Έκανα λίγα βήματα πίσω κι' έσκυφα να δω τί ήταν. Ήταν ο χθεσινός νέος της όπτασίας μου, ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα ματιά κλειστά και το στόμα συσπασμένο σ' ένα μορφασμό πόνου.

Ένοιωσα το αίμα να παγώνει στις φλέβες μου και το μυαλό μου να χορηπιδάει και σωριαστικά πάνω στο άψυχο εκείνο κορμί. Πέφτοντας, όμως, κράτησα άριστο στο νου μου την έξης λεπτομέρεια: Το κορμί μου βροντίζει στα σανίδια, σά να μην έπεφτα πάνω σε μαλακό πτώμα, αλλ' απ' ευθείας στο πάτωμα.

Όταν συνέλθα, ήταν ακόμη νύχτα. Καταπραυμένος, άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω.

Στο δρόμο δε φανόταν ψυχή. Χειραστάκια άρχ' όσο ναύρω έμπαρτυλάκια. Με άπορία εκείνος έβλεπε το άτακτο ντύσιμό μου κι' άκρινε τ' άσσοβα λόγια μου.

Στο τέλος, νομίζοντας πως ή-

Στο κατώφλι της πόρτας ένας νέος κρατάει νεκρός με μία σφαίρα στο κεφάλι...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ του σκοτωμένου

Λοιμένα, κύτταξα όλόγυρά μου έρευνητικά. Και τότε, δίχως να βλέπω τίποτα, άκουσα ωστόσο μία κλαψιάρικη, συρτή φωνή, να λέη:

— Τρέξε... Τρέξε!... Ίσως με προλάβης!... 'Οδός Τυμπά 16... Τυμπά 16...

Έσβυσε σιγά-σιγά η φωνή, σά να την έπνιγαν απότομα με μαντήλι.

Έκανα να τινωχτώ πάλι, μούσκεμα στον ιδρώτα και να ουρλιάξω! Αυτή τη φορά κατάφερα να πηδήξω απ' το κρεβάτι μου και ν' ακούσω το ουρλιαχτό μου. Τρέμοντας, αλαοισμένος, τραβήξα για τις πόρτες, σκοπεύοντας να την άνοιξω και να σηκώσω με τις φωνές μου το σπίτι!

Μα σκόνταφα απότομα σε κάτι. Έκανα λίγα βήματα πίσω κι' έσκυφα να δω τί ήταν. Ήταν ο χθεσινός νέος της όπτασίας μου, ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα ματιά κλειστά και το στόμα συσπασμένο σ' ένα μορφασμό πόνου.

Ένοιωσα το αίμα να παγώνει στις φλέβες μου και το μυαλό μου να χορηπιδάει και σωριαστικά πάνω στο άψυχο εκείνο κορμί. Πέφτοντας, όμως, κράτησα άριστο στο νου μου την έξης λεπτομέρεια: Το κορμί μου βροντίζει στα σανίδια, σά να μην έπεφτα πάνω σε μαλακό πτώμα, αλλ' απ' ευθείας στο πάτωμα.

Όταν συνέλθα, ήταν ακόμη νύχτα. Καταπραυμένος, άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω.

Στο δρόμο δε φανόταν ψυχή. Χειραστάκια άρχ' όσο ναύρω έμπαρτυλάκια. Με άπορία εκείνος έβλεπε το άτακτο ντύσιμό μου κι' άκρινε τ' άσσοβα λόγια μου.

Στο τέλος, νομίζοντας πως ή-

Δεν προλάβουμε όμως να στρίψουμε το σταυροδρόμι, κι' άκούσαμε δύο πυροβολισμούς. Συγχρότως, κάποιος άρχισε να τρέχει βιαστικά, πετώντας ένα πιστόλι. Μα το αυτοκίνητο τον πρόλαβε και ο άστυφύλακας τον συνέλαβε.

Τα γεγονότα αυτά έγιναν άστραπιαία. 'Ημαστε άκριβώς μπροστά στο νούμερο 40 της όδου Τυμπά κι' οδηγώντας το δεμένο έγκληματί, γυρίσαμε πίσω στο νούμερο 16.

Κραυγή φρίκης βγήκε άπ' το στόμα μου. Στο κατώφλι της πόρτας, ένας νέος κειτόταν νεκρός, με μία σφαίρα στο κεφάλι... Καθώς έσκυψα να τον κυτάξω, το πρόσωπό του μου φάνηκε έτελώς άγνωστο. Ούτε καν έυρισκε με το λυπημένο νύο της διπλής όπτασίας μου!...

Ή άνάκρισι εξακρίβωσε, ότι λεγόταν Κραυζιέ κι' ότι ήταν παραγγελλισδόχος. Σε κάποιο ύπαιπτο κέντρο, που διασκεδάει τη βραδυά εκείνη, το φουσκωμένο πορτοφάκι του κίνησε την έπιθυμία ενός κακοποιού, κι' εκείνος τον παρακολούθησε, με σκοπό να τον ληστέψη.

Μόνο στην όδω Τυμπά βρήκε, φαίνεται, την κατάλληλη ερμηλιά και τον πυροβόλησε. 'Ο θάνατός όμως του αυτοκινήτου, που πλησίαζε, τον έμποδισε να του πάρη και τα χρήματά του...

Πάντα θα θυμάμαι με φρίκη το περιστατικό αυτό. Από μία όπτασία, που το πρόσωπό της δεν είχε καμιά όμοιοτητα με το σκοτωμένο άγνωστο, προαισθάνθηκα μία δολοφονία. Κι' από μία άγνωστη φωνή, έμαθα τον τόπο του εγκλήματος, πριν ακόμη διαπραχθή!

Πότε, άραγε, η επιστήμη θα ρίξη λίγο ικανοποιητικό φως στα μυστηριώδη κι' ανεξήγητα σκοτάδια του ψυχικού μας κόσμου;...

ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΕΤΛΕΥ.

Δεν προλάβουμε όμως να στρίψουμε το σταυροδρόμι, κι' άκούσαμε δύο πυροβολισμούς. Συγχρότως, κάποιος άρχισε να τρέχει βιαστικά, πετώντας ένα πιστόλι. Μα το αυτοκίνητο τον πρόλαβε και ο άστυφύλακας τον συνέλαβε.

Τα γεγονότα αυτά έγιναν άστραπιαία. 'Ημαστε άκριβώς μπροστά στο νούμερο 40 της όδου Τυμπά κι' οδηγώντας το δεμένο έγκληματί, γυρίσαμε πίσω στο νούμερο 16.

Κραυγή φρίκης βγήκε άπ' το στόμα μου. Στο κατώφλι της πόρτας, ένας νέος κειτόταν νεκρός, με μία σφαίρα στο κεφάλι... Καθώς έσκυψα να τον κυτάξω, το πρόσωπό του μου φάνηκε έτελώς άγνωστο. Ούτε καν έυρισκε με το λυπημένο νύο της διπλής όπτασίας μου!...

Ή άνάκρισι εξακρίβωσε, ότι λεγόταν Κραυζιέ κι' ότι ήταν παραγγελλισδόχος. Σε κάποιο ύπαιπτο κέντρο, που διασκεδάει τη βραδυά εκείνη, το φουσκωμένο πορτοφάκι του κίνησε την έπιθυμία ενός κακοποιού, κι' εκείνος τον παρακολούθησε, με σκοπό να τον ληστέψη.

Μόνο στην όδω Τυμπά βρήκε, φαίνεται, την κατάλληλη ερμηλιά και τον πυροβόλησε. 'Ο θάνατός όμως του αυτοκινήτου, που πλησίαζε, τον έμποδισε να του πάρη και τα χρήματά του...

Πάντα θα θυμάμαι με φρίκη το περιστατικό αυτό. Από μία όπτασία, που το πρόσωπό της δεν είχε καμιά όμοιοτητα με το σκοτωμένο άγνωστο, προαισθάνθηκα μία δολοφονία. Κι' από μία άγνωστη φωνή, έμαθα τον τόπο του εγκλήματος, πριν ακόμη διαπραχθή!

Πότε, άραγε, η επιστήμη θα ρίξη λίγο ικανοποιητικό φως στα μυστηριώδη κι' ανεξήγητα σκοτάδια του ψυχικού μας κόσμου;...

ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΕΤΛΕΥ.

Δεν προλάβουμε όμως να στρίψουμε το σταυροδρόμι, κι' άκούσαμε δύο πυροβολισμούς. Συγχρότως, κάποιος άρχισε να τρέχει βιαστικά, πετώντας ένα πιστόλι. Μα το αυτοκίνητο τον πρόλαβε και ο άστυφύλακας τον συνέλαβε.

Τα γεγονότα αυτά έγιναν άστραπιαία. 'Ημαστε άκριβώς μπροστά στο νούμερο 40 της όδου Τυμπά κι' οδηγώντας το δεμένο έγκληματί, γυρίσαμε πίσω στο νούμερο 16.

Κραυγή φρίκης βγήκε άπ' το στόμα μου. Στο κατώφλι της πόρτας, ένας νέος κειτόταν νεκρός, με μία σφαίρα στο κεφάλι... Καθώς έσκυψα να τον κυτάξω, το πρόσωπό του μου φάνηκε έτελώς άγνωστο. Ούτε καν έυρισκε με το λυπημένο νύο της διπλής όπτασίας μου!...

Ή άνάκρισι εξακρίβωσε, ότι λεγόταν Κραυζιέ κι' ότι ήταν παραγγελλισδόχος. Σε κάποιο ύπαιπτο κέντρο, που διασκεδάει τη βραδυά εκείνη, το φουσκωμένο πορτοφάκι του κίνησε την έπιθυμία ενός κακοποιού, κι' εκείνος τον παρακολούθησε, με σκοπό να τον ληστέψη.

Μόνο στην όδω Τυμπά βρήκε, φαίνεται, την κατάλληλη ερμηλιά και τον πυροβόλησε. 'Ο θάνατός όμως του αυτοκινήτου, που πλησίαζε, τον έμποδισε να του πάρη και τα χρήματά του...

Πάντα θα θυμάμαι με φρίκη το περιστατικό αυτό. Από μία όπτασία, που το πρόσωπό της δεν είχε καμιά όμοιοτητα με το σκοτωμένο άγνωστο, προαισθάνθηκα μία δολοφονία. Κι' από μία άγνωστη φωνή, έμαθα τον τόπο του εγκλήματος, πριν ακόμη διαπραχθή!

Πότε, άραγε, η επιστήμη θα ρίξη λίγο ικανοποιητικό φως στα μυστηριώδη κι' ανεξήγητα σκοτάδια του ψυχικού μας κόσμου;...

ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΕΤΛΕΥ.

Δεν προλάβουμε όμως να στρίψουμε το σταυροδρόμι, κι' άκούσαμε δύο πυροβολισμούς. Συγχρότως, κάποιος άρχισε να τρέχει βιαστικά, πετώντας ένα πιστόλι. Μα το αυτοκίνητο τον πρόλαβε και ο άστυφύλακας τον συνέλαβε.

Τα γεγονότα αυτά έγιναν άστραπιαία. 'Ημαστε άκριβώς μπροστά στο νούμερο 40 της όδου Τυμπά κι' οδηγώντας το δεμένο έγκληματί, γυρίσαμε πίσω στο νούμερο 16.

Κραυγή φρίκης βγήκε άπ' το στόμα μου. Στο κατώφλι της πόρτας, ένας νέος κειτόταν νεκρός, με μία σφαίρα στο κεφάλι... Καθώς έσκυψα να τον κυτάξω, το πρόσωπό του μου φάνηκε έτελώς άγνωστο. Ούτε καν έυρισκε με το λυπημένο νύο της διπλής όπτασίας μου!...

Ή άνάκρισι εξακρίβωσε, ότι λεγόταν Κραυζιέ κι' ότι ήταν παραγγελλισδόχος. Σε κάποιο ύπαιπτο κέντρο, που διασκεδάει τη βραδυά εκείνη, το φουσκωμένο πορτοφάκι του κίνησε την έπιθυμία ενός κακοποιού, κι' εκείνος τον παρακολούθησε, με σκοπό να τον ληστέψη.

Μόνο στην όδω Τυμπά βρήκε, φαίνεται, την κατάλληλη ερμηλιά και τον πυροβόλησε. 'Ο θάνατός όμως του αυτοκινήτου, που πλησίαζε, τον έμποδισε να του πάρη και τα χρήματά του...

Πάντα θα θυμάμαι με φρίκη το περιστατικό αυτό. Από μία όπτασία, που το πρόσωπό της δεν είχε καμιά όμοιοτητα με το σκοτωμένο άγνωστο, προαισθάνθηκα μία δολοφονία. Κι' από μία άγνωστη φωνή, έμαθα τον τόπο του εγκλήματος, πριν ακόμη διαπραχθή!

Πότε, άραγε, η επιστήμη θα ρίξη λίγο ικανοποιητικό φως στα μυστηριώδη κι' ανεξήγητα σκοτάδια του ψυχικού μας κόσμου;...

ΤΖΟΡΤΖ ΜΠΕΤΛΕΥ.

ΟΛΑ ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

ΕΝΟΝ ΔΙΑΠΡΕΠΩΝ

Ενα μνημειώδες έργο

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΩΚΕΑΝΟ ΘΕΜΑΤΩΝ:

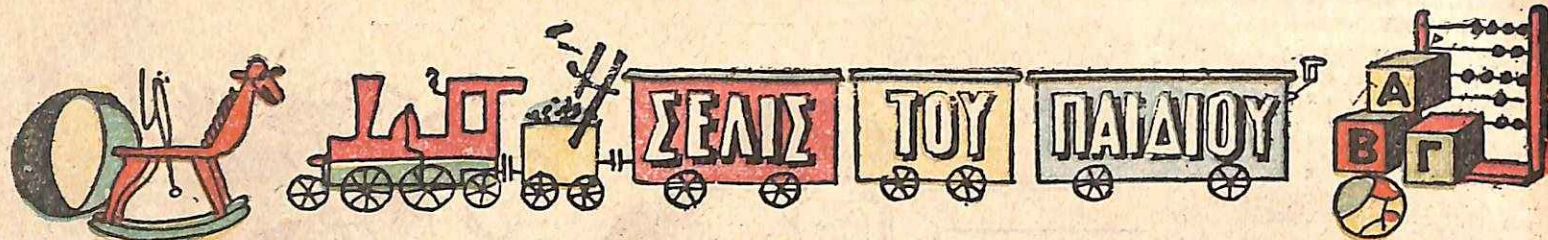
- Φυσιολογία • Σεξολογία • Ψυχολογία • Ψυχική υγεία • Υγιεινή
- Αισθητική • Έγκυμοσύνη • Ανώδυνος τοκετός • Βρεφοκομική
- Παιδιατρική • Παιδαγωγική • Έρωτας • Γάμος • Οικογένεια
- Ψυχολογία συζύγων • Συζυγικές σχέσεις • Οικογενειακές σχέσεις
- Ψυχολογία γονέων • Μητρικό φίλτρο • Πατρική στοργή
- Οικοκυρική • Διατροφή • Μαγειρική • Ζαχαροπλαστική
- Ένδυμασία • Μόδα • Καλή συμπεριφορά κ.λπ κ.λπ.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ: Κάθε ΠΕΜΠΤΗ σέ Έβδομαδιαία πολυτελή τεύχη

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ: «ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ»

ΑΘΗΝΑΙ: ΒΕΡΑΝΤΖΕΡΟΥ 13 - ΤΗΛ. 625-523 • 627-559

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 21 - ΤΗΛ. 26-821

ΤΟ ΠΑΡΑΝΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η Φώτω του Βραχμάνου

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό, ζούσε στ'ά βάθη της Ανατολής, ένας καλός και πονετικός γερο-βραχμάνος.

Μιά μέρα βγήκε να κάνει ένα περίπατο στο κοντινό δάσος. Στά μέσα όμως του δρόμου κουράστηκε και θέλησε να καθήσει κοντά σε μιά δροσερή πηγή.

Ξαφνικά, έπεσε μπροστά στα πόδια του ένα ποντίκι. Είχε ξεγυλιώσει από το δυνατό ράμφος ενός μεγάλου κόρακα, που περνούσε από εκεί.

Ο βραχμάνος, επειδή το ποντίκι πέφτοντας από ψηλά χτύπησε, το πήρε και το έβρεξε το κεφάλι με νερό της πηγής. Ύστερα το έφερε στο σπίτι του, το βάλε μέσα σ' ένα πανεράκι και το περιποιήθηκε.

Στά μάτια του μικρού, ζώου, ο βραχμάνος έδλεπε τόση ευγνωμοσύνη, ώστε δάκρυζε. Η συγκίνησή του μάλιστα μεγάλωσε πιο πολύ, όταν είδε πως το ποντίκι, που είχε γίνει πια καλά, δεν ήθελε να φύγει από κοντά του και από το σπίτι του.

Τότε ο βραχμάνος σκέφτηκε ότι, μιά και το ποντίκι τον αγαπούσε τόσο πολύ, έπρεπε κι αυτός να το προστατέψει.

Τουφτιάσε λοιπόν ένα όμορφο κλουβί και κάθε βράδυ το κρέμαγε ψηλά, για να μην το φτάνη η γάτα. Και κάθε φορά που έβγαине στο δάσος, για να μαζέψει βότανα, για τ'α γιατροσόφια του, έπαιρνε και το κλουβί μαζί του, για να το προσέχει.

Έτσι, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο ο γερός αγαπούσε το μικρό ζώο, γιατί κάθε μέρα του εύρισκε όλο και καινούργια προτερίματα.

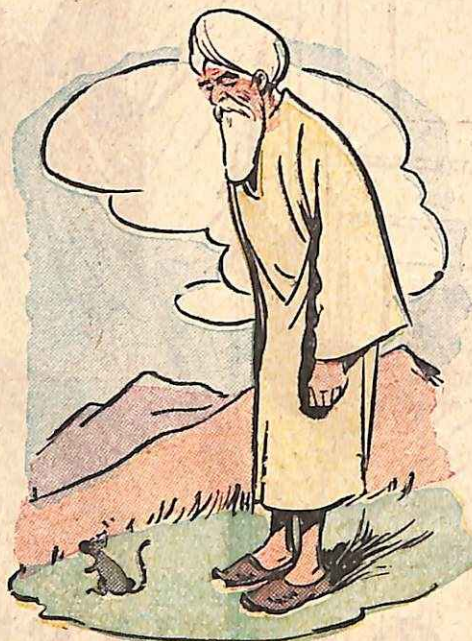
Το είχε αληθινά σαν παιδί του. Κι' επειδή, όταν ήταν νέος είχε κάνει ταξίδια στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα και είχε μάθει τα ελληνικά, έδωσε στο ποντίκι του το όνομα «Φώτω», από τη λέξη «φώς».

Μιά μέρα ο βραχμάνος πήγε στο ναό του Βούδα. Γονάτισε μπροστά στο άγαλμά του και τον παρακάλεσε να δώσει ανθρώπινη μορφή στη Φώτω του, γιατί ήταν κρίμα να μένουν κλεισμένα μέσα στο τομάρι του ποντικού τόσα χαρίσματα και τόση εξυπνάδα.

Ο Βούδας δεν αποκρίθηκε. Μά ξαφνικά, ο καπνός πουδγαίνε απ' τα θυμιατήρια, που καigόντουσαν γύρω, κουβαριάστηκε όλος, πήρε σχήμα ανθρώπινου και πέρασε μπροστά απ' το βραχμάνο.

Εκείνος στην αρχή τρόμαξε, γιατί νόμισε πως η αξιώσή του είχε δυσανεστήσει το Θεό. Ύστερα όμως άρχισε να φοβάται μήπως πάθαι κανένα κακό η Φώτω του στο σπίτι, όσο έλειπε αυτός.

Πήρε, λοιπόν, το δρόμο για το σπίτι με το γυτοκαρδί μήπως βρή εκεί τη Φώτω του μόφια.

Το ποντίκι που είχε γίνει πια καλά, δεν ήθελε να φύγει από κοντά του...

Κι' όταν έφτασε, πλησίασε πρώτα στο παράθυρο, για να κυττάξω μέσα. Μά είδε τότε κάτι που τον άφισε μ' ανοιχτό το στόμα.

Το κλουβί του ποντικού ήταν σπασμένο καταγής και στη μέση της κάμαρας καθόταν κι' έκλαιγε μιά κοπέλλα, από φόβο, που ήταν μονάχη. Ο Βούδας είχε ακούσει την προσευχή του!...

Ο βραχμάνος τότε γεμάτος χαρά πήγε στο σπίτι.

Την άλλη μέρα έτοιμασε μιά ωραία κάμαρα, κι' έβαλε μέσα την κοπέλλα, φροντίζοντας να μην της λείψει τίποτα. Κι' έτσι εκείνη περνούσε τον καιρό της τρισευτυχισμένη.

Σιγά-σιγά, όμως, η Φώτω μεγάλωνε και γινόντανε μιά πολύ ωραία κοπέλλα. Ακόμα ήταν ζωηρή, σβέλτη, περιποιητική, μα και φοβιστάρα σα ποντίκι!

Ο βραχμάνος την υπεραγαπούσε και πολλές φορές της έλεγε:

— Όταν μεγαλώσεις, θα σου βρώ έναν άντρα, που θα σε κάνει ευτυχισμένη!

Κι' έτσι ήρθε ο καιρός που η Φώτω έπρεπε, ια παντρευτή. Ο βραχμάνος της έκανε τότε κουδέντα, μά εκείνη του αποκρίθηκε:

— Δέ θα παντρευτώ παρά μ' εκείνον, που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο.

— Παιδί μου, της αποκρίθηκε ο βραχμάνος, εκείνος που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο είναι ο Ήλιος. Δεν πιστεύω αυτός να δεχτεί να σε πάρη γυναίκα του. Για να μη χαλάσω, όμως, το χατήρι, εγώ θα πάω να του ρωτήσω.

Κι' αμέσως την άλλη μέρα που ανέτειλε ο Ήλιος, του φώναξε:

— Ήλιε μου, που χωρίς σέ σένα δέ θα υπήρχε ο κόσμος, άκουσε με... Το θετό κορίτσι μου επιθυμεί να σε παντρευτή, γιατί θαυμάζει τη δύναμή σου και το μεγαλείο σου... Τί να της αποκρίθω;

— Θα δεχόμουν ευχάριστος, απάντησε ο Ήλιος, αν ήμουν ο πιο δυνατός του κόσμου. Μά δεν είμαι εγώ... Ο πιο δυνατός του κόσμου κάνει ό,τι θέλει και τίποτα δέ μπορεί ν' αντίσταθ' στη θέλησή του... Κι' όμως, όταν ένα σενεφάκι απλώνεται ανάμεσα από τη γη και τον ουρανό, οι ακτίνες μου δέ μπορούν να το διαπεράσουν... Μά σώνει αμέσως από τα μάτια του κόσμου!...

Ο βραχμάνος, βλέποντας πως ο Ήλιος είχε δίκιο, πήγε και βρήκε ένα σενεφάκι, που έπλεε στον ουρανό και του πρότεινε να πάρη την ψυχοκόρη του.

— Άστέιο πράγμα, απάντησε εκείνο, να με νομίζεις έμένα, για πιο δυνατό σ' αυτό τον κόσμο... Ανθρώπινε μου, δέν ξέρεις ότι εγώ είμαι παιγνίδι των ανέμων!... Αυτοί με παίρνουν και με φέρουν, όπου τους άρσει... Τis περισσότερες μάλιστα φορές με σκορπίζουν σαν κουρελάκι!...

Ο βραχμάνος πήγε τότε και βρήκε τον άνεμο και τουπτε τα ίδια λόγια.

— Χωρίς άλλο είμαι δυνατός, του απάντησε εκείνος, γιατί ξεριζκώνω δέντρα, μεγάλα και τρανά, που οι ρίζες τους φτάνουν ως τα καταβάθα της γης, γιατί σηκώνω απ' βουνά τα κύματα της θάλασσας, γιατί αναποδογυρίζω τα πιο μεγάλα καράβια, γιατί αναστατώνω τον κόσμο! Πρέπει όμως να μάθεις ότι δέ μπορώ να κάνω τίποτα μπροστά σ' εκείνο το βουνό, που βλέπεις αντίκρυ μας να στέκει υπερήφανο κι' ατράνταχτο.

Ο βραχμάνος κίνησε τότε και πήγε στο βουνό και του έπτε τα ίδια λόγια.

— Άλλοίμονο! φώναξε εκείνο μέσα απ' τις σπηλιές του, είναι αλήθεια πως σε μένα πρώτα πέφτουν οι ακτίνες του Ήλιου σαν ανατέλλη και πως εγώ βρίσκομαι πιο ψηλά απ' όλους στον ουρανό... Είναι ακόμη αλήθεια πως εγώ έμποδίζω τις αντίδες του να περάσουν, γιατί ρίχνω τη σκιά μου στην πεδιάδα... Είν' αλήθεια ακόμη πως ο δυνατός άνεμος σπάζει τα μούτρα του πάνω σε μένα. Είμαι δυνατό! Τα μεγάλα και βαρεία σένεφα γίνονται κομμάτια πάνω μου. Ναι, είμαι δυνατό, μά έχω κι' εγώ ένα πιο δυνατό από μένα. Είναι ένα τίποτα, ένα μηδενικό, ένα πράγμα τσουλάκι, κάτι που δέ φτάνει ούτε τη σπιθαμή!... Κι' όμως κάθε μέρα με ροκανίζει, με αφανίζει, κουφάινει τα σπλάχνα μου όσο μπορεί, χωρίς να μπορώ ποτέ ν' αναμετρηθώ μαζί του... Βλέπεις το βράχο εκείνο, που είναι λίγο γερμενος; Σε λίγο θα γκρεμιστή μπροστά στα πόδια μου κι' έπειτα άλλοι κι' άλλοι θα τον ακολουθήσουν, ξεθεμειωμένοι απ' τον αόρατο έχθρό μου!...

Άκούοντας αυτά τα λόγια ο βραχμάνος έμεινε σκεπτικός.

Ξαναγύρισε, λοιπόν, στο σπίτι του, κοντά στη Φώτω. Ήταν πια σίγουρος ότι η κοπέλλα του θα παρατούσε την ιδέα που είχε να παντρευτή τον πιο δυνατό του κόσμου, άμα μάθαινε πως αυτός ήταν ο ποντικός!

Μόλις όμως της το έπτε, η Φώτω, χωρίς να δείξη την παραμικρή μεταμέλεια, χαμήλωσε τα μάτια της κι' ένα γλυκό χαμόγελο απλώθηκε στα χέρια της...

Την ίδια στιγμή ένα σύννεφο άσπρο και πυκνό τη σκέπασε. Κι' άπν το σύννεφο διαλύθηκε, Φώτω δέν υπήρχε πιά.

Είχε γίνει ξαν... ίκι κι' είχε πάει να συναντήσει τους όμοιους της για να παντρευτή μ' έναν απ' αυτούς, όπως επιθυμούσε...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριχής... θλασιέ

— Όχι και πάλι όχι, Άντων... Σου είπα πως θά είσαι πάντα ευπρόσδεκτος στο σπίτι μου σαν φίλος. Δέ θέλω όμως ούτε ν' άκούσω για εφευρέσεις και για διάφορα είδη, του προσπαθείς να πλάσσεις...

— Παραδέξου πως δέν τά καταφέρνεις... Αυτή είναι ή αλήθεια!...

— Ο Ριχής πηγαίνει στο σπίτι της Νίνας με το μυστηριώδες έμπόρεμά του...

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα!... Παραδέχομαι, Ριχέ, πως έχασα το στοίχημα. Πές μου όμως τί της πούλησες, γιατί θα σκάσω...

— Ά!... Ά!... Όστε ο «βασιλιάς» των πλάσιέ βρήκε το δάσκαλό του, ε;

— Τέλα όσο θέλεις!... Πρέπει όμως να ξέρεις πως ή Νίνα δέν αγοράζει ποτέ τίποτα και άπό κανένα... Αυτό το ξέρουν όλοι οι πλάσιέ της πόλεώς μας...

— Σύμφωνοι!... Άν τά καταέρω όμως, θα μου κάνης το τραπέζι, άποψε κιάλας...

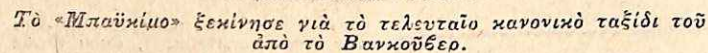
—...Έγώ πρέπει να σ' ευχαριστήσω, Ριχέ... Εί- ναι άκοιρώς αυτό που χοιραζόμουν... Μήνες τώρα σχεδίαζα να κάνω αυτή την αγορά!...

— Άπλούστατα, αυτό!...

— Γιατί κούφτηκε;
— Φαίνεται πως ντρέπεται!...

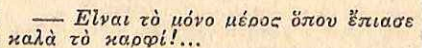
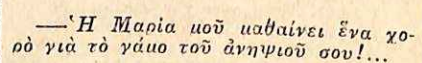
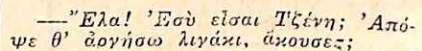

Ἐνα πλοῖο δίχως πλήρωμα ταξιδεύει ἐπὶ 31 χρόνια
στὸν Ἄρκτικὸ

τοῦ χωριοῦ Μπαρροῦ της Ἀ-
λάσκας. Τὸ πλῆρωμά του ἔτοι-

ἀπὸ ἑνὸς ὄγκου πάγου, 20 μέτρα ψηλό! Ἐγκαταλείποντας πιά κάθε ἐλπίδα, ὁ Κόρνουελ

ένος μεγάλου δελφινίου θάλασσαν κάποτε 15.190 κόκκαλα ψαριών!

Τηλέφ. 532-563.

Γαλλίας, Ιταλίας πωλούνται.
ΦΩΚΙΩΝΟΣ ΝΕΓΡΗ 52 'Ισάβιον

79

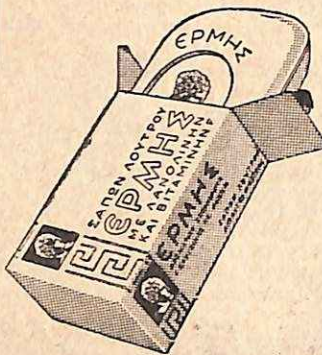
Elnett

Προϊόν L'OREAL - PARIS -

79

ΔΙΤΣ.

Σπεδείχθη
ότι...

κανένα σαπούνι δεν
συγκεντρώνει τόσα
πλεονεκτήματα όσα

το ΝΕΟ
ΣΑΠΟΥΝΙ ΛΟΥΤΡΟΥ
ΕΡΜΗΣ

- Είναι απόλυτως ουδέτερο
- Περιέχει λανολίνη που μα-
λακώνει το δέρμα
- Περιέχει θιταμίνη F που
ζωογονεί το δέρμα.
- Δεν περιέχει επιβλαβείς
χρωστικές ουσίες.

ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΤΑ
ΕΡΜΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟ 1924

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έγκαστην 9-3. Τά ά-
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει.
Χαριλάου Τρικοπού 113. — Τηλέφ.
613-610. — Οικία 710-752.

Έκυκλοφόρησε

Το τεύχος του Δεκεμβρίου του
μηνιαίου περιοδικού

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περιεχόμενα:

- * Χωρίς Χριστούγεννα.
- * Έξαπείτειλεν ό Θεός τον υί-
όν αυτόν.
- * Χριστουγεννιάτικο διήγημα.
- * Ταξιδεύοντας με τον Άποστ.
Πάλο.
- * Ό Χριστιανισμός στην πράξη.
- * Και δεν έρισκόταν πιά τό χα-
μένο άστέρι.
- * Και άλλες έκλεκτές συνεργα-
σίες.

Πωλείται σε όλα τα περίπτερα.
Σελίδες 60. — Δρχ. 3.

ISTANBUL, TURKIYE. θέλει ν'
άλληλογραφήσει με νέους ηλικίας
17-20 χρόνων, απ' όλον τον κό-
σμο, με σκοπό τη σύναψη μιάς κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Η OURANIA, (34 χρόνων),
GALATASA R A T APT. 41-6
STRONGILOS, APT. 41-6 BET-
GLU, ISTANBUL, TURKIYE,
ζητεί ν' άλληλογραφήσει με ένα
σοβαρό κύριο, ηλικίας 40-45
χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη
μετανάστευση.

Δύο φίλες, η OLITSA και η
KATERINA BAMBURI, KUR-
TULUS KAVURMA SOK. No
52, ISTANBUL, TURKIYE, θέ-
λουν ν' άλληλογραφήσουν με νέ-
ους από την Αμερική, τη
Γερμανία και την Ιταλία, στην
έλληνική γλώσσα, με σκοπό τη
σύναψη μιάς καλής και σταθερής
φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η PLIG. ELI., 14 OXFORD
ROAD, LONDON, N.I. ENG-
LAND,, ζητεί ν' άλληλογραφήσει
με ξενιτευμένους κυρίους, ηλικίας
30-40 χρόνων. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Η PAOLA, N. DENOBLE,
RUE ABADI 25, PORT-SAÏ'D,
EGYPTE, θέλει ν' άλληλογραφή-
σει με κυρίους ηλικίας 20-25 χρό-
νων, με σκοπό τη σύναψη μιάς κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Η THEODORA TSIONI,
WILTON AVE. 33, NORWALK
CONN, USA, θέλει ν' άλληλογρα-
φήσει με νέους, ηλικίας 22-30
χρόνων, από την Ελλάδα. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Η ANNI, RUE ABADI 25
PORT - SAÏ'D, θέλει ν' άλλοηλο-
γραφήσει με κυρίους, ηλικίας 55
-60 χρόνων, από την Ελλάδα
και το εξωτερικό, με σκοπό το
γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο GEORGIOS NIKOLAÏ-
DES, ZUGE STRASSE 6, KE-
RAG, RICHTERSWIL (ZH),
HELVETIA, θέλει ν' άλληλογρα-
φήσει με μία νέα, εύταραυσστη,
όχι μεγαλύτερη των 24 χρόνων.
Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. LEMBESIS, (23 χρό-
νων), INCO THOMPON, CAMP.
MAN. CANADA, ζητεί ν' άλλοηλο-
γραφήσει με νέες απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιάς
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο G. LAMBROPOULOS και
ο D. TSIKORAKIS, THIESS
BROS. CAMP. VIA KHANCO-
BAN, AUSTRALIA, θέλουν ν'
άλληλογραφήσουν με Έλληνίδες
απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό ό,τι
ήθελεν επακολουθήσει.

Ο E. ARGIRIADES και ο G.
ROUSOS, MOUNT BURR POST
OFFICE S. AUSTRALIA, θέ-
λουν ν' άλληλογραφήσουν με Έλ-
ληνίδες, ηλικίας 17-20 χρόνων,
με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο BILI KALOKATHIS, 37
FRANK AVE. CLAYTON, MEL-
BOURNE, VIC., AUSTRALIA,
επιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέ-
ες από την Ελλάδα, ηλικίας 18
-20 χρόνων, με σκοπό τη μετα-
νάστευση και το γάμο. Φωτογρα-
φία απαραίτητη.

Ο C. C. MANNHEIM STRAS-
SEMANSTR, 19 BEI KOLM
GERMANY, θέλει ν' άλληλογρα-
φήσει με μία νέα από την Ελλά-
δα, ηλικίας άνω των 20 χρόνων.
Ο BILI SOTIRIOU, WA-
TERLOO POST OFFICE SYD-
NEY NSW AUSTRALIA, επιθυ-
μεί ν' άλληλογραφήσει με νέες, η-
λικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό
ό,τι ήθελεν επακολουθήσει. Φωτο-
γραφία απαραίτητη.

Ο A. ANDONIADES και ο
S. CONSTANTINIDES, Co 9
HANOVER ROAD, KENSAL

RISE LONDON N.W. 10, EN-
GLAND, θέλουν ν' άλλοηλο-
γραφήσουν με Έλληνίδες απ' ό-
λον τον κόσμο, κατά προτίμηση
από την Ελλάδα και την Αμε-
ρική, με σκοπό την ανάπτυξη μιάς
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο M. MINAS, (23 χρόνων)
και ο KYRIAKOS KTRIAKOU,
(19 χρόνων), 6, CASTLE ST.
HASTINES SUSSEX ENG-
LAND, ζητούν ν' άλληλογραφή-
σουν με νέες απ' όλον τον κόσμο,
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα,
με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής
και σταθερής φιλίας.

Ο COSTAS NIKOLAIDES,
(19 χρόνων), 37 KING ST.
NORWOOD SOUTH AUSTRA-
LIA, θέλει ν' άλληλογραφήσει με
Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ι-
διαίτερως από την Ελλάδα, ηλι-
κίας 16-19 χρόνων, με σκοπό τη
σύναψη μιάς καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο MICHAEL MARAVELI-
AS, P. BODNARCAUK BOX
335, 4 BRADFORD, ONT CA-
NADA, θέλει ν' άλληλογραφήσει
με νέες από την Ελλάδα, ηλικί-
ας 15-20 χρόνων, με σκοπό ό,τι
ήθελε προκύψει. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο SOTIRIOS IOANNIDES,
124 WALKER STREET EA-
STWOOD-NOTTS ENGLAND,
επιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέ-
ες ηλικίας κάτω των 20 χρόνων,
στην αγγλική γλώσσα. Παρακα-
λεί όσες απαντήσουν να εσωκλεί-
σουν στο γράμμα μία φωτογρα-
φία τους.

Ο STAVROS PETROU, (18
χρόνων), RUE ALEXANDRIE,
HELIOPOLEIS, CATRE, UAR,
θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα και την Αύ-
στραλία, στην ελληνική και αγγλι-
κή γλώσσα, με σκοπό την ανά-
πτυξη μιάς καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο STEN - KALFAS, S.S.
COMAND, U.S.N.T.C., GREAT
-LAKES, ILLINOIS USA, θέ-
λει ν' άλληλογραφήσει με νέες ά-
πό την Ελλάδα, ηλικίας 17-24
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PAPPAS, 9 BETA
ST. SEYMOUR VIC, AUSTRALIA,
επιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα, ηλικί-
ας κάτω των 25 χρόνων, με σκο-
πό το γάμο. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο BESSIS, 734 EAST 180
ST. BRONX 57, NEW YORK,
ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες
και νέους απ' όλον τον κόσμο, με
σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και
σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

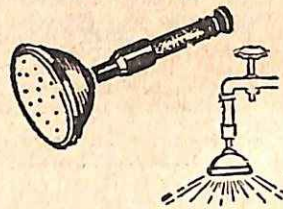
Ο E. NIKOLOPOULOS, και
ο J. DRAGANIDES, HUTCH-
SON 4.565 ST. APT. 3, MON-
REAL, QUE. CANADA, ζητούν
ν' άλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και ιδιαίτερος ά-
πό την Ελλάδα. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο N. NIKOLOPOULOS, P.
O. MILDURAS, VIC. AUSTRALIA,
θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες
απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας
26-28 χρόνων, με σκοπό ό,τι ή-
θελε προκύψει. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο TEOD. CHRISTIAN, 4.661
ESLANADE, AVE. MONTRE-
AL, CANADA, θέλει ν' άλλοηλο-
γραφήσει με νέες και νέους απ'
όλον τον κόσμο, στην ελληνική,
αγγλική και γαλλική γλώσσα.

Ο JOHN BALATOS, 35 - 05
DITMARS BLVD, ASTORIA
L.I.N.Y., USA, ζητεί ν' άλλοηλο-
γραφήσει με νέες ηλικίας 17-23
χρόνων, από την Αθήνα και τον
Πειραιά. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Ντούς
ΝΕΡΟΧΥΤΟΥ
No 4

Συντομεύει το πλύσιμο
πίπτων - λαχανικών
φρούτων, κ.τ.π.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑ-
ΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΛΑΣΤΙ-
ΚΩΝ ΕΙΔΩΝ, ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΧΡΗ-
ΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΙΑΔΗΡΟΠΛΕΙΑ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ:
Δ. ΑΝΤΥΠΑΣ
Πρωτογένους 2 - Τηλ. 229483

100% ΡΙΖΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Η υπερτρίχωση θεραπεύεται
τελείως. ΑΝΘΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ
Είμαστε άδυναμνίστοι,
μοναδικοί στά Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΚΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΑΛΛΑΔΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΛΛΑΔΕΙΣ-ΑΚΜΕΙΣ ΜΕ ΡΙΛΑΝΤΑ.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ - ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΜΑΣ ΔΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

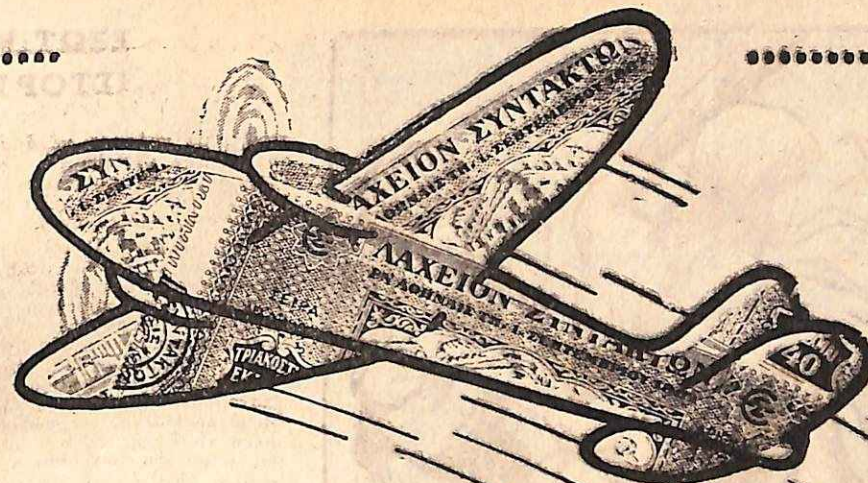
ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Τά σπίτια έτοιμάζονται. Από
τώρα πρέπει νά φρεσκαρι-
στούν και νά κολληρισθοϋν
οί κουρτίνες, τά σερβίς τσα-
γιοϋ, τά καρέ ντέ τάρπλ
πού δά στολίσουν τό σπίτι
και δά δώσουν τήν γιορτα-
στική άτμόσφαιρα.

Κάτι πού δά σάς βοηθήσει
άποτελεσματικά σ' αυτές
τις δουλειές είναι ή
Γερμανική πλαστική
Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ.

Ώς γνωστόν ή Bella
είναι Γερμανικό προϊόν και
ξαναζωντανεύει τούς χρω-
ματισμούς, διευκολύνει τό
σιδερωμα και διατηρεί τόν
ρουχισμό φρέσκο και καλο-
σιδερωμένο.

Μέ ένα βαζάκι Κόλλα
ΜΠΕΛΛΑ δά φρεσκάρετε
γρήγορα και ξεκούραστα
όλο τό νοικοκυριό σας και
δά είσαστε έτοιμη γιά τίς
γιορτές.

Έφέτος
μοιράζει
πολύ
περισσότερα

ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΑΥΤΗ
Η ΕΠΤΑΟΡΟΦΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

στη ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΤΖΩΡΤΖ 14
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ
ΕΠΤΑ ΟΡΟΦΟΙ ΚΑΙ
ΔΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΜΕΤΡΗΤΑ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΟΝ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΟΝ

Το πρόσωπό του έδειχνε την όρμη του, που έβλεπε την εγγονή του κοντά στον έγχρο της φυλής του...

Ο γενναίος Χάν τέντωσε το γιγάντιο και δασύμαλλο γυνικό χορμί του. Στάθηκε έτσι δρόμος, ενώ τ' άγρια μάτια του κίττααν καχύποπτα ανάμεσα στα δέντρα. Τα συνθιγμένα στους ήχους της ερημιάς αυτιά του άκουγαν και την πιο ελαφριά νύξη του ανέμου. Ή ασχημένη του όσφρησι, όσφρησι πρωτόγονου ανθρώπου τον βεβαίω-νε, μαζί με το φοβισμένο πέταγμα μιας άγριοπατίας, που βγήκε μες' από τις καλαμιές, πώς κάποιο ά-γνωστο βροσιόταν εκεί τοιγύρω. Ή σένη έδειχνε τον γέμισο μ' ά-γνωστο θυμό. Κληρονομικό μίσος έ-καιγε μέσα του για τους άνθρώ-πους που κατοικούν στις καλύδες, όπως συνήθισε όλη η φυλή του να λέη τους ξένους επδρούμεν. Κι αυτοί είχαν πλημμυρίσει το μέρος εκείνο, που χτες άκομη αυτός ή-ταν ο μόνος και τελευταίος κυρίαρ-χος.

Όλοι οι άνθρωποι της φυλής του είχαν πεθάνει από την έπιουλη άόρωστα που γεννούσε ο Μεγά-λος Βάλτος ή είχαν σκοτωθεί από τους βροβαρούς Νορμανδούς έπ-δρούμεν, που είχαν βαλδή να έξο-πώσουν τη φυλή του Χάν.

Όλα τα παιδιά, τ' αδελφία κι' οι φίλοι του είχαν οβύσει. Κι' ο Χάν, ο γενναίος Χάν, ο άρχηγός με το κάταπρο κεφάλι είχε μείνει μόνος μαζί με την τελευταία έ-γγονή του, τη Γιουρί, που σημαίνει Πηνή.

Μόνος πιά, με μόνο σύντροφο τη Γιουρί, ο γέρο Χάν άναγκάστι-ζε να έγκαταλείνη το νησί Ντη-λόν, όπου κατοικούσαν από αιώνας οι πρόγονοί του, και να καταφύγη πίσω από το Μεγάλο Βάλτο.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

τό, μόλις ή όσφρησί του του φα-νέρισε την παρουσία ενός ξένου, ώρθωσε το χορμί του έτοιμος να όρμηση, ενώ συγχρόνως το ένα του χέρι έσφιγγε το τεράστιο ροπαλό με τους χοντρούς ούλους και το άλλο μετρούσε τις αλκμές των βε-λών που βροσκόντουσαν στη φαρέ-τρα του.

Άκίνητη κι' άμύλητη πλάς του στεκόταν ή Γιουρί. Κίτταζε κι' αυτή άνήσυχια γύρω της. Δεν κα-ταλάβαινε όμως τίποτα. Σε μια στιγμή πίστηκε πώς οι αισθήσεις του γέρο-παλπού της τον είχαν γε-λώσει. Άπλωσε λοιπόν το γυνικό χέρι της και τον χάιδεψε για να τον καθυσοχάση.

Καθώς ο Χάν ένοιωσε στο πλευρό του το χάδι του αθώου κοριτσιού, μια άγρια άποφασί έω-ροαρίστηκε στο πρόσωπό του. Και γοαρίστηκε στο πρόσωπό του. Και μέσα στην ψυχή του δυνάμωσε το μίσος έναντι των επδρούμεν. Συναισθανόταν πώς αυτός ήταν πιά ο μόνος προστάτης της αθώας κι' αδύνατης παρθένας, που του εί-χε αφήσει πεθαίνοντας ή γυναίκα του γιου του.

Άφου λόγω της ήλικίας του ο Χάν δε μπορούσε πιά να την κάνει γυναίκα του κι' άφου οι νέοι της φυλής του, που θα τη ζητούσαν για γυναίκα τους είχαν όλοι χαθή, ή Γιουρί ήταν καταδικασμένη να μένη παρθένα σ' όλη της τη ζωή. Έτσι είχε άποφασίσει ο γέρο Χάν για την έγγονή του. Άφου ή φυ-λή του ήταν καταδικασμένη να οβύσει, θα έδινε τοιλάχιστον προσφέροντας μια τελευταία θυσία στους θεούς της: την έγγονή του. Παρθένας που γεννήσε ή φυλή του. Όστόσο, οι ώρες πενούσαν και σιγά-σιγά ή αύη άρχισε να όλγνη γύρω το θάμνο της φώς. Πέρα

στον όρίζοντα φάνηκε μια στήλη καπνού, που έβγαινε από μια κα-λύδα. Καταραμένος καπνός, κατα-ραμένη καλύδα που άνήγαν στους καταραμένους επδρούμεν! Ο Χάν καταρόθηκε και σύσθηκε έτοιμος σηκώθηκε στη χλόη και στα χαμώ-δεντρα. Ή Γιουρί άκολούθησε τα βήματα του γέρο-άρχηγού. Όταν έφτασε σ' ένα ύψωμα, ο Χάν έβα-λε ένα βέλος στο τόξο του και το έφορξε...

Ένας άντρας, που έβγαινε έ-κείνη τη στιγμή απ' την καλύδα του σοριαστικη κατά γής, στενά-ζοντας, ενώ από μέσα έτρεχαν ά-νήσοι οι σύντροφοί του.

Ο Χάν έβαλε άλλο ένα βέλος στο τόξο του και το έφορξε. Έ-πειτα άλλο κι' άλλο. Έξη βάβα-ροι σοριαστικη, ενώ ο έβδομος το έβαλε στα πόδια.

Έτσι πέφτεσε πολλή ώρα, ώσ-που ο ήλιος έφτασε στο ζενίθ. Τό-τε ο γέρο-Χάν ξεκίνησε να σκοτώ-ση κανένα έσο για να φάη με τη Γιουρί. Έβρυγε, λοιπόν, άφηνοντας την κοπέλλα κοντά στην καλύδα.

Όταν έμεινε μόνη ή Γιουρί, άρ-χισε να τραγουδά. Η φωνή της άναγκατευόταν με τα γλυκά κελί-σματα των πουλιών, με τον φλοΐ-σμο του νερού και με τον ψιθυρο-στό της αύρας. Είχε σηκώσει τα χέρια πάνω στο κεφάλι της και χόρευε λυγίζοντας το λυγρό χορμί της.

Ξαφνικά όμως σταμάτησε το τραγούδι της κι' έμεινε άκίνητη με τα μάτια άνήσυχια, καφρομένα στις άγριοτριανταφυλλίες. Ή ό-σφρησί της της άνάγγελε την πα-ρουσία κάποιου ξένου από τους έ-πδρούμεν. Τα πόδια της τότε άρ-χισαν να τρέμουν. Και συμμαζε-τησε έτοιμη να φύγη. Τέλος, άνα-μεσα στα φυλλάδια, είδε έναν άντρα. Ήταν μισοξάπλωμένος κα-

Ξαφνικά ο άντρας ξεκίνησε έπα-νε να μιλή. Πετύχτηκε όλόρθος και με υψωμένο το ροπαλό του, ώρ-μησε έναντι ενός γίγαντα, που ο ήλιος έόριχνε πάνω στα νερά τη σκιά του πανύψηλου χορμιού του.

Ο γίγας αυτός ήταν ο Χάν. Το πρόσωπό του έδειχνε την όρμη, την έκκληση, και την άπελπισία του, που έβλεπε την έγγονή του κοντά στον άσπονδο έγχρο της φυ-λής του.

Ή Γιουρί έκείνη τη στιγμή είχε ντροπιάσει τη φυλή της κι' είχε προδώσει τους πατροπαράδοτους νόμους της. Ή Γιουρί τώρα ήταν καταραμένη... Ή Γιουρί λοιπόν έ-πρεπε να πεθάνει.

Ο γέρο-Χάν τέντωσε το τόξο του κι' ένα βέλος έφυγε και πήγε να καρφωθεί στο στήθος της άκί-νητης παρθένας... Τα χέρια του γέρο-άρχηγού της φυλής δεν έτρο-μαν καθόλου. Ήσαν δεύτερο βέ-λος και το ξανάβαλαν στο τόξο για να ξαναόρμησουν. Μα δεν πρό-φτασαν να ξανατεντώσουν το τό-ξο. Ο άνθρωπος της καλύδας τον είχε φτάσει και του κατάφερε με το ροπαλό ένα τρομερό χτύπη-μα στο κεφάλι.

Το γιγάντιο χορμί του γέρο-ά-ρχηγού σοριαστικη φαρδύ-πλατύ κι' άκίνητο στο βάλτο.

Μά πόνι σοριαστή, ο Χάν είδε τον άνθρωπο της καλύδας ν' άγ-καλιάζη την όμορφη Γιουρί και να την πηγαίνει στο Μεγάλο Βάλτο. Έπρεπε τώρα κι' αυτός με τη σει-ρά του να πλύνει το πληγωμένο στήθος της γλυκιάς Γιουρί...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ταγής, με πρόσωπο καταματωμέ-νο και την κίτταζε με έκφραση θαυμασμού στη φοβισμένη ματιά του. Τα κατακίτρινα χείλη του ά-φηναν στεναγμούς πόνου.

Άργά-άργά ή Γιουρί πλησίασε προς το μέρος του και στάθηκε ά-πό πάνω του. Τον κίτταζε με πε-ριέργεια και στο πρόσωπό της έω-ροαρίζονταν μια παράξενη έκφραση, κάτι σαν σκίπνο. Κι' όταν τον είδε να σηματεύη τα χέρια και τα πόδια του, ενώ το πρόσωπό του έκανε σπασμούς πόνου, ή κόρη του Μεγάλου Βάλτου ένοιωσε να κυ-ριοιεί τη ψυχή της ένα άγνωστο και παράξενο συναίσθημα. Προ-χώρησε τότε ως το Βάλτο, γεμι-σε τις φούτζες της με νερό, ξανα-γύρισε και έπλυνε το πρόσωπο του ξένου.

Έκανε πολλές φορές αυτό το δρόμο ώπου καθάρισε έντελως το πρόσωπό του από τα αίματα.

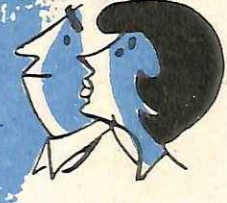
Έκείνος την κίτταζε με τα γα-λανά του μάτια, που μέσα τους έ-λαιπε μια παράξενη μαγική φλό-γα. Έπειτα άρχισε να της μιλήει και να της λέη στη γλώσσα του λόγια, που ή Γιουρί δεν τα κατα-λάβαινε, μά ένοιωσε να τη σαγην-εύουν σαν γλυκιά και γοητευτική μουσική.

ΚΛΩΝΤ ΛΑΒΕΡΙΕΡ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 29 Νοεμβρίου—5 Δεκεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Αν εξακολουθήσετε να εργάζεστε χωρίς σύστημα, οι προσπάθειες θα πά-νε χαμένες και δε θα καταλήξουν σε κατένα αποτέλεσμα. ★ Όσοι διαθέτουν χρήματα θα κατορθώσουν να τα απο-βέθρουν σε μια έπιερσή έπιείρση.	★ Όλόκληρος ο Δεκέμβριος εύνόικη για τον έρωτα. Μη χάσετε τις εύκαι-ρίες, που σας προσφέρονται, παρ'όσοι-μενοι από άπαισιόδοξία. ★ Άδισφορία και άφρηση είναι για τους παντε-μένους οι μεγαλύτεροι κίνδυνοι.	★ Διαγράψτε από το διατολόγιο σας τα φαγητά, που δύσκολα χωνεύετε. Τέ-επιβάλλει το στομάχι, που παρουσιάζει τις ήμερες αυτές μεγάλης εύαισθησία. Τα έράδια, ιδίως, πρώτα πολύ έλαφρά. ★ Άγοράστε λαχείο την Τρίτη 4.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Αδελφί της δραστηριότητας σας έ-πιτρέπει να σημαεύετε θετικές έπιτυ-χίες στον επαγγελματικό τομέα και να θελτώσετε τα οικονομικά σας. ★ Υπέρ-μετρος εύγισμος θα κάνει κακή έντυ-πωση και θα σας φέρη σε άδίεξοδο.	★ Ή άναποφασιστικότητα θα δάλη σε κίνδυνο την αίσθηματική σας εύτυχια. Πρέπει τις ήμερες αυτές να πάρετε γρήγορες και σωστές άποφάσεις. ★ Οι άρραβωνισμένοι θα δούν να παρουσιά-ζονται έμποδια άπρόβλεπτα.	★ Ή αντίδραση του άργανισμού στους κινδύνους, που τον άπειλουν παρουσιά-ζει μια κάμψη, που πρέπει ν' άντιμε-τωπιστή με άδελφί των προφυλάξεων. ★ Σέ έπιπρω τις άπώτομες κινήσεις και τις υπερβολικές προσπάθειες.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Πρέπει να δείτε τις ήμερες αυ-τές μεγάλη έπιφαικτικότητα, ιδίως-σες διαπραγματεύσεις, που πρόκειται να καταλήξουν στην ύπογραφη συμβο-λαίου. Σε περίπτωση άμφισβώτων, συμ-βουλευτήτε έμπειρο τεχνικό ή ειδικό.	★ Παρουσιάζεται μια σειρά από εύ-καιρίες, που σας έπιτρέπουν να γνωρί-σετε την πραγματική εύτυχια. Ύπαρ-χει όμως και ο κίνδυνος να δυσχερεσι-σете άγαπημένο πρόσωπο, δείχνοντας ότι άδιαφορείτε, για τις έπιθυμίες του.	★ Ύγεια καλή στο σύνολό της. Μια τροφή έλκετική και άφθονη θα έοηθοΰ-σε πολύ τον άργανισμό ν' άντιδράση στους διαφόρους κινδύνους, που τον ά-πειλουν. ★ Σε περίπτωση κρυολογήμα-τος, καταπολεμήστε το εύθως άμέσως.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Σας κάνουν μια ένδιαφέρουσα πρό-ταση ή προσφορά. Θα έρεθή όμως σε άδυναμία να τη δεχθήτε. ★ Τα ά-σπρα δημιουργούν άνωμαλίες στις σχέ-σεις με τους προϊσταμένους. Πρέπει να τις άντιμετωπίσετε με δίπλωμα.	★ Άλληλα κινδύνους από την έπιδραση του Άρεως, οι αίσθηματικές σχέσεις ξαναγίνονται άρμονικές. Ο άπαιτηθούν πάντα και εκ μέρους σας προσπάθειες για την υπερπήδηση των τελευταίων μι-κρών έμποδίων. ★ Δείτε κατανοήσι.	★ Ή ύγεια θα παραμείνη καλή, άν άποφύγετε την υπερκόπση, την υπερέν-ταση και τη μείωση των ώρων ύπνου. ★ Μη διαδίδετε το έράδι του κρεβάτι. Είναι άλέθριο για τα μάτια και διατα-ράσσει τον ύπνο.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Ή εύη θα σας δείξη κατ' έπα-νάληψη την εύνοιά της, κατά την περίο-δο αυτή. Μη χάσετε καμιά από τις εύκαιρίες, που σας προσφέρονται και κατευθύνετε όλες τις προσπάθειες προς ένα και μοναδικό σκοπό.	★ Τα άσπρα αΰάνουν την εύαισθησία σας και κινδυνεύετε έτσι να δοκιμάσε-τε άπογοητεύσεις, δίνοντας στα γεγονό-τα μεγαλύτερη σημασία απ' ό,τι πρέπει. ★ Οι κατηγορίες σε έάρος άγαπημένου προσώπου είναι συκοφαντικές.	★ Σας άπειλουν ρευματισμοί. Κατα-πολεμήστε τον κίνδυνο άποφύγοντας την ύγρασία, φορώντας ζεστά ρούχα και έ-πιβάλλοντας στα πόδια του κρεβάτι το-λάχιστον καθημερινός λίγη γυμναστική και ένα περίπατο. ★ Τυχερό το 11.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Κίνδυνος να παραιορθήτε από τη φιλοδοξία σε ένέργειες έπιζημίες για την έργασία. Έπιβάλλοντας τιμές και διακρίσεις κινδυνεύετε να έρεθήτε σε οικονομική δυσχέρεια. ★ Το μέλλον θα έπιρεαστή από ένέργειες της περιόδου.	★ Ή έπιδραση της Άφροδίτης δημι-ουργεί μια εύνοική άτμόσφαιρα για τις αίσθηματικές σχέσεις. ★ Έπιβάλλεται ή προφρότης, άλλως κινδυνεύετε να χάσετε την άγάπη προσώπου, που πο-λιορκείται από έπικίνδυνο άντίζηλο.	★ Εύνόικη περίοδος για τους άρρα-στους. Ή κατάστασή τους θα παραιο-σιάζη εύαισθησία και θα μπου-σε στο έρόμο της ταλαιίας άναρρώσεως. ★ Άν ή έργασία σας κουράξη περισσότε-ρο, έξασφαλίστε άφθονο ύπνο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τύχη στον επαγγελματικό τομέα. Θα έπιτύχετε μια συμφωνία με εύνοϊκός για σας έρους ή θα ύπογράψετε ένδια-φρον συμβόλαιο. ★ Οι ένέργειες αυτής της περιόδου θα καταλήξουν σύντομα σε θεαματικά άποτελέσματα.	★ Προκειμένου να διαλέξετε, προτι-μάτε πρόσωπο του Ύδροχού. Οι χα-ρακτηρικές σας ταπεινάμεν καλύτερα και ή εύτυχια θα είναι μεγαλύτερη διαρ-κείας. ★ Εύκαιρία να γνωρίσετε τα αλ-σθήματα προσώπου, που σας ένδιαφέρει.	★ Όσοι έχουν εύαισθησία καρδιά, άς προσέξουν πολύ τις ήμερες αυτές. Οι άνω των 45 χρόνων, άς άποφύγουν τις ζωπρές συγκινήσεις και άς παραιοκλύ-θούν την πείρα τους. ★ Προφυλάξτε τα νεφρά από το κρύο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Σχέδιο, που καταστρώνετε από καιρό, μπειναι στο έρόμο της πραγμα-τοποίησης. ★ Θα έπιτύχετε συμφω-νία με πρόσωπο, που κατέχει σημαί-νους θέσι και αυτό θα σας ώφέληση επαγγελματικά.	★ Ο εύαισθητός χαρακτήρας σας θα δοκιμάση σκληρά τις ήμερες αυτές. Πρόσωπα που στενοϊ περιβάλλοντος θα σας πληγώσουν με τη συμπεριφορά και τα λόγια τους. ★ Εύκαιρία να έξωρσι-σετε τους πραγματικούς φίλους σας.	★ Ζάλες, πονακέφαλοι και γενικά μι-κροεπιβάσεις, που πρέπει ν' άποδοθούν σε μια παρατεταμένη υπερένταση. Πα-ραμύνη στον καθαρό άέρα της έξοχης θα σας ώφέλωση πολύ. ★ Άποφύγετε τις ήμερες αυτές τα τυχερά παιχνίδια.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Εύνόικες άστρικές έπιρροές σας έ-πιτρέπουν να θελτώσετε την επαγγε-ματική σας θέσι και να δείτε την πραγματική σας άξία. ★ Ξέρετε να κερ-δίσετε την έμπιστοσύνη των άλλων και να έπιτυχάνετε ό,τι τους ζητήσετε.	★ Τα άσπρα δεν έπιρεάζουν εύνοϊκά τον αίσθηματικό τομέα. Έχετε συμφω-ρον να δημιουργήσετε γύρω σας μια ά-τιμώσφαιρα μυστηρίου και να κρατήστε μυστικά τόσο τα σχέδια σας όσο και τη νέα σας γνωμιά.	★ Ύπερευαισθητα νεφρά έπιβάλλουν ν' άποφύγετε τις ήμερες αυτές κάθε εί-δους προστριβές με προϊσταμένους ή συνεργάτες. ★ Ή δέυτητα στις συζη-τήσεις θα είχε άλέθρια άποτελέσματα, για την ύγεια και τα συμφέροντά σας.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα έργαστήτε πιο έντατικά, άλλα-όι προσπάθειές σας δε θ' άφρήσουν ν' άποδοθούν καρπούς. ★ Μια πρόσφατη γνωμιά θα συμβάλη στην έπιτυχία έ-πιβώξεως. ★ Κίνδυνος να παρεξηγήσε-τε τις διαθέσεις ενός καλού φίλου.	★ Εύχάριτες έραδίες κοντά σε πρό-σωπο, που γνωρίσατε πρόσφατα. Ή ύποπτοσία σας άπέναντι του είναι άπό-λυτα δικαιολογημένη, άποφύγετε όμως να την έξωτερικεύετε. ★ Μια άραία χειρονομία σας θα κάνει καλή έντύπωση.	★ Ή καρδιά παρουσιάζει μεγάλη εύ-αισθησία. Άποφύγετε συστηματικά κάθε άφρονη, που θα μπουροσε να άδηγήση σε σύγχυση και φροντίστε να διασκε-δάσετε χωρίς έμωρ και να κουράζετε. ★ Το 13 φέρνει τύχη.
ΥΔΡΟΧΟΥΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Δυσχέρειες στον επαγγελματικό το-μέα, για τις όποιες δε έφερετε την εύ-θύνη. ★ φροντίστε πάντως τις ήμερες αυτές να μην άπουσιάζετε από τον τόπο της έργασίας σας και να έρίσκεστε έ-κει στην ώρα σας, ιδίως το πρωί.	★ Τα άσπρα αΰάνουν τις άμφισβώ-σεις για τα πραγματικά αίσθηματά άγαπη-μένου προσώπου άπέναντι σας. Έχετε όμως ό,τι έμωρ ότι ή άνησυχία και ή ά-παισιόδοξία θα χειροτερεύουν την κα-τάσταση. ★ Κάνετε το πρώτο έθμα.	★ Μη πάρετε κανένα φάρμακο, χα-ρίς προηγουμένης να συμβουλευθήτε το γιότρο σας. ★ Ο άργανισμός έχει ά-νάγκη από μια άποφύγηση. Άστομά-τος θα έξασφαιζόνταν τότε οι ζάλες και άλλες μικροεπιβάσεις.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Περίοδος εύνοϊκή για την ύπογρα-φή συμβολαίου ή συμφωνητικού, καθώς και για τη στρόφη προς ένα καινούργιο τομέα, στον όποιο ή δραστηριότης σας θ' άποδώση λαμπρά άποτελέσματα. ★ Περιορίστε τα έξοδα στο έλάχιστον.	★ Ο Άρης κάνει το χαρακτήρα σας πιο έριστικό από συνήθος και αυτό δε μπουεί φυσικά, παρ'ότι έξη δυσμενή άντίκτυπο στις αίσθηματικές σχέσεις. ★ Με έπλο τη γοητεία σας θα έπιτύχετε ένδιαφέρουσα κατάκτηση.	★ Προσέξτε τα χέρια, που άπειλουν-ται από καμμό ή μικροτραυματισμό. Και ή πιο άσημνη άμυχή άπαιτεί-προσοχή, γιατί ύπάρχει κίνδυνος μόλυν-σεως. ★ Άς προσέξουν ιδίαιτερα όσοι έργάζονται κοντά σε μηχανήματα.

Τὸ
ὄνειρεται
κάθε
γυναίκα!

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ